

மெய்கண்ட நூல்கள் (உரைநடை)

ஆசிரியா:

கா. கப்பிரமணிய பிள்ளை M. A., M. L.,
அட்வகேட்,
நாகூர் சட்ட விரிவுரைப்பாளர்,
திருநெல்வேலி.

பதிப்பாளர்:

கே. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்கள்,
(Retired Dpty. Registrar of Co-operative Societies)
நலைவர்,
தொண்டை நன்னாட்டுச் சைவ சித்தாந்தக் கழகம்,
காஞ்சிபுரம்.

காஞ்சிபுரம்

முதலன் அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1938

விலை ரூ. 2/8.

தொண்டை நன்னாட்டுச்
சைவ சித்தாந்த கழகத்திற்காக
காஞ்சிபுரம்

“குடமணி அச்சுத்தலை”

புகழிக்கப்பட்டது.

பி. ௧. ௧௯௧௦. 1000.

பதிப்புரை .

. வை சித்தநாதத்தின் உணமைகளை ஆராய்ச்சி முறையில் அங்கு நெல்லிகனியென விளக்குவன சித்தநாத சூத் திரம எவாபபடும மெய்கண்ட நூல்கள் பதினான்குமே. அவை நம் தாயமொழியாகிய தமிழ் தாலகநாகவே இருபின்னும், தமிழை மியப் பரிஸ்பெறுத இரகாரில், அமற்றின் அருகுககா பெருமபிலாகு அறிதபகியவையி நுகநன் னை. ஆதலின், அருதாலகளை உரை கடைபாடு எழுதி வெளியிடுதல் நலமாகுமென யான நுதிவேன. எவ கருதலாதச் செவனை வை சித்தநாத சமாஜத்தின் அமைச்சு வைத்திருவாரா **M** பாலசுப்பிரமணிய முதலியா **B.A., B.L.** அவர்கள் ஆமொத்திதநாசன.

அருகருகைப் புறமுக்கை இவைவன திருவிடையாபுரிவனபேரனம் எனனுமறு திருநெல்லை உடருதி. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை **M.A. M.L.**, அவர்களை சங்கக நேகநது அபொழுது யானம் உயாதிரு. பாலசுப்பிரமணிய முதலியாரும் அவர்களுக்கு எங்கு கருகைத்த தெரிவித்த அகளை எழுதித்தருடபாடு வெணாடுனா. அவர்கள் அருந் நைகது இரகாலை எழுதித்தருகா.

யார் சென்னாக்காக்க கஞ்சிபுரத்தில அமைக்கப்பட்டுள்ள தொண்டை நன்னாடுப வைசித்தநாதக் கழகத்தின் தலைமை ஏற்று அதனை நடத்தித் தொண்டாற்றி வரும்பேறு பெறுவாரெனின, அருகருகை சூதியில் இரகா வெளியிடக் கருதி அவவாழை செயய, இவைவன திருவாய்நால இரகால விரைவில் வெளியிடுவாறு.

இதனை எழுதித்தந்த பெருமிகு பிள்ளையாவாகாநா கலைநு
புலனவானைமாமு, தமிழ்மொழி நுழைந்ததென 'இதாவது
செய்தலை நம் வாய்க்கையினி குறிக்கோவிடக் கொண்டு
மனப்பாரனமைபும் உலகமறித்தனவாயாகலின, அந்நினைப்ப
பற்றியான புகழ்க்கெடுத்தவைப்பாற மிசையாகாநா. அந்நி
கட்கு இதனைய செய்கை செய்தற்கு மனவெழுச்சியுடைய
தல இயல்கை. எனினும் எவகா சொல்லி எடுத்துக் காட்டி
வையினில் இத்தலை வைகு எழுதித்தந்த நு உயர்த்தி
கா. சுபாபிசமாயிய பிள்ளை அவர்களுக்கு இக்கரும என்ன
மற்றவ கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த நிலை அரசி நினைவு, நாளை பல வேலைகள் நடைபெறும் நிலை, நாளை வேலையில் அங்குள்ளவர்களை ஆதரிக்க நடவடிக்கை எடுக்க, அதற்கான சட்டப்படி பரிகாரம் தீர்மானிக்கப்படும் வகையில் அவசரத்தில் அவ்விருடிகளிடமிருந்து கருத்து கேட்கப்பட்டது.

இந்திய இயக்குநர் சபைக்கு உறுப்பினராக நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். இதைப்பற்றி நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

2) $\frac{1}{2} \ln 2$

க. தாமயணா பாஷி முதலியார்,

மெடிகனாலாவியாணி நகந்
(வெகுதாணிபு மயநதி
“நாவிநி அநாட”
காஞ்சிபுரம்.

தலைவா,
தொண்டை
நன்னாட்டுக்கழகம்.

முன்னுரை

பீண்டைத் தமிழ் நன்மக்களது கடவுட் கொள்கையினை முற்றிலும் அறிந்துகொள்வதற்குப் போதிய தூலகன்களைத் தருகின்றனா லும், அது இத்தகையதென்று உடனது நாடகங்களுக்கே விரிப்புகளாக இவற்றும் உள்ளன. கடவுள், உயிர், மெய் என்ற மூன்று கொற்கள் இவ்வகை தூலகன்களாக இயிர்வாழ்ந்திருக்கின்றன. இவற்றை அறிவிப்பதற்காக அந்நாட்டினர் முன்னோர் நவதந்தியைப்போலப் புலனா. கடவுள் என்ற சொல் பேரறிவுப் பேருயிர் போன்றவை, உயிர் என்ற சொல், சித்தரிவுடையன பலவற்றையும், மெய் என்பது உடம்பையும் உணர்தலும். உடம்பு அறிவிப்பிடமாக மாய உலகத்தின் பகுதியேயாம்.

உடம்பு உலகமுட முப்பத்தாறு முதற் பொருள்களால் ஆயவை பென்பதை மூன்று முன்னோர் உணர்ந்திருந்தனர். “முதந்த முததி முதல முப்பத்தாறே” என்றனர் அது. அமுப்பத்தாறும் உடம்பிலுள்ள அடங்குக்களின் உடம்பையுடைய குறிக்கோள் மெய்யென்ற சொல்லே அமுதற் பொருள்களாக இருக்கின்றன. மெய்யெனும் பொருளுடைய தத்துவம் என்ற சொல்லை அமுப்பத்தாறுபுங் குறிக்க உடம்புடன் பயன்படுத்தினர். ஆகவே தத்துவம் முப்பத்தாறு என்று பேசுகல மாயயிற்று. முப்பத்தாறு தத்துவத்தின் தொகுதியே உலகம் ஆகவே கடவுள், உயிர், மெய் எனும்படி, கடவுள், உயிர், உலகம் எனும்படி ஒக்கும்.

என்றுமுள்ள முயிரொருளைக் குறிக்கும் கடவுள், உயிர், மெய்யென்ற பழங்குறி வாய்ப்பு நிற்காததே சிறிது மரபு முற்றாக. இம்மையொரு கவின தெரட்டி விளக்க

கூடியது பெரியாய், கடவுள் உயிர்த்துயிராய் உயிர் தோறும் புகுந்து அவற்றை இயக்கு முதல்வனாகவே அவனைப் புகு-
யென்று வழங்கினர். உயிரைச் சிற்றறிவுடையவனாய் ஒரு
தலைவனை உடைமையால் அவ்வான் மனிதன் நடத்தையுடைய
கார்போலவன். அமமாகத்துடன் சிறந்தவை பங்குகளாகவே,
அன்றோ உயிரைப்போ பசு என்ற மரபுச் சொல்லால் வழங்க
லாயினர். 'எழைப்பிருதற் பசுகள்' என்றதுமது. உயிரை
கா கடவுளை அறிய சொட்டாமல் அவற்றின் அறிவினை
மறைக்கும் மலமும், வினையும், சாடல்க் முலமாகிய மரபு
யும் நீரினை மறைக்கும் பாசம் போலுதலின் அவ்வான் பாச
மெனப்பட்டன்.

வையகத்துருவினா மலரா அறிவினைப்
புலனிரை மறைத்த புணர்ப்பது போலக்
குளிக்கொண்டுறையுந் தேளினர் வாவியைப்
பாசடை மறைக்குங் கூடற் பேருமான். (நல 9)

என்ற கலவாச செய்புட் பகுதியின் இவ்ருதற்
அமைந்திருத்தல் காண்க. ஆகவே, கடவுள், உயிர், உலகம்
என்ற வாய்பாட்டிற்குப் பதிலாகப் பதி, பசு, பாசம் என்ற
வாய்பாடு வழங்கலமைந்தது. வடநாலார் பதி யென்பது
தலைவனையும் பாசென்பது முழுமலப் பிரிப்பிற்கு உயிரை
யும், பாசமென்பது உயிரினைப் பிரித்த முழுமலத்தை
முணர்த்துமெனப். இவ்வாய்பாட்டினை இறை, உயிர், தலை
மென வடநாற்போக்கிற்கு ஏற்பச் செக்கரிற் மொழியா
லுணர்த்துதுமுண்டு.

மாய், ஆ என்ற இருசொற்கள் தோனது மாயா என்றும்,
அது எல்லாச் சடப்பொருள்களும் ஒடுங்குதற்கும் மீடநிக்

தோன்றாததற்கும் அடிப்படையான சடூலமெனப் பொருள் படுக.

மாயதல் எனபது மறைதல், அழிதல், ஒடுங்குதல் என்ற பொருளுடையதாய், எல்லா ஓடுங்குதற்கு இட மாவது எதுவோ, அது மாயையெனப்பட்டதென்பா நுமுனா. எவ்வாறாயினும் அச்சொல் தமிழென்பது தெனிக. கடவுள், உயிர், மாயா அல்லது மாயை என்ற வாய்பாடுங் கொள்ளப் பாலகே.

கடவுளைச் சிவமென்ற பெயரால் சிறப்பாக வழங்குநல் தமிழிற் மரபு. சிவமென்ற சொல் வாடமொழியிற் புகுந்தபின் சிவனது தொடர்பைக் குறிப்பதற்குச் சைவம் என்ற சொல் எழுந்தது. சைவம் என்ற சொல்லை, 'சை' என்பதனடியாகப் பிறந்த தமிழ்மொழியாகக் கொள்ளுவா நுமுனார். சை = சொல் வம். சைவவாட்சைவன "சைவன கழலேத்துஞ் செல் வஞ் சொல்வமே", என்பதனுள் அக்கருத்து விளங்குதல் காண்க.

சித்து என்ற சொல், சிற்று, என்பதன் மருஉவாகும். சிறு என்பதனடியாய்ப் பிறந்த அமமொழி, துட்பமானது என்ற பொருளுடையது. சிற்றம்பலம் என்ற விடத்தனம் அப்பொருள் போத்தமை காண்க. அற்றம் என்ற சொல் முடிபினைபுணர்த்துமே. அது அந்தமென மருவிபின் அந்த மென்றாயிற்று. சிதது, அந்தம் என்ற இரண்டு சொற்களுட் புணரங்கால் ஓசை உபதனின் பொருட்டுச் சித்தாந்தமென்றாயின.

சிவநெறி சார்பான துட்பமான முடிபுகளைபுடைய தெதுவோ அது சைவசித்தாந்தமெனப்படுக. இங்ஙனம்

பொருள் கோடல் தமிழ்முறை. 'சித்த', 'அத்தர்' என்பவற்றை வாட சொற்களாகக் கொள்ளுபிடத்தல், சித்தத்தார் என்பது முடிந்த முடிபெனப்பொருள்படும். பிற சமயங்களிலே முடிபுடனெஞ்ஞமேற்படட முடிபாயினானது சித்தத்தார் என்பதும். வேதாசுவப் பொருள்வாறுமை கான்பார், வேதத்தின் முடிவு வேதாசுவம், வேதாததத்தின் முடிவு சித்தத்தார்மாதல்லை "வேதாதத்த தெளிவாத் சைவசித்தாசுவம்" என்றார். சைவசித்தாசுவம்மென்னுந் சொற்களுடன் திருமுலையா முனிவர்திருநெல்வி தூறுட்டெனவிராகக் காண்டப்படுகின்றது.

கற்பன சுற்றுக்கலை மன்னுமெய்யோக
முற்பத ஞானமுறை முறை நண்ணியே
தோற்பதமே வித்துரி சற்று மேலான
தற்பரங் கண்டுளோரா சைவ சித்தாந்தரே,

பட்டினத்தார்கள் பதினோராக் திருமுறைபுள் "சைவ சித்தாந்தத் தையவ ஆசுவத்தை", என்றது காண்க. சைவ சித்தாசுவம் கொள்கைகள் தெலகாபியம், திருவாவறியல், சங்க இலக்கியங்கள் என்பவற்றுட குறிப்பாகவும், பன்னிரு திருமுறைகளில் வெளிப்படையாகவும் அறியக்கிடப்பவை. அவற்றைய பிற்காலத்தில செவ்விதிற்தொகுத்தும் வருக்தும் விரித்தும் ஊனமுறையாக அறிவுறுத்தும் பனுவல்தார் பல வாயினும் அவற்றுட் சிறந்தவை, மெய்கண்ட தூல்கள் பதினான்குமேயாம். அவை திருவந்தியார், திருகுகிறு நம்பியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், ஓரூபா விருபகீதா, உண்மைவிளக்கம், சிவபிரகாசம், திருவருட டயவர், வினுவெண்பா, தொடிக்கவி, போற்றிப்பட்டுறோடை, தெய்வவிநித்யாறு, உண்மைநெறி விளக்கம், தங்கப்பரிபாசனம் என்பவை.

உத்திகளிற் உயிர் போதஞ் சித்திபார்
 பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
 பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சவீடு
 உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று.

இவற்றினால் நெருங்கியதாயும் நெருக்கலிற்றுப்படியாயும் செத்தமிழ் அருள் தூல்களை ஆசாரமாகக் கொண்டு சிறந்த சிவானுபலாப பரமபயிர்வவா. துரிதமான சிவநெறி நூல் வடதூற்ற சார்பால் எழுந்த எனைப் சமயங்களுக்கும் உவமா லேறு பாட்டினை நவகு எடுத்தனாகாட்டி முன்னையவரை உயர்வை நிலை நாட்டற்பொருட்டு இயற்றப்பட்ட தூல்களுள் தலை சிறந்தது சிவஞானபோதம். அதன் பொருளை விரித்து முகத்தூண் பிறசமயப் கொள்கைகளைக் கூறி மறுத்தற்குரிய வற்றை மறுக்கும் புறப்பகுதியாய் பரப்பாழம், சித்தகூடக உண்மை தெரிந்தும் அநபுயகுதியாய் சுபநகமும் ஆக இரு பகுதிபுடையதாய் இயற்றப்பட்டது சிவஞான சித்தியார். பரமாரூபியராகிய மெய்கண்ட தேவ உயனரை வழிபட்டு வினாவு முகத்தூண், சித்ததூண் தூ பங்களை விரித்து உணர்த்து வது இருபாவிருபடுது எனவும் தூலாகும். முப்பத்தாறு துந்துவங்கனின் இயல்பையும், உயிர், பதி, எனபவற்றின் தன்மையையும், திருக்கூத்தனின் பொருளையும், ஐந்தெழுத துணைமை நத்தப பெருமான திருவாவில இவன்குடிநையை யுஞ் சிந்தாமரங்குஞ் தேவனவாகும ஓவனொரு வாகுநிபத்தான உணர்ந்தும் தூல் உணராமலினக்க மெனப்படும. சிவப பிரகாசம் உயிர்கனின் பெத்தமுத்தி நிலைகளை விளக்குமுதற் தூண் ஸைவசுத்தாத் உண்மைகளைப் தொழுத்துத் தோடு வது. திருவள்ளுவர் தூலபொலக் குறார் வெண்பாவினால் அமைந்து மெய்யுணர்நிபையப் பதது அநிகாரத்தால் இனிது

விளக்குர் வீட்டின் பால் வடிவாயது நெருங்கிய பாயன். காட்டி, காட்டுவது, காண்பான் என்பவற்றின் நுண்ணிய இயல்பைக் கேள்வி வாயிலாக உணர்த்துவது வினாவென்பது. கூறுதல் பெருமானைத் துறையிசக்கு முகத்தான் அனுபவம் பீயனைத் தெரிவிக்கும் நூல் போற்றிப் படுகின்றபாறும். நில்லை யிடுகொழிபெற்று முகத்தான் நூலாநீக்கைத் திற்புணர்கூர் தால் கொடுக்கவியன்பாறும். நூலுறைய இயல்பைப் பால் நெய்தைத் தூதுவிடுகூர் வாயிலாக நூலாநீக்கிவின முறையையு தெரிவிப்பது நெய்க்கிடுதூது. மைவசிக்கொடுக்கத்துட் போப்பாறும் தரகாரியமாறிய பத்தும் உணமைநெய்விளக்கது தூ தென்னிதிவ ஒதுப்பாறும். மாயா வாத மதந்தையும் சிவஞானசித்தியார் பாயக்கத்துட் கூறப் பட்டதனவாயி அகப்பாறச் சமயங்கள், அகச்சமயங்கள், எப்பவற்றையு எடுக்கேடு மறுத்து, அவற்றிற்கும் சைவ சித்தாந்தரகிற்றாறா வெறுபட்டடை நுணர்விதிவ உணர்த்தும் இறுதி நூல் சங்கற்பிரபாசனமாறும்.

மேற்கூறிய ஒன்றொரு நூலிலும் பல உணமைகள் பலவாறாக ஒதுபட்டிருத்தலின, மைவசிக்கொடுக்கத் தருதூர் கலை முற்றிலும் அறியவேண்டவாப் படுகின்ற மெய்கண்ட நூல்களையுப் கற்றுணர்த்தல் அவசியமாகும். அவை இலக்கண இலக்கிய நயநெடுமிக்க செய்யுள் வடிவாயிருத்தலிற் அவற்றிவ மொருகை எவிர்தக யாவார்க்கும் இனிதுவிளக்கும் உணமைகளை நூலாக இத்தூல இயற்றப்பட்டுள்ளது. இத்தூலின் முகத்தான், திருவுந்தியார் முதலியவற்றுட் போந்த அகப் பாறின் முகத்துக்களும் இறுதியாகச் சிவஞான சித்தியார் பாய்க்கல் சங்கற்ப நிபாகணம் என்பவற்றுட் போகியுறும் நிறமைய மதம் வாப்புகளும் எடுக்கியாப்பாறின. சிவ

நூன ரித்தியார் சபந்தர நான் ததவாவம் கருத்திங்களைத் தெரிஞ்சுத் தமிழ்சொற்றொடரண அமைக்கப்பட்டது என்றை. இவற்றுட் போத்த குறைகளை அறிஞர் நடப்புவாராக.

இந்தாலினை அச்சியற்று கிக்கும பெருமை. தொண்டை நன்னாட்டுச் சைவசித்தாந்தக் கழகத்தலைவராகிய சைவத் திருவரங்கி. காரணசாமி முதலியார் (Retired Deputy Registrar of Co-operative Societies and Special Magistrate) அவர்களாகே உரியது. சைவசித்தாந்தம் தமிழையும் வளர்ப்பதில் தலை நின்று அவர்கள் செயலும் நன்முயற்சிகளாயும் தழைத் தோங்குவனவாகுக. சைவ மரபு கருதாது அவர்கள் அறிவுக்கும பெருநன்றிக்குத் தமிழ்மலகம் எவ்வுருகடமைப்பட்டுள்ளது.

இந்தாலினை மூலத்தோடு ஒத்துப்பார்த்து ஒழுங்கு செய்வதற்குப் பெருநூலைப் புரிந்தவர் தற்காலத்தில் சைவ வானில் இணையற்ற இவங்கதிவனாடிலங்குத் தமிழன்சையின் சுவப்பதல்வராகிய காஞ்சிபுரம் பச்சையப்பன் உயர்க்கலைப் பள்ளிக் கணின ஆங்கிலப் பேராசிரியர் திருவரங்கி. வச்சீர வேலு முதலியாரா (வாய்வேலவனார்) அவர்கள் ஆவர். அவர்களா செத்தமிழ்ச்சித்தந்தாண்டு நீதிழி நிலைபெறும் பொருட்டு இறைவன் திருவருளைச் சிங்குகின்றேன்.

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

மேய்க்கண்ட நூல்கள்	ஆசிரியர்
க. திருநெல்வேலிப்பார்	. திருநெல்வேலி உய்யவந்த தேவ நாயனார்
உ. திருக்கடவூர் வாட்டியார்	. திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார்
ங. சிவஞான லோகம்	... திருவிண்ணாமய்க் கல்வர் மேய்க்கண்ட தேவ நாயனார்
ச. சிவஞான தேவியார்	. திருமுதுறைமுது அந்நாந் சிவநாயகர்
சு. இரட்டா விருப்பம்	... ஹே
ஊ. உணமை விளக்கம்	... திருநெல்வேலி மகாவாசகம் கடகதாரர்
ஈ. சிவநாயகநாயகம்	. நெய்நாயகநாயக உணமை சிவநாயகர்
உ. திருநெல்வேலி உய்யவந்த	ஹே
ஊ. வினா உணமை	... ஹே
க. திருநெல்வேலி உய்யவந்த	ஹே
க. க. நெய்நாயகம்	... ஹே
க. உ. நெய்நாயகம்	... ஹே
க. க. உ. உணமை	ஹே
க. க. உ. திருநெல்வேலி உய்யவந்த	ஹே

பொருளடக்கம்

திருவுந்தியா 1-9	வாசனை கீழ்க்	24,25	
சிவபெருமான அறிவார்த்துப	திருநகுநிபுத்திரசுண்டம்,		
வந்தால்	3,4	ஏயாகோவ கலக்காமா,	
யோகசுமதி	4	முதல்தி நாயனா, முதல்த	
பாவனைநிலை	4	நாயனா, கண்ணாயிர,	
திருவருள் வழிநிறுத்தல்	4-6	சேகரனா	24
திருநாசிலம்போசை	5	திருநாசிலம்போசை, பெரு	
அருணாட வழிபாதி	7	மதன	25
உணர்வுநிறுத்தல்	7	சிவபோகம்	25
சுருதினாபம் பேரினாபமாநல்	8	சிவதன்மம்	25
சுருதிநாயகம்	8	பாடமாநாயகம் காலம்	26,28
சுடாடமாநிலை	8	சிவருவா லோகம்	28,29
வாருமலம் முழிந்தல்	9	ஐந்திநாயகில் இறைவன்	
பெரினாப துருச்சு	9	சுருதி நிலை	30
தூலாசிரியா பெயர்	9	அருதுவிதம் பல்லா	31
திருக்களிறுப்படியா 13-34	இறைவனாது அநிரியத்		
சுருதி, சிவம என்ன இரு	திருமேவன்	32, 33	
நன்மை	15	ஆளுடை யான	33
அறிவாவின	22	ஆசிரிய வாழ்ந்த	34
ஆளுடை யே பகையனா	22	சிவநானடோதம்	
அருள் விழ்ச்சி	16	மகனல் வாழ்ந்த அருள்வாயி	
சிவனம்	22	முட பொல்லா நம்	37
மெல்லினை வலவினை	22	அனைவரின் நன்மை, நன்மை	
சிவதந்திரனா	16,17	தலைவனாயுட உணர்ந்த	
சுண்டே துரு	17	இயல்பு	37
அறிவாட்டாய நாயனா	17	நாயனா இயல்	38-39
அருள்வாயோகம் நாயனா		முதல முதல்த நாய-11, தியுணர்	
யோகம்	17,19		38-41
திருவருளினா நாயனா		முதல் அருள்வாய	
முறை	20	அனைவரின் அருள், அருள்	
ருள்கெறி	21,26,27	முதல் முதல்த நாய-11, தியுணர்	
திருவருள் கெறி	22,23		34-35

இரண்டாம் அநிகரணம் 39,41	இரண்டாம் அநிகரணம்
உளவாதே தோவாஅம்	உடம்புக்கு வேறாக உயி
உளவது இலலதாகாஅம்	ருண்டு 17, 48
காணநிலை, காரியநிலை 39	முன்றும் அநிகரணம் ..
செய்வானிவாழ்ச செயல்லை	ஐம்பொறி யறிவுக்கு வேறாக
39-40	உயிருண்டு 48
இழைவவ துடக்குறுது ஐந	நான்காம் அநிகரணம்
தொழில் செயவன் 40-41	கனவு உட்குக்கு வேறாக
முன்றும் அநிகரணம்	உயிருண்டு 49
ஒருக்குங் கடவுள் ஒருவனே	ஐந்தாம் அநிகரணம்
41	பிராணனுக்கு வேறாக உயி
இரண்டாம் அநிகரணம்	ருண்டு 19
மறுபிறவி வரும் வரை 42,44	ஆறாம் அநிகரணம்
முதல் அநிகரணம்	கடவுளுக்கு வேறாக உயி
ஒவருய வேறாபுடனாய்	ருண்டு 50
நிறுவல் 43,44	ஏழாம் அநிகரணம்
நான்கு உலகமாயிரிவரை	கருவிகளின் கூட்டத்திற்கு
எவாபதவ கருத்து 44	வேறாக உயி ருண்டு 50,51
இரண்டாம் அநிகரணம்	இலகணா இயல் 51,60
இழைவவ கட்டையாவு	நான்காரு முதலாம்
வினை துகர்ச்சி 44,45	உயிரின் பொது இலக்
முன்றும் அநிகரணம்	கணம் 51-55
உயிர்களுஞ்சுப பிழப்பியா	முதல் அநிகரணம்
மாறிமாறி வருதல் 45,46	உயிர் அநாதருநிலையில்
நான்காம் அநிகரணம்	ஒவ்வொரு, அனைத்துதற்கு
செவரு சத்தர்களின் தொட்டி	அமைச்சர் போல்வவ 52
46	அநாதருநிலை அநாத உக
முன்றும் அநிகரணம்	மகர நாடு விரதுகுகல்
உயி ருண்மை 46,51	செலுத்துதல் 53
முதல் அநிகரணம்	இரண்டாம் அநிகரணம்
இலையெயன் பவின் உயிருண்டு	ஆறாம் மலம் உயிரின்
47	அறிவை மனப்பபது 52,54

முனமுட அடிகாணம்
உயிரகரின் உரைசதி நல்கா

54,55

முனமுட அடிகாணம்
கடநிலையின் உயிரகரின்

இயைபின் உயிரகரின்

55,56

முனமுட அடிகாணம்

முனமுட அடிகாணம்

பொருள்களையுடைய

56

இரண்டாம் அடிகாணம்

உயிரகரின் உயிரகரின்

பொருள்களையுடைய

57

அமுத நுகர்வதம்

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

57-60

முனமுட அடிகாணம்

கடநிலையின் உயிரகரின்

கடநிலையின் உயிரகரின்

58

இரண்டாம் அடிகாணம்

கடநிலையின் உயிரகரின்

கடநிலையின் உயிரகரின்

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

58-60

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

60-71

முனமுட அடிகாணம்

உயிரகரின் உயிரகரின்

60-63

முனமுட அடிகாணம்

கடநிலையின் உயிரகரின்

கடநிலையின் உயிரகரின்

61

இரண்டாம் அடிகாணம்

அசுந்தி, அசுந்தி இவையின்

61

அசுந்தி, அசுந்தி இவையின்

முனமுட அடிகாணம்

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

அசுந்தி, அசுந்தி இவையின்

அசுந்தி, அசுந்தி இவையின்

மடமட அடிகாணம் 62,63

மடமட அடிகாணம்

கடநிலையின் உயிரகரின்

முனமுட அடிகாணம்

63-64

முனமுட அடிகாணம்

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

பயன் அடிகாணம்

64,65

இரண்டாம் அடிகாணம்

இயைபின் உயிரகரின்

அசுந்தி

65,66

முனமுட அடிகாணம்

இரண்டாம் அடிகாணம்

சுந்தி, அசுந்தி இவையின் 66,67

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

இரண்டாம் அடிகாணம்

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

இயைபின் உயிரகரின்

சுந்தி

66,67

முனமுட அடிகாணம்

உயிரகரின் உயிரகரின் 67-71

அசுந்தி, அசுந்தி இவையின்

முனமுட அடிகாணம்

பயன் அடிகாணம் 68

இரண்டாம் அடிகாணம்

அசுந்தி, அசுந்தி இவையின்

சுந்தி, அசுந்தி இவையின்

அசுந்தி

68,69

முன்னமும் அதிகாரணம்
 சுவஞாவம் நிலைபெறு முந்தித்
 திருவைந்தெழுத்தை நினைந
 தல 70,71
 பயனியல 72,80
 பததாந நததிரம
 பாசநிகம 72-74
 முதல அதிகாரணம்
 இறைவனோடு அநதுவிதமாய
 நிறுதல் 72
 இரண்டாம் அதிகாரணம்
 இறைப்பணி விழுவாமை 73,74
 பதினொரு நததிரம
 சுவாவிநதபேறு 75-77
 முதல அதிகாரணம்
 முதலவன் உயிரின் பொருட்
 திப பொருளாக அநதல 75
 இரண்டாம் அதிகாரணம்
 அபாஅ அனடி செயது சேவா
 குழலடைதல 76,77
 பன்னிரண்டாம் நததிரம
 நான்காம் உலகில் அநிடி
 செலுதுவ கரீல் சிவனை
 வழிபடு முறை 77-80
 முதல அதிகாரணம்
 முட்டலவர்களைக் கோதல 78
 இரண்டாம் அதிகாரணம்
 சிவனடியா ரோடினாகுதல 78
 முன்னமும் அதிகாரணம்
 நததிரக்கோயிலிலும சிவ
 னைத்தெல்லும சிவன
 விளங்குதல 78,79

நான்காம் அதிகாரணம்
 அநதநிற் சேவனை வழிபடுதல
 79,80

சிவஞான சித்தியார்
 சுபக்கம் 83-177

பாயிரம் 83
 காப்பு-கணபதி தியாவம் 83
 மங்கல வாழ்த்து
 சிவபெருமானாதனமை 84
 முன்னால் 84
 கெட்டுப்பா 85
 அவையடக்கம் 85
 அளவை 85-87
 முதல நததிரம 87-105
 முதல அதிகாரணம் 87-94
 உலகாயத மறுபா 88
 பததிரம மறுபா 89
 அநதுவாத மறுபா 90
 உயிரகடவுளானதெனல்
 முக்காரணம் 91
 நாலவந்தர சொல் 92,93
 ஐங்கலைத்தமிழ்பா பெயர் 93
 தமிழ் மணமுலம் 94
 இரண்டாம் அதிகாரணம்
 95-102
 சூயவன உவணம் 95
 உயிரின உணர்ச்சிநிலையங்கு
 95
 இறைவன் தேவமுநிலை
 வளர்ச்சி = அதிகாரம், காப்பு =
 கோகந், ஒதிக்கம் = லயம் 95

முத்தொழிற் காசனம்	96	பாட்டி முழுப் பயன அளிப்பது	
ஐந்தொழில் வினாகூலம்	97	சிவனை	
இறைவன் உருவஇயல்	97, 98	இறைவனின் சிவப்பு	
உருவங்களை நாசனம்			113-114
	99-104	அசுமரமுடிப் பிறத்தல்	
(அதனவா) பெருவழிகளா ஆறி			114-117
னுட மந்திரப் சிறப்பு	102	மலம் எவ்வதன் குறுத்து	115
முனமுட அங்குசனம்	102	முலனிகை தொடக்கமில்லாம	
இறைவன் சந்தி அந்நிகை கட		(-அங்குசிய) உணமை	
அந்நிகை இயக்குதல்	102		115, 116
சிவந்தமியலடி, வினை		முனமுட அங்குசனம்	
இயல், அறிவு - முனமை		மாயையிலியலடி	118
செயல் - கிரியை	103	முனமுதல் - நியந்தனதுவம்,	
ஒருகதமுதல் - லயந்தனதுவம்		கலைமுதல் - கலந்தனதுவம், புல	
அந்நிகை முதல் - சந்திரி		முதல் - வித்தியா தனதுவம்,	
தனதுவம், அந்நிகை முதல் - நாச		அந்நிகை முதல் - அந்நிகை தனதுவம்	
தனதுவம், தாயிலா - தந்த		தேவாபல்முதல் - புருடந்த	
வித்தல்	104	துவம்	119
சிவந்தந்தி, தந்திரா	105	முலப்பகுதி - முலப்பி ரகிருதி,	
இரண்டாந்நிகை தந்திரம்	105	பண்டமுதல் - குணத்தனதுவம்	
அந்நிகை இயல்	105	மெய்ப்பண்ட - சதனதுவகுணம்	
முதல் அந்நிகை	106	செய்ப்பண்ட - இராசத குணம்	
ஒருகதவாந்நிகை பொருள்	106	தாய்ப்பண்ட - தமோகுணம்	
பொருள் அந்நிகை	107	தெளிமுதல் - புத்தித்தனதுவம்	120
இந்நிகை இயல்	107-108		
வினைவாந்நிகை அந்நிகை		வினைமுதனமை - ஆங்கா தந்த	
தல்	109	துவம் அறிவுப்பொறி -	
எதிர்வினை - ஆகாமியம்	109	நாநைநதிரியம், வினை	
வினைவினை	110, 111	பொறி - கலமேநதிரியம், எண்	
சமயத்திற்கு அந்நிகை		ஹுடல் - புரியுடகம்	121
ஒருகதம்	111	நனமாந்நிகை, புருடம்	122
எதிர்நிகை	112		

ஐம்புல அந்நிய நகரம், காசு	முலமுல அந்நகரம்	139
கோசா, பெருமு, நலவன -	ஐந்து உணர்ச்சிநிலையியல்	140
மகேசரண		123
அறிசாபின : சைநவனியங்	தூயநிலை-சுதந்தாவநீத	
கா, இயக்கு-பிரோசகம்	கலப்புநிலை-சகலாவததை	
தூதரோக்கு-போதகமித்திர	தனிநிலை-கேவலாவததை	141
காணடம், தூதாசசி-போதகிய	ஐந்தாநு நுத்திரம்	141
காணடம் சிவமுதல்-சிவநத	உயிர்கா ஐம்பொறிகளால்	
தூதம், அறிமுதல் - வித்தியா	அறிவதும் இழைவன உயிர	
தததுவம், உயிமுதல்-ஆனம்	சகு அறிவிப்பதும்	141-141
தததுவம், அனுபகம், சிவ	ஆதிஞ்ஞத, உயம்	141
பகம்	சிவததினியல்	144
நானகம் அந்நகரம்	முதல் அந்நகரம்	144
தததுவநிதயவகா ஒளி -	சுடநிப்பொருளியல்	
நாதம், வட்டம் - விந்து	இரண்டாம் அந்நகரம்	
சிவததிநுமேனி ஒன்பது சந	இலபொருளியல்	145
தித்திநுமேனி எழு	முலமுல அந்நகரம்	
தததுவஇயல்	சுததினியல்	145
ஆனவடல் இயல்	கடலிபாவநீனையக கடநத	
மகதப்பிறவி நோதகம்	வா	145
வழிபாடாதவா இழிவு	உயிரறிவால் முதலவன அறி	
முலமுல நுத்திரம்	பப்பாநதவன	146
நானகாநு நுத்திரம் அநதக	ஏழாநு நுத்திரம்	126-147
கரணவியல்	உயிரினசிறப்பிலககணம்	147
முதல் அந்நகரம் நாலவகை	எட்டாநு நுத்திரம்	147
அநகருவிகளை இயக்கும	இழைவன் அறிவாசாநுய வந	
எழுததுகளும முதலவரும்	தபகுமனவன தனமகளை	
	வேடநிநிதிதததுவமை	148
	முதல் அந்நகரம்	148
இரண்டாம் அந்நகரம்	முலவகையுயிக்கு இழைவன்	
உயிரகருவிகளைஇயக்கும	அநுநுமுறை	148
உயிராயது என்ற ஆராய்சி	நீக்கைவகை	149, 150
134-139		

அ. நவழிப் பத்தி	150, 151	முன்றும் அதிகாரணம்	
இரண்டாம் அதிகாரணம்	151	கருடபாவனை	165
சமயப்படிக்கா, மெய்ச்சமய		ஞானிகளின் அகப்பூசை	166
இயல்பு	152	நாலவகைநெறியினர்க்கு இறை	
முதலானவையிலு	153	வவ புலனாகுமுறை	167
சிவனகருணை	154	பததாநுதத்திரம்	167
நால்வகை வழி	151, 155	இறைவனோடு சலத்துற்கு	
ஞானபூசையியல்	156	முறை	167, 168
சிவஞானிகட்கு ஒன்றிதற்		முதல் அதிகாரணம்	
சிப்பு	157	யாவ எனது என னுந் செந்ந்	
ஞானத்தால் வீடு		கறுதல்	168
கேட்டல், சிந்தித்தல், தெரி		இரண்டாம் அதிகாரணம்	168
தல்	158	இறைஞானத்தால் ஐம்பொறி	
ஞானநிட்டையியல்பு	159, 160	பைவெல்லுதல்	168, 169
முன்றும் அதிகாரணம் இறை		இறைஞானமெபற்றார் சிறப்பு	
ஞானசகிறப்பு	160		169
நான்காம் அதிகாரணம் முத்தி		பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு	170
நின்று மீளாமை	161	இறைநாடு காட்டல்	
இறைவனில் உயிர் அடங்கு		முதல் அதிகாரணம்	172
பியல்பு	161, 162	எப்போதும் இறையின் உதவி	
வாசனால (கட்டெச்சம்)		யின்றி உயிர் அறியாமை	173
இயல்பு	162	இரண்டாம் அதிகாரணம்	
ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு		சிவன் சிவன்வேறுபாடு	
வாசனாலம் நீக்குவழி	162		173, 174
முதல் அதிகாரணம்	163	பவனிரண்டாம் நூற்றாண்டு	
உலகஅறிவு-பாசஞானம், உயி		சிவஞானிகளின் சிவத்	
ரறிவு-பாசஞானம்	163	தன்மை	175
இவைமுத்திநூலம்	164	நிருக்கோயிலின்பயன்	176
இரண்டாம் அதிகாரணம்	165	இறைவன் ஆசனமூலம் அரு	
நிபுறவு-நீதிநெறிபுகுமியல்பு		ளல்	177
	165		

இருபாவிருபஃது 181-196

அறிவினமை தோன்றக்கார
னம் பற்றியவின. 181“இருநிலனாய்த் தோன்ற,” தகுதி
தகுதியினமை 182“காண்பாரா கண்ணுதலாய்க்
காட்டாககாலே,” “ஆட்பா
லவர்க்கு நன்றம் வண்ணமுட,”
உயிர அறிவு பொருள் 183அணவகாரியம் மாயகாரியம்
வினைப்பாசம் 184

மலஇயல்பு 185

சற்காரியவாதம் 186

அவதனையியல்பு 187

இருவினையியல்பு 191, 192

வினையொழிப்பு 193

இறைவன் பேருதவி; ஆசார்
சொப்பு 192-196

உண்மை விளக்கம் 199-207

தாற்பொருளடக்கம் 199

ஐம்பூதவிளக்கம் 200

ஐம்புலன், ஐம்பொறி 201

முதல்களின் இயல்பு 202

உயிரியல்பு, இறையியல்பு 203

ஐந்தெழுத்து விளக்கம் 204

திருக்கூத்தனியல்பு 204, 205

முதலையெழுத்து 205

உயிர் சிவத்தொடு கலத்தல்,
முத்திரில முழுமுதல், வாசனை
நிகழம் 207

சிவப்பிரகாசம் 211-244

குருசந்தானம் சித்தநாத்த
இயல்பு 211

நிகைகாரியல்பு 212

தூன்மடபு 212, 213

அவையடக்கம் 213

பொதுஅதிகாரம்

முதற் சூத்திரம் 213

பதியிலக்கணம் 213, 214

இறைவனது சார்பிலக்கணம்

இறைபுருவியல்பு 214

இறைமெதொழிலும் காரணமுட

இரண்டாருருத்திரம் 216

பாசவிலக்கணம் 216

பாசவிலக்கணம் 216

ஆணவ இலக்கணம் 216

சத்ததத்துவத் தோற்றம் 217

தூயதன்மையை - அசுத்த

மையை இயல்பு 217, 218

அசுத்தமாயா தத்துவங்கொள்ள

தோற்றம் 219

கவமமல விளக்கம் 220, 221

உயிரின் முந்திலை விளக்கம் 221

ஆணவ முழுநாமை 222

கால்வன கசடுகால் 223

தத்துவ இயல்பு 224-226

பிறப்பியல்பு 227

அருள்விழ்ச்சிவகை 228

முத்திவகை 228

உண்மையதிகாரம் 229

உயிரறிவிப்பல்பு 229-232

உணர்வெல்லையியல்பு (=உணர்ச்சிநிலை)	232, 233
உணர்ந்துமுறை	233, 234
ஞான வாழ்மை	231, 235
ஞானத்தால் வரும் பயன்	235-241
அஞ்செழுத்தருணிலை	241, 242
அணந்தேதார்தவமை	242-244

திருவருட் பயன் 247-263

பதிமுது நிலை	247, 248
உயிராவை நிலை	248-250
இருண்மலநிலை	250-252
அருளானிலை	252-254
அருளுருநிலை	254, 255
அறியுநெறி	255-257
உயிர்விளக்கம்	257-259
இன்புறுநிலை	259, 260
ஐந்தெழுத்தருணிலை	260-262
அணந்தேதார்தவமை	262-263

வினாவெண்பா 267-270

இருள மலநகைப்பற்றி	267
வினைவிடுபற்றி	270
சிற்பற்றிவைப்பற்றி	268
அகதுவிதீ இயல்பு பற்றி	269
போற்றிப்புகுளுடை	273-280
கடவுளியல்புமுத்தொழிற்	
பெருநெறி	273
மாயைப்படைப்பியல்பு	274
கருவிற்சாபு	274
பெற்றோர்க்கான்பு விளைத்துக்	
காந்தல்	271, 275

உடம்பின் தத்துவங்களைப்பு	275, 276
--------------------------	----------

இருவினைப்பயன் துயர்தல்	276
கமன்துடைப்பு	277
இருவினையொப்பு	277
பகருவ காலத்தருளும் முறை	278
ஞானப்பெறு	279
சமயச்சார்பின் விவக்கற்பாடான	280

கொடிக்கவி 203-284

கொடியேறு அகக்கம்	283
கொடித்த வியல்பு	283, 284

நெஞ்சுவிடு தூது 287-297

இறைவன் பெருமை	287
பகத இயல்பு	288
திருவள்ளுவர் போதனை	289
இறைமார்பு	289, 290
கனமை பெறுபு	290
ஆனந்தவாறு	290, 291
இறைநாடு, உயர்	291
இறைவன் குதிரையியல்பு	292
,, கொடி, கட்டளை	293
இறைவன் குருவாய் வச	
தருளு முறை, உபதேசம்	294
பாணபத்திரம் கருவத்தல்	295
கெஞ்சுநிலையுததல்	296
தூதர் வந்த நெஞ்சைத் தூது	
அனுப்புதல்	297

உண்மைநெறி—
விளக்கம் 301-302.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்
**திருநகலாச சந்தான குரவர்களின்
தோத்திரங்கள்**

பரஞ்சோதி முனிவர்

அருள் குருக ரெழிற்குளிலே முழுதகரவ வந்தகர
வடிதகர போற்றி
நெஞ்சுப் பெறு மனககமல சந்தா குரவ குரவரிசை ந
பெருத்தகர போற்றி
இருந் திடமலத தகல்சந்திய நதவநி பணிசயவ
விணைகல் போற்றி
மரு சியவ பரஞ்சோதி ய நஞ்சல குருபக கவ
மலகர போற்றி.

மேயகண்ட தேவா

அல்லாத பரசமய வலதைத் தேவரின
டகலவகல் புனற்பெண்ணை யாய நுழ வெண்ணை
நொல்லாத விபமுதநதுப் புகழே ந வபாப
புனிதசிவா கம்பெப நண்ணை பொருத வாயகது
நிலலாத நிலையினுமற் றென ய மொன் று
நிற்சூகிலை நிதுவெனமொப கெறிநேக நுத
வெல்லாத சிவஞான தோதந் தொலவ
மேயகண்டா லு சாணமுத நிது கொளவாம்.
சநிய வாடிபிற் பெரியமல வரைபபெருநா செறிததவ
கறிந் தூலகரின் முடிவெலா மகாபதித தவாபு
வெறிசெய லாம னிகக் கியசெவ ஞானபோ தநதந
குறிசெய் நிகதபி ழாஹை குரவனை பணிவாம.

அருணந்து சிவாசாரியா

புறபொருளி னீரியலபு மேரியலபா துவலாது
முறைவெவ வேறாயர்
செயபுரீவா கமங்கலின் தன் பொருளொருமை பெறுவாந் து
திருமுன னுலை
புறபுரீயி யாப்பதனும் சித்தியெனும் வழிநூலா
யொளிர்ச்சி காலை
நபுரீயோரா தெளிந்தாயய டொழிந்தவ நு னாகதிசை
வினைத்தாள் போற்றி.

மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியா

திருவாரூர் சாமமலை திகழ பராசன மாநிபான
கிரகநாபான மறைபுணாவு விநிந்தொளிர்ப டுணர்ந்துவோன
மருதமேடு கடந்தையயாண மறைஞான சம்பந்த
ஞானமலிதன மருடலாததாள் குறித்து நிகழ் பரிசிறுவாம

உமாபதி சிவாசாரியா

அடியாடக கெளரிய னெனத்தலை
யணை லருருந் திருமுதத்தின
பாடிய பெறுவ சாமபாதிசுப
பரம முத்தி யபடு மழுத
உடலுங் கடைவுப் படைந்திவா
னுயாநிக் கையினை யாழ்வேகாநி
காதிந் புரிகொத நகரூபயா
கமல மலரின கழல்பொற்றி.

ய-

திருக்கயிலாய பரம்பரைத்

தருமபுர ஆதீனத்து

2-1-வது மஹாசந்திநானம்

ஸ்ரீலக்ஷ்மி

சண்முக தேசிக ஞானசம்பந்த

பரமாசாரிய வர்ய சுவாமிகட்கு

“உரிமையுரை”

திருக்கயிலாயத் தனிச்சிவ பெருமான
அருட்சுருதானத் தருளமிசு மரபில
மெய்கண் டாவழி மேனிய வாநாச
சைவத் தலைவா ஞானபர காசா
தம்பால ஞானத் தனியருள பெற்று
நம்பனைப் பணியும் ஞானசம் பந்தா
தருளமரில நிறுவிப் ஞானம் உதத்தமா
அருளாய் பல்பெரி யாவழி வந்த
இருபா னான்கெனும் பட்டத் தெழுந்தருள்
சண்முக தேசிக சுகுரு ராயா
கண்ணோட பதிநிலை காசுரு செயலினா
நண்ணரும நனவா லெண்ணில வாக
அரஞ்சா தியேபாநி யறிவோசு காரிதயா
இசைகத் தறிஞ் சேவரு மேத்த
அழியாப் புகழ்ப்படைத் தறிவுத் துறையிற்
கழிபெருங் கலைகள் காடஞ் சுருத்தினர்
சிவமணங் கமழத் தெளிதா லுரைநடை
பவமற ஞாலம் அச்சுறு படித்தாய்
வளமழிபறப் பொன்னருள வளவளம் வளமை
யுளமிசு தேசிகர்க் குலநல வுணர்வுடனே
தொண்டைநல னாட்சிச் சைவக் கழங்கம்
மணநு காதலின் வழங்கிந் மிகதூல
கண்ணோட படைத்தாய்ந் கனிநுழிக் துறையினை

நிருக்ஷயிலாப் பரம்பரைத் திருத்தருமபுர வுநீனம்
 ஸிவ-வரு மகா சக்திதானம்
 ஸ்ரீ சண்முக தேசிக பரமாசாய சுவாமிகள்.

நிருக்ஷயிலாய் பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்

2/ சிவசுமாரா சந்தானம்

ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிக சுவாமிகள்

கி. நாராயணசாமி முதலியார்

காஞ்சிபுரம் தொண்டை நன்னாட்டு சைவசிந்தாந்தக
கழகத்தின் தலைவர்,

ரிடையாடு கோவாபரேடிவ டிபடி ரிஜிஸ்ட்ரா
& ஸ்பெஷல் மாஜிஸ்ட்ரேட், வேலூர்.

மெய்கண்ட நூல்கள்

திருவுந்தியார்

திருவந்தியார்

இயலபாகவே மலமறந்தாய், யாநுட அறிதற்கரிய
தொடு பரமபொருளாகிய சிவபெருமான, தவமுதிர்ச்சியால்
பகடுவமடைந்த உயிர்களுக்கு அருள் புரியுமபொருட்கு
ஆசிரியனுபத திருமேனி கொண்டெழுந்தருளி வந்து பா
ருளாததைக் கொடுத்து அலைக்கோத நன தனமை வாயும
படி செய்தருளுவன.

திருவடிப்பேரறிவு பெற்ற பின்னுட செந்நாட பழகிய
பழக்கத்தால் னற்படும மல வாசனையை, ஒப்பற்ற திருவருள்
வயமாய் நினுள் ஒழிக்கப் பழகுதல் வேண்டும்.

ஆசிரியனாய் வந்த கடவுள் நலகிய ஞானத்தைக்
கொண்டு, நிடடைலை கைகூடப் பெற்றவா மீண்டும் பிறவா
எனற்றிக.

சிவானந்தமானது எவ்வாறிருந்ததென்று சொல்ல முடி
யாது; அது சுட்டறிவினால் அறியத்தக்கதன்று.

ஓரே பரமபொருளாகிய பெருமான பலவூரிருக்கும்
உயிராய் நினும ஐந்தொழில் நடத்ததியும் தலைவனாய் நிற்
கலானன். அவனை நமது ஆண்டவன்.

நம் செயலென்பதும் நாமெனப்பதும் அற்பபிவி எல்லாச்
செயலும் இழைவன செயலென்பது விவாகும். அவன்
தனனையே நமக்குத் தந்தானென்று மகிழ்வோமுக.

மெய்கண்ட நூல்கள்

உள்ளம் உருகிநின்றன அவா உடலிப்பது விளங்கும்;
அல்லாத இடத்து அவரைத் தெளித்தறிதல் இயலாது; அவா
காணங்கடந்த மேலான ஞானச செலவொரபுறிக.

சுடையறியும் ஆறு ஆநாதங்களில் அவனை வழிபட்டு
மேயு சமாதி யடைந்ததின சுடையு மேலிடத்தே செலு;
அதுதான் பாசமற்ப பெருமனுக்கு இடம் என்று அறிக.

நின்றதெய்து தோவறியும் நின்றயாதெய்து தோவறு
மலும் இழைவன இருகற்பெயும் நிலை, மேலான ஞானநிலை
யவறு. அது பாவனை நிலை. அநிலைக்கு அப்பாற்பட்டவன்
கடவுள் எனபறிக.

ஐந்தெழுத்தின வைத்து இழைவனை வழிபடும் ஞான
முறைப்பைப் பின்பற்றித் தனது அறிவைச் சிவஞானத்தோடு
இரண்டாகத் தொடர்பு படுத்தித் தூய அறிவுடைய முகை
வனைக் காண்க.

உலக அறிவேரது கலந்தும் கலவாது நின்ற கடவுள்,
ஆராய்ச்சியறிவின்குப் புலனாகா; சுட்டறிவால் பாராமல்
தருவருட கண்ணால் அவனைப் பார்க்கல வேண்டும்.

மூலையாகிய உடம்பினிலிருந்தவரை அநா வெளியா
கிய முற்பத்தில் விடவர் எப்பொருளிலும் பெரிய இழைவ
ரென்றுணாக. தவத்திற்குத்தக்க பயனளிக்கும் நிலை வர்
இவ்வே என்றுணாக.

போக்குவரவிவறி ஒழிவற நிலைந்த ஞானமாகிய
ஊரினையடைந்து, ஆராய்ச்சி ஒழிந்து நிற்கும் நிலையில் சிவம்
விளங்கும். அநிலையில் ஆராய்ச்சி நிகழ இடம் இல்லை.

பாசத்தொடு சுபுயி ருத்த காலத்தின் மறைத்து திடத்த
அருட்சத்தியை, உனனை ஆட்டுகாது ஓம்படி செம்புடி திங்கை
யினாலே, ஆசிரியர் விளக்கியவுடன அசசத்தியோடு உடனாய
நின்றவனா நான் வழி ஒழுங்குக.

எல்லாவகை உலகப் பற்றுக்களையும் அறுக்கவல்ல திரு
வருட்பற்றினைப் பற்றினால், அதை நுவலா பிறப்பற்றுகளை
ஒழிக்கும். அங்ஙனம் பற்றற்றியாது பாணிப்பதனால் இறை
வன் வெளிப்படாவா.

உலகப் பற்றில் பூத்தாது மெய்ப்பொருளை உணர்நின்ற
யோகிகள், தொங்குகின்ற மனியின் நாவைப்போல ஒன்றி
னாம பற்றாமல் அரைவற நிற்பர்.

உள்ளத்தினாலே இறைவனை நினைத்து அரைவற நிற்ப
தும் யோகிகட்குத் திருச்சிவமேபோகையாகிய நாத தத்துவம்
தோன்றும். அதன் வழியே சென்று ஐந்தொழிலை நடாத்த
தாம் இறைவனைக் கண்டு வணங்குக. அங்கிருந்து பிறந்தா
மல் நெர்பட ஒழுங்குக.

இறைவன் அருளை மறவாது நிற்பின், மயக்கமும திரி
புணர்ச்சியும் தொலையும். அவ்வருளைப் பற்றி நிற்பதொன்றே
சான்றிச் செய்யற்பாலது.

அங்ஙனம் அருள் வழி உறைத்து நிற்பின் ஒப்பற்ற
அருட்சத்தியின் கணவராகிய பெருமான தனனைக் கருது
முன் சட்டற்றில் ஒழியும்படி அறிவிற் புகுந்து நிற்பன.
அவன் பிற வழியால் நினைத்துப் பெற முடியாதவன் என்று
அறிக.

ஆனவததோடு கூடிய நிலையாகிய இரவும், மாயையுடன் கூடிய நிலையாகிய பகலும் இல்லாத நூய ஞானத்தோடு கூடிய இனப வழியிலே இடைவிடாது, விண்ணகு அஞ்சி விரைந்து சென்று பொருந்தாக.

தன்னியல்பில், இறைவன், தால்களால் பேசப்படும் பொருள்களும் பேசப்படாத பொருள்களும் அல்லாதவனு யிருந்தும், உயிராகனின் பொருட்டு அவையாய் நிற்கின்றான். அதற்குக் காரணமாவவா கருணையாகிய சந்திரியோடு கூடி யிருத்தல் ஆகும்.

வெளிச்செல்லும் மூச்சுக்காற்றினை உள்ளே சென்று அடங்கும்படியாக மாற்றி, புறத்தே செல்லுங் கருத்தினை கருத்துக்குக் கருத்தாகிய கடவுள் பால் பதிவிடப்படுதே ஆற்றல் எனற்றிக. பிற செயல்கள் துன்பந்தருவன ஆகும்.

சிவபெருமானாகிய கள்ளரோடு உடம்பாகிய வீட்டையுடைய உயிர் கலந்து விட்டால் அதிலுள்ள சாகராகிய வினை களெல்லாம் அறவே ஒழியும். வீடும் எளிதாம் என்றறிக.

ஐம்புகழும் மதியும் கதியவனும் உயிரும் ஆகிய திருமேனிகளா எட்டுங் கொண்டாடாகிய இறைவர் திருவடியை இடைவிடாது தொட்டுக்கொண்டே நின்றுவர் உலகத்தை விட்டார் ஆவா. விட்ட இடத்தே ஆவர் திருவடியே வீடா மென்றறிக.

தன்னுணர்ச்சியும் கருவிகளினுணர்ச்சியும் திருவருளிலே அடங்கி ஒத்தநிலை எய்ந்துகேள் வீட்டைதற்கு ஒத்த நிலை என் உணாக. ஒவ்வாது நிலை வீட்டு நெறிகுருப் பொருந்தாது நிலை என்றுணாக.

அகவழிபாடும புறவழிபாடும ஒழிந்த அநாண்ட வழி
பாட்டிலே உலவாத இன்பம் உண்டென்றறித. அந்நிலையிலே
பந்தம முளையாது.

தன்னுணர்ச்சி நழுவிப் போதற்குரிய ஞானநெறி
நின்றவர்க்குத் துன்பம் அன்றொழியும். அவ்வாதவர்க்குத்
துன்பம் அகலாது.

எவற்றிற்குப் வித்தாகிய திருவருளை நாடிப் பெற்றுப்
பாடமுளையைக் கை விட்டவர்கள் பேரண்பு மிகுந்தவர்களா
வார்கள். பேரவையைப் பெற்றுவிட்டுப் பெறுதற்குரியது யாது?

சிவனைக் கூடுகின்ற இடம் இன்னதென்று குறித்துத்
சொல்ல முடியாது. அறிவாரான உணர்ந்த உணர்வும
ஞானமே அவனுக்கு எலலை. அவ்வெல்லையைக் கூடினா
யான் எனதென்னும செருக்கு அறும்.

இல்லறத்திலிருக்கினும் துறவறத்திற் புருந்து அலைந்து
திரியினும் ஞானமாகிய வானினை உயிரின் பாதுகாப்புக்குக்
அணையாகக் கைக்கொள்க. அவ்வனங் கொள்ளாவிடின்
விடையை முடியாது.

விட்டினை நேராக அடைதற்குப் பயன்படாத வழி
கூறும் பிற சமயங்கெறிப் புருந்து நின்று உயிராக்குறுதியை
இழத்தல் கூடாது. பிறசமய உரைகளை மெய்ப்பென்று
நம்புதல் கூடாது.

உலக உணர்ச்சியும் தன்னுணர்ச்சியும் கடந்த
தொண்டர்க்கு நனவிலேயே தூய மேலான உணர்ச்சி
நிகழும். அவர்களை உண்மைத் துறவிகளா என்றறித.

அத்தகைய நூணிகட்டு ஊழினால் எம் தம் சிற்றின்பம் திருவருட் கண்ணால் உணரப்படுவதாகவே பேரின்பமாகவே முடியும். ஆதலால் மேல வினையின் காரியமாக வரும் உடம்பெடுத்தல் நிகழாது.

அவர் பேரின்பமான பெருந்தலைவியோடு கூடி ஒப்பற்ற இன்பத்தை நுகர்த்துகொண்டிருந்தவிடிலே, அந்நகரண விளங்கும் இறைவனால் ஆட்கொள் ளப்படப்பெற்ற இவாபத்தை உணரார் என்றாக.

பேய்க்கோட்பட்ட பெண்டிப்போல உயிரையும், போய் போல நாயகனான கடவுளையும் கண்டறிந்தோர்களை காடவு னாக கண்டவராவர். அங்கனம் தன்னை மறந்து திருவருட பதிவருதவர்க்கு குருடர்களே.

உடம்பினுள் பிராணனும் நாத கலையுங் கூடிச் சமுழுனை வழியே உச்சியிற் சென்று சேரப்பெற்று அநுள் வழியில் நிலையுறுவோரே நாலாம் நிலையாகிய வீட்டினை எய்துவர். அவ்வநுள் வெளியே நாதனுக்கு இடமெவற்றிக.

சென்ற வழியெல்லாம் சிவன் வழி எவற்ற உணர்ச்சி யோடு தனசெயலற்று நிற்கவேண்டும்.

பொன்னினுலமைந்த கொழுவைகொண்டு வாரு வினையும் நிலைநிலை உழுவதால் பயனென்? அக்கொழுப்போல வதாய திருவருளின் தன்மையற்றது உலக வாழ்விலே ஈடு படாமல் சுட்டித் தலைநிலை நிற்கவேண்டும்.

சுட்டியறியாது பொருள்களையெல்லாம் ஒருங்கேயறியும் பேரறிவுடையபெருமான் உயிரோடு கலந்து நின்று உதவு கிறுனென்பதாய்நிதது, அவனைச் சுட்டற்ற நிலை நின்று அறிய வேண்டுகென வுணர்க.

இறைவன் உயிரோடு கலந்தது தனது அருள் மீதுசெய்தால் எனது தன்னியல்பின் அவன் உயிரின் வேறுவனாதலின், உயிர் இறைவனுப விடுமென்ற கருத்தை விட்டொழிந்தேன். உயிர் முதத்தியை யடைந்தாலும் உயிரேயென்றறி.

முத்தி பெறுவதற்குரிய முதன்மையுடைய உயிரின் பால் ஆனாவமான மயக்கம் கொடுபட்கது, உடம்பாகிய பழம் பழுததுப நிறை ஏற்பட்டது. அது முத்திகளுக்குப் பகையாகலின், அப்பழத்தைத் துர்த்துவிடமிலாதுபடி திருநாறுவிலே உறைதது நிகழ.

எல்லாவதையும் படைப்பவையுமுள்ளடக்கிய மாயையினைப் பற்றி நிலைநினை. அதற்கு மேலான புராணப் பொருளாகிய சிவமே பற்றத்தக்கது.

உடம்பினூடா வாழும்போதே இறைஞானத்தின் பயனான பேரின்பத்தை நுகர்தது, உடம்பால் வாரும் மயக்க மிகுத சிற்றின்பத்தை உண்டவாகவா பயன்படாத உயிர்கொண்ட உணர்வு.

திருவடி சென்னிமேற் சூட்டி மெய்ஞ்ஞானம் நல்கியும், உள்வதாதமனையில ஞானபூசையெற்றும எவனை ஆட்கொள்ள வந்தவர் தமது திருவருட் சத்தியோடு வாழுக.

உலகினர் யாவர்க்கும் பாசநிகழத்தைச் செய்யவல்ல உய்யவந்த தேவநாயனானது தானே உணர்கதா உணமை உணர்கதாராவா.

திருவுந்தியார் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

திருக்களிற்றுப்படியார்

திருக்களிற்றுப்படியார்

சந்தி, சிவம என இரு தனமையுடைய ஸ்ரீநவரே உலகுக் குந் தாயுந் தகையதுமாவர், அவா தமது அருட் சக்தியுடன் ரோனறிப பகுவபபபட உயிர்கட்கு அருள புரிவர். எல்லா விலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவராதலின உயிர்களுடைய ல்லாம் தமது முயற்சியாலே அறியக்கூடாதவர். அப்பாற்பட்டா டும உலகங்களுடைய கலந்து அவற்றிற் புகுந்து நிற்பார்.

தமமை யுயிப்பான் எழுந்தருளிய அறிவாசான் சோல் வழி நின்னு, தமமறிவிலே சிவம விளங்குவதையுணர்ந்தவா தலைவனையும் தமமையுணர்வா. அவா தமமை மறந்து தலைவனோடு போருநதி நிற்பின, தலைவன தன்மையைபடை வார்.

ஒரு பேராசிரியர் தன பால ஞான தூல் கேடகவந்த மாணவர்களை நோக்கி, 'எனது பசுபோதங்கெட்டுச் சிவாதுநதி நிலையில் நான் தெரிந்தபடி செருக்கற்பா நீங்கள் கேட்பீர்களாக' என்று உபதேசஞ்செய்த தூலனைக் கேட்ட எனது ஆசிரியர் எனக்குச் சொன்னபடியே நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். நீ அதுனைக் கேட்பாயாக. (திருவியலார் உட்புவந்த தேவ நாயனாபால உபதேசம் பெற்ற ஆளுடைய தேவ நாயனார் தமக்கு உபதேசித்ததை இநதூலாசிரியர் தமது மாணவருக்கு அறிவித்துவந்தாகக் குறிப்பிக்கின்றார்.)

பரஞானமாகிய அருள வெளியிலே நின்னு பக்குவம் அடைந்த உயிர்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் கூந்தப் பிரான, என்னைப் பந்தப்படுத்தும் ஆணவமாகிய மூலமலம்

எனனை விட்டொழியுமபடி, அநாதியே உயிராக்குயிராய் நின்று உணமை அறிவித்தருளி, பக்குவ காலத்திலே ஆசிரியனுபத்திருந்ருக கொண்டெழுந்த நூரிவந்து ஆட்கொண்டனவா. மாணவனே, நீ இதை அறிவாயாக.

அநு வடிவடைய மாந்தாநு பாகவ அவபாகுத தோவறி மெய்யினை அறிவுறுத்தாவிடின், சேந்த சமய நூல்கள எவ்வாறு உளவாகும், ஆறு வகைப்பட்ட சமய ஸ்மருதங்கள் எவ்வாறு தோனயும்? அவற்றின் பயனாவ யோக முயற்சியும் ஞானமும் எங்ஙனம் விளையும்? இறைவன் இங்ஙனம் வந்து உணர்த்தாததிடத்து அவன் பேரியலப்ப யார் தானாக அறிய முடியும்?

மேயநூல் கற்றாக்கு ஆசிரியன் அறிவுரை மாத்திரத் திலே உளதாகும் பெரும்கயன் விளையுமோ? கடல நீர் குடித்தவர்க்கு விடாய் தணியாது. முகில நீரை மொண்டு மழையாக நனனீர் பொழிந்தால், அஃதே பயன்படும். அதுபோல அனுபவப் பயனை அறிவாசான் விளக்கினு லொழிய அறிய முடியாது.

மலமெல்லாம் நாற்புமுடையவாயினும் புனிதமலமந்த பசுவின் மலமாகிய சாணம் பிற மலங்களைத்தையும் நீக்கும். அதுபோல ஆசிரியனும் மக்களுள் ஸ்ரீவன் என்னும், சிவன் அவனை நிலைக்களமாகக் கொள்ளுதலினால். அவன் பிறவிலைய ஸ்மிதக வல்லவன் ஆவன் என்பதிக.

ஆசிரியனாய் வந்த கடவுள் நலகிய ஞானத்தைக்கொண்டு நிடடைநிலை கைகூடப்பெற்றவா, இறைவனை உலகிற்கு அப்பாற்பட்டவன் என்று கூறாமல், உலகெங்கணும், உயிர்கள்

யாவற்றினும் அவன கலந்து நிற்கும் நிலையை அனுபவத்தாற் கண்டவராவா.

மெய்யுணர்வுடையோர் இறைவனை அகண்டமாகக் கண்டு வழிபடுவார் எனபது கருத்தது.

அயனரி முதலிய தலைவர்களுக்கும் இறைவன பன்னாடு தெரிந்ததில்லை. அவனை அனுபவத்தாலுணர்ந்தவர்க்குத் தமது அனுபவம் எவ்வாறெனத் திடப்பமாக்கு கூடமுடியாது. விவரவராக்கு அது அநுபவித்தவராலு இருந்தது எனபதே அவர்கொல கூடமுடியும.

சாரந்த பொருளில் அதுவதுவாய நிற்குந் தன்மை உடிராக்குவது. அதற்கைய உயிர் முடிபாடுச் சாரம தன்மையின் வைத்து இறைவன் தன்மை துணியப்படுவதனறி உலகிலுள்ள பிறன்பொருளில் வைத்தும் அவனை அறியமுடியாது. ஏனெனின, எப்பொருளும இறைவனுக்கு உவமையாவதில்லை. முடிபாடுச் சாரநு தன்மை தவமிக்கோர்பால் காணப்படும்.

ஆற்று நீர் கடல நீரோடு கலந்தபின், மீண்டும் ஆற்றிலே எழிந்தது வரின் அது கடல நீரின தன்மையுடையதாம். அது போலச் சிவானுபூதிமானகன உடலிலே தங்கினும், புலன் வசப்படா; சிவன் வயப்பட்டிருப்பார். அனனோர் வாயிலாக இறைவன் நமது மலங்களைக் களைந்துதாழிப்பன்.

சிவஞானிகளுக்குக் கரணங்களெல்லாம் சிவகரணமாய்த் திரிபுபுறமை, பாலேநிலம் நெய்தலாகுமபடி திருஞானசம்பந்தப் பெருமான பாடியதும், அப்பர்பிரான பாம்புவிடம் நீங்கும் படி பாடியதும், முதலைவாய்ப் பாலனைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அழைத்ததுமபற்றி யுணரநதுகொள்க.

இஃபவன் குருவாக யெழுந்த நுரியாடகோன்றா முன்ன
மேயே அநா ழீழ்ச்சியினால் பகருவமிக்க உயிர்கா, இஃப
வன திருவாருட கடைக்கன பாலித்து ஆண்டபின்னா, சிவ
மாநந்நமையதநாமே மெல்ல மெல்ல எய்திவிடுவா. அது
தூக்கம்க்காரைப் படுக்கையில் விட்டபின், உறக்கத்தை மற்
வாக அவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லாமல் அவர்களை நனா
கந தூங்கிவிடுவதைப்போலும்.

தன்னுணர்ச்சியோடு ஆராதனை தெரியமுயலாந்ல்,
இஃபவன் முன்னிறக்கமாட்டான். உளவடங்குகொல்லாம
லுடுங்கி அழியுமபடி தமையம் மறந்து அனாப்சேயின் உள்வம்
உருகுமபடியாக இஃபவன் உடன கலப்பன்.

பயனகருதாது லைக்கொள்ளும் சிவன பரமாத்ம சரியை
கரியைகளில் நிராடதல், நல்ல சிவயோகத்தினாலாதல், நல்ல
சிவஞானத்தினாலாதல், யானென்னுந் தன்னுணர்ச்சி கெடும்
படியாக யாராவது அனபுசேயின் யாருங்காண முடியாத
பெருமான் வெளிப்படாது தோன்றுவன்.

சிவனமென்பது, மெல்வினையும் நிலவுகந்தா
ஆற்றாநகரிய வலவினையும் என இருவகைப்படும். பிறவிக்கு
ஏதுவாய வினைநீங்குமபடி, அவனாராடனா உனக்குப்
பொருந்தியதோனைய நீ கடைப்பிடிக்க.

முதல்வினை வழிபடற்குத் துணையாவன இயற்றுவதும்,
பல்வகையாக அவனை வழிபடுவதும் ஈரிதாகச் செய்க
கூடியவை எனலும் காரணத்தால், அவன்பை மெல்வினையென
யாம் செபியு தென்றறிக.

வாங்களைத் ததும் வயிரவ வேடங்கொண்டு வந்த பெரு
மானுக்குச் சிறுத்தொண்டா, தமது கரங்களினாலே கறியாக்

கும பொருட்டுச்செய்த கொடுவினையாய் பிள்ளைக்கொலை
முதலியவற்றையே வலவினையெனேழம.

பாவமென்றும பழியென்றும பாராதே, அந்தணாகிய
நந்தையின தானினைச் சண்டேசரா சேதித்தபோது இறை
வவநானாகிய தன்மையை அவாக்களித்தான்.

வயலிலே கமழும் சிந்திப்போன கட்டளைப் பொருளாகிய
செந்நெல், செங்கிளை, மாவடு எனபனவற்றைச் சிந்திய
விடந்திலேயே இறைவன அழுது கொண்டிருளும் பொருட்
டுதந்து ஊட்டியையரிந்த அரிவாட்டாய் நாயனார், பெரு
மானுக்கு அழுதுமண்டித் தமது பிறவியையும் அறுந்தவர்.
அவரை வலவினைக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவதொழிய
வேறு எவ்வாறு அவா பெருமையை எடுத்துப் பேசுவது?

தாம அளவற்ற பேரன்பினாலே செயயுஞ் செயகையைச்
சிவன பொருட்டுச் செயயுழுகத்தானே தன்மையும் அவ
னுக்கே மெலவாகுகொடுக்குத தற்போதமீட்டந்தவாகனே வல
வினையார். தன்னுணர்ச்சியற்ற தன் செயலைச் சிவன
செயலாகக்கிடவே, கொடுவினையாகத் தோன்றுகு செயல்
பெரும புண்ணியமாயிற்று. கடன கொடுத்தவாகனே, கடனாறி
தன வேலையை உரியதாகக்கிடடால், கடனுநதீர்ந்து தன
நிலத்தையும் பெற்றவனானல்பாலத் தனசெயலை இறைவ
னுக்கு உரியதாக்கிடடால், கொடுவினையாகிய பாவமும் நீங்
கிப் புண்ணியமும் உள்ளதாகும்.

ஆதாரயோகமென்றும் நிராதாரயோகமென்றும் யோகம்
இருவகைப்படும். அவை இரண்டும் மேலான நிலையாகிய திரு
வடியினகை சோப்பிக்கும். ஆதாரயோகம் திருவுருவ வழி
பாடாகும். அதாவது, உடம்பிலுள்ள ஆறு ஆதாரங்களிலே

பெருமானின் பலவகைத் திருமேனிகளை நினைந்து பேரன்பால் வழிபட்டு ஒன்றுமையுதல. நிராதரயோகம் அகண்ட மான பெருமானை அருள் வெளியிலே நினைந்து அவனோடு ஒன்றுதலாகும்.

உடம்பினுள் ஆறு ஆதாரத்திலொன்றில் இடைவனது திருமேனியை ஆசிரியன், காட்டிய முறையிற் கற்பித்து அதனை எண்ண எண்ணத்தனனுணர்ச்சியானது கற்பித்த நுண்ணிய வடிவத்தல் மறைந்தொழிய அவ்வடிவொன்றுமே தோனாறா. பின்னா அவ்வடிவானாகவே தோனாறப் பெறுதலாகிய யோகமே ஆதார யோகமாகும்.

நினைப்பிற் கொண்டொரு இடைவடிவத்தைக் கோட்படவல்ல ஒன்றாக நுண்ணியதாக எண்ணி நினைந்தால், நினைக்கின்றவனும அத்துணை நுண்ணிய நிலையடைவன். பின்னா நினைப்பான், நினைப்பொருளென்ற உணர்ச்சியும், செய்வது இவ்வாறு என்ற உணர்ச்சியும் ஒழியவே நினைத்த ஒருபொருளை முழுதுமாயிருக்கும்.

ஒங்காரமாய ஐந்தெழுத்தே உமையொருபாகனாகிய பெருமானைக்காட்டவல்லதாகலின், அவனைத்தெழுத்து ஆறு ஆதாரங்கட்கு அடிப்படையாய் நிறகு முறையையறிந்து அமமநகிரத்தினவதுண்பொருளை அறிய்புகுந்து, தனனுணர்வுகெட்டால் உமை மணவாசன், மலமகல வந்தருளுவன்.

கற்பனை கடந்த பொருளாய எல்லாப் பொருளினுங்கலந்துங்கலவாது, உயிரின் உய்கிக்குமாயுய பொருளை அகற்றி, தனனைநீங்காது உடன நிற்கும் அருட்சத்தியோடு கூடிய பெருமானோடு வேறுமையற்ற நிறமல நிராதரயோகமாகும்.

ஞானசுணகொணி இழைவனைக் காண்கின்றயோகிகளே, அவனைச்சட்டிபுறந்த நிலையிற் காண்கின்றோர்கள். தான் அவனெனவேறு படுத்தறியாது அவனைக் காண்கின்றவர்களே உள் ளபடி அவனைக் கண்டோராவா.

நதாநாதரீயாகம நிலைபெறுமபடி தேபசாஸையாகிய மௌனமகைகடுகாள் ளலாம. மௌனமாயிருக்கின்ற முறையை ஆசிரியன்பாடு பெறற்றிந்து அமமுறையாலே மனமானது புலன்களிற செல்லாமையைத் தலைபபட்டவர்க்கு இழைவன பிறவியை அறுத்த நளவன. மௌனமாய் நினைவு இழைவனபாலொன்றுபடுமவண்ணமே யாகத்திருப்பவருடைய உள் ளத்தினினும் அவன புறந்தே செல்லானென அறிக.

ஒடியாடாதே அசைவின்றி முதலவனை அறிகின்ற அறிவினைத் தலைப்பட்டு, அவனைத் தேந்தல்லலாது, நின்ற இடத்தே சிவம வெளிப்படும். உலகப்பொருத்தி விருமபிய பொருள்களையெல்லாம் பல்வகையாகத் தேடுவதுபோலத் தேடுமிடத்தே சிவம விளங்காது.

பற்றுக்களில் விடுதற்கரிய பாசப்பற்றினைத் துடைத் தொழிக்கும் ஒப்பற்ற கருணைப்பரம்பொருளையறிந்து பற்றி, அதனைப் பிரிந்து தன்னை வேறுகப்பாக்கிக் கீழ் பறையும் அபவே கைவிட்டால், அந்நிலையிலேயே சிவம் தானெவ்வாங்கும். இதனை நன்றாக உணர்வாயாக.

• உலகப் பொருள எதனையும் அறிந்து பற்றாதே. உலகப் பொருள்களின் வேறாக நின்னைக் கண்டபேரீது எழும் நான் பிரமமென்னு மயக்கத்திலழுந்தாதே. கடவுளையும் ஆராய்ந்து அறிந்து விடலாமென்று எண்ணாதே. எவற்றிற்கும் பொது

வாய் நிற்குத் திருவருளோடு ஒன்றிநில. காலங்கோக கடந்த
தாயக காலவடிவமான பெருமானோடு கால முவற்றிணையும்
அவனுக்கு வேறென்பதற்கு நிற்க.

தனது அறிவையே அறிந்துபற்றி நம்பின, அது அச்சுந
துப் பொருளாகவிரி பற்றிப் பலவகைப்படந் திருமைபுருமை
யின, அறிவுக்கறிவாய இதை ஞானத்திறப்பவாவறிவு அடங்
கப்பெற்று அப்போற்றின் கண உலகாமை சிவானந்தத்தை
அகரந்து, தொங்குகின்ற மணியின் நாவேபோல், உலகப்
பற்றினறி வாழ்பவர்களை மணிதருள துறந்தவராவா.

உலகப் பற்றுக்கு ஆதாரமாய் கூட்டறிவினை விளைக்கும்
நாலவகைச் சொற்கள காரணமாக வரும் ஓசைகளெல்லாம்
அற்றால், நாத கலையாய முதல்வனது திருச்சிலம்பொலி கேட
கும். அதனறன்மையைப் புணர்ந்து சென்றால், அது முடிந்த
விடத்தே சத்தியொடு கூடிய சிவம் விளங்கும்.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் 'சாடபுணர்ந்து சாடபுடே
ஓங்குக' எனப் பருகிச் செயதமையால், சிவஞானத்தை ந
கூடி நிற்பதே சிவ நினைவாம். அச்சிவத்தை நினைக்கிற
மென்ப தன்னுணர்ச்சி கெட்டுவிடின் அதுவே நிர்லட கூட
லாம். அந்நிர்லட கைகூடப் பெற்றால், பிறவிகளுக்கு ஏதுவாய்
விளைப்பற்று ஏற்படாது.

பணித் தொட்டு உன்னைக் கவர்ந்து மேற்செல்லும் ஐம்
புலனைப்பற்றி அவற்றோடு அலமராதே. அவற்றின் வேறாக
நீ நின்றபடி. நின்றால், நீ 'பற்ற நினைப்பதன்முன், அந்நி
சத்தி உன்னைவினரந்து பற்றவே, முதலவனும தன்னுணர்ச்சி
நெடுமபடியாகத் தோன்றி முன நிற்பன.

உயிரறிவினாற்றெழுப் பெறுதல் சுடுபெறு கருத
தோடு சென்றால், இறைவன் தோவறாநாதன், அது கூடா
தென்பதே முடியும். அவனையறிதலே யியலாதென்ற கருத
தனைப் பற்றின அவனை அருளாலறியும் முயற்சியினமை
யின், அது கை கூடாதென்பதே முடியும். ஆதலின், உரைந்
தில்லையென்ற ஒருகருத்துமின்றி இறை ஞான ததா
வனனைக் கூட விருமசிய விடாதே அவன உன்னோடு அன்பு
தோன்றி யாட கொள்ளுவன்.

உயிர்க்கு ஐந்தாடம்பாயமைந்த அருத்தமாயை முதல்
நிலமிருகவுள்ள முப்பத்தொரு முதலும், அறிவின் மூலமாய
நால்வகைச் சொற்கேதுவாய தூய முதல் சுத்த தத்துவம்
நான்கும், இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையான நாததத்துவ
மாகிய சிவமுதலும், ஆகிய முப்பத்தாறும் உயிரின் வேறாய
சடமெனவும், இவை தோன்றி யொடுங்கு முறையிடுதலு
முணர்ந்தால், அவவுணர்ச்சியுடையோரே பிறவியற்குமும்
வகையறிந்தவராவர்.

அளவற்ற சமயக கோட்பாடுகளையும் அவனோர் கூறும்
உண்மைகளையும் ஆராய்ந்து பார்த்து நேரம் போக்காது,
உலரப் பொருள்களில் செலுத்தும் சித்தமாகிய தூதுவனைத்
தொலைத்து ஞானத்தை நாடிச்சென்றால் ஆராய்ச்சியைக்
கடந்த அருட சக்தி கூறாதெய முகலவனைக் கண்டு குமபிட
லாம்.

சித்த விகாரக் கலக்கமொழிந்த பெரியார்க்கு உடல்
நிங்குங் காலத்தே யாதொரு கலகமுமில்லை. உடலோடுள்ள
போதே பற்றுவிட்டமையாற் செத்தாற் போன்ற நிலைபடை
தலின், சுமமாளிருத்தலாகிய சாதன நெறியுற ஏற்பட்டுச்

சொல்லிலடங்காத ஞானநெறியிற் செல்லுதற்கும் அது துணையாமென அறிக.

ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் விருமபுமிடத்துப் பிறவா மையை விரும்புக, என்று கட்டளையிட்டமையால், அஃது ஒன்றுமே விருமப்பாலது. பிற எவையும் விருமபத தகனவல்ல. அப்பிறவாமை அவாவினமையை விருமபிவ தானே வந்தெய்து மெவாமைமையால் நாம் வேண்டத்தகாத முதலவனிடத்தே அவாவறுத்தலை வேண்டுக.

பாதுநாப்பான திருவடி ஞானத்தைப் பெற்ற இடத்தே அதன கண நிலைபெற்றேவனாம். சற்று அந்னை விட்டு உலகை நோக்கின, அந்தக்கரணத் தொடர்பும், பிராண வாயுத் தொடர்பும் ஏற்படும். அன்றியும் இறைவனது முழுத் தன்மையை அனுபவியாமைமும் ஏற்படும். அதனால் உடம்பு நீங்காமைமும் உண்டாகும்.

பிறிதேதோ நடம்பு வந்துறற்போது இருவினைகளுந் சென்று பற்றும. அவற்றால் உடம்பு பெற ஞானி தீவகடை வனோவெவனில், அருடசத்தி கூறாய பெருமான் அவனைக் கைவிடமாட்டான். விட்ட குறையை முடித்து வீட்டை விப்பான.

எஞ்ஞான்றும் எல்லாம் சிவனுடைமையாதலினால் எஞ்ஞான்றும் இருபபதாய் உயிரைத் தொடக்கமற்ற காலம் வருத்திய துயரத்தை எவ்விடத்திலும் நீக்கிக் காப்பது அருளன்னையுடன் கூடிய அபபனது கடனாகும்.

உயிரின் கண்ணே சிவவடிவமாகிய ஞானத்தைக் கண்டு வணங்கிச் சிவபெருமானுக்கு அன்பு, நீரால் திருமஞ்சன

மாட்டித் தனனை அவனுக்கு வாடாத ஒரு மலர்க்கச் சாத்தி
வழிபட்டால் உடல மீண்டும் எடுத்தலாகிய பிறவியும.

தனனைப் பெறுவதைப் பார்க்கிலும் சிறந்த பேறு
இல்லையென்ப. எப்பொழுதும் தனனைப் பெற்றவன் யார்
என்றால், பாசத்தை அறிந்ததுபோலச் சுவைத்தை தன்னறி
வின கண்ணை கண்டு, பற்றிய பாசப்பிணிப்பற்று இழைவ
னோடு கலந்து அகண்டாய் நிகழப் பெற்றவனை பென
வுரைக.

●எல்லாப் பொருளையும் பற்றித் தம் வயமிழந்தால் துன்ப
மாம், தம் வயமுடைமையாலின்பமாம் என்ற கருத்தை
யாராய்ந்து நின் வசமாயிருப்பின், திருவருட்சத்தி மயமாய்
நிற்கும் பெருமான, உன்னுடனையிருந்து உனக்கின்பமளிப்
பன.

அந்தகரணத்தொடர்பு அற்றவரே பிறவியற்று
முடிவாகிய இறப்பெய்தினவர்கள். தனனைச் சோந்த திரு
வருட்சத்தி வழி நிற்பவரே யோகத்திறுறைபோகிய
மேலோர். எல்லா வகையாலும் நிரம்பாத தன்மைமுடைய
கரணங்களிற் கடடுண்டு திருவருள் வயம் நிலைத்தவா
அககரணங்களு செல்லும் வழியெல்லாரு செல்வர்.

கண போன்ற புறக்கருவிகளாலும், மனம் போன்ற
அகக்கருவிகளாலும் அறிதற்கரிய கடவுளை மனமும் கண்ணுங்
கவிகூடும்படி காண்பெற்று, பெரிய ஆலமரத்தைத் தன்னகத்
தடக்கிநிற்கும் வித்தேபோல அவரைப் பேரறிஞராய சிவ
னடியார்கள் தங்கள் அறிவகத் தடக்கிநிற்குந தன்மையார்
என அறிக.

வானகமும் மண்ணகமுமாய் எல்லா விடமும் நிறைந்த
பெருமபொருளாகிய கடவுளுக்கு அவையெல்லாம் இருக்கை

யாம். அதுபோல அடியார் நெஞ்சமும் அவருக்கு இடமாம். ஆரினும், பிறவிடங்களில் அப்பொருள நன்குவிடங்காது அடியா நாளாதே விளங்குகளின், அவர்கள் கூட்டுநிலைபனடை மல வாசனையை நீசகுதற்குத் தகவ வழியாம்.

கல்லிலே முட்டப்புகுந்த திருநகுறிப்புத் தொண்டரம், கமரில் இறை நிவேதனப்பொருள நழுவினமைக்காகத் தமது ஊட்டியை அறுப்பான புக்க அரிவாட்டாய நாயனாரும், வாரி னால் வயிற்றைப் பிளந்திறந்த எயர்கோன கலிக்காமரம், சந்தனசசாணியினில் முழங்கையைத் தேய்த்த மூச்சுத் தாயனாரும், சூதாடுவதால் இறைபணிக்குப் பொருள தேடிய மூகக நாயனாரும் சிவனடிச் சிழிந்தமைப்பட்ட கருத்தினு லன்றோ உலகவாழ்னையை ஒழித்தாகாது, உலக நெறியிலே சென்றல்லவே.

அகம புறம் என்ற நினைப்பு ஒழிய, எங்கும் அகண்டமாய நிற்கும் பெருமானின் வழிபடப் பழகியவிடத்தே அவர் தமது அருட்சத்தியோடு உனமாட்டுநதேகான்றி யருள புரிவா. ஆதலால் அறிவு நெறி அல்லது அன்பு நெறி எவறு இரண்டில ஒன்றைக் கடைப்பிடுகக்கொண்டும்.

கண்ணப்பரதன்பைப்போன மதொரு அன்பில்லையென்று மணிவாசகனார் அருளியபடியால், கண்ணப்பாக்கிடாகிலே சொல்லத் தகும் அவரனபினைக கண்ணப்பரும் காணத்தியபபருமே அறிவாரன்றி அது பிறரறிபுந் தரத்ததன்று.

துணியில் முடிந்த நிவேதனத்தை அவிழ்த்து அதிலிருந்த மலாந்தங்களியைத் தாழமை மிக்க மெய்யனப்புன சேந்தனார் விரிசடை வேந்தனாககுப படைக்க அது அப்பெருமானுக்கு இன்னமுதமாயினது காண்க.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான், உமையம்மையார் சிவஞானத்தைத் தனது நகலிற் சரத்த பாலொடு கலந்துகொடுத்த திட அதனைப் பருகினொன்று கெட்டவளா நிலையே மங்கையர்க்கரசியாசாகிய பாண்டமா தேவியார் திருநகல் காத்தனா. அவரது தாமதன நிலையுடைய மெய்யனின் மிகுதியுடைய திருத்தவாறு காண்க.

இறைவனை உள்ளன்போடு அன்பே அன்பேயென அழைத்துருகி தன்னுணர்ச்சியிழங்குமே பேரவபே பெரும் பயவா. பிறழ்நிறகு முழுநகு, கடவுளா கினைவு, மலர் தூயிற் போற்றல் எல்லாம் நெடு வீட்டிற்கு வாயிலாகா.

எல்லா அறிவு துலகறின கருத்தையும் யானறிந்த அளவு பார்க்குமிடத்து மலவாசனையை யொழிப்பதற்கு அன்பு செய்கிலே தக்க உபாயமாம். குற்றமற்றதாக அவருறுட்கண்ட தெரியிலே.

விததம முனையும போலச சிவஞானமும் அதன் பயனாய சிவபோகமுமாம். விதவிடத்து முனையாக காணுமையால் விதத்தைக் கைவிடுவாபோல ஞானத்தின் பயனுணராதவர் ஞானத்தைப் பெறமுயலா. ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் அந்நெறியிற் பரின றெழு காமையால் சிவபோகத்தை யிழைத்தல் கூடும்.

சிவமென்பது அத்து விதமாய் உயிரறிநிற கலத்து நிறநலால் அந்நிலை ஒன்று என நொல்லக் கூடாது; இரண்டென்றுஞ் சொல்லக் கூடாது. தோன்றுமையால் உளநென்று சொல்ல வொண்ணாது. ஞானிகளுக்கும் அதுபாயப் பொருளாதலின் இல்லாததன்று. நன்மை திமை முதலியன நிகழ்தல் அவன கூடவேயாதலால், அவன் செயலை நல்ல

தெனவும் தீயதெனவுங்கூற உயிர்களுக்கு இயலாததாகும். அது பாசத்தோடு நின்றநிலை அன்று. பசவுமன்று. பசு போதமுமன்று. ஆகியுமன்று. அந்தமுமன்று.

பொறியடக்கத்தோடு இறைவன் திருவருளை எதிர்பார்த்திருக்கும் அமைபம் பார்த்து, இறைவன் உயிரைச் சுமந்திருக்கும் நிலைமீற்செய்ததுவன். ஆங்குப் பெறும் சிவஞானத்தினமுன் அவாவினை வளாக்கும் ஆனாவமலம் நிலைபெறா தொழியும்.

காலம், இடம், திசை, இருக்கை என்பவற்றைப்பற்றிய நியமங்கள் ஞானநெறி நின்று இறைவனது கலப்பை உடைய உயிர்க்கு இல்லையாம்.

செயற்கரியவற்றைச் செய்து பெறுதற்கரிய பேராகிய வீட்டினைச் சிலா தலைப்பட்டார். நாம் ஒன்றுஞ் செய்யா திருத்தலாகிய ஒன்றைச் செய்து அதனைப் பெறக்கூடுமாயினும், அச்செய்யாமையைத்தானும் யாம் கடைப்பிடிப்பாதிருத்தல் எத்துணைத்தவறு?

சிவதன்மம் முதலிய நெறிகளில் ஏதாவது ஒரு நெறியில் நின்றல், அல்லது சுமமாவிருந்து இறையருள் ஷோகத்தல், அல்லது உயர்ஞான ஒழுக்கமாகிய பரம்பொருளையே பார்த்திருத்தல் ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றுஞ் செய்யாது மக்கள் உண்டு உடலை மட்டும் ஒம்பியிருப்பதாற் பயனென?

வீட்டுநெறியில் நின்று செயலற்றிருந்தாலென்? உலக வழியிலேநின்று புண்ணிய பாவங்களைச் செய்தாலென்? ஞானமாகிய வாளினை உள்ளத்தே துணையாகக்கொண்டு நில்லா விடின் தக்கனசெய்த பெருவேள்வியேபோல நின்செயல் தீய பயன்விளைத்தல் கூடும்.

சிவன் இறைமையன்றி வேறு இறைமைப் பொருள் இல்லையென்றும், எனதறிவுஞ் சிவனுடைமையே பெயரும் என செயலும் அவனது செயலாகின்றதென்றும் கொண்டு தவ்ரசெயலற்றிடின சிவமாதல நூடும்

இற்றைய ஞான்று இச்சிவமுதனெறியிலன்றி, ஒப்பற்ற ஞானத்தை மொழிந்து அந்நட்சத்தியுடன் இறைவன திரு நடமாடிகதது பிறாச்சமப்படுத்தும இல்லை. இச்சமயத்திற் போல எலுமடி உயிராகுட்பட்ட அடியார் பாடிபதும பிற எச்சமயத்திலுங் கேட்கதில்லை.

உலகெலாம் அறிந்தும் அறிவித்தும் அதனகண் தூடச் குறுதுநிற்கும் அநுட்சத்தியோடு கூடியபெருமானைத் தமது அறிவிற்பெற்ற பெரியோரை கடடற்ற விநிக அறிவுடைய ராயச் சிவபோகத்திலழுந்தி, அதனுலுண்டாம் பேரானத் தத்தை விழுங்கி, ஊழினால் உலகம் நோனறினும் அதனை அழுத்தி அறியாதுநிப்பா.

தததுவங்கொகிய இருக்கையும், உயிராகிய இருப்போ னும் ஆகிய இரு வகையிலுங் கலந்து நிறைந்து நின்ற பெருமானை அறிவாசாவ நலகிய திருநானத்தாலறிந்து, உயிராகிய அறிவுடைய பொருளை முதல்வனாகிய பேரறி வனிடத்தே செலுத்தி உயர்ஞானச் செல்வராயத் திகழவர் மலம் நீங்கிய பெரியோரை வணங்க.

ஞானிகள் ஒடுங்க உலகமொடுங்கும்; அவர்கள் உலகை நோக்கின் உலகம் உணர்ச்சியுடையதாகும். அவரால் சினந்தால் செல்வமும் புகழும் கல்வியும் தங்கா.

உயிரறிவாலறியப்படாத மேலான அநுட் சத்தியுடன் கூடிய பெருமான் ஞானிகட்கு நனவிலே புலனும் வண்ணம்

கலந்து தேதான், தனது செயல்களை அவர்கள் வாரியலாகச் செய்வித்தது, அவர்களுடையனவாகத் தேதாற்றுவிப்பன.

புகலிவேந்தர் பொருட்டுத் திருக்கொள்ளமடி நூரிலே ஓடத்தைச் செலவித்தும், சிவிகை, குறையாத பொன் முடிச்சு, பொற்றோம முதலியன நலகியும், ஆண பணையைப் பெண பணையாகியும், திருப்பாடலால் மறைக்காட்டில் கதவ மடைபிடித்தும், பாலைபை நெய்தலாகியும், ஏட்டினை ஆற்றி நெத்திரை செல்வித்தும், திரில் ஏட்டினைக் காத்தும், பாண்டிய னுகரு வெப்பநெய் தீர்த்தும், எலும்புக்குரியா கொடுத்தும், இறைவன தன செயல்களை அவா செயலாக்கினன்.

கொல்லவந்த யானையாலும், நீற்றறையிலும், நஞ்சாலும் நேரக்கூடிய கொலையைத் தவிர்த்தும், கல்லே தெப்பமாகக் கடல நீர்திக் கரையேறியும், திருமறைக்காட்டில் திருக்கதவு திறப்பித்தும் திருவாமூர் அடிக்கா அருட்டுசெயல் செய்தமை காண்க.

பெண்டிர் வேட்கை விட்டவர்க்கே வீடு நல்குவதாக அருள் தாலுர் மொழிந்த பெருமானைத் தான விரும்பிய மாதினபால் தூது விடுக்கும் வன்றொண்டர் செயலை என்னென்று சொல்வது?

திருவாதவூரடிகளாகிய தேன் போன்ற இனிய தன் மையார், பரிமேல் வந்த பரமானந்தக் கடவுள்மீது திருவாசகம் திருவாய் மலர்ந்தது, மயக்கந் தரும் பிறனி வாசனையை எமருகுத தொலைத்தருளினார்.

சிவனையுறிந்து கூடிய யோகத்தால் இம்மை மறுமை அச்சங்களை தீர்ந்த அடியார எங்காலத்திலும் எவ்விடத்திலுஞ் செல்லும் பேராற்றல் பெற்றியங்குதலால், சிவயோகமே

யோகங்கள் பலவற்றினுஞ் சிறந்தது. பிறவகை யோகங்கள் பிறவியைத் தொலைக்கப் பயன்படா.

மணிதாபரால் மனனன் அந்நா செய்தல எவ்வாறே, அவ்வாறே உயிரகரிடந்து ஈசனாநுமாம். அதாவது தகுதியறிந்து பயவாரித்தல. எல்லாவுயிரும் ஈசனுடைய அடிமைகளே யாயினும், யோகிகளும் ஞானிகளுமே சிறந்த ஒப்பற்ற அடியாராவா.

சிவஞானம் பெற்ற யோகிகள் உடம்போடி நுக்குங்கலை, சிற்றின்பத்தை ஊழவலியால் துகர நோநதாலும், அந்நின்ப பேரின்பமாகக் கருதுவாராதலின், அந்நால் பிறவிகரு வித்தாய வரும் வினையாதுமில்லை. சிறப்பின்பத்தொடர்பா லுலாவா மாயநிதேயவுமில்லை.

நிரப்பாற கீடலில் உண்டான அமுதத்தை உண்டவர்களை அதன் சுவையைக் கண்டு சாவு நீங்கினவராவர். அதுபோலப் பேரின்ப வடிவமான பெரிய சத்தியோடு ஒப்பற்ற இன்பமுடையானக் கண்டவர்களை பேரின்ப துகரநு பிறவியறுத்தவராவர்.

நமது கையினால் நாம் செய்யுங் காரியங்களெல்லாம் செய்தலபோல, உமையமையால் உலகமெல்லாம் உண்டாகுக காப்பவன் முதலவன். அவ்வருட்சத்தி நடுவே சிவம் நின்றலின், அருட்சத்தியின் செயலெல்லாம் சிவன் செயலாகவே கருதுக:

பொன்னின் மாற்றானது பொன்னாலாய் பணிபிழைப்பொங்குடியினும் ஓநுதனமையநாயிருப்பதுபோல, அப்பனுமமைபுமாம். அமமை எவ்வடிவமாயிருக்கின்றோ, அவ்வாறே இறைவனும் அவனுடன் கலந்திருப்பன். - அதாவது

ஐந்தொழிலியற்றுத்தம்பொருட்டுச் சததி வெவ்வேறு வடிவங்
கொள்ளினும், சிவபெருமான ஒருதன்மையாக அவளுடன்
கலந்திருப்பவ எனப்பேசு கருந்து.

துண்ணிய ஐந்தொழிலிலே இழைவா சததியோடு ஓதது
நற்பா. பருஷ்டம்புன தாகத்பொருட்டுச் சததி கூறனாகவு
மி நுப்பா. அநிகார்க்காய ஐவரை அநிதிட்டது எவவிடத்தும
அமமை செயற்குததலைமைபுணடிருப்பர். ஒடுக்கத்திலே நாத
தததுவ முடிவிலேபும சததியோடிருப்பர். நாலாந்தொழி
லாகிய மறைப்பாறதற்கண்ணும் சததியோடியைநது நிற்பர்.
உலகங்கடந்த அருவ வெளிப்பிலே பராசததியோடிருப்பா.
சததியை உள வடகத்த தலியோடிருப்பர்.

பலவேறு முரண்பட்டவாகத் தேவனுடனாகொன்றை
யுடையநூல்கள் ஒருங்கு ஒத்தது ஒவ்வொரு துணைநிதியுடைய
மாட்டா. அவற்றைப் பின்பற்றி யொழுது மக்கட்கு, யான
வதாவது சொல்லக்கூடுமா? ஏதாவது சொன்னால் அது
அவர்கள் உள வடத்தில் ஏறுமா?

எக்காரணத்தாலும் எல்லா உலகிலுமுள்ள எல்லா
வகைப் பொருள்களும், மாதொரு பாகனாக அடையாளங்
கொள்ளும். ஆதலபற்றி, ஒவ்வொரு பகுத்தியும், அவற்
றின் வேறாதலபற்றி வேறுபாடுபெற்றதும், இரு தன்மை
யும் இருததலபற்றி திடைநிகர்த்தநாயும் பேசுக. எவ்வாறு
பேசினும் உண்மை நோக்கிப் பொருந்திமாற்றிக.

யாவதொன்றையும் படைப்பான், நிலம், நீர், நெருப்பு, கால்,
வான, மதி, ஞாயிறு, உயிர், ஆகியவற்றைத் திருமேனியாக்
கொண்டானும், உயிர்களைக் காகக், மன்றினில் நடம்புரிந்
தானும், மாதொருமாதிரிம கூடி ஒடுங்குங் காலத்து ஆடின

னும் ஆகிய பெருமானது தன்மையை, அவன் பண்ணத்
தோற்றுவித்தான் உலகந் தோன்ற நின்றதுபோலக் தன்
னுணர்ச்சி தோன்றப் பெறுது அவனோடு அத்துவிதமாய்
நின்ற பெரியோரன்றிப் பிறா அறியார்.

சிவந்தோடத்தனிதமாய்ச் சிவனைவொன்றே புடையார்
பிரபுபதனறி, இவ்வுலகில் சிவத்தைத் தனனின் வேடுபன்
அணர்வார் ம அறிவு கொடுக்கிவம் அடையப் பெறுவாரும்
விட்டினராதலுண்டோ:

சிவமும் உயிரும் வேடுபனும், உயிரே சிவமன்றிக்
சிவமென ஒன்று வேறில்லை என்றும், நான் சிவமேயாய்
விட்டேனென்றும், தமமை யுணர்ந்த அறிவார்க்கு வேற்றுமை
யாகவும் ஒருமையாகவும் பேசுவாரோ: பேசாடுன அறிக.

எல்லாம் முடிவுற்ற காலத்திலே, ஒரே முதற்பொரு
ளாய்ப் படைப்புக காப்புக் காலத்திலே சத்திசிவமென
இரண்டாய் ஒவ்வொரு படைப்புத் தோறும் மாறுது தோன்
றும் எணவகை வடிவனாய்த் தனபரையால் வேறுபட்ட நிலை
வனத்தின் உடனாயிருந்தநிலைத் தனது கடனாகக் கொண்டான
கடவுளென்பதிக.

உன்வயிற்றிலே கிடந்த புழுப்படுத துன்பமெல்லாம்,
உன்னுடைய துன்பமென்று சொல்லமாட்டாய், நீ அவற்றை
நுகராமையால். அவ்வாறே சிவன்பால் நின்ற மன்னுயிர்
கள் தோன்றுவது மழிவதுமாய் செய்கை வகைகளால் அவை
துன்புறுமேயன்றி அவன துன்புறுமென அறிக.

நிலமுதலியகடவுலகெல்லாம் அவனே அறிவால் நிறைந்து
நிற்பவன். அவனே உயிராக நிறுக்கிறவாய் நிற்பவன். அவனே
ஆண் பெண் அலியென்ப முந்திறப்படைபிழ்குமாத்தியாய்

நிப்பவன். இத்தனைவகையாக நெயும் உயிராகவால் காண்ப
படாமல் நிப்பவனும அவனே.

இன்று நீ என்னை உடம்பு வழியாகப்பார்த்தும அந்
னின் வெறுக்கணாடதுண்டோ? அவ்வாறே நானும் உன
னைக்கண்டேனே? இல்லையே. அங்குனமாயின மாயைப்
பெருமறைப்பிற்கப்பாற்பட்ட இறைவனை அவன் காட்டுவித்
தாலன்றிக காண்பார் யார்?

கடலிலே அலைகளால் அலைப்புறுது ஆடுமபடி இறைவர்க
ளும் கடலின் ஆழத்தைபுறம் அகலத்தையும் அறியாதவர்தான்.
அதுபோல முதல்வன் அவரை ஆண்டான். இன்னும் அம்முதல்
வன் உயிரின் கருத்தால் அறியப்படாதபடி அறியவ
ன்வாயுண்டாக.

சிவனெனவே தேற்றினவான் என்று மணிவாசகர்
அவனிமீதுவந்த பெருமானைக்கூறினாலல்லோ எனின, கடல்
நீர்வகண் உபபாது நிறைந்து உருக்கொண்டமைபோல
இறைவனும் ஆசிரியனாக அருளால் திருமேனி
கொண்டான் என்பதற்கு.

இறைவன் தனது திருவருளால் ஆசிரிய வடிவங்
கொண்டு நிற்கின்றனென்றற்கு. இறைவன் அருளுருக
கொண்டு ஆசிரியனை அதுபடியாவிடக்கேட, ஆசிரியனாகிய
உயிர் யாதொருபயனையும் நலகாது. மரம் பலவகையினத்தி
மத்தையுடைய பல்லூர், மரத்தின் பலததைக்கொடுக்க
வல்லதே.

விடுபெற்றதற்குரிய உயிரென்னுங் கொடிமீதே ஆணவ
மான கொடிப்படர்ந்து உடம்பென்னும் பழிப்பழுத்தது. அவ
காணவக்கொடியை அருளென்னுங் கத்தியினால் அறுக்கவே

முந்தியெனுப்பழம் பழுத்தற்குரிய சிவமாகிய ஸ்ரீநாதனிக்
கொடி விவாங்கித்தேதானமும்.

இறைவன், ஆசிரியன் நமையென்பால் அருட்சத்தி
யோடுந்தேதான், குழம்புடைய அருளெனியிலுள்ள பரம
நாதனை நல்கும்வடிவுடனிருந்து, எனது விலங்காகிய
ஆனவதனைத்தெரிந்ததது நன்பொன்னடியை என்முன்முன்
மேல் வைத்தனன்.

இறைவன் எவ்வுயரமாய் பாசங்களை யறுத்து, என்னை
ஆட்கொண்டு, என நனைவுடன் நனைவாய்வுறு நனைவு
முற்றிய இடத்திலே பேரானந்தமயமாய் நிற்பா; நான்
வேறு எதனைக்காண்கினும் அக்காட்சிப் பொருளிலேயும் நிற்ப
கின்றார்.

திருவியலூரினை உடைய சிவயோகியாகிய ஆளுடையா
னென்னுந் திருநாமமுடையான், எம்பாலியரையும் ஆட
கொள்ளும் சுருணை உடையவன். அடியாரைக்காப்பாற்றுக
தலைவன். இப்போது பிறவியில் உழுவும் எனது வேகத்தை
மாற்றித்திருவடியின்கீழ் என்னைவைத்தான்.

பலவகைத் துணையிய நிறப்பொருள்களைக்கலந்து தன்
னெனினி விவாகாதிருக்கும் படிக்கம்போல மாயுப படைப்புக்
களிலே பொருந்தி அலமராவண்ணம், பக்குவகாலத்தே தன்
திருவடிகளைத் தந்து என் பிறவியேரை அறவேகெடுத்
தார்க்கு நான் அடிமையாயிருத்தலன்றி வேறு யான செய்யும்
கைமடாறு யாது?

இப்போதே இறைவன் வீட்டினை அளிப்பினும், நான்
அதனை விருமபி நினைந்தபோதே ஆனந்தமளித்திடினும்

அடியார், தலைவனுக்குந் தலைவிக்கும் நான எப்போதும் அடிமையாயிருத்தலையனறி வேறறியேனா.

என்னை எப்போதும் உடைமையாகவுடைய பெருமான் வந்து என்னுடன் கலந்து எவ்வறிவாவில எவ்நீந்தநன் னடிமையாகக்கொண்டமையால, என்னை நான அறியப்பெற் றேன. தமமையறிந்த பேரவாபாகு அடிமையாய அவா கூட்டத்திற் சேர்ந்து ஒழுகப்பெற்றேனா.

என உவந்ததிலும என செவனியிலும திருவடி வைத்து ஆட்கொள வந்த பெருமானை, மீண்டும் பிறவாந் தலைநந்தவனை அவனது திருவருட்சத்தியுடன் எப்போதும் எவ்விடத்தும அவன வாழ்ந்தருளாக என்று வாழ்ந்தருள லவறி வேறு எதுசொல்லி அவனை நான இப்போது வாழ்த்த முடியுமா?

திருக்களிற்றுப்படியாரா முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவஞான போதம்

சீவஞான போதம்

மங்கல வாழ்த்து

கல்லால் நிழல்மலைவு
இல்லா அருளிய
பொல்லா இணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

உரை:- ஆதாரில் அருள் வடிவாகிய கல்லாலமர நிழலின் கண வுழுந்தருளியிருந்து, நான்குமுனிவர்க்கு மலைவு தீர்த்த தருளிய முதலாசிரியர், மேன்மேலநூல் செய்தற்பொருட்டு, சுயம்புமூர்த்தியாகிய பிள்ளையாரது அறிவாற்றலு, செயலாற்றல் எனற இரண்டு திருவடிகளை மெய்யன்பர் தலைமேற் கொள்வா.

அவையடக்கம்

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை யேமையிகழார்—தம்மை
யுணரார் உணரார் உடங்கியைந்து தம்மிற
புணராமை கேளாம் புறன்.

உரை:- (உடைமைப் பொருளாகிய) தம்மியல்பினை உணர்ந்து தமமை உடையானாகிய தலைவனை உணர்ந்தவர்கள், தமக்கு உடைமையாக எம்மை உடையவர்களாதலின், எம்மை அன்பாற் பாராட்டுவதேயன்றி இகழமாட்டார். தம்மை உணராதிவர்கள் தலைவனையும் உணராதுவர்களே. அவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து தம்முள் ஒற்றுமைப்படமாட்டா ராகலான், அவர்களது புறங்கூற்று மொழியை யாம பொரு ளாகக்கொள்ளாம.

பொதுவதிகாரம்

பிரமாணவியல்

முதற் சூத்திரம்

அவன் அவள் அதுவேனும் அவை மூவ்வினையின்
தோற்றிய தீதியே ஒடுங்கி மலத்(து) உளதாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவா.

இச்சூத்திரம், ஒடுங்குதற்குக் காரணமாகியுள்ள முதற்
கடவுளையே இவ்வுலகம் தனது தலைவனாக வடையது
என்பதை உணர்த்துகிறது.

உரை:- அவன், அவள், அது என்று பகுக்கப்படும்
உலகத் தொகுதி தோன்றுதல், நிலைபெறுதல், ஒடுங்குதல்,
ஆகியமூன்று தொழிலுடைமையால், அது ஒருவனாக தோன்று
விக்கப்பட்டு உள்ளதேயாம். அது தான் ஒடுங்குதற்குக்
காரணமான கடவுளாலேயே தோன்றுவது. உயிராகவிரி
ஆணவமலம்தீராதது ஒடுங்காமையால், அது ஒடுங்கியதோடு
நில்லாது மீளவும் உண்டாகும். அதற்கு ஒடுங்குமாப
முடிவைச் செய்யும் அந்தக் கடவுளை ஆகியுமாகின்றான் என
அளவை நூலுநிரந்தரர் கூறுவர்.

முதல் அதிகாரம்

உள்ளதாய்க் காணப்படும் உலகின் கண்ணே, அவன்
அவள் அது எனும் வகையுள் அடங்கும் ஒவ்வொரு பொரு
ளிலும் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் நிகழக் காண்டலின், அப்
பொருள்களின் தொகுதியாகிய உலகம் தோற்றம், நிலை
முடிவு என்னும் முதல்தொழிற் படுவது என அறிக.

தனித் தனிப் பொருள்கள் தோன்றி நின்று ஒடுங்கு வது போல, உலகம் முழுவதும் ஒரு காலத்தில் தோன்றி நின்று ஒடுங்கும். ஒரு வகைப் பரிர் அல்லது ஒருவகைப் பூச்சிகள் ஒரு காலத்தில் ஒருங்கே தோன்றி நிலை பெற்று ஒருங்கே அழியப் பார்க்கின்றோம். இதிலிருந்து உலகமும் அவ்வாறாகும் என்பது ஊகித்தறியப்படும்.

இரண்டாம் அதிகாரணம்

இல்லாதது எங்காலத்தும் தோன்றுவதில்லை. உள்ள பொருளே தோன்றும். உலகம் தோற்றம் உடையதாதலினால், அது உள் பொருளாகும். உள் பொருள் காரணநிலை, காரிய நிலை என இரண்டு நிலையை யுடையது. காரண நிலையில் அது புஷ்ணகாமல துட்பமாய் இருக்கும். காரிய நிலையில் அது வெளிப்பட்டுத் தோன்றும். ஒரு பொருள் காரண நிலையிலிருந்து காரிய நிலைக்கு வருவதே அதன் தோற்றம் எனப்படும்; காரிய நிலையிலிருந்து காரண நிலைக்கு மீளவது அதன் ஒடுக்கம் எனப்படும். ஒடுங்கிய பொருள் தோன்றும் போது ஒடுங்கியவாறே மீளத் தோன்றும். நெல்வித்திலிருந்து நெற்பயிர் முளைப்பதேயன்றிக் கரும்பு உண்டாவதில்லை. உலகம் மாயையில் ஒடுங்கி அகிலிருந்து மீளத் தோன்றும். அஃது ஒடுங்குவதெதற்காகவெனின் உயிர்களின் வினைகள் பக்குவப்படுத்தற்பொருட்டு என்க. மீளத் தோன்றுவானெனினில் உயிர்களின் அறிவை மறைக்கும் ஆணவமலம் நீங்குதற்குரிய பக்குவமடைதற்பொருட்டென அறிக.

உலகம் சுடமாதலின் அதனைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டும் ஒடுக்குதற்பொருட்டும் அறிவுடை முகலவன் ஒருவனேனும். உலகம் தான் ஒடுங்கிய பொருளினின்

ஹம் ஒடுங்கியவாறே தோன்றுதல் வேண்டுமாதலின், அதனை ஒடுக்கிய கடவுளே அதன் தோற்றத்திற்கும் காரணனாவான். உலகம் ஒடுங்கியது காததது கடவுளாகிய வாசுதேவனில் என்றுரைப்பின, நில முதல மூலப்பகுதிவரைபுள்ள இருபத்தாநான்கு தத்துவங்களை அக்கடவுளால் ஒடுங்குதல்கூடும. இருபத்தாநான்காந் தத்துவத்திற்கு மேற்பட்ட தத்துவ புவனங்களை யொடுக்குங் கடவுள் வேறேயுள்ளான். அவன் இருபத்தைந்தாம தத்துவத்தை யொடுக்குமபோது அதத்தத்துவக் கடவுளையும் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அயனையும் ஒடுக்குவன். மேலும், வாசுதேவனே மூலப் பிரகிருதியென்பார்க்கு மூலப்பிரகிருதியாகிய தத்துவம் ஒடுங்குங்கால், வாசுதேவனும் ஒடுங்குமென்பது போதரும். சடமாய உலகம், மாயையிலொடுங்கித் தோன்றுதலின், மாயை உலகிற்கு வித்துப் போலவது. அம்மாயை அசேதனமாநீலின், அதற்கு ஆதாரமாய இறைவனது சத்தியினாலேயே அது தொழிற்படும. நிலத்தின் தட்ப வெப்பத்திற்கேற்றவாறே வித்து முளைத்துவரும். மாயையாகிய வித்திற்கு இறைவன் ஆற்றல் நிலம்போல ஆதரவாயுள்ளது. மாயை தொழிற்படுதல், உயிர்கள் உடம்பெடுத்த தியங்குதற் பொருடென்பது தெளிவு. உயிர்களை யெல்லாம் ஒப்பநோக்கும் முதலவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரு தன்மையான வாழவை நல்க வேண்டும். அவ்வாறின்மை கண்கூடாதலின், அதற்குந் காரணம் உயிர்களின் வினையாகும். குளவியாதற்குரிய புழுவிற்கு அவ்வுருவைக் குளவி கொடுத்தாற்போல, உயிர்களின் வினைக்கேற்ற வடிவத்தை இறைவன் கொடுப்பன்.

இறைவன் உலகத்தைத் தொழிற்படுத்ததுங்காலை, உருவம் வேண்டுவானல்லன். உருவம் தோன்றியழியும

தன்மை உடையது. உடலையியங்கும் உயிர்க்கு உருவம் வேறு வேண்டாமையோல, உலகத்தை இயங்கும் இறைவனுக்கு உருவம் வேண்டவதில்லை. உடலின் பகுதிகளா உயிர்க்கு கருவிகளாநலால், உயிர் உடலில் கட்டுண்டு நிற்கும். இறைவன அத்தகைய கருவிகளின்றியே எண்ண மாதிரிததால், ஆக்கியாரிததழிப்போனானின், உலகத்திலே கட்டுப்பாடாது நிற்பன. இறைவன உலகத்தை அனுபவியானானின் ஒருவன் தான் கடை நனைவ நனவிலே நினைததுப் பட்டாக்குங்கால், அதன்னை அவன் தொடக்குமுமை போல இறைவன உலகத்திலே தொடக்குமுன்.

மூன்றாம் அதிகாரணம்

பொருள்களைச் சுட்டியறியும் இயல்புடைய உயிர்க்கு நொகுதி, சுட்டாது அறியும் இயல்புடைய ஒடுக்குங் கடவுள் கட்டளைப்படி நிற்பவனறித தம வயமாய் நில்லாமை யாலும், எனைகடவுளர் உயிர்தநொகுதியுள் அடங்குகலா லுமஒடுக்குங் கடவுள் ஒருவனே உலகிற்கு முதல்வன ஆவான் என்றறித. உயிர், உலகம் என்பவற்றுள் ஒன்றுமாகாத ஒரு பரம்பொருளால், உயிராக உடம்பொடு தோன்றி, நின்று, ஒடுங்குதலால் அத்த முடிவான பொருளே உலகிற்கு முதலாகும். உயிர்கள் பலவும் பரம்பொருளினினு இயற்கையில் வேறுபட்டனவாமாகலான, முத்தி நிலையினும் அவை அப பொருட்கு அடிமையாவனவே. கூட்டியுணரப்பபடாத பரம் பொருள் பேராற்றலுடைமையின, அஃதொன்றே உலகை ஒடுக்கவுந் தோற்றுவிக்கவும் வல்லதாம். இரண்டாவது மிகையாகும். ஆதலால் முழுமுதற் கடவுள் ஒருவரென்று கொள்ளுதற்கிடமிவமை தெரிக.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

அவையே தானே ஆய் இரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய ஆணையின்
நீக்கமின்றி நிற்கும் அன்றே.

இச்சூத்திரம் மறு பிறவி வரும் வகையை உணர்த்து
கிறது.

உரை:- சங்கரா காரணாகூப முதல்வன் உடனிலையிற்
கலந்திருப்பதுபோல, உயிர்களிற் கலந்து அவையெல்லாம்,
பொருட்டன்மையால் அவற்றின் வேறுகியும், கண்ணும் உயிரி
னறிவும் ஒரு பொருளை ஒருங்குகாணுகல போல, உயிர்க்குயி
ராயிருந்து உயிரோடு உடன் அறிதலபற்றி உடனாயும் இருக்
கின்றன. அப்படி நின்று, உயிர்கள் இருவினையினாலே
இறப்பும் பிறப்பும் புரியும்படி, அவனிற் வினைகளைச்
செலுத்துவதாகிய ஆணையென்னுந் தனது அறிவாற்றலோடு
(சுற்சத்தியோடு) பிரிவின்றி விளங்குவன.

இதனுள் முதல்வனது பொது இலக்கணம் கூறுமுதற்
தானே, அவனது சத்தியும், வினையும், மாயையுமுணமை
குறிக்கப்பட்டது. சத்தி, அவனுக்குக் குணமும், மாயை
உடைமையுமாம். இருவினை கூறவே, அவற்றிற்குப் பற்றுக்
கோடாய் மாயையுங் கூறியவாறாயிற்று. உலகமாகிய காரியத்
திற்குச் சத்தி மூலமாகிய துணைக்காரணம். இருவினை அவன
சத்திவழி நிற்பதாகிய இடையாய் துணைக்காரணம். மாயை
முதற் காரணம், இறைவன் நிமித்த காரணம்.

முதல் அதிகாரணம்

இறைவன் உயிர்களின் அறிவில் இரண்டறக் கலந்தும்,
தன்மையால் அவற்றின் வேறுகியும், அவற்றைத் தொழிற்

படுத்துதல் கண் உடனாயும் நிற்றின்றான். முதல்வன் உயிர் கவிசீரணாடறகலக்து நிற்றலை வட தாலா 'அததுவிதம்' என்னும் சொல்லாற் குறிப்பா.

இறைவன் உலகத்தோடு அத்துவிதமாய் இருக்கிறான் என்று சொன்னவனவிலேயே அச்சொல் இரண்டில்லாமையென்று பொருளாபட்டு ஒருமையை அணர்ந்துமென்றால், ஒருமையைச் சுட்டி அறிவித்தாய் பொருள் வேறாக இருக்கலால், அத்துவிதமென்றசொல் எததுவதத்தை அணர்ந்தாமல் இரண்டு பொருள்களின் அச்சியம் இன்மையை உணர்ந்துவதாயிற்று.

நரம்பு முதலியவற்றற் கட்டிய உடம்பையும் ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளையும் உடைய உயிரை உடம்பிற்கு இடபெயரால் அழைக்கவுடன, அது ஏன் என்று பதிலளிக்கும். அதற்குக்காரணம் உயிர் உடம்பிலே பேதமில்லாமற் கலந்திருப்பதே. அதுபோல, இறைவன் உயிர்களோடு வேற்றுமை தோன்றாதவாறு கலந்திருப்பன். ஆயினும், அவன் உயிராகமாட்டான். உயிராகளும் அல்லாமாட்டா. அவன் உயிராகியும், உயிரின் வேறுகியுமிருப்பன்.

உபநிடத முதலியவற்றுள் ஒன்று என்றது ஒருபொருளைக் குறித்தேயாம். 'அதன் கருத்து, கடவுள் ஒருவரே யென்பது. இதனையறியாமல் ஒன்றென்று சொல்லுகின்ற உயிர் பாசத்தோடுள்ளது. ஆதலால் அது பதியாகமாட்டாது. கடவுளையன்றி ஒன்றில்லை யென்றது, அந்நாயிரின் தொடர் பில்லாமல் பிறழ்ந்ததுக்கள் தோன்றாத இல்லையென்றும் போல எனக. இந்த முறைப்பற்றியே ஞானதுலானது, கடவுள் இல்லையாயின ஒருபொருளும் இல்லையென்றது.

பண்ணில் ஓசையடங்குவது போலவும், பழத்திலே சிறப்பாகக் கருதப்படுஞ்சுவை அடங்குவதுபோலவும், உலகெங்கும் வியாபகமாயிருக்கிற இறைவனது திருவருள் உயிர்களில் இரண்டறக்கலந்து நிற்பதால், அரியமறைகள் ஒன்றென்று சொல்லாது கடவுள் அத்தூனிதம் என்றியமபுவன.

இங்குக்கூறிய உவமைகள் திருவருள் வியாபகத்துள் உயிர்கள் அடங்கி நிற்கும் முறையையே குறிப்பன.

சிவப்பு மெழுகோடு சேர்த்து அணைக்கப்பட்ட கற்பொடியானது உருகி யொருங்குசேர்ந்து நின்றாற்போல, இறைவன் உயிர்க்கரினினு பரிவிலனாகநின்றலால், அவனே பக்குவப்பட்ட உயிர்களுக்கு உலகமாய்தேதாற்றுவன். வாமதேவமுனிவர் முதலாயினோர் 'யானே உலகெலாமாயினேன்' எனது கூறியது உலகமாகத்தேதான்றாம சிவத்தீதோடு தாங்களாகலபபுற்றிருத்தலால் என்க. இம்முத்திக்காலத்தே இறைவன் எனது அறிவின்கணமன்னியபடியால், அவன் உலகமாகல் போல, அவனோடுகலந்த நானும் உலகமாயினேன் என்றியம்புவேன். (மெய்கண்டார் திருவாக்கு)

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிர்களால் பல பிறவிகளில் ஈட்டப்பட்ட புண்ணிய பாவங்கள், இறைவனது கட்டளைபடியே, அவற்றின் துகர்ச்சிக் குரியனவாம்.

ஓர் ஊரைக் காவல் செய்யும் அரசின் அவனது அதிகாரத்தை ஊர்காப்பாளரென்னும் அதிகாரிகளிடமவைத்து அவர்வாயிலாக நடாத்துதல்போல, முதல்வனும தனது கட்டளையை இருவினையிலேவைத்து அவற்றைப் பயன் துகர் வித்தல் நிகழும் எனஅறிக.

சஞ்சிதமாய உள்ளவின்னையே உடம்பைத் தோற்றுவிக்க, அந்த உடம்பில் உயிர் பொருந்தி வினைப்பயனையனுபவிக்கும். முனவினைப்பயனை அனுபவிக்கு முறையிலேயே வருமபிற விக்ருபிய வினை ஏற்படும். கருணையானாகிய கடவுள், முயற்சியினையனை விளைக்கும் நிலம்போல, வினைசெய்வார்க்கு அவர் வினைப்பயனைக் கூட்டுவிப்பன. வினைப்பயன தானே சென்று செய்தவனையடையாது.

காந்தத்திற்கு நேராக இருமபைப்பிடித்துக் காந்தத்தை அதுபற்றச்செய்தலபோல, உயிர்களுக்குத் தவறுமல வினைப் பயனகளை நுகாவிக்கும் முதலவனால், வினைசெய்வோர் வினை செய்தற்குரிய உடம்பினைப் போயப்பொருந்தி வினைப்பயனை நுகர்வா. அல்லாக்கால் மலத்திற்கடக்குங் கட்டுக்காலத் தில்; வேறே ாவர் வினைப்பயனகளை அறிந்து உயிர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பாரா?

பொன்னொளியைச் செய்கவற சூரியனால், தாமசையி னிடத்தே விரிதலும் குவிதலுமுண்டாம். அதுபோல, முதலவனால் முடமலங்கள் தத்தஞ்செயலகளைச் செய்வன. நெல்லி னுக்கு உம்பும், செம்பிலே களிம்பும், ஆராயுமிடத்து இடையே புதிதாய்ச் சேர்ந்தனவல்ல; பழமையாக அவற் றுடன் உள்ளனவே. அதுபோல மாயையும், ஆணவமும், வினையும் அநாதையே உள்ளன.

மூன்றும் அதிகாணம்

முதல்வன் ஆணைப்படி இருவினைப் பயனை நுகர்த்தற்குரிய உயிர்களை இறந்து பிறந்து அலமரும. ஒடுங்கினது தோன்று மென்பது பற்றி, இறந்த உயிர்கள் மீளப் பிறக்குமென்று கோடல் பொருத்தமே.

கன செவி முதலியவையுடைய பருஷ்டம்பு அழிய, முன
உள்ளதாகிய துண்ணுடம்பு, பூதசார உடம்பாகப் பரிண
மிக, உயிரி அதனோடு விண்ணுலகம், நாகம் முதலிய இடங்
கட்குச் சென்று, வினைப்பயவாகளை நுகர்ந்து, பின்னா
நவவினைகனவில மறந்தாற்போல அறிவு மயங்கி மவம்
முனபற்றிய இடத்தே தளவாக கருவிலே போய்ப்பதியும்.

பாம்பு தோலுரித்துப் புதிய தோல போர்த்ததலும்,
நனவு நீங்கிக் கனவுக்குரிய உடம்பிற் சோதலும், வேறுட
லிலே யோடுகவி புகுந்து நீளுதலும் ஆகிய உவமைகளே
உயிரி தூலஷ்டம்பை விட்டுப் போதலுக்குப் பெரிதும் வழங்
குவன. குடந்திலுள்ள ஆகாயம், வெளியாகாயத்தோடு
கலப்பது போன்றதொரு கூந்தாட்டம் அது என்பது சூக்
கும் உடம்பு நீங்கிப்போகும் விதத்திற்கே உரியதாகும்.

நான்காம் அதிகரணம்

முதல்வன் தனது ஞானசத்தியோடு பிரிவில்லாது
நிப்பவ. முதல்வனுக்கும் சத்திக்கும் உள்ள தொடர்பு
குணிகதும் குணத்திற்கும் உள்ள தொடர்பே ஆகும். சிவந
தின் வியாபகத் தன்மையே சத்தி என்பதும்.

முதல்வன கதிரவனும் ஒளிபுறம்போலச் சிவமுஞ்சத்தியு
மாய வியாபித்திருப்பன எனக்கொள்க. பொருள்களெல
லாம் அவனிதுடைமை; உயிராகிய நாம் அவன அடிமை
யாவோம்.

முன்றும் சூத்திரம்

உளது இலது என்றலின் எனதுஉடலேன்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலிற் கண்படிவ்
உண்டிவினை யின்மையின் உணர்த்த உணாதலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா.

இச்சூத்திரம் உபிரூண்மையை உணர்த்துகிறது.

உரை:—நான் இதுவல்ல, அதுவல்ல, என்று கூறுவதொன்று உணடாகலானும், எனது உடல் என உடலைக்கூறுவதொன்று உணடாகலானும், ஐம்பொறியினையும் அவற்றின் நீக்கததையும அறியும் அறிவுடையதொன்று இருத்தலானும், துயின்மபோது, உணவும், செயலும், இல்லாததொன்று இருத்தலானும், ஒன்பை உணரசு செய்யுங்கலை, உணாவதொன்றிருத்தலானும், மாயையாலாகிய கருவியாகிய உடம்பினுள், உபிரோனபது உடம்பின் வேறுபுள்ளது.

முதல் அதிகரணம்

ஆனமா இல்லையென்று கூறுவாரா, உடல், பொறி, மனம் முதலியவற்றை முறையே இஃது உபிரா அன்று இஃது உயிர் அன்று எனக் கழித்து, ஒன்றும் ஆனமாவன்றாதலின ஆன்மா சூனியமென்பார். அங்ஙனம் கூறுவதோர் அறிவுண்மைபின் அவ்வறிவுடையதொன்றே ஆன்மாவென அறிக.

உடல், பொறி முதலிய கருவிகளைத்தையும இது நான் அன்று, எனக் கழித்தவிடத்தே நுண்ணிய ஐந்தெழுத்து வடிவாய் அறியுமறிவொன்று நிலைபெற்றுள்ளது. அதுவே நீயென அறிக. மலத்தாற் பிணிப்புண்ட இங்ஙிலையிலே, உனனொடு சார்ந்து நின்று எல்லாப் பொருளையும் கண்ணாடிபோலக் காட்டுவதாகிய மாயை நீயல்ல; அறிவில்லாத மாயை நீயாகமாட்டாய். மாயையாலறியும் அறிவிடரு அபபாற்பட்ட மேலான சிவமும் நீ ஆகமாட்டாய். நீ மாயைக்கும சிவததுக்கும் வேறுகிய தனிப் பொருள்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உடம்பைத் தானாகக் கூறுது, என்னுடையது என்று அதனை உடைமைப் பொருளாகக் கூறும் வழக்கமிருத்ததின்,

அங்ஙனம் கூறும் உயிரி ஒன்று உடம்பிற்கு வேறாக உளது.

மக்களா எவது என்று சொல்லுகின்ற இயக்கைப்பற்றி உடம்பின் பகுதியல்லாத பதி, மனை முதலியவற்றையும முதலில் உயிரேவ மயங்குவா. பின் அவற்றைத் தமக்கு வேறாகக் காண்பா. அதுபோல, கை, கால, உடம்பு, பாச அறிவு முதலியவற்றை தமமுடையவெனென்று கருதி உயிரேன மயங்குவர். ஆய்ந்து பார்க்கின் அவையும உயிரின் வேறானவை மென்று தோன்றுப.

மூன்றும் அதிகாரணம்

ஐம்பொறிகளாலறியப்படுவனவாகிய ஒசை, ஊது, ஒளி, சுவை, நாற்றமென்ற ஐம்பூத தூடபங்களுள, ஒரு பொறி யறிந்ததைப் பிறிதொரு பொறி அறியமாட்டாமை யின, ஐம்பொறியையுங் கருவியாக்ககொண்டு, ஐந்து பயனை யும அறியவல்லது ஒன்றிருந்தனவே, அதுவே அவற்றிற்கு வேறாக உள்ள உயிர் என அறிக.

காது கேட்பதைக் கண்கேளாது. கண பார்ப்பதைக் காது பாராது. உயிரானது காதாற் கேட்கும் கண்ணாற் கண்டம பயன பெறுகின்றது என்பது கருத்து.

உடலிலே நிலைபெற்று, தமமுள் ஒன்று அறிவதை மற் றொன்றறியாத நிலையை புடையனவாய்த தமமுள் மாறுபட்ட, ஒளி முதலிய ஐம்புலனகளை ஐந்தெழுத்தாற் செலுத்தப் படந் ஆராயந்தறிக்கின்ற ஐம்பொறிகளை, இப்பொறி காணும், இப்பொறி கேட்குமென அறிவதொன்று இருப்பதால் அது ந்யென்று அறிக. ஐம்பொறிகளாகிய அவைகள் தனித்தனி தமக்குரியவற்றை அறிவதன்றி அறிகின்றே நென்றுணர மாட்டாவாகலின், நீ அவற்றுள் ஒன்றாகமாட்டாய். நீ அவற்றின் வேறே என்றாராய்ந்தறிக.

பொறிகள் நம்மை அறியமாட்டா. உயிர் பொறிகளையும் அறியும், தன்னையும் அறியும்.

நான்காம் அதிகரணம்

துக்கத்தில கலவு கண்டாற் கண்டேனென்றும, காண விடாது அந்நீனக காணவில்லையென்றும நனவில் அறிந்து நிற்பது ஒன்றிருந்ததென, அதுவே கனவு உடலுக்கு வேறுகிய உயிர் என அறிக.

பருஷடம்பிலே நினது இயங்குதலையுடைய ஐம்பொறிகள் ஒடுங்கிக் கிடப்ப, அவ்வுடலின அடங்கி வருத்தமில்லாது செவ்வையாகவேறுகப் போய, நீ துண்ணுடம்புடன் வேறு வகையாகக் கண்டுங்கேட்டும உணரும் உற்றும் உயிர்நதும விளையாடி, கனவு முடிந்தவுடன், பருஷடம்பிற்கு மீண்டுநனவு உணர்ச்சியுடன் செலுத்தலால், கனவிற்றுகரிய அந் துண்ணுடம்பு நீ ஆகமாட்டாய்.

ஐந்தாம் அதிகரணம்

துயிலுமிடத்துப் பிராணவாயு சரிந்ததும், உணவு, தொழில் முதலியன இல்லாதிருந்ததென, பிராணனுக்கு வேறுக உயிர் உண்டென அறிக.

பொருள்களைப் பார்த்தறிவதற்கு நிலைக்காமாகிய இவ்வுடலின் கண்ணே, பொருள்களைக் காட்டுவனவாகிய கருணிகள தொழிற்படாது ஒடுங்கியபோது (துயிலும்போது) உடம்பிலே, துகாச்சியுஞ் செயலும் இல்லாதிருக்கவும், பிராணவாயு இயங்குதலால், கருணிகளாற் பார்த்தறியும் உயிர் பிராணவாயுவுக்கு வேறுக உண்டு. அவ்வுயிர் ஒடுங்காமல் உடலிற் பொருந்தியிருப்பின், உடம்பு துகாச்சியும் இயக்கமும் உடையதாம்; இதனை ஆய்ந்தறிக.

ஆறாம் அதிகாரணம்

இயற்கையாகவே முயலுனாவுடைய கடவுளுக்கும், அக் கடவுள் உணராததினாலன்றி யுணராத உயிர்க்குமே வேறு பாடுமைமயின, கடவுளின வேறு அல்ல அறினிகைப் படும உயிர் உவந்தென அறிக.

பொருள்களை ஐம்பொருளாகவாழும் ஒருங்கே அறியாது ஸ்வரூபமே ஒரு காலத்து அறிந்தும், அறியப்படுவதாயும், முன் அறிந்ததனை மறந்து அறியாதும், அறிந்ததை இடை விடாமலறியுமாற்றலின்றி விட்டுவிட்டு ஐந்து அவததைப் பட்டு அடங்கி நின்று அறிந்தும் வருவதென அது பேரறிவுப் பொருளாகாது. மனவொருமைப் பட்டு ஆராயின, எதனை அறிகிவந்தோ அதனை வாயப்பட்டு நின்று அதனைத் தானொ கை கருதுந் தன்மைபுடையது உயிரெனப்பது தீர்மானிக்கும்.

ஏழாம் அதிகாரணம்

எல்லாக் கருதிகளுமே கூடிய கூட்டம் உயிர் ஆகாது. அக்கூட்ட முழுவதும் மாயையாகிய சடப்பொருளாலாயது. அச்சடப்பொருளாககு வெவ்வேறு பெயர் உள்ளன. அவை யொன்றும் ஆனமாவைச் சாந்மாதிலலை. அவைகளாலாய உடம்பு ஆவமா இயங்குமிடம். ஆகலின் அக்கூட்டத்திற்கு வேறு உயிர் உளது என அறிக.

ஆராயுமிடத்து, கலை முதல் நிலம் ஈடுகவுள்ள தத்து வங்களெல்லாம், மாயையினாலாயவையாகலின், நிலையாதன வாகும். அவை தொக்கபோது விளங்கும் ஞானத்தினியல்பை அசையாமல கருத்தொடுங்கி முதலில் அதன் தன்மையறிந்து, பின் அவற்றின் பயனை ஆராயின, கண்ணுக்கு விளங்குப்

போல அவைகளை உயிரிக்குப் பொருளாகளை விடாகும் தூல், காரண, பரமாகிய உடம்புகளாகும். உயிர்தான அவைபுடம் பின் வேறுவதே.

இலக்கண இயல்

நான்காஞ் சூத்திரம்

அந்தக்கரணம் அவற்றின் ஒன்று அன்று அவை
சந்தித்த(து) ஆன்மாச் சகசமலத்(து) உணராது
அமைச்ச(சு) அரச(சு) ஏய்ப்ப நின்(று)அஞ்ச அவத்தைத்தே.

இச்சூத்திரம் உயிரின் பொது இலக்கணம் உணர்ந்து
கிறது.

உரை:— உயிர அகர கருவிகளாய் மனம், புத்தி, அகங்
காரம், சித்தம் எனனும அவைகளில் ஒன்று அன்று; அரச
னுக்கு அமைச்சன்போல அவற்றைத் துணையாகக் கொண்
டுள்ளது உயிர். தனனோடு எப்போதும் உள்ள ஆணவமலத்தி
னப் பொருள்களை உயிர் தானே அறியமாட்டாது. உயிரா
னது அமைச்சரோடு கூடி நின்னு தொழில் நடாத்தும்
அரசன்போல, அந்தந்தகரணங்களைநாடு கூடி நின்னு ஐந்தவற்
தைப்படுகின்றது.

முதல் அதிகாரணம்

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் எனனும அகக்
கருவிகள் அவற்றிற்குக்கீழ் உள்ள பொறிகளை நோக்க மிகுதி

யாக அறிபுந்தன்மையுடையன வெண்ணும், உயிர்க்கு அறிதற் கருணிகளாய்ச் சடமாயிருத்தலின, உயிர அவற்றின ஒன பனறு.

மனமுதலிய அகக்கருவிகளால் உணரப்படுபவை, ஐம் பொறிகள் முதற்கண் உணரும் புறப்பொருள்களே. உயிரால் உணரப்படுவது புத்தித்தத்துவத்திற் றேனறிய நோனறே. அது கடலலைபோல வந்துதோன்றும். மன முதலியவை, பொறிகளுக்கு வேறாயினப்போல, உயிரும் மனமுதலியவற்றிற்கு வேறாகும்.

கடல அலைபோலத் தோன்றுதலாவது, பொறியுணர்வு முதலிலே தோன்றி, அகனபின்னா மனவுணர்வு தோன்றி, அதுபோய்ப் புத்தியையுடைய, அங்கே இவையுண்ப மயக்க வுணர்ச்சி உயிர்க்குத்தோன்றுதல்.

புருடத்தத்துவமாய் நின்றஉயிர மனவுணர்வாற் பொருள் களைக்காணுமிடத்துச் சித்தத்தைச் சோநதுநின்று இதுயாது என நினைந்தும், மனத்தைச்சேர்த்து நின்றபற்றியும், பின் னர் ஆங்காரத்தைச் சாரநதுநின்று இது இன்னதென அறி வேனென்றெழுநது தெளிவுபிறவாது புத்தியினாலே இன்ன தென்று தீர்மானித்தும் வெவவேறு வகையில் அறிதலால் இந்த நால்வகை அந்தக்கரணங்களுக்கும் வேறாவன் புருடன். அஃது எதுபோலுமெனின் கதிரவன் முதலியவற்றோடுகூடி, நாள், நாழிகை முதலியபாகுபாடு செய்தற்கேதுவாய் கால தத்துவம், கதிரவன் முதலிய பொருள்களின் வேறுதல போல என்க.

ஐம்பொறிகளுக்குப்போலவே, அந்தக்கரணங்கள் ஒவ் வொன்றிற்கும் வெவ்வேறு தொழில்கள் உள்ளன. அந்தக்

கரணங்களை நாடி கூடி நின்று அதனொழிவுகளைத் துஞ்சு செய்வது உயிர். ஒரோரொவான்றே செய்வன அந்தக்கரணம் என அறிக.

அகக்கருவிகள் தொழிற்படுமிடத்து அகாரம் அகங்காரத்தைச் செலுத்தும். உகாரம் புத்தியைச் செலுத்தும். மகாரம் மனத்தைச் செலுத்தும். விந்து சித்தத்தைச் செலுத்தும். நாதம் புருடனாகிய உயிரைச் செலுத்தும். இவ்வெழுத்துகளைப் பிரிப்பினறிப் பார்த்தகாலே, அவைபிரணவமாகிய ஓங்காரமாம். இவற்றால், கடலில் அலைமேயுநது வீழ்ந்து மீண்டெழுதல்போல, அறிவு நிகழும். நினைப்பு மறப்பு மாறிமாறிவரும் என்பது கருத்து.

அகக்கருவியறிவுக்குக் காரணமாகிய ஓங்காரத்திலே பொருந்திய ஐந்துவுக்கும் நாதத்துக்கும் அதிதெய்வத்தை ஆராயின் முறையே மகேசுரனும் சதாசிவனுமாவர். அகர உகர மகரத்திற்கு அதிதெய்வங்கள், முறையே சத்தவித்தை யிலுள்ள அபன, அபி, அரன என்பவர்களாவர்.

இரண்டாம் அதிகாரணம்

உயிரானது தன்னோடு எப்போதுங்கூடியுள்ள ஆணவ மலத்தினால் கருவிகளின துணையின்றிப் பொருள்களை அறியும் அறிவில்லாததாகும்.

ஆணவமலமானது, உயிரின் அறிவு இல்லையெனும்படி மறைத்துக்கொண்டு நிற்பது ஆகும்.

மூலமலமானது உயிரினறிவை மறைக்கின்றதேயன்றி, அதனைச் சூனியமாக்கவில்லை. உயிர்க்கு அறிவை மறைப்பது மாபயன்று. உயிரினறிவிற்கு விளக்குப்போலப்

பொருள்களைக்காட்டுவது மாயையின் செயல்; அவ்வறிவைத் தடுத்து நிறுத்த ஆணவமலத்தின் செயல். அதுதலால், மாயை வேறு; ஆணவமலம் வேறு.

உயிரின் அறிவைச் சாபத்து அநாதியே அதனை மறைக்கும் ஆணவமலம், தனவண்ணமாய்ச் சாபத்து கேடில்லாமல் இருக்கும் நெருப்பினைத் தனக்குள் மறைத்து ஒன்றாய் நிற்கும் விநயுபோலாம்.

மூன்றாம் அதிகாரணம்

உயிர் ஆணவமலத்தால் மறைந்துநின்ற நிலையிலே தடுத்து வங்கனோடு கூடியகாலே, அநாமாயை தடுத்து வடிவினதாய் நின்றன, அத்தகுதாவங்கனின் தொழிற்பாட்டிழக்கெற்பாடி, வெவ்வேறு உணர்ச்சி நிலைகளை அடைகிறது. அனை, நனை, கனை, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்பாட்டகம் எனஐந்தாம்.

நனைவில அறிவுப்பொறியைநதும், வினைப்பொறியைநதும், அவற்றிற்குப் புலனாவன பத்தாம், அநதக்கரணம் நான்கும், புருடனும் பத்துவாய்களும் ஆகிய முப்பத்தைந்தாக் கருவிகள் தொழிற்படும். நனை நிகழ்மிடம் புருவநடு. கன விலே, அறிவுப்பொறிகளும் வினைப்பொறிகளும் தொழிற்படாமையின், தொழிற்படுங் கருவிகள் இருபத்தைந்தாம். கனவிறகிடம் கழுத்து. உறக்கநிலையிலே, இருவகைப்பொறிகளும், அவற்றிற்குப் புலனாவனவும், பிரானன் ஒழிந்த பிறவாய்களும், அநதக்கரணங்களும் சத்தமிடங்களை, சித்தம் உடம்பிற்குக் காவலாய் நிற்ப்ப பிரானவாய்வும் புருடனும் தொழிற்படும். சித்தம் இதயத்திற் பொருந்தியிருத்தலால், இதயமே உறக்கத்திற்கிடமாம். சித்தத்தின் செயலும் அற்ற இடம் பேருறக்கம். இதற்குத்தானம் உறதி. ஆங்கார்க

தால் செல்லும் பிராணனுடங்கிய நிலை உயிர்ப்படவகம்.
இது மூலாகாசத்தில நிகழ்வது.

நெற்றியிலே கனவு நிலையுற்ற உயிரானது கனவிலேயே
ஐந்து அவதானைடைபுடும்.

பொருள்களை நுகர்ந்திடத்தேற அனை நிகழவன. ஒவ்
வற்றையறியுங்கால், அந்நினைவிட விட்டறிவதல்லது, இடை
யற்றது அறிவதெனில். விட்டுவிட்டறிதற்செய்ய இயற்குங்
கருவிகளுநா ஓனதேற, பன்மொ செயற்படுதலால், இவ்வவந்
தைகள் ஏற்படுகின்றன. இயற்குங் கருவிகளாகிய சுத்த
தத்துவங்கள் ஐந்தாநளின், விடயநுகரச்சி கருப்பமொத்தை
புடும் ஐந்தாயின.

உயிர், ஆணவ மலத்தேதாடுமாத்தொடம் கலந்துநிற்கும் நிலை
நெவலமெனப்பெறும். மாயாநாரியமாய கருவிகளோடுகூடிய
நிலை சகலமெனப்படும. மலத்தின நங்கிய நிலை சுத்தமெனப்
படும. நெவலநிலையிலே உயிரகன ஆணவமல மறைப்பால்
பாதும உணரா. சகல நிலையிலே உயிர்கள் உலகத்தையறி
புடும். சுத்த நிலையிலே அனை கடவுளோபு கமையு
மறியும்.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

விளம்பிய உள்ளத்து மேய்வாய் கண்முக்து)
அளந்தறிந் தறியா ஆங்கவை போலத்
தூம்தம் உணர்வின் துமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே

இச்சூத்திரம் கட்டுநிலையில இறைவன உயிர்த்துச்
செய்யும உதவியை உணர்ந்துகொளது.

உரை:- மேலே கூறிய உயிராலே, மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐந்துபொறிகளும் துத்தம் விடயங்களை அளவிட்டறிந்தாலும் தமமையுந் தமமைசு செலுத்தும உயிரை யும் அறியமாட்டா. அப்பொறிகளபோல, உயிராக்ரும தமமையும் தமது அறிவிற்கு விளககத் தருபவனாகிய தனி முதல்வனது திருவருட் சக்தியையும் அறியமாட்டா. உயிரகர் முதல்வனுல அறிதல், காந்தததின் முனவையுந் இரமபு போல முதல்வன சந்திதி மாதநிரையில் நிகழும். ஆதலால், முதல்வன விகாரப்படான்.

முதல் அதிகரணம்

ஐம்பொறிகள உயிராற் பொருள்களை யறியும்; அவற்றி னோடு உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டு அறிந்தாலன்றிக் அவை ஒரு பொருளையும் உணரமாட்டா ஆகலின் எனக.

அரசன் செங்கோல் மண்டபத்திலிருந்து ஏவலாளரைக் காரியங்கனிற் செலுத்தி ஆளுதல்போல, உயிரானது ஐம் பொறிகளைச் செலுத்தி ஆணடு நெற்றியிலே நிற்பதாகலின, ஐம்பொறிகள் உயிரை அறியமாட்டா; ஐம்பொறி வாயிலாகப் பொருள்களை யறிந்தாலன்றித் தானாக உயிர் பொருள்களை யறியாது. உயிர் ஒற்றுமைபட்டாலல்லாமல், கணபாராது, காது கேளாது. ஆதலால் ஐம்பொறிகளும உயிரும் தம்முள இன்றியமையா.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உயிரும், தனது தலைவனாகிய கடவுளினாலே பொருள் களை அறியும். உயிரால் பொருள்களை அறியும் இந்திரியங்

கள் தம்மையும் உரியையும் அறியாமைபோல, உயிரும் தன்னையும் தனது முதல்வனையும் அறியாமல் நித்கும.

பேரின்ப நிலையநுழை சிவபெருமான் திருமுன்பே உலகம் தொழிற்படுகிறது. முற்றநாடினாய முதல்வன் தனக்குக் கணபோலப் பொருள்களை விளக்கி நிற்ப, உயிரானது தனது வினைக்கிடாகப் பொருள்களை அறிந்தனுபவிக்கும். அப்படி இறைவன் அறிவிக்கிற திறப்பொழுதும், கட்டுப் பொருளாகிய அசுத்தப்பொருள்களைத் தூய தன்மையனாகிய அவன் அதுபவியான.

கதிரவனுடைய ஒளிரிலே அடங்கித் தோன்றுது நிற்பனவாய், அவனுடைய ஒளியை இன்றியமையாத கோள்களபோல, மெய்ப்பொருளாகிய இறைவனுதவியால், உயிர்கண்டுங் கேட்டும் உண்டும் முகாந்தம் தொடருமுணரப்படும் பொருள்களைச் தெரிந்து, வேறுதலும் ஒன்றாததுமின்றி இறைவனேடு உடனாய் நிலைபெறும் என அறிக.

ராசன்பால் உயிர்களை உய்விக்கும் இரகசம் உண்டு. அது அவனது சத்தியாகும். அச்சத்தி அவனைவிரிந்தியமைபாது. அவனும் அச்சத்தியை விவரித்தியமைபான. சத்தியும் சிவமும், குணமும் குணியும் ஆக, கதிரவனும் ஒளியும் போலப் பொருந்தி நிற்பவ ஞானக் கண்ணுடையார் அறிவுக்குப் புலனும்.

ஆறாம் சூத்திரம்

உணருரு அகத்தேனின் உணரா தின்மையின்

இருதிறன் அல்லது சிவசத் தாமேன

இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் னுலகே.

இச்சூத்திரம் நிலைப்பொருள் இது, நிலையாதபொருள் இது என உணர்ந்துகிறது.

உரை:-இறைவன் அறியப்படு மியல்பினனெனின் உலகப் பொருள்போல நிலையிலாப் பொருளாவன. அவை எவ்வாறானாலும் அறியப் படாதவனெனின், அவ்வஞ்சுநியமாவன். ஆதலின் இரண்டு தனமையுடனறி உயிரறிவான்றியப் படாமையும, பதியறிவால் அறியப்படுகலுமாகிய இரண்டு வகையானும் இறைவன் சித்தாகிய சத்தாய் ள்ளவனெனவாக கூறுவர் மெய்யில் நிலைபெற்று உயர்ந்தோர்.

முதல் அதிகரணம்

இவ்வுலகில் சுட்டியறிப்பிட்ட பொருள்கள் யாவும், உள்ளதென உணர்ச்சிக்கு மாத்திரமன்றி இல்லா மாவது உணர்ச்சியும இடந்தருதலின், அவை நிலாதன எனப் படும.

ஆதாயுமிடத்து, மாபா கருவியின் உதவியால் அறியப் பட்டனெல்லாம் நிலையாதன வாகும்.

நிலையாமைக்கு உவமைகளாவன, நீரிலே எழுதிய எழுதும், நிகழும்போதே மறைசென்று கனவும், காலமும் என்பன.

இரண்டாம் அதிகரணம்

கருவிகளால் அறியப்படும் இயல்பும், ஒருவாற்றினும் அறியப்படாத இயல்புமீனறிப் பாசஞ்ஞானத்தையும் பாசஞ்ஞானத்தையும் கடந்ததாய்ப் பதிஞ்ஞானத்தால் நேயே யறிந்தனுபவிககற்பாலதாய் நிற்கும் அப்பாம்பொருள் நிலைப் பொருளாயுள்ள சிவமெனறு பெரியோரால் அறியப்படுந் தன்மைத்து.

பாம்பொருள், கருதப்படாத சத்துப் பொருளும் அதன் துன்பொருளும் அன்று என்னில், சதது மசதது மாகாத பொருள், யாது காரணமற்றி உண்டென்றறிவது எனில், கருவிகளின் உதனியால் அறியப்பட்ட அம் ஒருவற்றினும் அறியப்படாத சூனியமும் ஆகிய இரண்டிம் அசதசெயாத லால், சுட்டறிவினால் அறியப்படாத சததென்ற மெய்ப் பொருள், உயிர் அத்துவிதமாய் நின்றறியத்தக்க சிவனா யிருவ ருளாவே அறியப்படுவதாம்.

உலகில் அறியப்படுபவைகளெல்லாம் நிலையப் பொருள் ஆகலின், அறிவில்லாத அவற்றுள் ஒன்றும் ஒரு முதல்வனை அறியமாட்டாது. அப்பொருள்களை யறிவும் உயிர்தானும் முதல்வனை அறியமாட்டாது. ஆதாய்ந்து பாப்பின், அப் பொருள்களைப்போல அவனை அறியக்கூடாமாயின அவன் உயிரின் வேறாவன் உணாமையுணர்ந்தோன், இறைப ருளில் அடங்கி நின்று இறைபற்றிவோடு கூடிய தன்னறிவால் அறிதலால் அதனணி முதற்பொருளை அடக்கின வேறாக நின்று அறிவானலலா.

கடவுள், மனமுதலிய கருவிகளோடு பாவிக்கப்படுவதா னால், அது சுட்டறியப்படும அரதநாகும். அப்பாவனைபக் கடந்ததென்றால், கருவிகள் நீங்கியவழிப் பாவனைபென்பது பெயர்மாத்ருதமன்றி, உணாமையிலே ஷ்லையாம். ரிசால்ல வொண்ணாததாசுப் பாவிக்கப்படுவதெனினில், அது சூனிய மாம். சிதையாத பொருளைக் கடைத்ததாகப் பாவிப்பது போலப் பாவனை செய்தலென்னின், அதுபோலப்பாவனையாம். ஆகலால் இறைபருள் வழிநின்று நினைக்கப்படுவது பாம் பொருள். அது சூனியமன்று.

யோகியர் கூறும் பாவனையால் இறைவனை அறிதல் கூடாதென்றவாறு.

இறைவன், தன்னை உயிர் அறியும்படி அதனின் வேறாக நிற்பானல்லன். உயிரறிவுக்கு அப்பாற்பட்டு துட்பமாய் அபுன்கட்கலந்து நுத்தனின், உயிரால் தனது அறிவினை கண்ணை அவன் அறியப்படான். உயிராற் பொருள்களை யறிசிற கண், சக்தாகிய உயிரினை அறியாமைபேரால், தனக்குப் பொருள்களை விளக்குவானாக நின்ற முதல்வனை உயிரினை அறிவு கண்டறிந்து உயிர்க்குக் காட்டமாட்டாது.

சிவம் இன்னதென்றறியப்படாமையால் 'அது'வென்று சொல்லப்படும் ஒருபொருளானது, அச்சிவத்தை யன்றி, அதனை அது என்று ஊகித்து அறிகின்ற அறிவுப்பொருள் அதற்கு வேறேயுள்ளது. உலகப்பொருள் போலச் சட்டியறிவுமடிக வேறாக நில்லாது உயிரின் அறிவின் கண்கலந்து முதல்வன் நிற்பவன், அவனை அறிகின்ற அறிவுப் பொருளாய உயிரும் கலப்புப்பற்றிச்சிவமாம் என்று சொல்லுமாறு உளதாம்.

சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம்

யாவையுஞ் சூனியம் சத்(து)எதிர் ஆகலின்
சத்தே அறியா(து) அசத்தில(து) அறியா(து)
இருதிறன் அறிவுள(து) இரண்டலா ஆன்மா

இச்சூத்திரம் முத்திபெறுதற்கு உரிய உயிரின் சிறப்பிலக்கணம் உணர்த்துகிறது.

உரை:— சிவசுத்தின் முன்னர், அசுத்தாகிய நிலையிலாப் பொருளெல்லாம் பாழேயாகலான, சத்தாகிய சிவம் அசுத்தாகிய பாசத்தை அறிந்து அனுபவியாது; பாசம் அறிவில்லாத சடமாகலின் சத்தாகிய சிவத்தை அறிந்து அனுபவியாது. ஆதலால், சத்தேயாகாட்டி அசுத்தேயாகாட்டில்லாத உயிர் இரண்டையும அறிந்து அனுபவிக்க வல்லது ஆதலின் உயிர் சத்தசத்தாகும்.

முதல் அதிகாரணம்

சுட்டாது அறியுஞ் சிவத்தினமுன் சுட்டியறியப்படும் நிலையிலாப் பொருள்தொகுதி விளங்கித் தோன்றுது.

பாபாசங்கள் தனக்கு வேறுகாது தன்னுள் அடங்கி நிறையுடைய அரனுக்குச் சுட்டியறியக்கிடப்பது யாது மிலலை. அஃதாவது அன்னிய மிலலாத முதலவன அசத்ததுப் பொருள் யறிவானாயின், தனக்குவேறாக அவமுறைச் சுட்டியறியா. கதிர்வனமுன் இருள் மடங்குதல்போல், முதல் வனமுன், அவனது வியாபக அறிவுக்கு இயையாத அசத்ததுவாய் விளங்கி நிலைமை அறிக.

இரண்டாம் அதிகாரணம்

தந்ததுவ வடிவாகிய உலகனுக்கு அறிவு இல்லை. கானலைத் தண்ணீரைப்பண்ணி, அதன்பாற்சேலும் அறிவிலானுக்கு, அவன் அதையணைந்த காலே அக்காலால் நீராணது பொய்யாகும்; அதுபோல நோபட்ட குரு மொழியை ஆயந்தறிவாரிலலாதபோது, உலகப் பொருள்கள் நிலைநிறைவாயும் அறிவுடையனவாயும் தோன்றும். ஆய்வாருள்வபோது அவர்க்கு அவை அசத்தாகிய அசுத்தாகியும் விளங்குமென்றறிக.

முன்றும் அதிகரணம்

சத்தம அசத்தம ஒவ்வை ஒவ்வு உணராதாக்மே,
அவ்விதனையுட அறிபுநனைமையதாய், அறிவிக்க அறிவி
தாய் அவ்விதனுட நிலைபெற்ற அனுபவ அறிவிதாய்
தாயது எதுவே, அதுவே சத்தசத்தாய உயிர்.

துணுகிய துலகளை ஆராய்கின்ற உயிராவது சத்தநை
யும் அசத்தநையும் தான் அறிநல்ல, அது அறியப்பட்ட
இரண்டினும் வேறுதலில் அறியப்பட்ட சத்துமாகாது,
அசத்துமாகாது. அதன் உணராதத்தன்மை, சத்தத்தோடும்
அசத்தத்தோடும் கணிக்கப்பட்டதே தக்கதாய் மூன்றுவற்றோடு
பொருளாய் நிலைந்து, நிறியப் பொருளாகவும் நிலைந்து,
இரண்டினுள் சாதத்தன்மை வண்ணமாய்ப் பூனிலே வாசம்
அடங்கித் தோன்றாமற் போல, இரண்டினையும் அறிபுநகால்,
அவற்றின் சார்பாய்றியப்படுவதாய் நுதனலாகும்.

அறிவை விவாகருங்கருவி யில்வழி அறியாமை அநு -
தும், நோய்க்கு மருந்து போலவதாகிய அறியாமைக்கு மருந்
தாகிய விவாகமுள்வழி அறிந்தும், இங்ஙனம் மாற்றிமாற்றி
உணரந்து வருகின்ற உயிர் ஒரு தன்மையாய்றியும் சத்தநாக
மாட்டாது. சொல்லப் புகில் உயிரிசெய்த வினைகளின் பயனை
உயிரே அறிந்து அனுபவிப்பதன்றி அசத்தநாய் பாசம்
அறிந்து அனுபவிக்காமையால், உயிர் அசத்தநம் அவ்வு.
அஃது இரண்டினும் ஒன்று.

மயக்கமாகிய அறியாமை, அறிந்தகருவி யில்வழி மேற்
பாட்டில், அஃதுள்வழி நீங்கியும் நிலைபெறிலலாததாக விருப்ப
தால், அது உயிர்க்குயிராய்விட முத்தலவந்து மெய்கருநானத்
தைப்பற்றாது. கடலிலே உப்பானது நீரிற்றறவாதே யல்

லாமல், அருமது இடங்கொடுக்கும் ஆகாயத்திற் பற்றும்மை
போல, மயக்கமானது உரிபாபபற்றுமே யொழிய முநல்
வகைப் பற்றாது.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தேனத்
தம்முதல் தருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்டு
அன்னிய மின்மையின் அரன்கழல் சேலுமே.

இது சிவஞானத்தினை உணர்ந முறைமையினை யுணர்த்
திற்பது.

உரை:— பலப்புகள்களில் செயற் பெருந்தவத்தினால்
நுட்புகளிலே உயிர்க்குயிராய் பாம்பொருள் உயிர்க்குக்
குருவாய்தேனான்றி உயிரை கோக்கி உருவொருதகைமைய
யறியாது மயங்கி இடப்பாட்டாய், நின் பெருந்தகைமைய இந்
தகையது எனபறிவுறுப்ப உரிநானது ஐம்புல வேடர் கூட
நிறனை விடநீங்கி இறைவனோடத்துவிதமாய் நிற்கும கலை
யினை யுணர்த்து அம்முதலவன நிருவாகனை யணையும.

முதல் அதிகாரணம்

உயிர்களுக்கும் பலப்புகள்களில் சரியை கிரியை யோக
நெறிகளில் நிறுலாகிய தவத்தின பயனாக விட்டு நெறிகரு
இன்றியமையாத சிவஞானத்தை இறைவன கோருததருள்
வன.

சரியை, கிரியை, யோகம் எனனுத் தவத்தை ஆற்றிய
வாறா லுருதலையாகத் தவப்பயனடைதற்குரிய உயருலகினை
யடைந்து தவப்பயனை துகாந்தபின, உலகத்துள்ளுள்ள பற்றி
னைப் பிறவியெடுத்து ஒழித்தந் பொருட்டு, தவஞ்செய்தற்
குரிய நல்ல இனத்திலே வந்துபிறந்து சிவஞானம் நண்ணு

வதைக் கற்பறிந்தவா ஆராயசசி தெரிந்து கூறும். உலகநதிப் பிறந்து அறுபயநாகியபற்று இல்லாத விடத்து, தவலோகநதிலி வைதவாழே ஞானமடைவர்.

உலகநின்பங்கருதிச் செய்பபபடும் நலவினைபின் பயனானது, பசுகு உணவுபோலும். உணாடண்ணவு அற்புதன, மீட்டும் பசியுண்டாம்; அதுபோல, அநநலவினையானது நிலைநீர இனபததைக கொடாது. உலகப்பயன கருதாது, வீடுகருதிச் செய்யுஞ சரியை, கிரியை, யோக மெவபன இருவினையொப்பினை உயிரககு உணாடாககி, ஞானநதிற்கு வழிநிறங்கூட. இருவினை யொப்பாவது நலவினையுந் தீவினையும உலக இனபதுவபததைப பயததலால், அனவாரிசண்டின் பயனிலும் துநத முனையில் விருப்பமிலலாமையாகும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

ஞானத்தை விரும்பும் உயிர்களுக்குப் பருவம் வந்த போது, உள நின்று உணர்ந்தி வந்த முதல்வனை, ஞானகுருவின அறிவில் வேறாக கலந்து நின்று சிவஞானத்தை உணர்ந்தியருளுவன.

விஞ்ஞான கலர்ப்பு உண்மையறிவு, இறைவன உள் நின்றுணர்ந்தத் தானே உணாடாகும். பிரளயாகலருக்கு அவவாறின்றித் தனது தெய்வ வடிவையே குரு வடிவாகக் கொண்டு முன்னின்று ஞானதலை உணர்த்துவன். அறியாமையுடைய சகலாககு அவர் வடிவுபோலும் வடிவுடைய குருவாகி வந்து அவவடிவின் பின்னாக மறைந்து நின்று உண்மையறிவை நல்குவன்.

விஞ்ஞான கலர் விஞ்ஞானத்தாற் கலைபற்றவர். பிரளயாகலர் — பிரளயத்தாற் கலையற்றவர். சகலர்—கலையோடு

சு புனவா. இவாகா முறையே ஓருமல, இருமல, முட்டமல முடையவர்.

உயிராகா தமக்கு உரிய படிமுறையில் வைத்து முதல வன அறிவிக்க அறியுமியல்பின. முதலவன உபதேசமொழி முதலியவற்றை வேண்டி நின்ற பிராயாகல நுகரும சகலாக் கும இன்றியமையாத அவைகா புவனிலையிலும், பின்னிலையிலும் நிகழும். அவற்றை இன்றியமையாது வேண்டாத விஞ்ஞானகலாசுரு இறைவனால் உளநின்று ஆட்கொள்ளப் பட்ட நீகழ்ச்சியளவிலேயே விருப்பயக்கு முனாவு உண்டாம்.

ஒரு கங்கைக்கு (ப பிராணையைக காணமுன்) சுரக்காத முலைப்பாலும் கண்ணி ரும பிராணையைக கண்டவுடனே தோனாலுகின்றன. அவ்வாறே நீல மறைந்த நிழல்போல, உயிராகநோடுகலந்து புலப்படாது நின்ற முதலவன், குரு வடிவமாய உருவெடுத்துத் தோன்றுகிடன, சகலாக்குச சிவஞானம் உளநாகாது. தோனாமுடத்து உளநாம்.

மூன்றும் அதிகாரணம்

பரிங்குப பொருத்திய நிறங்கா தமது இயல்பின்க் காட்டுவனவன்றிப் படுக வெள்ளியைக காட்டாமைபோல, ஐம்பொறி யறிவுகா தமக்குப் புலனாய விடயங்களையே உயிராக்குக காட்டி நிறைவால், உயிராகா ஐம்பொறி யறிவு களால் திரிபுணாசசியுடையனவாந்த தமமை அறியமாட்டா.

பரிங்காவாது தன்னாற் சார்பப்பட்ட பல நிறங்களையே காட்டி நிற்பது போல, சார்ந்த பொறிகளின் தனமையையே தன மாட்டுக காட்டும தனது பொது வியல்பை நினைந்து பல நிறங்கா படுகத்திறகு வேறு எவற்றையுமாறு போல,

பொதுவியலையைக் காட்டும் பொறிகளைத் தவறவின வேறொரு அறிந்து, அப் பொதுவியலை நலையடுத்தியுமாய், தனது சிறப்பியலையை புணராதேகொ (அதற்காகிய பொறிகளுக்கும்) வேறாகிய மெய்ப்பொருளாகிய தேய்வதற்கு அடிப்படையாக.

நான்காம் அதிகாரணம்

தேய்வது எவ்வாறு நிகழ ஆதிகைப் படிப்பது, அது தெரிந்து கொள்ளுதல் நான் காணும் இது விழித்தேகொ, உத்தியுதி புத்தகம் தான் போல அத்தகுந்த தாக்கமாய் உத்தியுதி நிலையாதலே போல, தவறுபடிய உத்தியுதி தவறும் ஐயமொழிகளுக்கும் வேறாக விரைவே தவறாமலாகிய தவறு தவறவது திருவாய்மொ அடைபட்ட.

அறிவைய உயர்த்துகமட்டும் தவறு - செய்கின்றன தெக்கி நிகழ ஆயுதி தா போலப் பாசு தவறவத்கொல விவா பகம் தடைபட்டு நிகழ உயிராவது, தடை நீங்கிய காலத்தே காலவிகட செய்பாடாகி மீண்டு திரிந்து வாய் அறிவு தா போல, தவறுதல் தடை செய்கைப் பொறுப்பாவது தவறிய வாழி, கேட்கலாத சுவைப் புகழை திருவாய்க்கொ மாய் தவறு, அத்தகுந்த நிலையைய அத்தவ கன அத்தகிய திரை திரைதல செய்பாது.

ஐயமொழி புணரவு உயர்ப்பு, உயர்ப்பைப் புணர்ப்பு இவையனை எவ்வாறு, அவ்வாறு போய்மைய விருப்பவாய் யாரும இல்லை. உயிருணாவோடு இவையனை தெரிபின்னா நெவனில், அவரை முழு முதலவனை ஆகவை. கவர் தீயவாய் தீய பொறிகளால் தவறவது அறிந்து படிப்பவனை அல்ல. அது போலப் பொறுப்பாவதும் உயிருணாவதும் ஒரு தவறவையான வல்ல. கண்ணிலலாதவர் கண்பெற்புவிடத்தே அமைக்கு

பிற பொறிகளினுட கண்ணுக்குள்ள மோமபாதி தோன்றும. அதுபோலப் பாசம் நிகுகியவிடத்தே உயிரின் கியாயக அறிவு பொறியுணர்வுகளினுட மோமபட்டதென உயிர்க்குந் தோன்றும.

பொறியுணர்வு பற்றியதை யறியாம; உயிருணர்வு கியாபித்தறியாம. பிற அவயங்களை பொறியுணர்வுக்கும், கண உயிருணர்வுக்கும் உவமையாபின்.

ஐம் பொறிகளே போல், அனாபட்ட கிள்கூட உடைய வானுதாய் என்று அறிவுறுக்கப்பட்ட முடிந்த உபதேசம் பெற்று, ஐம்பொறிகளை விட்டுச் சிவனை அணுகுவது சகல னாய ஆனாம ஐம்பொறிகளோடு இரந்தகலப்பாற்சி சிவனை விட்டு நிகுதமாட்டாள். நாமேலே பாதந்த பாசியப்ப போல், நிகுககடிய ஆனாவமலா, கினை முதலியவை வாசனை வயம்க வந்து கடுமாவின், தவனை நிகுதாந முதலவனை நினைந்து அறியவை விட்டு விலகுவான்.

ஒன்பதாம் சூத்திரம்

ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
உராத் துனைத் தோத்தெனப் பாசம் ஒருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணும் அஞ்செழுத்தே.

இச் சூத்திரம் வானு மலா தாககாது, உயிரினைப் பற்றித் தாக்குவதை உணராததுதான்.

உரை:- குறைவான அறிவாகிய பாச ஞானத்தால்லறியா பட்டாத முதலவனை அவனது திருவாய் ஞானமாகிய கண்ணி

னால், அறிவின கணானை ஆயநதற்கு. ஸ்ரீமதாயுதம் எழிச்
சேறுதற்குத் திறைநாடின பையத்தேராகிய தாவல போலப்
பாசகூட்டம் நீங்கியொழிய இறைந் ஞானமாவீது, பிறநிதிக்
தூயராகிய மொபபததிக்குக் குளிர்நத நிழலாய வெளிப்பட்டு
விவாகும. அக்காட்சி சரியாமைய பொருட்டு அபவிநா நன்
பயக்குந திருவைந்தெழுநதைத் திதிப்படி தியானிக்கும்.

முதல் அதிகரணம்

முதலாவது பாச பாச ஞானவருளுக்கு அபாயமாய் நிப
பித்து யறிவாரலை அறியாத தருகவானு மிருத்தலால் அறிவா
ஞானம் கணானுலே காண்க.

பாசவருள் ஸ்வபலன ஆவாமுடன் வெண்புத்திக் து,
இலையறிவு பெறுவ காலத்தே த அவன் சிவாமகத்தில
அடங்கிய ஆவமாவன இலையறிவாறு காணப் பெறுதல
கூடும அவ்வாறினறி மேலு வணகரில், உயிரின உணர்வை
மீயலவை அறிய முடியாது.

உயிரால் கட்டப்பாட்டு ஸ்வனதற்க காண்கவாறு கண
னாவது தனனை யறியாமல் காது. அது தவக்குடும்பத்தின்
களைக் காட்டுவதாய உயிரையுட அறியாமல் காது. அது
போல, முதலவன் கட்டம் ஸ்வனதற்க காண்பதாய உயிர
தனனை யறியாது, தலைவனையறியாது. உயிரின தேவர்தி
யறிவினகனா உடனாய திருக்கும் மலையிப்ப துளியிய முகவ
வனை அவையறிவிலே காணத் தெளிவாயாக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

படித்தவையாவது அறிவு மேற்புணர்வு, படித்தவன்
புணர்வுமலவென அழிந்தவனிடத்து, எஞ்சி நின்றபடி படி

சிவஞான போதம்

சுரு

வியல்பாதல் போல, நிலைபாற பொருளை யறியும் ஞானத்தை மறைத்து நிற்கும் அசத்தய பொருள்களினுண்ணை நிலை யிலாததென ஆசிரிய ரொழியில உறைந்து நினது கனாதி கழிந்ததரிடத்தே, தோவாறி விளங்குவது சிவஞானத்தின் வடிவ மென்றறியற்பாலது.

ஞானருபாவது அறியப்படும் அசத்த மாயாகா ரிபங்களை யும் மலகவம் காரிய வடிவ யறியப்படும் கலப்பு பிதபஞ்சத தையும, நிலையில்லாத இவையடிவாய விளங்குந் தத்தப் பிதபஞ்சததையுங் கடந்தவனாய், உயிரினுணர்வுக்கு மேற் பட்டவனாய் நினது, சிவஞானத்தாலன்றிப் பிறவாறறலறியப் படாத முதலவன, ஆகாய முதலியவற்றை அடக்கென நீக்கியவிடத்து, இன்னதென்றறியவராத சூனியப் பொருள் போலத் தோவாறி, உயிரின அகண்ட அறிவினகண் நின்றது நிலை பெறும் போதறியாய்த் தோவ் வவான.

கட்டியறியப்படும் பொருளை அடக்கென்று கட்டி யறிகது கழிக்குவே, முடிவாய்த் தொடராயுள்ளது சத்தாகிய சிவமே பெயரற்றது. கட்டுப் பொருளைநி சார்ந்ததிகது வந்த உயிர், அதனில வெறான சத்தாகமடடது. உயிர் சத்தாய் பொருளுக்கு அடிமையாய் அருகினது சேர்க்கால் கட்டுணர்வு உயிரை விட்டுடாழியும்.

கட்டறியாற் கண்ட பொருள் ஒன்றொன்றையும இது சத்தவது, இது சத்தவ்வு எனைக் கழித்து உயிரறியின் கண்ணே கட்டுணர்விலலது நின்ற கட்டுளை அடியாகது அடுத்து விதராய அவனைப் பாவித்துணர்ந்தால் அபாயவனைரில் விளங்கித் தோவாறு முதலவனான கட்டுணர்வு ஒழியுமுறை, கருட முயலாததால் விடம் நிகருவ தடுபலாரென்க.

ஆதி பெளதிக கருடன், ஆதி தைனிக கருடன், ஆத்தியானமிக கருடன் எவாக கருடன மூல மி வகைபாதிம. அவற்றின் உலகத்திற் காணப்படுங் கருடன் ஆதி பெளதிக கருடன். அதற்கு ஆதி தெய்வமாய் மாந்தரீகன் உலகத்திலு அதுபோல வைத்யுத நியானந்த ரெயது கணிகமபநிர் மந்திரம் ஆதி தைனிக கருடன். அமரநூதநத்திரிபாபக நினது மாந்தரீகனுமூப பப்பவ கொதிப்பதாயி சீவ நூதி ஆத்தியான்மிக கருடன். அதனைப் பவித்தலாயது நபிப அம பாயின்னு வந்த பரிற்சி விபேடத்தான அமரநூத ருபமே தானாக அந்நிய பாவனை ரெயது தன்வநிவு ஆதன் வசமாம்படி உரைத்தது நிரதல். அங்ஙனம் நிக் மி அம மந்திரக கன் கொணாடு பப்பகநீவி, அஃது விட வேதந்தை மாற் றதல் ஒரு தலை.

மூன்றாம் அதிகரணம்

பதியை நூனாக் கண்ணால் காடிய பின்னம் அளவிடத் த முத்தி பஞ்சாக் கதத்தை அதவபொருள் அறிவில் விளங்கிய படி அறிவினிலே கணித்தல் வேண்டாம். ஏனெனில், வேண்டி கணியைத் திவ் மகனாகனாட்டியு, கருடனாக திவ்ம பொருள், பழகத்தினாலே மூல திவ்ம வேண்டி வேந்தி நிற்குமாறுபோல, பங்குவமடைத்த அவ்மகனாகனத்திற் சிவ நூனாம விளங்கிய காலைபுர, வபரனை வபத்தான, அவை பணடைச் சிற்றானாவை வேந்தி நிற்குர்; அவைபரிவையை நிற்குவதற்கு எவாக.

உயிர் சிவனுக்கு உடைமைப் பொருளாதலே ஐந் தெழுத்தது ஒரு முறையினால் அறிந்து இதயத்திலே அந் ரொத்தினால்வந்த நுகல்வன திபேனியில் கொல்லுவை

சிவஞான போதம்

௪௧

பொறியடக்கம், பொறுமை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு எனனும் என்ன மலர் தூவி வழிபட்டு அருஞ்செழுதியினால் குண்டலித தானமாகிய உருகியிலே ஞான அவலை யெழுப்பி, அதன்கண் ஓமஞ் செயலா புருவ நடுவில் அருஞ்செழுதியில் சுகர யுக வசுரங்கலா நிற்கு முறையை நினைப்பின் இறைவன் விளங்கித் தோனாவான். உயி முடி அவினுக்கு அடிநாம்பாய் விளங்கும்.

சாதாரணமாய்க் காணப்படாத இயற்கை ஜன்மனைக் கிரகணம் காலத்தில் சந்திரனிலும் சூரியனிலும் சண்டைப் போல, உயிதவ்வகை அருஞ்செழுதிய முறையில் வைத்து அச்சிவனைச் சந்தித்துள்ள, தடைந்த கால விதை நிற்குமென நெய்யாடிப் போல, அவன் தோன்றி அறிவுக் கழிவாய் விளங்கி நிற்பான். அப்பொழுது உயிர் தானும் நெய்யப்பைச் சேர்க்க இயைபுபோலப் பெருமனாகு அடிமையாகும். அந்நிலை நெய்யாடிச் செழுதனை விதிப்படி எண்ணுக.

நியாணிக்குறிப்புத் த, மனமுதலியிருந்தி வையாபி லுள்ள தத்துவங்கள் உருகி நிவர, மேலெழுந்தருள்க; வித்தியா தத் தவிர்ப்போ, சுகந விதனாய்ம எட்டி அழகு தாரணைப் பு; அதனை கைதங்கல அவிநிற்கு மேலாகக் கருதுபபட நகர தத் தவிர்ப் சுகாசிவ தத்துவமாய்; சுகந தத் தவர தாரணைப் பொருட; சிவ தத்துவமாய் அப பொருட் டு லுள்ள வித்து வடிவாரம வண்ணம், அம முப்பதபாறு தத்துவங்களாகிய இயற்கையிலே, அப சிவன் த சுகந நிலை பொருட; எண்ணி அறிந்து வணங்குக

பயனியல்

பத்தாஞ் சூத்திரம்

அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி

ஏக ஞ்சி இறைபணி நிற்க

மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

இச்சூத்திரம் முற்றியும் பார நீக்கம் பண்ணுந்நனை யுணர்த ஆகிறது.

உரை:— உயிர்கள் சுட்டுற்ற காஸத்திலே, இறைவன் உயிரோடு அத்தூயிதாராய்க் கலந்து நின்ற அமழையாய், உயிர் முதலவனோடு ஒற்றித்து நின்ற தானென வெறு காணப்படுமாறில்லாமல், இறைவன் சுட்டனையிலே வழுவுது நிற்கவே, ஆனாவமலம், பாபை எவப்பவுகேற்றி, கொடிய வினைபுட இலையாய் ஒழியும்.

முதல் அதிகரணம்

உயிர் தானென வெறு காணப்படாது முதலவனோடு ஒன்றுமைப் படுதலாலேயே, பாப எவது எவப்படுதல் துணர்நும திரிபுணர்ச்சிகளுக் காய்காராய் மலம் நீக்கி, அம் முதலவனது திருவொழை அணையும். ஆகலான், அகலாது ஒற்றித்து நிற்கல் வேண்டும். பாபெனன் றார், அகலென றார் பருத்தனாவாங்கு, நாலை எவப்படுதல் போல, உயி ருணர்வு முனைததுத லேதான் மலங்களின், தான் என் று ஒன்று முதல் காணப்படுமாறினறிக் தான் இறைபுணர்வு மயமாய், 'நான்' என்படுதலன்றில்லை, எல்லாம் இறைவனேனென று தெளிவடைவாயை இறைவன் தவறு திருவா விபரமாய்

அடங்கி நிற்குமாறு வைத்து, அவர்களுக்குத் தரனை முடிவாகிய விளங்குவன.

இரண்டாம் அதிகாரணம்

இறைவன் அருள் வழி நினைந் செய்யவல்லதாம் உயிர் செய்யுமானால், திரிபுணர்ச்சிக்குக் காரணமாகிய மாயா காரியங்களும் வினைபுடும், ஏனைய நற்புகற்றுகுத் தண்டப்பட்டு வந்து தாக்கமடடாவாதனின, அவை அமுடிக் கட்டலோ யின் கண், தவறாது எளிப்பினறி நிலை பெறுத ளன்றவாய்.

இந்நிரியங்கனாகிய பொறிகள மாயாகாரியமாவனென யன்றி, யாம அல்ல. அனைமுதலானால் நெடூழிப் படுவன வன்றி, நமது வசமாயுள்ளன அல்ல. அனை நெடூழிப் படு தற்கு வாயிலாகிய விடயங்களும் மாயாகாரியமாவனவன்றி நாளல்ல. அவ்விடயங்கள் செயற்படுதலும் முதல்வனானவன்றி காலவசமாக அவையு. அனைபொருள் நமது சிவனது உணர்வாய் பெறுதலே. நாம அறிவதும் செயலும் இவையின் அடிய வின்முகத்தினாலே ஆக வாய் உணர்வதால் இவையு வாகியு முணர்வாய் வாய்வுடையின நினது வாய்வினைகளைய செயலுடைய வினைபாலாயிய பந்தம் அவர்களுக்கு இல்லை. பின்புதக வினை புடும், இறைவன் திருமுன் உடல் அனுவாயவாகலே கழியுந். வாய் வினைபாகிய ஆகாரியத்திற்கு அது வித்தக காரணமாகிய.

அடைக்கலநினைச சாந்தவநைய அமைத்து வாய் இடா களை நிகழ்க காதல் தலைவாங்கு விரிபுணர்வாய் வாய் ஆக வாய், முதலவன் தனனைபடைக்கவாய்வினை செயலாய் பின்பு காரணமாகியது, அதுவற்றி ஓர்வாய் சாய் இவையாகலே யாவாய். தனனைசாய்ந்து தன் அழகநெடூழில் செயலாகியத் தவர்ப்பால், வாய்வினை நெடூழிப்பதில், பின்பு அது

யவர் வினையினை வினையான். நுணுகிவந்து பொருந் தம் பிராப்தது வினையுடையார்ச் சாரினை நிழிப்பார்.

பெருங்காயமனைக்கெடுத்த பாதியிதழ்ந்து காயவாசனை மெலிதாயது தேவனுதலுபோல, சுவாநாணியிடம், விரிசனை யால், தன்னுணர்வு தேவனுட்ப பிராப்தமுடைய அத்தற்கு வாயி லாயிய மாயவாசரியங்களுடைய வந்து முன்னுணர்வு, (பிரதற்கு அபிராப்ததுதேவநி கயவாசுதாய) ஆகாசியம், தனக்கு வாயிலாயிய மாயவாசரியங்களை மெலிதெழுதியுடைய, அத்தெழுந் திருவிதகு விதகாசாய. நுணியாயிய அவன் கிவாயுததேவ யாய நிழலால் தன்னையிழைவிடாத அசாரிய சக்தையே அழிந்து நிழ்பன்.

மிகுந்த தீயினால் வேவாயது அனந்தநுடைய நல்ல மந்திய வலியுடையோரைப் போலவும், தெவ்வினாந் தெழுது துதல அறிந்து குகினைமேலேறி அசவ் தேவதந்தாய் நிழை விழாய அத்தனைச் செழுது அவிவாசையாவும், ஐயுடையினில் அகப்படாமையுடைய பழைய சிவநிந்து முதல்வன் திருவாயுடைய உணரவல்லாய், பிராப்ததுதாய், ஐயவைகவிடாய் கவிந் தென்னுனும், தமது அருடமுனைவியைநிங் மடையுடைய மட்டாய்.

தான் துததுதென உண்ணையுணர்ந்தவன் துததாயிய முதல்வனது அருள்வழியே நின் னுதவாழையுடைய பாய்வின் பாசமாயிய அசுதது அனனுக்கு இவையுடைய வாயுடைய ஆகவே, சித்தமிருந்து விரிவையு நிறன் இயுள்போலத் துததாயிய திருவாயுந்முன, அசுதது தவாய வலியுடையினிநம், ஆகவின் துததது அனைந்தவன் அவ்விததேவ அசுதததுத் தாயவட்டாய்.

பதினேராஞ் சூத்திரம்

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போற்

காணஉள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்

அயரா அன்பின் அரன்கழல் சேலுமே

இச்சூத்திரம் பரமசிவனால் விளையுந் சிவானந்தநாமம்
முனர்த்து எழுதினது.

உரை:—காட்டாக காணா இயல்புடைய கண்ணுக்கு
உருவத்தைக்காட்டிக் காணாம காணாதொரு உயிர்போல, உயிர்
பொருள்களை அறியாமல் முதலாவது இயைபு நின்ற அறி
விந்து அறிந்து வந்தலால் அவையகாரத்தை மருவி அ
கடைப்பிடித் தரசெய்யாமல் அவ்வாறில் முதலாவது திருவடி
யாழிப சிவானந்த அனுபவத்தை உயிரி எய்தும்.

முதல் அதிகாரணம்

முதலாவது அறிவு உயிர்போல விரிவிலா உயிர்ப்பிரிவா
கூடாதொரு பொருளினது கலங்கலாவது ஒன்றையும உயிர்
அறியாதலால் முதலாவது, உயிரவரால் உயிர்ப்பிரிவ
பிரிவாகிய உடவரின் அறிவா.

ஆன்மாவானது பொருள்களைப்பிரிவாகல, ஐயப்பிரி
வோல அதுவாய்வாய் தெரிந்து அறியுந் தவிராதலால்,
ஐயபுலன்களையும ஒதுங்கிக் உயிர்ப்பிரிவாய், அவைகளைத் தெரி
யும் ஒவ்வொன்றாக அறிந்துகொண்டது. ஆனால், மனம்
ஒரு பொருளாகிய சிவம், எல்லா உயிர்களுடைய உயிர்ப்பிரி
பொருள்களையும பொருளையாவது ஒதுங்கிக் உயிர்ப்பிரி
யுயிர்த்து உயிரின் அறிவு அமைதலாக அறியும்.

உயிராவது ஒன்றாகிய முதலாவதே ஒன்று உயிர்ப்பிரிவ
நின்ற அவையது இயைபு திருவடி களையும அறியலா அயர்

முதல்வன் பரபோதமாய் விளைகின்ற பொலிவுடையனாகலாலும் உயிரறிவினகண்ணை ஒற்றுமைப்பட்டுப் பொருந்தின வனாகலாலும் சுருதுவாய், நகுதுகின்றதன்னை, அவையறிவொடு கூடிநின்ற அறிவான.

இரண்டாம் அதிசுரணம்.

இறைவன் உயிரோடு பிரிபிரிந்து நின்று செய்வோர் செய்வவற்றை அறிந்து செயற்குமுத்தக்க பயனைப் பெறு விசுதலால், அவனைப் பதநியினால் மறவாநீததத அவனது திருவடிபை உயிர் அணையும.

கதிரவன் எல்லார்க்கும் ஒப்பவிளங்கினாலும், காட்சி யில்லார்க்கு இரவிலுள்ள இரட்டுப்போலவதாம். அதுபோல, பாசமுடையவர்களுக்கு இறைவன் இரண்டிடத்தினாவன். (மலநாடு பருவத்துத்) தாமசையைக் கதிரவன், அஸ்தனாவது போல, பேரனபால் தன்னை உணர்வார்க்குநேராவ தவது திருவருட பாவையால் இறைவன் பாசத்தை நிக்ருவன். ஆதலால் சீவன் முததநாடு பிரபநாடு ஒரே தவமைபரலல.

இரவில் நிலைபெறும இரளைப் பிரையானது நயன நோனாது சிறிது சிறிதாக ஒட்டுகிறபோல, உயிப்படிப் பேரன்புடைய முதல்வன், உயிரகனின் பாசத்தைச் சிறிது சிறிதாக நிகசி, காந்தம் இரண்டும்பத தனபால் வளிந்து இழித் துத் தவ்வசமாகிக் கொள்ளுதலேபோல, உயிரின மலர் நிகர நிகரத் தனது அருட்சக்திபைப் படுவித்து உயிரைத் தன் கண வளிததுக்கொண்டு தன்வசமாகுகவாகுத ரெய்கையில முதல்வன் சலிப்பில்லாதவன். அவன் அனாதத்துன் சந்திநி மாதத்திரையிற செய்தன விசாயப நவாவல்லன்.

உயிர்கள் ஒருபொருளாகிய இறைவனிடம் கலங்குங் காலே, செட்டொழியுமான, அவை இறைவனை ஒன்றாயிட்டா.

கெடுதலில்லாதிருப்பின, உயிர்நம இறைவனும இருவேறு பொருளாய் கிறுபலாமேயவறி ஒன்றாவதில்லை. மலம கொடப் பெறாது, நீரிட கரைந்த உபபுர்போல உயிர் இறைவனிடம் கலந்து அவனுக்கு அடிமைபாடம். நின் கவாசியாகிய நிரந்தர இலலை.

கயவகிஞ்சி, தனமுன உலா மேகாபலத்தூட்டி புருத்த மறைபுது, அமமேகபடலஞ் சிறிது நீங்கியவழி ஓர்நாட்டையாய்த் தேவாநி நிலை, பினமேக படலம் முழுவிதமாய் நீங்கியபோது வாகும பரணிய தவமைபோல, உயிர்நம தநாது அறிவு மலத்திலே மறைப்பபெற்றுக் கெவல நிலையிற் கிடந்து, பின்ன நனிகதோடு கூடியகாலே ஓர்நாட்டை அறிவினினங்குபெற்று உலகப் பொருளாகளை தாகந்த, நின் முந்நலவா நாளால் மலத்தைய பழற்பககளைத்து விடாபக அறிவிடம் அனாது திருவிடைய அண்ணம.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

சேம்மலா நோன்தாள் சேரல் ஓட்டா
அம்மலம் கழீஇ அன்பரோடு மரீஇ
மால்அற நேய(ம்) மலிந்தவா வேடமு(ம்)
ஆலயந் தானும் அரன்னதத் தொழுமே.

இதேநுந்நிபா சிவன முந்நலக்குப் புருந்தித அறிவு இரண்ட செயல்கள் கொண்குங்கால், அனா விடபலையி லுபாவி கொண்குங்க வினக்கும.

உரை:- சிவன முந்நல செய்குநாளை மலமேயல் விதிந்து வினாவுகிய புருதலவனவ வளிய பிறுநா கள் அண்ணா வொட்டாஞ் மலத்திலே செயனிகும முயமல அருக்கை

ஞான நிராசு சூனி, மரண அல்ல செய்ப்பா அறிஞரோடு
கலந்து மலமயக்கமா நீங்க, அவாழ்க்க அவாழ்து திரு
வோடமுதற்பா சிவன கொரியிலேபுட முநலன வெவைய கனாடு
வழிபடுவன.

முதல் அதிகரணம்

வாசனை பற்றிவரும் பூமலகங்களுந் மெய்யுணாவனாக
கீழ்ப்படுத்தி மாயா அணாவை நெடுப்படுத்தினர் ஆதலால் மெய்
யுணாசதிக்குத் தனா யாக வரும் அவாயை நீக்குக.

கலவியை நீக்கித் துறங்குப் பாயுறார் காணாயாய்
பொருதுகிறார் கவாட மலமுட, கல் முதல அவந்தநாமைய
புடிவாகக காணாயாடுகிறார் மாயா மலமுட, துறையாத்தத்தர்
கெதுவாய நடுகுற ஆனாபுற ஆகிய இரண்டுமாய் மலங்
களுந் மெய்யுணாவைய சீவாருணிகக்குத் தனா யாமாதலின்,
அவைக்களைக் கீழேதல் வெணாநிட.

இரண்டாம் அதிகரணம்

அனைந்தோராகிய சிவாபுத்தரோடபுணங்குக. எண்ணியர்
உலகப் பொருளுணாவசியாய் துறியுணாசதிக்குக் காணா
ஆவர்.

தாமது மெய்யியலைய மறக்கச் செய்து, மலங்கனாய்
பிரவியில் வீழ்ந்தார் அனாயிலாடுபடு பழகிய பழக்கமா அறு
மாயு, அவாபா கட்டத்திற பொருளிற்றபுடையராய், அதுன்
சாப்பாக விவாங்குந் சிவாருவாத்தால் முதல்வனை உணாபுற
மெய்த் தவாத்தவையா பிபாத்த கீண்கன் பொருத்த
மாயடா.

மூன்றாம் அதிகரணம்

முதலவன் சிவனாபாத்தருநை த்துறார் துறாக்காரிலி
யுட மாத்திரமே, (துறியின நெய்போல்) விளங்கி நினயு,

ஏதாய இடங்கனிந் பாலில் நெய்போல வெளிப்படாது நிறை
லால் அனைக்கோப பரமேசுவரனாக கண்டு வழிபடுக.

பரமபொருள் தனை உலகினர் அறிந்துபொருடநீந்
தனது திருவேடத்தை அடியாகநெக்குக கொடுந்து அமை
கன தனைச் சீரோகர பாவனையால் உணர்வே, தன் நியா
பதத்துள் அமைக்கோ இந்நதி ஸ்வாபத்தால், தனை அருமை
மைய உணர்வு பொதுபெய்துத் தாயில் நெய்போல விளங்கு
வான; பரமுடையாந்நீந் முதலவன் விளங்குந் நிற்பவன்.

நிதிகனி தநீந் கடைந் தலைந் தோவையுட அல்லாத
கால் தோவையுடைய தன்மையால் நிறுத்தித் தோவையுடைய
நெய்ப்பொருளால் காணப்பட்ட தோவையுடையதன்மையால்
அதுவாகியும், அதுவல்லாமல் தோவையுடைய நிறுத்தி
முதலவன் அல்லாத நிறுத்தி அமைவால் அறியப்பட்ட தோரு
மதந்தி உணர்வால் விளங்குந் தோவையுடைய. (அருகில்
வழி விளங்குதல்) அவையுடைய அமைவாக காணும் நெய்
தன் முடையாருக்கு (மதந்தி முதலியவற்றின் உதவியில்லா
மதல்) அவ்வண்ணம் அவன் விளங்குந் தோவையுடைய, என்
அறிந்.

நான்காம் அதிகாரம்

உடம்புந் தாமது, நாடி முதலிய கருவிகளில் அது
அதுவாய் நிற்கும் உயிர் அமைவாகாமல், அமைந்நின் 'தோவையு
நிற்பவ போல, முதலவனுடைய கலப்பால் எப்பொருளாகியும்,
பொருட் தன்மையால் அமை அல்லாதுகியும் நிற்பவன், அமை
வாய் முதலவன் நிற்கும் இடங்களாகிய திருவிடை நெய்க்கார
நிறுத்த கோயிலையுடைய வழிபடுக.

முதலவன் நிற்கு நிலையுடைய பொருளாகியும் அது
என்ப தோவையுடைய நிறுத்தி அது என்ப தோவையுடைய

நிலையும் அதுவாகிய இது எவ்வ குண குணி நிலையும் உடையன அல்லாமல், அறிவொளிபோல், அடிமுனையுக்குப் பொதுவாய் அந்நுகித் நிலையில் நிகழ்கின்றன ஆதலால் எல்லாப் பொருளும அவை வடிவமையாயினும், அவையாவற்றும் அவையிருத்தியாய் விளைபுமிடத்தே, ஏதானிகள வழிபடுதல்களை உணர்நீர்.

பிரபந்த வினை நாக்ருமவழி, நிலையில்புப் பொருளுணர்வசி உவநாநாதலால், பிரபந்த வசனை நிகழினால் அவற்றி மெய்யுணர்வு மேற்படாது. அவ்வாறே கழிந்த பொருட்கு மெய்யுணர்வுடையபடியை நடி வழிபடவே மெய்யுணர்வு மேம்படும. ஆகையால், அவரை அவரால் வழிபடுதல் உவந்தவாறு.

தன்னுணர்வையை அறியவாட்டாது குரூடாய்க் கிந்த உயிரகருப பலவாற்றினும் அந்நுகத் தெரிவித்தல், அவ்வயிரைத்தான ஆகும் வண்ணஞ் செய்த நுகியவளை அவ்வயிரைத்தவ் பின்வா மடந்தல (பிரகாசமிலலாக்) குறைய மாவதெனத், முதலவை அப்படி உயிரைத் தானாகவே செய்நாலும், முதலவனுதலியை இவையையென அறியாநிலை உயிர அவனுக்கு எககாலத்தாம் அடி உடையையாதலால், அப்பெரியோனை வழிபடுதலே உயிரக்கு வன்மை யளிப்பதாகும்.

உருமலம் இயுமலம் உடையாகு, முறையே அறிவின் கனா நிலை 'நேயே திருவந்' பார்வையால்தோகருவதாலும், நேயே நேய வு'தொடு வந்து பார்த்தலாலும் பொருத்தலாலும், பிறவிகளேதுவாய் பகருவாமல் நீங்கும்; சிவத்தவா உடைபா. முறைய மலபுண யாகு இவையிலில் அனுவல முறைய நேசகரால், அவை நிபபு. இந்தால் முட்டல முட்டய் பகல்களே பகருவமுறையிக் காலத்து உயிரதாகும்.

சிவஞான போதம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவஞான சித்தியார்

உ

சிவஞான சித்தியார்

சுபக்கம்

பாயிரம்

காப்பு

ஒருகோட்ட னிருசேவியன் மும்மதத்த
எல்வாயைங் கரத்த னறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான்
றருமொருவா ரணத்தின் றுள்க
ருருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே
யிர்ப்புக லுணாவோ சிந்தைத்
திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமோன்
றேவென்னச் செய்யுந் தேவே.

ஒரு கொடையாயும், இரண்டு செவ்வையாயும், மூன்றாம்
கொடியும், நான்காவது (தொங்குகின்ற) வாயையாயும், ஐந்தாம்
கொடியாயும் உடையவரும் கங்கையாயும் வளைந்த அழகிய
பிரையாயும் அணிந்த தாழ்ந்த சடைமையாயுடைய சிவசேவன்
புருஷரும் ஆகிய ஆன்மாத்ம கருவியான திருவாய்க்கொண்ட
புருஷ அனந்தபாதி இனையமுது வழிபாட்டு இரண்டாம் பருவம்
மீயானியத்தோடு அறிவின கண்ணாடிகைய முரட்டுகல்
குற்றங்களை அனை நிகழும்; அனாவந்தியும் அனை அயன அறி
முருகியேயா வாழ்வும் ஒரு பொருளாவதென வெறுப்பத
சிவமாந்தன் னைப் பெருவாழ்வாயும் தருநீ.

மங்கல வாழ்த்து

சிவபெருமான்

அறுவகைச் சமயத் தோக்கு மவ்வா பொருளாய் பெருந்
குறியது டுடைத்தாய வேதா கமங்களின் குறியிறந்தங்
கறிவினி லருளான் மன்னி யம்மையோ டப்பனாகிச்
சேறிவொழி யாதுநின்ற சிவனடி சேன்னி வைப்பாம்.

அறுவகைப்பட்ட புத்தசமயத்தார் ஆராய்சி செய்து
புதுவாக்குகொண்ட வெவ்வேறு பொருள்களாகியும், அகர
சமயத்தார்க்குப் புத்தசமயத்தார் கொண்கைக்கு வெவ்வேறு
நிலையுடைய ஐந்தாழிசை செய்யும் பதிகமாகியும், சித்தந்தந்த
சைவாக்கு வேதாநாமக் குருத்திதற்கு அப்பாற்பட்ட நாயகம்
நின்று, உயிர்க்கெரிவ அறிவின கண்ணோ தெருவருளாசை
கலந்து அறிவைப் பிறப்பிக்கும் அம்மைமயப்பனாய், எங்கு
நிறைந்து எங்குள்ளதும் வியாபகனாய் விளங்குந் தோர் மனநா
தருவாடினோர் தலைமேற் கொள்ளுவாம்.

முன்னால்

என்னையிப் பவத்திற் சேரா வகையெடுத்தென்சித்தத்தே
தன்னைவைத் தருளினாலே தாளினை தலைமேற் சூட்டு ன்னால்
மின்னமா போழிக்குழ வேண்ணெய் மேவிவாழ் மெய்கண்டா
சேன்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிக்கவற்றும்.

பிறவிகடலில் பூநிலைகொண்ட எவ்வோர் அறிவாக்கனா
அபுத்தா வணாம கருணைக்கையா லெடுத்தா, என் அறிவின
கண்ணோ சிவ கொருபுத்த வினக்குத்தற்கு எழுந்தருளி
வந்து, திருவாடினோ எனது சீரமேற் குட்பயமுறிய நெரு
வெண்ணெய் நலனுரில் வீழ்நிற்கும் மெய்கண்டா - தேவ

நாயனார் அருளிச்செய்த சிவஞான போத தூலை எமது தலை மேற்கொண்டு சைவ சித்தாந்த உணர்வுகளை விளக்குவாராம்.

கேட்போர்

முற்பிறவிகளிலே சிவபெருமானைக் குறித்துப் பயன் கருதாது செய்த தவத்தொடு பிறந்து அபரப நுமாவாயல் அவைப் பொருளாக அடியவர்களுக்கு தூல வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கு உரிய ஞானத்தை இறைவனே கொடுத்தார் சிவத்தொழிநிற லோகத்தருள்வன. தாளினால் உணர்மையுடைய வீடுபெற விருப்பவார்க்கு இறைவன் திருவாய் தாமரைகளால் நேருட வசையினை இத்தாலும் கூறுகின்றாம்.

அவையடக்கம்

மறைகளினாலும், பிரமனாலும், திருமாலாலும், மன மொழிகளாலும், பிறஎவ்வகைய பிரமாணங்களாலும் அறிவிய பாதாத முதல்வனது இயல்பையார் சொல்ல முடியாதே தவ வாய் எனது அமைதானநேரமால் இவற்றால் நகையாடுதல் முடியாது.

இறைவனியல்பு அத்தகைய பொருளாய் தெளிவும், அவனைச் சிவ மாலுட்கூறிய உணர்வுகளை அனுபவித்தாலுட்கு அசிரியர் அருளிச்செய்யார் உபதேசத்தால் கேட்டதரியலாம்; அத்தந்த வுட்கூறான அவையார் சித்திதவம் அறியலாம்; சித்தித்ததனைத் தன்னறிவின கண்ணே சிவஞானத்தாக மாசுதந்தவிக் துற அறியலாம்; அதனால் பாசத்தார் வாய்வி டிட்டை கூறச் சிவானுபூதியும் பெறலாம்.

அளவை

பொருள்களின் உணர்மையையும் தன்மையையும் அறி தற்கூற உறுவியாயுள்ளன வற்றை அளவை பெயரால் பாடி.

முந்தான வியல்பையும் மூலிடத்துப் பொருளையும் அறிதல்
நேதாவாயது பொருளாகாதி பெனவுங் கற்புநிம். மிற விரிப
மிற பொருளும்.

சிவஞான சித்தியார்

சு ப க் க ம்

முதற் சூத்திரம்

உலகம் அவன், அவன், அது எனவும் முன்னு பகுப்
புடையது. அப்பகுப்புகளை மறையாதது தேவாநி நிற்க
நேனாயது கால எல்லையின் நின்று ஒடுங்குவவாகவாகவின்,
அவற்றை, தேவாநி விரிபுபடுதல் முதலாவது இவையிடை
யதுவெனப் பட்டது. தேவாநி விரிபுபடுதல் ஒடுங்கு மிநிநி
கூடவியாபுரி யுபவன். அவன் இது தேவாநி ஒடுங்குகவாயது
மூலமுதலுது எந்தநான் மார பொருளில் வடிவாக நினைபென்
நின்பன்.

முதல் அதிகாரணம்

உலகம் தேவாநி நெனந்தமில்லாது எககாலத்துநான் நினை
பெற்றி நுப்படுவானின், அது காலாதி அனவைக்குப்
பெயருகவாயிலை. ஐயுட்குதகவிரிபு பொருளாகவின்
வாயு தேவாநி மறைவது வெவிரிபுபடையாகவின், அவற்றின்
தேவாநிபுய உலகமுதல் அவ்வாரே யாரென அறித.

தேவாநி மறைதல் உலகத்தின் இயற்கையுமெனின்,
தேவாநி முதல் மறைதல் மார மார மூட்ட தன்னையவையாகவின்,

அவ்விரு வேறு தன்மைத்தாய் செயலினை இயற்கையென்றால் தவறு. இயற்கையாயுள்ள பூதங்கள் தாழ்மே தோன்றி மறைவு மென்னில், அறிவில் பொருளாய் அவை அறிவுடைப பொருளால் இயக்கப்பட்டு இயங்குமேயன்றிக், தாழ்மே இயங்கா.

இனி, காங்கு பூதங்களுள் நீரானது பிறப்பூதங்களை யாக்கும்; காற்று பிறவற்றை நீலைநிறத்தும்; நெருப்பு பிறவற்றை யழிக்கும், தானுமழிவையும; நிலம் பிறப்பூதங்களினின்று நுகரப்படும் பயனைவிளைவிக்கும்; ஆதலால், இவற்றைச் செயற்படுத்த ஒருமுதல்வன் வேண்டப்படா'ன்னனில் அதுபொருந்தாது; எல்லாவற்றையும் நீலைநிறத்தும் காற்றினால் நீரினையும் காற்றே நீலைநிறத்துமெனப்பது முடியாது. அங்ஙனமாயின் நீர் காற்றையுளதாக்கனிலலை எவ்வாறு பெறப்படும். அன்றியும் அனல் மற்றைய பூதங்களை அழிக்குமெனில், அதுகாற்றையும அழிக்கவேண்டும். அப்பொழுது காற்று அதனை நீலைநிறத்துமெனப்பது பொருந்தாது, அவ்வாறே பிறப்பூதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் மற்றவற்றை யொல்லாம் தொழிற்படுததுமெனப்பது தவறாய் முடியாது. அவற்றின் மாறுபாட்டை ஒழித்து அறிவில்லாத அவற்றை இயைநித்துத் தொழிற்படுததுவதாகு, அறிவுடைப ஒருவன் வேண்டும். உதாரணமாக, நீரும் நெடியும் தம்முள்ள மாறுபாட்டன்மைபுடையன. அவை இரண்டும் நீரே நீர்ந்து விடக்கே ஒன்றை ஒன்று அழிக்கும்; அறிவுடை ஒருவன் நீரை ஒரு பாத்திரத்தில் விட்டு நெடியினிடேல் வைத்தால், இரண்டும் மாறுபாடின்றிக் தொழிற்படும். மேலும் பூதங்கள் தனித்தனி முதனொழிற்படுதலாலே அவை ஒன்றை ஒன்று தொழிற்படுக்கும் அற்றல் உடையன அல்ல.

ஆகவே முந்தொழிப்பாடாத முதலாளினை அவற்றை முத்
தொழிப்பதற்குத் தவல்லன்.

இனி, முற்கணத்திற் றேவாறியழியும் பொருளின சார்
ரிசேல; பிற்கணத்திற் பிறப்பொருள்கள் தோன்றும். இவ
வாற்றை எப்பொழுதுமுந் சாரிற்றேறான வறுதன்றி, முதல்தனை
வேண்டாவெனில், தோற்றங்கூறுவது உள்பொருட்கோ
இல்பொருட்கோ எவ்வாறு அப்பெண்ணும். இல்பொருள்
என்றித்தோன்றும். உள்பொருள் தோன்றவான ஏன என
வரில், தோற்றத்தில்லாதபொது அது நுட்பமாய் காணவருவா
யிருக்கும். காணவருவிலின் மும் காரியம் வெளிப்படலே
தோற்றமெனப்படும். மண்ணிலிருந்து அகிலிலாத ஆடை
முதலியன தோன்ற; அமல நுட்ப நிலையில் உளவா சூடம்
முதலியன தோன்றும். எனவே காணமுடிக் காரியமும்
உள்பொருளே.. வெளிப்படாது காணாதவா அடங்கி
நின்ற காரியப்பொருளை வெளிப்படுத்தாவிதே இறைவனா
அதனைத் தோற்றமிக்கலாசூடம்

உடம்பு தோன்றியழிவதேயவாழி உலக தோன்றி
யழியக்காரணமில்லை எவ்வளவு, ஐயமுந் காரியமாகலின், அஃ
தும் தோன்றி நின்றாதிவதே.

உலகமுற்றி நுமதியாது ஓட்டம் அழியாப் பிரித்தோட்டம்
நிற்குமென்னில், உலகமுழுதாயும் அழிவதை யாரும் பார்க்க
தல் இயலாது. ஒரங்குந் காரணத்தினில் ஓருவனை வித்துதகள்
முனைகனாகத் தோன்றி வளவதும் வெணிற்காலத்திலே
அழிவதுங் காணாடல்பொல, உலகமுடிக் ஓரகாலத்தில் ஓடுங்கு
மென அறிக.

தோற்றத்தேநுட்பதூக காவலெ முதலவைமயாகக்கொள்
வன்றேறமெனின், காண் அறிவிலாதகாரலின், அது வினை

முதல் (சுருத்தா)ஆகாது. காலத்தொடர் பொருள் நிகழ்
கின்றனவெனில் அறிவுடைக கடவுள் எவ்வளவு அமைந்திரு
கின்றன. காலம் அவனுக்குத் துணைகொண்டிருக்கின்றன.

உலகம் ஐம்பூதங்களினுட்படமாக அழிவொழிபடும்; கட்டி
வைத்த பரமனானவன் அவற்றின் தாபம். அவைகளின்
உயிர்களின் விளைவாகவாக உலகமாய்க் கொண்டிருக்கின்ற
நியதிமெனவின், விளைபு அறுவகுத் தாபமெனவின்,
தேவர்ப் ஒடுக்கங்கள் அவற்றிலாவனவென. மேலும், அறு
கரும, தாபமாக ஆதாயமிடத் த, வெவ்வேறு பாவையான
வாய்ப்புபட்டையன. ஆகலால், அவைகளென் னுயிழந்து
அழிவெனவே. ஆகவே அறுவகுத் உலகத்தின் முடிந்த
மேலமல்ல. அறுவகுத்தின் உலகம், புதுவகை கரு
கனின் துதான் அவற்றெனவின் மாயையினின்று தோன்
மாயையே உலக முத்தந்தாய்மாயுடும். அஃகே உலக
பகுப்புகள் அறுவகுத்தாய் தாபம் தருவதற்கு மூல
மாய் யாவற்றெனவாகு இடவெனவின், ஆகல்
பற்றியே அறிஞர், தோற்றம், நிலையம், இயற்கையு
மாயையினின்று நிகழ்வன எனக் கூறினார். வித்தெனவின்
மரத்தினவின், இவை முத்திய உய்யப்புகள் தாபமாய்மென்
தருப்பதினவையே, மரம் வளருங்காலத்தே அவை புதுதே
வென்பபடந் தோவாகின்றன. இவ்வாறியுத்தேறும்.
அதேபோல, மாயையுமாம். மாயையே எல்லாவற்றையு
தாபமாகத் தவாகத்தே கொண்டிருக்கின்ற உலக மூலமென
அறிக.

மாயையிலே எல்லாம் ஒடுங்குமெனின், அஃகே
எங்கனம் மரத்தினின் இவை உய்யத்தின், அவைகள்
மீள மரத்திற்குப் போய்த் தோவெனவையே யென வின்வின்

கூறுதும். அத்தனைபேர் ஒலைகள் உண்டாகுதல் நேராவாய்
காசனாபபொருளில் அமை அறிந்து அடங்கும். அச
காசனாபபொருள் காரியாராய் பரிமாமிருக்காலை, ஒலை
வடிவாய் வெளிப்பாட்டுத் தோன்றும் காசனாவடிவாய் மறைத்
திருக்கும் உலகை காரிய வடிவாய் வெளிப்பாட்டு. உல
கிற்கு முத்தகாரணமாய் மாயை என்றும் உலகம் உலகம். காரிய
வெளிப்பாட்டு நூற் முத்தகாரணம் கால வலையில்லாதவர்கள்,
உலகம் அழிந்து அசமுத்தகாரணமாய் புகுபொருள் கார
யவருள் சமாதானம் அமைந்த தோன்றுவியப்பால் அறி
வெடைய முத்தகாரணம் நூற்றவர்க்கும் எவ்வெதிராகவும்; உல
கானது அறிவெடைய பொருளாகவென் உலகின் அம்முத்தகார
னென்னோமெனின, உலகம் முத்தகாரணம் காரணமாய் பொரு
வெடைய நூற்றவர்க்கும் அறிவெடைய உலகமெனின. அதுவென்
உலகை அறிவெடைய முத்தகாரணம் உலகமெனின நூற்றவர்க்கும்
முத்தகாரணம் (நூற்றவர்க்கும்) உலகமெனின. உலகம் உலகம்
தோன்ற உலகமெனின உலகம் முத்தகாரணம் காரணமாய் பொரு
வெடைய உலகமெனின.

உலகத்திலே நூற்றவர்க்குச் செய் நூற்றவர்க்கும் காசனம் நூற்ற
வெடைய எவ்வெதிராக காரணமாய் அறிவெடைய. மந்தகார
காரணம் முத்தகாரணம் மந்த; ஆணை காரணம் திரிதக முத்த
காரணம்; நிமித்த காரணம் சூழவென். அறிவெடைய சமாதான
முத்தகாரணம் மந்த முத்தகாரணம் இவைவென் அறிவெடைய
ஆணைகாரணம். இவைவென் நிமித்த காரணம் காரணம்
காரணம்.

சைவத்திலே உலகமுத்தகாரணம் நூற்றவர்க்கும், நூற்ற
சைவத்தை, முத்தகாரணம் மந்த பொருளாவது உலகத்தையா
பொருளும். சைவத்தையா திரிதகாரணம், அறிவெடைய

அற்றலால், தூயமாயையின் கீழாக அடங்கிய நூய்கல் மாயையும, அதினின்று மூலப்பகுதியுடைய தோன்றலும். உலகைப் பொருளுலக மென்றும், சொல்லுலக மென்றும், பகுக்குங்காலே, பொருளுலகமென்பதற் கடியபடை தூயமாயை யிற்போன்றிய ஐந்தது முதல்களும, தூயதல மாயையிற்போன்றிய அறு முதல்களும் மூலப்பகுதியிற்போன்றிய இறுதது நான்கு முதல்களுமாம்.

சொல் என்பது கருத்துணர்ந்த ஏழ் ஒன்றே அடியபடையான தூயமாயைப் பகுக்கெய்வாபே அறிவின னுட்கருத்தும். அது நாவ்வையபடும். அவை நுட்பம், தொகை, வகை, விதி என்பன. வடமொழியிலே அவையமுறையே, பகுக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி யெனப்படும. இவ்விதிகளையே இருவகையாக்கி, ஐவகை பேசப்படுதலுமுண்டு. றிபுர் செவிக் குப புலனுவகை வெளிப்படையென்ப. நுட்பம் என்பது அழிவினலாததாய்த் தொகை, வகை, விதி என்பவை தோன்றி ஒடுங்குதற்கு அடியபடையாய். அது இறைவனது திருவருளாற்றலோடு நேராய் தொட்டபடையாய் இருப்பதால், அதனை உவவாபடி காணப்பெற்றதற்கு அது நிக்நாத் அறிவு, இனபம், முதலன்றி என்பவற்றையே தரவால் உறு; அதனையே ஒளிமுடிவான வீடுதென்பர். அதனைக்கடந்து விடின், முதலவதோடு இரண்டறக்கலப்பாத் தைவ்ரும. துட்பத்தின வாடிவை ஒளிப்பிழம்பென்ப.

தொகை (பைசந்தி) யென்பது, மரில் முட்டையிலுள்ள கிராணது பலகிற நேதான்றவதற்கே துவாய் அங்கிறங்களைக் காட்டி அதுவற்றை அடக்கி நிற்பதுபோல, கீழவருள் வகைக்கு அதியாய்ப் பொருள் தனைப் பொதுவாய் நிற்ப் பொது உணர்விற்கே துவாய் என்பது.

வகை (மத, நினை) யென்பது செவிப்புலனாகுது உள்லோ
உணரப்படுஞ் சாட்டுணர்விற்கேதுவாய் உயிர்ப்புககா (பிராண
வாயு)வின கலப்பிவற்றி மககா வெவவேறு மொழிகளில்
நனைப்பதற்கேதுவாயுள்ளது.

விரி(வைகரி) என்பது தனசெவிக்கும் பிரச்சேவிக்கும்
புலனாவதாய்ச் சிறப்பண்ணிற்கேதுவாய் உயிர்ப்புககா லுடன
கலந்து வெவவேறெழுந்தொலியாய் வெளிப் படுவதாகும்.
தனசெவிக்குமாகத்திரா கேட்பதை விரியெனவும், பிரா
செவிக்குக்கேட்பதை வெளிப்படை யெனவும் கூறுதலுப்
புலனாகும். சொலகாவாகும் தமமூழ்மண்புல மென்பபுலம் சுதந்த
தந்தவங்களுலே ஐந்து கலைகளைப்பற்றி நிற்பவா. இவை
தூயமாயாயின திரிபு அல்ல; துணி கூடா மானுப்போன்ற
அதன படிப்படியாய் விரிவே.

சொல்லைச் சந்தப்பிரமமென்பார் சிலர். அது உண்மைபிற
சுதந்த மாயாவதுவே. துட்பம், தொகை, வகை, விரி, வெளிப்
படையெனச் சொல்லுதலு. நீத்தல (நினைத்தி) பதவி (பிர
திட்டை) புலமை (நித்யா) அமைதி (சாந்தி) அமைதிமேல்
(சாந்தியநிதை) என்பது யமாயாவட்டங்கா (சந்தமாயாகலை
கா) ஐந்து. இவற்றுள் நீத்தற்கலையைப்பற்றி வெளிப்படைச்
சொல்லும், பதவிகலையைப்பற்றி விரியும், புலகலையா
பற்றி வகையும், அமைதிக்கலையைப்பற்றித் தொகையும்,
அமைதிமேல்கலையைப்பற்றி துட்பமும் நிற்கும். குறித்த
சொல்வகைகள் மூலமாக உயிர்க்கு அறிவு விளங்கும்.
அறிவினை விளக்குகாருவியே சொல்லென அறிக. இவகைச்
சொல்லும் படிப்படியாக துட்பமானவை. சொல்லின் சார்
பிலலாவியுள் முவகையுயிர்க்கும் சட்டறிவு விளங்கும். னில்லை.
சொல்லைத் தன்னினை வேறுகக்காண்பபெற்று இவைவன் நல

இரண்டாம் அதிகரணம்

சூரியவன் உமது கண்ணெதிரே மண்ணில் நின்று குடமுதலிய பல கலங்களைப் புழாடாக்குதலிப்போல, முதல்வனும்கருதிய வடிவங்களை யெல்லாம் உண்டாக்குவனென்றால், சூரியவன் மனமையறியப்பாலது, முதல்வன் எங்கே நின்று உலகத்தை யுலாடாக்குவனோ? முதல்வன் பன்மை எந்த லைகந்தோ? என்று வினாவுவையாழி கூறுதும். - காண்பபநிடம் உலகையறிய 'பேசுகிற முறையாக்க காண்பாடாத முதல்வன் பன்மையைக் கூறுதல் அரிது. அவன் நிலையை மூல உதாரணத்தால் விளக்குதும். காலமெவனு முதலானது இப்படி, நிகழவு, எதிர்வு என்னும் மூன்று பகுப்பாய் நின்று உலகம் எழும் போலவி லைமுதிதற்கேதுவாய்த தனக்கு ஆதாரநிலைவாது நிறுபலிப்போல, முதல்வனும எப்பொருட்குந் தானே யாதாரமாய் நின்று தனக்கு ஆதார யாதும் வேண்டாது உலகந் தொழிப்படுத்தவனென அறிக.

சூரியவன் ஊதியத்தின் பொருட்டுத் தான் வளைபுங்கலங் களிப்பபுறு வைத்தி நுப்பதுபோல, முதல்வனும உலகந் தொழிபாடுகதுவதால் உலகப்பதறில் கடடுணாடிநுப்பதினோ எனில், அவன் தன பாவ கருதாமையின, ஐந்தொழிவி யற்றுகால அவவாறு அவன் கட்டிணாடிநுப்பவன் அல்லவ் எனற்றி. உயிரின மன, நனவு, கனவு, உபகம, பேருபக மம், உயிராப பகம் என்னும் உணர்ச்சி நிலைகள் ஏற்படுதலிப்போல, இவ்வவன் உணர்வுல்ல உலகமும உயித்தொடுங்குவ தற்கேதுவாய், வளர்ச்சி, காப்பு, முதிர்கம எல்ல நிலைகளென வன. ஆகவே, உயிர் அவநலத்தினால் தூடக்குறும். முதல்வன் அவற்றால் தூடக்குறவ. எப்படி என்னில் நாம் கற்பு குலிவ

சொல்லும் பொருளும நடந்து அறிவின அடைந்து தோனாறுங்
கால அறிவானது அவற்றால் துடக்குமுடைய போல என்க.

உயிரோடுங் கூடிய உலகம் இழைவனால் ஸ்தம்பகியின்
நினைதோனாவேதெனினில், உயிர்க்களின ஆணவமலம்
பரிபாக மடைதப பொருட்டு அது பிணமும் உலகமும்.
கட்டு கழலும் எல்லாவன, அது நிலைபெறாமல் இண்டாரிலே
ஸ்தம்பகுவதெனின, உயிர்க்கு பிறப்பிழைப்பின
இலாப்பு நீங்குதப பொருட்டேயாம். உலக ஸ்தம்பகுவதென
கண, காரியப் பொருள்கள அழிந்து காரணம் அழியாது
நிற்றலின, அக்காரணத்தினின்று காரியமாய் உலகத்தை
முதலவன் நினைதோதுவிப்பான்.

இழைவன முததெனாழினை இடையறாது செய்வதால்,
தூரிடவானெனினின், அவை நிகழ் மரபை அறிவின
அவ்வாறு கருத இடமில்லை. கருவன முலடி, தாமரை
அலகும், காதத்க்கல் நெருப்பினை கக்கரும், நின்றுபுறம்
காணகிலேபம் அல்லவா: அதுபோல இழைவன நிகழ் முலடி,
உலகம் முததெனாழிற் படுமெனவேண்டும்.

முததெனாழிற் குங் கடலார் முவனே உலகங் கூறுவர்,
ஸ்தம்பகை அவற்றைச் செய்வானென்பது எவ்வாறெனினில்,
படைபடிக் கடலுறும், காததற் கடலுறும் ஸ்தம்பகனாது
வவலாலை ததததெனாழினை செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றுண்ட
யர். இழைவனது ஆற்றல் அவர்க்கிடத்திற் படுகதென அவர்
தொழில்களோ நடத்துவனென்பது. ஸ்தம்பக கடலுறாசாகிய
பலரும் இவ்வி ஸ்தம்பகை செய்வனாகிய ஸ்தம்பக அருளெப்
பெற்றுவாகளே.

எல்லாம் ஒடுங்குங் காலத்தில் ஒடுங்குபவன் ஓடுவனே யானான். மழைநீர்வருமிதான். என்னெனில், இருவருந் தத்தம் ரொழில் செய்வதில் உறுதியாய் நின்றால், இறுதி நேரிடாது. ஆதலால், முதலவன் அவன் நவையும பிறையுமொடுங்கு வான். ஒடுக்கவே, முதலவன் தவிரப் பிற யாவும ஒடுங்கு தலால், அவற்றை மீளத் தோற்றுவிப்பவனும், அம்முதல வனே. ஆதலால் காப்பவனும் அவனே யென அறிக.

முதலொழியும் இழைவன் இயற்றுவதற்குக் காரணம் யாதொழிவனில், அவை முதலவன் திருநீனையாட்டுவா னான் உணர். அந்நொழில்களை அவன் எளிதாகச் செய்வான் என்பது, அந்நற்குக் கருத்து. உயிரகட்கு இருவனை இவ்வ மாரிகவாயும், முமலவகளைத் துடைக்கவாயும், முதலவன் அருள் கூட்டினாலேயே மெய்காரணமாகும். தோற்றுவிப்பவன் உயிரகன் விண்ணை நுகர்ந்து கழித்திடுதற்பொருட்டு; விண்ணை நுகர்வித்தலே காப்பு; உயிரகன் இளைப்பாறுதல் மெய்யுட்கு ஒடுக்கம் நிகழா, அவற்றிற்கு இருநீனையொப்புந் தாகக் கலந்ததே முகிர்வித்தல் மறைப்பு; கட்டுடாழிதன் னீடு நலகல் அருளால்; ஆய்ந்துபார்க்கின், கட்டுட விதிம அருளையாமென்பது விளங்கும்.

இழைவன் வடிவம் அருவமோ, அருவருவமோ, உரு வமோ, எனக்குணாத்நல வேண்டுமென்னில், கூறுதாம். ஓடுவானுப் முதலவனுக்கு முவனை வடிவங்களும உளவான். இழைவனுக்கு உருவமுண்டெனில், நமக்கு உருவம் வகுப்ப ஓடுவான் இருப்பதுபோல, அவனுக்கும் உருவம் உண்டாக் கருவான் வேண்டுகெனில், அவன் தன் விருப்பப்படி உருவங் கெட்டிருவான் ஆகவே வேண்டாவென்க. யோக்கித்தாகன் நினைத்த உருவங் கொள்ளுதலின் இழைவனைப்போல அவர்க

எனும் தமவயமுடையவரே எனனில், அவர்கள் இறைவன் திருவருவால் தமக்கு ஒரு வடிவம் உடையராயினியே பிறிதொரு வடிவங் கொள்வா; ஆதலால் அவர்கள் இறைவனைப் போலத் தமவயமுடையவா அல்லர்.

அவர்கள் வடிவம் மாயா வடிவம். எல்லா வடிவங்களுமே மாயா காரியமே. உயிரிக்கு வினாகம எய்த மாயா வடிவம் வேண்டப் படுதலபோல, முதல்வனுக்கு மாயா வடிவம் வேண்டியதில்லை. மாயா வடிவம் மலங்காசணமாக வருவதோ வடிவம். யோக்கி முதலிய உயிரிக்கு எல்லாம் ஆணவ மலத்தோடு கூடிய சிவநிலை. இறைவன் ஆணவம் அற்ற அறிவிலே தங்கி நின்று உணராதது அழிவிலுடையோனாய் எல்லா அறிவும், எல்லாச் செயலும், எல்லா முயற்சி மையமுடையனாலே, மலத்தாக்குரிய மாயா வடிவங் கொண்டு ஒன்றை அறிவானலன். தனது பேராற்றலினாலே எல்லாம் அறிவன்; அவன் வடிவம் சிவசத்தியே. அது நமது மாயா வடிவம்போல்வதோ எனில், மாயாவடிவங் கள் நிலலாது அழிதலபோலச் சிவசத்தி அழிவும் மாற்ற முடம் உடையதன்று. ஆதலால் சத்தி வடிவை மாயா வடிவிற்கு ஒப்பிடுதல் தவறு.

இறைவன் அருவத் திருமேனியே உடையனெனில், அருவம், உருவம் என்று பேசுவது சடப் பொருட்கே. ஆறு பேருவழியையுங் கடந்த முதலவனியலினை அவற்றுட்படும் சடப் பொருள்களோடு ஒப்பவைத்தது ப் பேசுதல் பொருந்தாது. உலகப் பொருள்கள் அருவம், அருவருவம், உருவம் என மூவகைப்படும். உருவப் பொருள் அருவமான இடத்து வேறு பெயர் பெறும். அருவப்பொருளும் அணையதே. இறைவனே அருவமென்னில் சடமாய் அரு

வப் பொருள்களுள் ஒன்றாக அவன் கருதப்படுவான். அது தவறு. இழைவன் கடடும் வீடும் உடைய உபிரினியல்பும் உலகத்தின் இயல்பும் உடையனல்லன். முதலும் முடிவு மில்லாதவன். ஆதலால் நம சட்டறிவின பாலனவாய அளவைகளால் அவன் அளந்தறியப்படான். நமது அறிவிற்குப் புலனாகும் முததிறவடிவங்களுள், அவனை இன்ன வடிவமுடையன், இன்னதாகான் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுதல் நமக்கியலாததே. இயலாததாகவே அநைப்பற்றிய வினாடிமலை. விடையுமில்லை.

இழைவன் சட்டபநதவன், முதலுவினுதியிலாதவன், முற்பறிவு முற்றுச் செயலுடையான், விருப்பு வெறுப பிலாதான், உயிர்க்குயிராய் நிறபவன், பிறரால் அறிவரியன், கருதியதொரு திருமேனியைக் கொள்ளமுடியாத குறை விலன், ஆதலால் தானினைநததொரு திருமேனியை அருளி னுலே தனதாகக் கொண்டருளுவனென அறிக.

உயிர் உடம்பை யியக்குதல்போல முதலவன் உலகை யியக்குதல் கூடுமாதலின், முதல்வனுக்கு வடிவம் வேண்டா மென்னில், உருவெடுத்த உயிரகட்குத் தோன்றியருளுதற் பொருட்டு அவன் திருமேனிகொள்ளுதல் வேண்டும். அருவ மாய மாயையை உண்ணினறியக்கி அதற்குருவிகொடுத்த இடத்தே, அவ்வுரு, அவனது திருமேனி யெனப்படும். மறைப்புத் தொழில் அவனது ஊனநடனமெனப்படும். சத்தியுஞ் சிவமுமாய் நின்றே இருவகையாக உலகை இயக்கு தலால், அவன் ஜீண் பெண் வடிவடையனாகவுங் கருதப் படுவான்.

அன்பர் நினைந்த வடிவொடுதோன்றி அவர்க்கு மறை நூலென்னும அருட்பனுவலகளை யுணர்த்தாவிடின், உயிருகள்

மெய்யுணர்ந்து கதியடையமாட்டா. திருமால் மு, நலிய தேவன்
கருமமும் மககட்கும், நாகர், மு, நலியோக்கும ஆசிரிய பரம்
பரை ஏற்படமாட்டா.

இழைவன திருமேனி கொள்ளாவிடத் த ஆ, தி, படை ப
பு, நலியும, அனபாககருளும, கலையு, நி, வி, த, நலியும,
இருவகை இனபமிசுதலும், ஒடுககரு செய்கலும் ஆசிரிய
வழிமுழையும நிகழமாட்டா.

அருளபற்றியே இழைவன திருமேனிகொள்ளுதலின்
அவனது உறுபடிகுகளை லலாம அருளமயமே. செயலகளுந்
குணங்களும் அருளே. துணைஉறுபடிகுகள் மு, நலிய
லலாம அருளே. உருக்கொண்டமையால் இழைவன அரு
புடபடுவானபோல் தோனறினும உணலமயாக அவன்
சுடபு, நல, மு, நலவனே.

அவன் வடிவங்கள் போகமீதற்பொருட்டும, வினைவினை
யொழித்தற் பொருட்டும, வீடு அருளுதற் பொருட்டுங்
கொள்ளப்படுமாதலின, அவைமூவகைப்படு மென்ப. இவ்
வண்ணமையறியாதா, வினையால் உருவெடுத்த தேவருள்
ஒருவகை முதல்வனை யெண்ணியிடர்ப்படுவர். அவர் அர
வனது திருவருளுருவம் உலகிற்கப்பாற்பட்டதென்பதை யுண
ரா. அவனது அருளவெளிகளுள் உலகம் தோனறி ஒடுங்கு
மென்பதையும் உணரார். உலகை வியகருவான அதனோடு
இரண்டறக்கலந்து நிற்கும் அவன் நிலையையும உணரார்.
இழைவன தேவா மூவராயும நின்றமையும் அறியார். அவன்
சிவமுஞ் சத்தியுமாய நிற்பதைத் தன்னு மங்கை பாக
வடிவின் காட்டியதையும் அறியார். அயனரி அடிமுடி தேட
நின்று அவன் விநததனமை யுணர்த்தியதையும்றியார்.

அவர் அவன் உருவிற்பட்ட அடி, யாவர்மேலும் பட்ட தென்ற வரலாற்றினுணைமையுணரார். முதலணி திருநகரை புதைத்த போது இருநூறும், நெற்றிககண திறநதபோது ஒளி யும், எங்கும் பரவினமையால், உலகினகணுளான ஒளிகளெல்லாம் இறைவன் திருமேனி ஒளியென உணரார். இறைவன் யோகத்தமாந்தபோது, காமன் தன் தொழில் நடாத்தியும், விண்ணவர் முதலிய உயிர்கள் இன்பநுகர்ச்சி விழுகமையும்க, காமனை யெய்தித் து மலைமகளை மணந்த நூளறு உயிர்கள் இன்பமெய்தினமையும உணரார்.

அவர் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத பல வேடங்களைபுடும் ஒருமுதல்வனை மேற்கொண்டு செயலியற்றுதலால் அவன் உலகப்பொருள்களுளொன்றெனப்பபடாது அவற்றின வேறாய பெற்றியெனப்பதை அறியார். வேடங்கொள்வது அருட் டொழிநிலைபதறியார். உணராமைபின் அவர்கள் முகல் வன திருவு ருக்கே காடலபற்றிக குறைகூறுவர்.

இறைவற்கு உருவமுளதாகவே, அவ்வுருவமொடுங்கு மிடத்தானா அருவமும் அவன் திருமேனியே. இரண்டிற்கு மிடையேயுள்ள அருவுருவத் திருமேனியும அவனுக் குணமைபெற்றும். மூவகைத் திருமேனியும நமது கரு மேனிகழிக்கவந்த கருணையின வடிவுகளே.

அத்துவாக்களை இறைவன் திருமேனி யென நூல்கள் கூறுவதற் கேது என்னை யெனில், அவற்றுள் நிறைந்து கலந்து அவையாய நின்றலானும், அறிவுள்ளது மில்லதுமாய உலகமனைததையும உடன் நின்று செலுத்ததுதலானும், அவையல்லனாயும், அவற்றை அவன் திருமேனி யென நூல்கள் இயம்பிடும்.

பெருவழிகள் ஆறனுள் மந்திரத்தை இறைவனுக்குச் சிறப்புத் திருமேனி யெனப்பெற்றாலெனின், மந்திரங்கள் தூய மாயையி லெழுவன, தூயமாயை சிவசக்தியின் நேராய சார்புடையது, சிவசக்தி மந்திரத் தலைவர்களை நிலைக்கா மாகக் கொண்டு, மந்திரம் பயிலவாக்கு இருவகை யினபங் களையும் உதவும்; இக் காரணமபற்றி மந்திரங்கள் இறை வனுக்குச் சிறந்த வடிவமாயின. மந்திரங்களுட் சிறந்த பஞ்சப பிரம் மந்திரங்கள் மிகச் சிறப்பாய வடிவங்களெனப் படும. அவை பிற மந்திரங்கட்கு முற்பட்டன; அவற் றிற்கு அடிப்படையுமாவன; அழிவற்ற ஆதி சக்திகளுக்கே திருமேனியாவன. இவ்வன மந்திர முதலியன இறைவனுக் குத் திருமேனி யெனப்படி யும் அவை உபசாரமே யென அறிக.

முன்றும் அதிகரணம்.

அயன் முதலிய கடவுளா உருவையும் இறைவனுருவோ டொப்ப நூல்கள் இயம்புவதெனலெனின், முதல்வனது சக்திகள் அக்கடவுளா மாட்டுப் பதியப்பெற்றமைபால் அங் கனம் அவை கூறும். படைப்பு முதலிய தொழில்கட்கு அவர்கள் தாமே தலைவரெனின், முதல்வனொருவன் அவரின் வேறாக வேண்டப்படாநென்பது முடியும்; பல தெய்வக் கோட்பாடு தவறுகளின், ஐந்தொழிற்குத் தலைவனாய் ஒரு வனே அககடவுள வாயிலாக ஒவ்வொரு தொழிலையும் இயற்று விப்பனெனக் கொள்க. சக்திகள் பலவாமோ எனின், அரசனது ஆட்சி ஆற்றல் ஒன்றே, அமைச்சர், படைத்தலை வர், நடுவா, பாடி-காவலர் முதலாயினா பால் நின்று செய்யுந் தொழில் வேறுபாட்டாற் பலவகைத்தாய்ப் பல்பெயர் பெற்

றமை போல, இறைவனது சத்தி ஒன்றே தொழில் வேறு பாட்டாற் பல திருப்பெயரோடு திகழ்ந்து பரபன்னிப்படுந்ன அறிக.

சிவசத்தியின் வடிவம் யாதெனில், சுடரிறந்தறிதலா கிய இறைவனது பேரறிவே. அதுவே பராசத்தி யெனப் படும். அதுவே மூவரை மாயையினும் பொருந்தி ஐந் தொழிற்கும் விததாயகாலே, ஆதிசத்தியெனப்படும். இதனைப் பராசத்தியின் கூறெனப். அறிவின்கண், விழைவு, செயல் களுமுன வோவென்றால், அறிவு எவ்வாறுளதோ அவ்வாறே விழைவு செயல்களும் நிகழுமாத்தலின், அவையெல்லாம் இறைவனது தடையில்லாப் பேரறிவில் அடங்கியனவே.

ஒரு சத்தியே விழைவு, அறிவு, செயலென முத்திறப் பட்டு நிற்கும். உயிர்க்கு மலத்தை நீக்கிச் சிவமாந் தன்மை யளிக்கும் இறைவனது கருணையே விழைவு எனப்படும். உயிர்க்குரிய நன்மைகளெல்லாம் விரும்பி அறிதலே அறிவு. அவற்றை அறிந்தவாறே செயல்க்கும் ஆற்றலே செயல். விழைவு, அறிவு, செயல், எனபன உயிர்க்கு முள்ளனவாத லால், சிவனுஞ் சீவனு மொப்பரெனனாமோவெனில், உயிர் களின் முத்திறவாற்றல்களை மலமானது மறைக்கும்; முதல வன் உயிர்களின் வினைக்கு ஏற்பப் பயனளிப்ப, அதனால், உயிர் பொருள்களையறிநது நுகரும்; வினையால் வருவதாய உலக நலனும், வினைக்கழிவின் வரும் வீடும இறைவன்பால் உயிர்கள் பெறுந் தன்மையன. ஆதலால் சீவன சிவனின் வேறென அறிக.

இறைவனது விழைவானது எக்காலத்தும் ஒரு தன் மையாயிருக்கும். ஒரோர்கால் அவனது அறிவாற்றல மாத்

திரம் பொதுவாக நிகழும். செயலாற்றல் மாதிரியும் பொதுவாக நிகழும். இவை இரண்டும் ஒத்தும் நிகழும். ஒன்றினுமற்றொன்று சிறப்பாகவும் நிகழும். இறைவன் சிவமுதலின் கண தனது அறிவாற்றலை மட்டும் பொதுவையால் நிகழ்த்துவான். அருண் முதலின் (சத்தி தததுவத்திவ) கணர் அவனது செயலாற்றல் பொதுவையால் நிகழும். இந்த இரண்டு முதலும் ஒடுக்க முதல் எனப்படும். அருட்சிவ முதலிலே இறைவனது அறிவுஞ் செயலும் ஒத்த நிகழ்க்குபடைப்பனவற்றிற்கெல்லாம் பாதுகாப்பாய விளங்குகார். இது காப்பு முதல் எனப்படும். அரசு முதலிலே இறைவனது செயல் சிறப்பாக மிகுதியுபடும். தூயபுலத்திலே இறைவனது அறிவாற்றல் சிறப்பாக மிகுதியுபடும். அரசு முதலிலே தூயமாயா உலகத்தோற்றத்தினை பொருட்குச் செயல் நிகழும். தூய புலத்திலே கீழுள்ள தததுவத்திவ வுள்ளார்த்ரு அறிவு விளங்குவதற் கேதுவாய இயக்கம் நிகழத்தற்பாஸ்தாகவிவ், ஆன்றி அறிவு சிறந்திவவகும. இந்த இரண்டு முதலும் வளர்ச்சி முதல் எனப் பேசப்படும். இவ்வுக் கூறிய ஐந்த முதல்களும் தூய மாயையின் படியாடியான விரிவாய முதல்வனது சொந்த வடிவ மெனப்படும். அவன் நேரே நிறைகனமாகக் கொள்ளுதற்குரிய இடங்களை அவை பென உணர்க. அவை கால தததுவத்திற் சூப்பாற்பட்டவை. முன்பினனாக இவற்றைப் பேசுவது அவற்றின் தொழிலின் பகுதியை வைத்தென்க.”

ஒருவனை இராமன், இராவணன் முதலிய பல்விடங்களை பூண்டமைபோல, இறைவன் பல வடிவுகளைத் தாங்கி நின்றாலும், அவற்றை மன் தனமையில் வேறு பாடினன். பல வடிவுகட்குங் காரணம் அவனது ஆற்றலாய சிவசத்தியே.

சக்தியும் சிவமும் மரமும் வரிபழம்போல இருவகையாக இயைந்து நிற்கும். பொன்னிறம், கருநிற முதலியவைகளைச் சார்ந்த பவிகமானது அவற்றிவ தன்மை உடையதாய்த் தோன்றுமாறுபோல, சக்தி வேற்றுமைகளில்லாவுறேடு மிசையாத முதலவனும் அவ்வேறு பாடுகளினியல்புடையோ னாய்த் தோன்றினும் உண்மையில் ஒரு தன்மையனாகவே நிற்பான். அருட் சக்தி வாரிவாகவே அவன் தோன் றுவன்; வெறுத்த தோன்றான்.

இறைவன் சக்திபெற்ற சிவமுடைய இருவகைய தன்மைப் படநி நிற்பதனால், இவ்வுலகநிலைம ஒருபுடைபெயராதது ஒருபுடையெவ்வாத ஆணைப் பெண்ணுமாகவும், குணமுங் குணியுமாகவும் அமைந்தது எனும் உலக வாழ்க்கையெல்லாம் சக்தி சிவத்தினொடுமையக்தனை வந்த ஆகவே. இதனை யறியாதா அஞ்சிவந்திருக்கிறார். பிதாமக பிதாமகஇளங்கு முடைய திருவடிவந்தின தன்மைபுணரார்.

உலகின் வேறாக முதலவனைக் கருதுகின்றது, அவன் உருவனுமல்லன், அருவனுமல்லன்; அநியுடையது, இல்லது எனப்படும் உலகப்பொருள் யாதாமல்லன். படைப்பு முதலிய தொழில்களென்று மியற்றுவான். தவம், யோகம், போகம் முதலிய ஓனம் மேற்கொள்ள வேண்டியவனு மல்லன். இவற்றை உரிக்கொள்ள பொருட்ப பொருத்தினும் அவற்றைத் தனபொருட்டு வேண்டாத் தனித்தன்மையன். குணங்குறிகளில்லாதவன். இயல்பாகவே கட்டற்றவன். ஒருவனை யாபுளவோன். இவ்வவடிவன் என்றறிக.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

இறைவன் உலகத்தைத் தொழிற்படுகது மிடத்து உயிர்களோடு கலந்து உடனாகும் வேறுபு முள்ளான்

அவன் ஒன்றினுங் கலவாத நின்ற தனிநிலையிற் சுவன் எனப் படுவன். உயிர்க்கோடு கலந்த நிலையிற் சதநி எனப்படுவன். ஐந்தொழியியற் றாங்கால் படுபெனப் பெயர் பெறுவன். உடலில் உயிர் போலக் கலந்தும், உலர்ன் வேறாய் நிற்குவான் போல வேறுகியும், அறிவுந் கண்டுணையியும் போல உடனாயும் இறைவன் நிகழ்கின்றான். அவன் து கலப்பு நிலையையே வடதாலா அத்துவிதமெனப்பா. தமியிலே, அகரம் நிற எல்லா எழுத்தொலிகளோடுங் துட்படையக் கலந்துள்ள நிலையே அதற்கு உதாரணமாக எடுத்துப் பேசப்படும்.

இறைவன் உயிர்க்குரியாய் அறிவினை விளக்குவதினால் கலப்புநிலை யுற்றோனாகியும், உயிர்கள் வினைநிகடாகப் போக்கு வரவு செய்விக்குந் தனது அறிவாற்றலின் தொடர்பால், உயிர்களுடனிற்குந் தலைவனாயும், உயிர், தலை யெனப்பவற்றின் தன்மை தனக்கெய்துதலினறித தான என மருமாரு தன்மையனாயும் குற்றமற்ற பேரறிவினனாயுந், எவ்விடத்துமுள்ள தனி முகலாயும், இவங்குகின்றான்.

முதல் அதிகாரம்

மறைகளெல்லாம் பொருள் ஒன்றென்று முழங்கவும், பரம்பொருள் உயிர்க்கோடு இரண்டறக்கலந்து நின்ற தென்று மொழிந்து பல பொருளுண்மை செப்புதல், மறைகருத்திற்கு மாறுதலுமன்றோ எனின், அவை பொருள் ஒன்றெனது கடவுள் ஒன்றென்ற கருத்துப்பற்றியே. ஒலி புலனாகாத அகரம் எல்லா எழுத்தொலிகளோடுங் கலந்து நின்றற்போலக் கடவுளும் உயிர்களில் விரவி நிற்கின்றனென்க. உடம்பினையும் பிறகருவிகளையும் உயிரானது சேர்ந்து நின்றியக்கினாலும், தன்மையால் அது அவற்றி

வேறுதல்போல, முதல்வனும் உயிர்க்களின் வேறுவன். உயிர்க்களாவன ஆகமாட்டா. அவன் உயிர்களை ஆகமாட்டான்.

இரண்டாம் அதிகாரம்

உயிர்களை இருவினைப் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை துகடத்தற்பொருட்டு இவ்வுலகை பிறவியெடுத்தலும், மேல் உயிர்களைப் பிறவியெடுத்தலும் செலுத்தப்பொருட்டு இறத்தலும், மீண்டும் இவ்வுலகத்திற் பிறத்தலும் உடையன. வினைபயனாகிய உடம்பும், இன்பதுன்பங்களும் சடமாசலின, அவைதாமே உயிர்களை வந்து அடைபடமாட்டா. ஆகலால் அவற்றை இறைவினை தருவன். நோய்க்கு மருந்து சொடுக்கும் மருத்துவன் போலவும், குற்றத்துக்கு ஒறுத்தல் செய்யும் அரசன் போலவும், முதல்வன் துகழ்கின்றோனென அறிக.

இன்ப துன்பங்களை நமக்கு இயல்பாயிற் வரவாமன்றி, அவற்றிற்குக் காரணம் இருவினைகளில்லவெனின், இன்பத்தை அல்லது துன்பத்தை நாடுதலாகிய ஒருதனமையே நமக்கு இருப்பின், அது நமமியல்பு எனபது பொருத்தம். அவ்வாறன்றி மாறுபட்ட இருதனமை இயல்பாகாது. நீருக்கு இயற்கையில் இல்லாத மணமும் வெப்பமும், முறையே மலின்சார்பாலும், நெருப்பின் சார்பாலும் ஏற்படுவதுபோல, ஒரியலுடைய ஒன்றிற்குப் பிறவற்றின்சார்பால், மாறுபட்ட தனமைகள் வந்து எய்துமெனின், இருதனமையுடைய இயற்கையென்பதே முடிந்தது. இன்ப துன்பத்திற்கேதுவாய் செயலநிலையே இருவினையென ரோதியவாறு காண்க.

இன்ப துன்பங்களை உடல வாரிலாக துகரவல்லது உயிரேயன்றி உடலெனருகலின், அவற்றிற்குக் காரணம்

உயிரின் செயலே யாதல்வேண்டும். இவையும் ஏதும் என நுகாசசி இருவகையாதலின் வினையும் இரண்டாயிற்று. இப்பிறப்பிலே முயற்சி செய்து பொருளிட்டி, இவையும் நுகர் அலையும், முயற்சியில்லாதவாகப் பொருள் வாழ்வாயில்லாது இடர்ப்படுத்தலையும் காண்கின்றோம். ஆதலின், இப்பிறப்பிற் செய்யுஞ் செயலே இவையுடையதின்கூடக் காரணமாயன்றி, காணப்படாத இருவினையே அவற்றிற்குக் காரணமென்றல் பொருத்தாதெனின், பொருளும் இவையுடைய செயல் முயல்வார்க்கு முயற்சிப பயனாகையாதது தவிர்த்துவிடப்படும், தவிர்த்துவிட முயன்றகாலையும், அம் முயற்சிக்குக் கண்ணையப் பொருள் கிடையாது போதலும், பிற இடையுறுவா லோத லும், காண்கின்றோமே; முயற்சி செய்பவாடா செயலாய் வீற்றிருத்தலையும் அறிகின்றோமே; இவற்றிற்குக் காரணம், முன்னே இருவினையென உயதனானாலேயே பொருளுவதாகும். செயல்வறுமைகளும் பின்னி மூப்பு சாக்காடுகளும் அடைதற்கு முதற் காரணமாய் முன்னையிருவினை கருவினுள் துட்பமாய் அமைந்துகிடப்பவை. அவ்வினை வெளிப்படா யாய்த் தோன்றுவதற்கு, எடுத்த பிறப்பிற் செய்ய முயற்சி ஆணைக்காரணமாகும். காண்க செய்யுஞ் செயல்கள் இனிமே லிக்கும பிறவியில் நுகர்வனவற்றிற்கு வித்தாகுமென அறிக.

உடலின் செய்தியால் வினை ஏற்படுமென்ற இடத்து அவ்வுடல் ஏற்படுதற்குக் காரணம் யாதானின, முன்னுடல் பின் வினையாமென்க. வித்தில் மரமும், மரத்தில் வித்துந் தோன்றுதல்போல, ஒன்றிறனொன்று தொடர்புடையதாய்த் தோன்றுதொட்டு, அவை தோன்றி வருகின்றன.

முன் செய்த வினையின் பயனை இப்பிறப்பிலே செய்ய முயற்சியைத் துணைக் காரணமாகக் கொண்டு நுகர்ந்தபின்,

அமமுயற்சி வந்ரும பிறாவிக்கு விதநாதல யாங்ஙனமெனின, அது தனக்காயினும பிறாக்காயினும, ஆறறிய இன்ப துன்பச செயல வபு வாயிருதநற்பாலது ஆகலின் என்க. வினை யாதுஞ் செய்பாநாருக்கு வரக்கடவதொன்றுமில்லையாலோ வெனின, அட ககமாகவே, தெளிவாகவே, இயற்றுஞ் செய லிலலாது நுகாசசியிலலையாதலின, நுகாசசியுள்ளவரையினும முபறசி நிகழும். நிகழவே, வினையும் உளநாமெனாக. முபறசி செய்பாநாருக்கும் பபன வினைகுவறத்தெயனனில முபறசியின எவிரையே அஃதின்மையெனாப. மரம முதலிய வைகளும் மீசாயி முதநல முதலிய துண்ணிய முபறசியின்றி வாழவதில்லை.

உலகநிலை விளைநக நனி முதலிய உணவுப பொருள கன இப்போது உணவுமாய்ப்பின விளைவிற்கு விததுமாயிருந தல போல, தன்னுணர்வாப செய்புஞ் செயலகமெல்லாம, இப்பிறப்பில இலபதுவாப நுகாசசிகளுந துணையாவதேநாடு, வந்ரும பிறாபாரிற் செய்பாந கலவினை தீவினைகட்டு விதநாய்க் கருதநாப செயயாபநம எதிர்வினையைப பயக்கும்.

மனமொழி மெயநால உயிராகளுகுறுதியாவவற் றைச் செய்தலே நலாமை. அவற்றைச் செய்யாமையும், அவற்றிற்கு மறுதலையாவற்றைச் செய்தலுமே தீமை. நனமை தீமைகளின பயனைத் தருபவன இறைவனே. வினை களை இறைவன் ஏற்றுப பயனளித்தற்குக் காரணம உயிர்கள் வீடுபேறடைதற்பொருட்டு அவன் கொணட கருணையே. அறங்கள் செயவாக்கருளும, மறங்கள் செயவாக்கரு ளுபும இறைவன் வகுத்தனன். அவன் ளுறுப்பது ம கருணையே.

முறை தவறுகச் செய்வதற்கில் பொருட்டுச் செய்வதாரைத் தண்டித்து அரசும விளைந்து அறஞ் செய்ப முறைபய இறைவன அவாகருணர்த்துவன. இறைவனது ஒடுக்கம, மறைப்பு, ஆகியநொழில்களும், அருமைமே.

பெற்றோர், தமடிதலவா தஞ்சொல் வழி நிலலாத விடத்து, அவரை அசையாது வளாரினாலுத்துத் தீய விலங்குமிடுவா. பாப்பவர்களுக்கு அச்செயல் இரக்கத்தை விளைக்கும். அவ்வாறே முதல்வனது ஸ்ரத்திய சொல் களுமாமென அறிக.

செயல்களைத் தந்தம பயனைத் தருவன, பயனைத் தருவது முதல்வன ஸ்ரவன வேண்டப்படாது என்னில, செயல் செயல்கள் முறையிலும் அழிந்தொழியக் காண்கெனப்படும். அவை பயனை எவ்வாறு விளைத்தல் கூடும்? “வயலிலிட்ட தழைப்பு உண்ணும மருந்தும் உருமாறுமடைந்து பயவளிக் தலபோல, வினைகளும் கெட்டுப் பயன்படுமெனில, தழை மருந்து முதலியன அவை நின்ற இடத்தே கெட்டுப் பயன்படுவன. உணவு முதலியன வாயிற்றிலே முழுவதும் அற் றொழிந்தால், மிஞ்சுவது மலமென விரைவா. வினையோ ஓருடலே செயப்பட்டாலும் மருந்தோருடலிற் சென்று பயனைத் தருவது. ஆதலால், தழைமருந்து முதலியன தக்க உவமையாகா.

வினையைச் செய்தவர் மனத்திலே அதுதங்கிப் பயன்படுமெனில, மேல, கீழ், நடு என்னு மூவிடத்திலுமுள்ள பொருளின துகர்ச்சியை, மனவினை எவ்வாறு பயக்கும்? மனத்தால் அவற்றை வினைத்தின்புதுதல், மாயமாய இத்திர சாலமாமேயன்றி மெய்துகர்ச்சியாகாது.

ஒரு பொருளை யீவோனும் ஏற்போனும் அப்பொருளும் ஆகிய எல்லாம் அழிந்தபின், அதலாகிய செயல்கை தானே பயவாநடுமெனநல யாங்கனம் பொருநதும்? முதல்வன் பல னளிப்பது யாங்கனமெனில், உலகில் நிகழுஞ் செயல்கள் அவன கட்டளைப்படி நிகழ்வன. தன்னுணர்ச்சி முனைப்பால் நாஞ்செய்யுஞ் செயல்களும் அவனது ஏவலவழிப்பதும் வினையே. அவன் நமது முயற்சியின் குறைவு நிறைவுகளை யறிந்து அவற்றிற்கேற்ப பயனையளிப்பன். உயிரகம் வினை செய்வதற்கு உடல, அகக்கருவி, காலம், செயப்படு பொருள், இந்நகது பயனாகவேண்டுமென்னுமுறை, செயல் என்னு மிவை வேண்டப்படும். அவைதாமே உயிரை அடையா. இவற்றின் துணையின்றி எத்தொழிலும் செயயமாட்டாத உயிர இவற்றை யல்லாததுகொள்ள வல்லதன்று. ஆதலின் முதலவனை இவற்றை உாரிரோடிணைத்துச் செயல் செயவிப் பன். செயற்பயன் செயலாலமைதலின் முதலவனை பயன றருவனென அறிக.

நபாபூதகம், அலாபு, அருள், தூயமை, வகைநெரிவு, உறுதினாகருதவி, நபகுணம், பொறியடக்கம், ஈகை, பெரியார் வாழிப்பது, பணிவு, வாயமை, பிறன்மனைவிழையாத துறவு, அடக்கம், பகுந்தறிவு, தக்காரை நன்குமதித்தல், முதலிய அறங்கள் வாய்க்கப்பெற்றால் அருளாளனாகிய முதலவன் பணிகள் அறங்களாய் முடியும்.

மேற்கூறிய அறங்களோடு விரும்பிய ஒரு தெய்வத்தை மனத்தினால் நினைந்து வாயினால் வாழ்த்தி மந்திரங்கள் சொல்லிக் கையினால் பலவகை நனமலா தூவிப்போற்றிச் சினத்திற்கேதுவாகிய அறியாமையை அகற்றி வாழ்கின்ற செயலாகிய அறமாவது ஏற்படுமானால், அனை அற

வாழ்க்கையுடைய யாவர்களுள் செயாளு செயல்களுஞ் சூனையாக அவர் வழங்குந தெய்வம் எவரு முனவிராகும்.

எததெய்வத்தை, எதெய்வத்தையும அத்தெய்வத்தேநிதி வேறுபடுகிறது உமையொருபாகனா அந்நா டுபின். ஏனென முல், அவ்வொழிந்த பிறதெய்வங்கள், உயிரினத்திலை, வினைசெய்து உலாபப்படுகலும், பிறவியெடுத்தலுமுடையன. அந்நவமைகளிலலாத முதலவனொருவனை செயற்றிறன் அறிந்து பயனவிரிசுவலலாவ.

இமமையிலே, பெருமையு, உயர்ந்ததா முதலியோருக்கு நாம் வழிபாடுயற்றின, மறுமையிற் பாவாநவாபவல்லர், அவர்களின் வேறுபாடு அது. அதுமேலாவே, பிற எதெய்வத்தை வழிபட்டாலும் சிவனை பயனவிரிபான எவாற்றிக. அவ்வாறுயின் வழிபட்ட தேவரை எதிரிந்து வழிபட்டாருக்கு அந்நா செயவருன அலகளு- கேட்கப்படுவது யாதுகாரணமபற்றி யெனின், அசன ஆணைவழி நினது அமைசுர் முதலிய தலைவர்கள் குடிபுடகு உதவி புரிதல்போல, இறைவன் ஏவல்வழி நினது அவ்வவவிடங்களிலுள்ள தெய்வங்கள் தந்தம் ஆட்சித்திறன் செலுத்துவாருகலின் அவர்கள் செய்யும் அருளும இறைவனது திருவருளை என உயர்ந்தாணாக. எல்லா வழிபாடுகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு அருள் செய்பவன் சிவபெருமான ஸ்ருவனை யோதனை, அவன் திருவாயை வழிபடுதலே ஸ்ரபநத பேரமாமம். அவன் திருவாயை மூலது செய்யும் அருவருளிலலம் வீண்செயல்க வாகுமாதலால், இறைவனது கட்டளைவழி நிற்பலே அறம். நிற்பதா அருடகடலாகிய அவனை வழிபடு முறையினைக் கைக்கொள்ளுக. அபபெருமான நிற்பதும் இயங்குவதுமாய இருவகை வடிவங்களிலும் நின்னு உயிர்கள் செய்யும் வழி

பாட்டினைப்பெற்று அவர்களுக்கு அருள் புரிவன். அப்பெருமானை மனதந்ததே உறுதியாக நினைந்து வழிபடின், அது பூரணமான வழிபாடாகும். நாடோறும் அவனுக்கு அன்பு செயது வழிபடுக. பரமபொருளாகிய அவனைச் சிந்தனை செய்க.

முதலவன் திருவடிப்பேரன்பர் செய்யுஞ் செயல்கள் மூச்செய்கையாகத் தோன்றினும் அவைகள் உண்மையில் அறச்செய்கைகளே. அவன் திருவடிக்கனபிலாதாரா செய்யுஞ் செயல்கள் புண்ணியமாகத் தோன்றினாலும், அவைபாவமாக முடிதல்கூடும். தக்கனது பெருவேளவி தீமையாயும் சண்டேசுர நாயனார் இழைத்த கொடுஞ்செயல் நன்மையாயு முடிந்தமை காண்க.

மறைகளெனப்படுவன ஈசுவரது கட்டளையே; அங் கட்டளையின்படி நடவாநாறைய ஒழுததபெருநுதி அமைக்கப்பட்ட சிறைகளையே நரகம். கட்டளையின்படி நடப்போர் தங்குதம் கமைத்த பெரும பதிகளே விண்ணுலகங்கள். உடலெடுத்த எல்லா உயிராகட்டும் இவை துன்பங்கள் இறைவன் கட்டளையின்படியே பொருநதுவன. அரசன் செயலின் வைத்து இறை செயலை அறிக. அரசன் செயலும ஈசன் அருள் வழியே யாதலின், உலகில பெருமபாவஞ் செய்து தக்க தண்டனை யுற்றோர் மறுமையில் நரக மெய்தார். தண்டனையார் றிருததம் ஏற்படக் கூடுமாதலின், தண்டனைப் பட்டோர் தூயராவார். அருளினால் இறைவன் காட்டிய நெறி நிற்பாருக்கு, மயக்கத்திற கேதுவாய மலேநாயை இறைவன் ஒழித்தலால், இறைவனுக்கு மருதுவனென்ற திருப்பெயர் உண்டு. நல் வினை தீர விண்ணுலகப்பேறும், தீவினை தீர நரகத் துன்பமும் அவன் அளிப்பன.

மருத்துவன கூறிய தானமுறைப்படி ஒருவன் ஒரு குவனாபிவ, பிணிகள் எய்தமாட்டா. அமுமுறையிற் றாபபினால், பிணிகள் நோந்து துறாபம விளைகுகும். அப பிணிகளா தீர மருத்துவன மருந்தினைக் கொடுப்பால். தூல முறையிற் றாபபாத விடத்தும் பணடை வினையால் வரும் நோயினை ஈழம், அவன மருந்து உண்பித்ததுத தீர்ப்பன. இவ்வனமே இறைவனும் தன கட்டளைவழி நிலலமையால் உளதாந் தீமையைத் தீவினைப்பயனுகாசசியாற் தீர்ப்பன. இம்மையில் அவன கட்டளைவழி நினாலும், முன வினைப்பயனுப நக ரக கிடாபனவறதை யொழித்தற்குரிய வழிபாட்டு முயற்சி யிற் செலுத்தியும் அவன அவற்றைத் தீர்ப்பன.

உலகத்திலே சில நோய்களால் ஏற்பட்ட ஊலத்தினை மருத்துவன விரைந்து அறுத்துக் கீறித் தீர்ப்பன. வேறு சில நோய்களின் கெடுதியைப் பாலோடும கற்கண்டோடும கலந்த மருந்தினை உண்பித்ததுத தீர்ப்பன. இறைவனும் அவ் வாறே இடைபதுன்பங்களாய மருந்தை ஊட்டி வினை நோயைத் தீர்ப்பன. இறைவன புகிபபிகுகும் வினைப்பயனகளை உயிரா துகருமுறை எவ்வாறெனின கூறுதும்; ஐமத்தங்களை லாகிய இவ வுடம்பு கழிந்த உடனே உயிரகளை தமது துண னுடம்பாகிய எண்ணுடலே இரு வினைப்பயன துகாதற் குரிய உணர்ச்சியுடம்பாகத் திரியப்பெற்று, துறக்க இன் பத்தினைபும் நிரயத் துணபத்தினைபும் துகர்ந்த பின்பு, குற்றமற்ற துணனுடம்போடு மீண்டுமிவவுலகிற் கருப்பை யிற் சேர்ந்து எஞ்சிய வினைப்பயனை துகர்த்தற்குத் தொடங் கும. வினைகளின் வெவவேறு தனமைக்கேற்ப, ஒரு பூக் உடம்பை நீத்த உடனே உயிரானது சவாக்க நககம் புகா மல், மீட்டு மொரு கருப்பையிற் சென்று பிறத்தலுங்

கூடும். அவ்வாறன்றி ஒருடம்பையு மெடாது கல்லைப் போலக் கிடந்து, சில காலம் கழித்து நாகம் புகுதற்குரிய உணர்ச்சியுடம்பை யெடுத்ததலுங் கூடும்.

இம் மாற்றங்கள் எவ்வாறு நிகழ்மெனில், பாம்பு சடடை கழன்றுவதுபோல, உடலை விட்டு ஓரிடத்தில் உயிர் கள நிலைபெறுதலும், முட்டையை விட்டுக் குஞ்சு பறந் தோடுவதுபோல ஓரிடம் விட்டு வானாடு சென்று பிறிரோ ரிடம் சேறலும், கூடுவிட்டுக் கூடுபாயதல்போல ஒருடம்பு விட்டுப் பிறிரோடும பெடுத்ததலும் நிகழப் பாலன. இங் கனஞ் செய்வதால், உயிர்கள் தமமின வேறுவதில்லை. அறிவு மாறப்பெறுமே யெனின், நனவினுள்ள உணர்வு மாறியே கனவின உணர்ச்சியை உயிர் தலை பபடுதல போலும் அஃதென ஓர்க.

அறச்செயல், பாவச்செயல் எனனு மிருவகைச் செய லுக்கும் முதற்காரணமாய் மூலவினை முமமலங்குரிலொன் றாக உயிராகத் குளாது. அது நனமை தீமையாகிய காரண வேதுவானும் உய்ததுணரப்படும். அம் மூலவினை செய லாய வெளிப்படடாலன்றிப் பயன்றாமையின, அது இரு வினையின் வேறாக வையதெண்ணப்பட வில்லை. மூல வினையே காமியமல மெனப்படும். கான்மிய மெனபது காமியமா யிற்றெனப்.

மலம் என்பது உயிரைக் கட்டுப்படுத்ததுவது. இரு வகைச் செயலும் இவபதுனப் நுகர்ச்சியில் உயிர்களைக் கட் டுப்படுத்ததுதலால், அவற்றிற்கேதுவாய் மூலவினை மல மெனப்பட்டது.

மூல வினை தொடக்கமில் காலமாக உயிரைச் சார்ந் துள்ளது. அதனினின்று இருவகைச் செயல்கள் தோன்றி

யழிய அவற்றின பயனும் நுகரப்பட்டுக் கழிதலால், வினைக்கு ஆகியநத முண்டென்பா. அங்ஙனமாயினுந், மீட்டு மீட்டுஞ் செயப்பபட்டுப் பயன தருதலால் அதனா றறிவாமை புலனாதல் காண்க. மூல வினையாவது ஆனாவந தோடு கலப்புற்று மாயாவடி வங்கனிப் பொருத்தி, உரிபைக் கட்டுப் படுத்திப் பலவேறு பிறனிகர்வறு, உயிராகட்குப் புலனாகாது முதல்வன் கட்டளைக் கீழடங்கியியலும்.

உயிர்கள் வினைக்கிடாக வெவவேறு பிறவி யெடுத்துங் காலை, துண்ணுடம்பு துரிபெய்தப் பெறும். அந்னை அசுச மாறிப் பிறத்தலைன்ப. ஒருசாரார் நிற்பனவும் நடப்பனவு மாய உயிர்கள் அவ்வப் பிறவியிலே மீட்டு மீட்டும் பிறக்குமே யன்றி அசுசமாறிப் பிறத்தலிலலை யென்பார். அது பொருநது மாறிலலை. மக்களையாகுக விட்டு விண்ணுலகிவையும் நுகரசு செலவார, மக்களையடி கொண்டு அவதாரம் நுகர்வதிலலை, தேவவடிவெடுத்தே நுகர்வார்; அங்கும அசுச மாற்றமுள்ளது. மனிதவடிவாய விண்ணுலகின்பம் நுகர்வதெனின, அவ்வுலக மும் மக்களுலகமே. தேவரானோர் மீண்டு இவ்வுலகிற் பிறகருங்காலை மக்கள வடிவெடுப்பதன்றித் தேவராய்ப் பிறப்பதிலலை.

தோற்றத்தில் அசுச மாறுதற்குக் கம்பளிப்பூச்சு வண் டாக மாறுவதையும், புழுவானது குளவியாக மாறுவதையும் காட்டாகக் கூறலாம். இவிகாச பராணங்களுள், அகலிகை கல்லானமையும், திருமால் பிறவி எடுத்தமைபும, சிலந்திப் பூச்சி செங்கடசோழனானமையும், எலி மாபலிப் பெருமன்ன னுரினமையும் உதாரணமாகப் பேசப்படும். அவை சிறப்புக் காரணமாய் வெஞ்சொல்லாலும் அருட் பேற்றினாலும் ஆயிரவெனின், எல்லா உயிர்களும் தத்தம் வினைக் கேற்ற

வாறு முதல்வனது ஒதுப்பிற்கும் அருளிற் கு முரியவாதல் தோக. வடிவமாற்றம் உயிராகடகு இறைவனு லமைவன வாகும். பருவுடம்பின் மாற்றத்திற்குக் காரணம் நுண் ணுடம்பின்கண் ஏற்படும.

ஒரு தன்மைத்தாய நுண்ணுடம்பு பல்வேறுவகை யாதல் பாங்கனமெனில், ஒரு தன்மைத்தாய பொன்னே, ஆரம், சங்கீர முத்தலிய பல்வேறு வடிவனுடய அந்நிகரான ஆக்கப்படுதல்போல எனக.

நுண்ணுடம்பினின்று பருவுடம்பு தோன்றுவது எப் படியெனில், பொன் பணியாவதுபோலத் தோற்ற வேறு பாட்டினுலன்று; விததுமரமானற்போல, ஒன்று திரிந்து பிறிதொன்றுய்த் தோன்றுவது போலவு மன்று; மதியின் கலைகள் மறைத்து ஒவ்வொன்றுய்த தோன்றுவது போலவு மன்று; மரத்தின் மேற்பகுதிகள் அற்றொழிந்தபின், மரவேரி னின்று பிறிதொருமரம் உண்டாதல் போல நுண்ணுடம் பிலே சத்திவடிவமாபி ருந்த பரு உடம்பு வெளிப்படு மென்க.

வித்தினின்று மரமுண்டாதல் போல, வினைகாரண மாக, நுண்ணுடம்பினின்று பருவுடம்பு வெளிப்படும். மரமழிந்தால விதது அழிபும். பருவுடல் அழிந்தாலும் நுண் ணுடம்பு அழிவதில்லை. மதியின் கலைகள் பகிளுறுள், அவற் றிற்குக் காரணமாய கலை அழிவதில்லை. அதுபோல நுண் ணுடல் அழிததில்லை.

பருவுடம்பிற்கு நுண்ணுடம்பு முதற் காரணம். அதற்கு முதற்காரணம் மூலப்பகுதி. அதற்கு முதற் காரணம் தூயதலமாயை. அதற்கு மேலாகக் குண்டவி சத்தி யெனப்படுந் தூயமாயை உள்ளது. உயிர் சிவத்தி

னைசு சார்ந்தபோது இவற்றின் தொட்பனைத் தூர் அழவே யொழிந்துவிடும.

மூன்றும் அதிகரணம்

இறைவன் உயிர்க்கு உடல், மனம், உலகம், நுகர் பொருள எல்லாமுதவி மலங்களைப்பொழித்து வீட்டாவினென்பது கூறப்பட்டது. உடல முதலியன மாயையின லாவன. மாயையும் ஒரு மலமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. மூல மாயை ஆணவத்தைப் பிறிதொரு மலத்தால் இறைவன் நீக்கு வனென்பது எவ்வாறு பொருந்துமெனின், ஆடையின் அழுதகைச் சாணி, உவர்மண் முதலியவற்றின் கலப்பால் நீக்குதல்போல இறைவன் மாயையினாலே உயிரைப்பாற்றிய மலத்தைப் பொழிப்பனென அறிக.

மாயையென்பது யாதெனில், அது என்றுமுள்ளதாய், அருவமாய், பொருட்டனமைபால் ஒன்றாய், உலகத்திற்கு வித்தாய், அறிவிலதாய், எங்கும பரந்ததாய், இறைவனுக்கு ஒரு சடசத்தியாய் உடம்பு முதலியவற்றிற்கு முதற்காரண மாய் நின்று உயிர்க்கு ஒரு கட்டாய, உயிரின் மெய்யியல்புக்கு மாறுபட்ட உணர்ச்சியைக் கொடுப்பதால் மயக்கமுஞ் செய்வ தாயுமுள்ளது. மயக்கஞ் செய்வதது தூய மாயையென அறிக. ஒடுக்கம்கிழந்தபோது உயிர்தள் தங்குமிடமாயது மாயையே.

அம் மாயையினின்று கால முதல் தோன்றும். காலமா னது முதலவன் கட்டளையால் முதலிறப்பட்டுச் சென்ற கால எல்லைப்படிம, நிகழ்காலப் பயிணையும், எதிர்காலப் புதுமை யைப் பொருத்துவிப்பதாய், உலகு, உடல் ஆகியவற்றின் முத் தொழிலை வரையறைப்படுத்தி நிற்பது.

முறைமுதல் என்பது காலத்திற்குப் பின், மாயையிற் றேன்றி, அவரவர் செய்த வினையை அவரவரே துகருமாறு செய்விக்கும்.

அதற்குப் பின் மாயையினின்று கலை முதல் தோன்றி அனைவ இரூளைச் சிறிது ஒதுக்கி, உயிரின் செயலாற்றலைப் பொதுவகையாக விளக்கும். கலையில் புலமுதல் தோன்றி அறிவினைப் பொதுவாக விளக்கும். புலத்தில் அவாமுதல் தோன்றி உயிரின் விழைவாற்றலைப் பொதுவாக விளக்கும்.

ரண்டுக் கூறிய காலம், முறை, கலை, புலம், அவா என்னும் ஐந்தும் பற்றி நின்ற உயிர் தோன்றல் (புருடன) எனப்படும். உலக நுகர்ச்சியில் நோக்கமாய் நிற்கு நிலையே தோன்றல்முதல் எனக் கொள்ளுக. இது உணமையில் ஒரு முதல அல்ல.

கால முதலிய ஐம்புதலையும் பஞ்சபஞ்சகம் என்பர். ஐயுடை என்பது தமிழ்.

கலை முதலினின்று மூலப் பகுதி தோன்றும். அம் மூலப் பகுதியில் மூவகைப் பண்பும் அடக்கமாயத் தோன்றி நிற்கும். அவை வெளிப்படையாய்த் தோன்றுங்கால் பண்புமுதல் உள்தாம். ஒவ்வொரு பண்பும் முத்குறிப்படும். அப்பண்புமுதலிற்றேன்றுக் தத்துவங்களும பண்பு வடிவா யிருக்கும். அவையெல்லாம் உயிர்க்குப் பொருள் நுகர்வுக் கருவியாய்க் கடடுக்களாய் நிற்பன. உயிர் அவற்றைச் சார்ந்து பண்பு வடிவாயிருக்கும். உயிர்களிடத்தே முப் பண்புகளுள் ஒன்றிரண்டு மிகுந்தும், பிற குறைந்துமிருக்கும்.

மூலப்பகுதியின் சார்பால் உயிர் திரிபுணர்ச்சி யுடைய தாம். அதுவே உலகப் பொருளிற் பற்று வைத்தற்கேது

வாகிய மெய்யுணர்வினமையைத் தருதலால் அது அயிர்தையைத் தருவதாக நூல்கள் கூறும்.

பண்பு முதலினின்று மெய்ப்பண்பு, செயற்பண்பு, தாழ்ப்பண்பு எவற்ற மூன்றும் உளவாகும். இவை முறையே சாத்துவிகம், இராசகம் தாமதமெனவும் படும. மெய்ப்பண்பிலே விளக்கமும் மெனமைபும அடங்கும். செயற்பண்பிலே விசைவும் தாக்கும அடங்கும்; தாழ்ப்பண்பிலே செருக்கும தகாதன விசைதலும் அடங்கும். மெய்ப்பண்பு அறிவினை விளக்கும; செயற்பண்பு நுகர்ச்சிகளின் செலுத்தும்; தாழ்ப்பண்பு மடி விளைக்கும. இவற்றின் விரிவே பிற குணங்களெல்லாமென அறிக. பெரியாணைப் பேணல், பணிவு, இனியவை கூறல், பொறை, உறுதி, இரக்கம், உயிர்குண நாட்டமுதலியன முதற்பண்பிலடங்கும். வீரம், மானம், நுகர்ச்சி, விருப்பம் முதலியன இரண்டாவதுணர் அடங்கும். ஊக்கமினமை, பேருறக்கம், களவு முதலியன மூன்றாவதுணர் அடங்கும்.

முப்பண்பில மெய்ப்பண்பு மிகுந்து தெளிமுதல் தோன்றும். தெளி முதலானது உயிர்களின் நற்செயல், தீச்செயல் சார்த்தகிடமாய், ஒரு பொருளை இன்னதென்று துணிதற்கருவியாய், முக்குணச் சார்பால், இன்ப துன்ப மயக்கத் தோற்றம் புலப்படுவதாய், உயிர்களின் அறிவு தொழில்கட்கு ஆகரவாய் நிற்பது. அதுவே பலவகையான பாவகங்கட்கும் இடமாம். அவற்றை ஐம்பதெனவும், அறுதூற்றுப் பன்னிரண்டெனவும் கணக்கிடுதலுமுண்டு. அவற்றைச் சிவஞான பாடியத்துட் காண்க. “அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டுஇங்கு அறிவினறி” என்ற மணி வாசகமும் அது.

தெளிமுதலிவரிவறும் வினைமுதன்மை யுண்டாகும்; அது அகந்தைககு விததாயுள்ளது, பிராணனை இயக்குவது, இயை வடிவாயது, பொறிநடகுப புலனுப பொருளை யாவா எனறும் எனடுதனறவ கருதுதற்கேதுவாய்த தெளி முதலோடிணந்து நிற்பது. வினை முதன்மை முபபனையில் இரண்டாவதாகிய செயற்பண்பு பிசுநதது. அது தெளிவு, செலவு, தாழ்வு எனறு முத்திறப்பநம். இவற்றை முறையே தைசுதம், வைகாரிகம், பூதாதி என வடதூலார் கூறுவர். தெளிவில் நின்று மனமும், அறிவுப்போறி ஐந்தந் தேதான்றும், செலவில் நின்று வினைப்போறியைந்துந் தேதான்றும். தாழ்வி னின்று தன்னளவு (சன்மாததிகரை) எனப்படும் பூதநுட்ப மைந்துந் தேதான்றும். இவையைந்தும், மனம், தெளிமுதல், வினைமுதன்மை என்னும் அகக்கருவி முனறுங்குடி, எண்ணுடல் என்னும் நுண்ணுடம்பாகும். மனமானது, எதிர்ப் பாட்டரைபபற்றும். அதனை பகுதியாய சித்தம், பற்றியதை யாடுதன ஆராயும். நினைவாற்றலைச் சித்தத்தின் குணம் எனப. மனம் ஐயநிலையில் நிற்கும். ஆங்குடம் துணரிவே நென்றெழும். புத்தி துணரியும்.

அறிவுப்போறிகள் மெப், வாய, கண், முக்கு, செவி யென்னும் உறுப்புக்களை இடமாகக கொள்வன. அவை ஐம் பூதங்களினிடமாய நின்று, பூதஇயலபுகளை யறியும். அவற் றிற்குப் புலனும் பூதகுணங்கள், ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை எனபன.

வினைப்போறிகள் எனபன, சொல், கால், கை, கழிவிடம் மகிழிடம் என்னும் ஐந்தையுமிடமாக உடையன. இவற்றிற் குச் சொல்லுதல், சொல்லுதல், இடுதல், கழித்தல், மகிழ்விந ல்துத எனபன தொழில். சொற்போறி வானிடமாய் நின்று

சொல்விக்கும். செல்பொறி காற்றிடமாய் நின் று செறுதும். கைப்பொறி அனலிடமாய் நின் று இற்தல் ஏற்புறச் செய்யும. கழிததற்பொறி நீரிடமாய் நின் று அழுக்குகளை ம் கழிவிக்கும். இறுதிப்பொறிமுதற்புகுததைப் பற்றி மகிழ்வு விளைக்கும்.

அறிவுப்பொறியும் வினைப்பொறியும், புறமகத்தினம்; மனம், வினைமுதல்கள், தெளிமுதல் எவ்வளவு உட்காறியி. கலை, புலம், அவை என்பன உட்காறியிருப்பன. இவை யனைத்தும் மாயையின் வாயிற்றிற்கென்றி யுயிரை ம் காட்டுப் படுத்து நிற்பன.

பூததாட்பங்கள், சுவை, ஸ்ரீ, உவம், ஓமை, காற்றும் என்றபெயருடையன. இவை பொருள்களை யுயிர்ப்பாறு பொறுகட்கு ஊக்கந்தருவன. பூததாட்பங்களால் தன்மாத் திரைகளும், பூதகுணங்களும் பெயரெய்த் தகையுடையன எனினும், தன்மையால் வேறென உணர்ந்த பூததாட்பங்களி னின்று ஐம்பூதங்கள் தோன்றும. ஐம்பூதங்களால் வான் எல்லாவற்றிற்கும் இடங்கொடுக்கும். காற்றினால் எங்கு மியங்குவதாயப் பொருள்களைத் திராட்டுந்தன்மையால் நெருப்பானது, சுருதிலோடு பொருள்களை இணைக்குந் தன்மையுமுடையது. நீரானது தன்மையோடு பதமாக்குந் தன்மையுமுடையது. மண் தன்மையோடு தாங்கு ம பொறையுமுடையது. உலகப்பொருள்கள் ஐம்பூதக் கலப்பா லுண்டாய் விளங்குகின்றன. ஐம்பூதங்களின் தனிவடிவம் வேறுகக்கூறப்படும். மண் காற்கோண வடிவுடையது; புனல் பிறைவடிவுடையது; அனல் முக்கோண வடிவுடை யது; கால் அறுகோண வடிவுடையது; வான் வட்டவடிவுடை யது. இவற்றின் நிறம், முறையே, பொன்மை, வெண்மை, செம்மை, கருமை, புகைநிறம். இவற்றிற்கு வித்தான எழுத்

தொலிகள் முறையே லகாரம், வகாரம், ரகாரம், யகாரம், அகாரம், என்பன. இறுதி நின்றதை ஹகாரமென்பாந் முள்ளி.

இவற்றிற்கு அடையாளங்கனாவன முறையே வர்க்கிப் படை அல்லது குளிரம், தாரை, குறுக்கு என்னுந் சுவர்திரம், அறுபுள்ளி, வெண்ணி (அமுதவிந்து) என்பன. இவைகட்குத் தலைவர்கா முறையே மலரோன், மாலவன், உருத்திரன், பெருமுதல்வன், அருட்சிவன் என்பவர்கள். அவர்கள் தொழில் படைத்தல், காததல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன. தூய்மையின் பகுதிகளாய்த் தத்துவங்களை உளளடக்கிய ஐந்து கலைகட்கும் இவ்வாறே தலைவர்களும் அடையாளங்களும், எழுத்துக்களும் கூறப்படுவதால், கலைத்தலைவர்களை ஐம்புத்தத்திரமும் இயக்குந் தலைவர்களாய் உளளடரென்பதும், ஐங்கலைப்பாடு ஐம்புத்தக் கட்குத் தொடர்புண்டையும ஊகிக்கப்படும்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அறிவில்லாத் மாயா காரியங்களேயாம். தூயமுதல்களாகிய ஐந்தும் இறைவனது அறிவாற்றலின் நேராய சார்புடைமையால், அறிசாப்பின எனப்படும். புருடத்தத்துவமென்பது உயிர்ச்சார்புடைமையால் அறிவுள்ளது மில்லது மெனப்படும சித்தசித்தகாம். ஏனை முப்பது முதலும் சடமேயென அறிக. உயிர்களை இயக்குந் தலைவர்கள் தூயமாயா உலகங்கரிலுள்ளவர்கள். உயிர்கட்குப் போக நோக்கத்தரும் தத்துவங்கள் தூயதல் மாயையிற் றேனறினவை. உயிர்கட்கு மூகாச்சி மூலப்பகுதியின கிழுள்ள முதல்களால் அமைவன. ஆதலால், தூயமாயையி லுண்டாய முதல்களின் தொகுதி இயக்கு எனவும், தூயதல்

மாயை முதல்களின் தொகுதி 'நுகர்நோக்கு' எனவும், மூலப் பகுதி முதல்கள் 'நுகர்ச்சி' எனவும் கூறப்படுகின்றன.

தூயமாயா ததனாவங்கள் சிவமுதல் எனவும், தூய்தல் மாயாததனாவங்கள் அறிமுதல் எனவும், மூலப்பகுதி முதல்கள் வங்ங் உயிர்முதல் எனவும் பொய்ப்புறுத்தப்படுகின்றன.

அருவார், உருவம், அருவருவாய எல்லாம் பொய் கரும முதல்களினாலாகிய வடிவங்களாம். முதல்கள் பரிபண துண்ணியன, மிக துண்ணியன என முடிபெயர்ந்தன. முதல்களை நிலைக்காமாகக் கொண்ட அனுபவங்கள் தெய்வங்களும் சிவ பஞ்சக் தெய்வங்களும் அவ்வாறு முதல்களின் பொய்யாப் பேசப்படும். ஆதலால் எல்லாவற்றையும் முதல்களின் வைத்தறிக. நிலமுதல் மூலப் பகுதி யீடுதல் இருபதாய நான்கு முதல்களும் உயிர் முதல்வருதிய கறைமீடற்றிறையால் ஒடுக்கமெய்தும். மூலப்பகுதியின்மேலுள்ள அறு முதல்களும் அறிமுதல்நிலைவராய அனந்தால் ஒடுங்கும். சிவமுதல்நிலைவரால் தூயபுலம் (புத்த வித்தை), அரகமுதல், அருட்சிவமுதல் எனனும் தூய முதல்கள் ஒடுங்கும். அருண முதலும் சிவ முதலுமாகிய இரு முதல்கள் தூய சிவனால் ஒடுங்கும். தோற்றமூல இம்முறைபேய யானென அறிக. தூய சிவனாரே மாநின்றி வைகு முதலாம்.

நான்காம் அதிகரணம் .

அகச் சமயம் அறினுக்கும் வேறாய சமயங்களிற்குறப் படும் தெய்வங்களெல்லாம் மணமுதல் தூய்தல் மாயை, வரையாள முதல்களில் நிலை பெறுவனவாகும். கடவுள், உயிர், இருள், வினை, இரு மாயை என்பவற்றை ஒப்புக் கொண்டுள்ள அகச் சமயங்களாறும் கூறும் தெய்வங்கள்

இழைவனது ஒடுக்கம், காப்பு, வளர்ச்சி என்ப நலையின் பாய் படுமாக்கின, தூய முதல்களிடத்தவாம். சித்தாந்த சைவா கடலும் கடலா எல்லாத் தத்துவங்களைப்புகு நடந்த தூய சிவமென உணர்க. அதனூய சிவன ஸ்ரவணே, ஸ்பாபது வகையாக நடுபபன. சிவம், அருள் (சத்தி), ஒலி, வட்டம், அருட்சிவம், பெருமுதல்வன், முதல்வன், மாலவன், மலரோன் என்பனும் திருமேனிகள் ஸ்பாபதும் ஸ்வரீளி ருந்து ஸ்வரூப முறையே தோனலும். முதல நான்கும இழைவனது தோனரூப திருமேனிகள். நடு நின்றது பிழம்பாய இழை வடிவம். இறுதியில் நின்ற நான்கும உருவத் திருமேனிகள். தூய உலகங்களில் இவ் வொன்ப தும் இழைவன் திருமேனிகளே. தூயதல மாயா உலகங் களிலே, பெருமாவ அனந்தா வாயிலாக உருவத் திருமேனி கொள்ளுவன். மூலப்பகுதிச் சார்பாய உலகங்களிலே, கறை மிடற்பண்ணாலை அவன் நிலைக்காமாகக் கொண்டு உருவத் திருமேனி கொள்ளுவனென அறிக.

அருள், வட்டம், என்பன சத்தித் தன்மையன. இவற் றோடு அருட்சிவ முதல்வி, பெருமுதல்வி, உமை, திரு, வாணி ஆகிய சத்தி வேறுபாடுகள் ஏழும் ஸ்ரே சிவசத்தி யின் திருமேனிகளே.

சிவசத்தி, எல்லா முதல்களிலும் பொருந்தியிருக்கும். அசத்தியை இழைவன் நிலைக்காமாகக் கொண்டிருப்பன. ஆதலால் இழைவனது திருமேனிகளெல்லாம் சத்தியின் சார்பாய் நின்றனும், இருவருக்கும் பொதுவாயுள்ளனவே. சத்தி மரமபோல்வதெனின், சிவம் அமமரத்தின வையம் போலும். சிவனுக்குச் சத்தி அவன் விரும்பியவாதே எல்லாம்

ஆகு மாநிலிள், சத்தியை அவனுக்கு மனைவியென்று சொட்டும்
வழக்கு உலாதாரிபுறு.

சிவ முதலில் நிவறு அருண் முதல டேநான்னும. அநன்
கலிளறு அருட சிவமுதல டேநான்னும. ஆதலால் சிவம
சத்தியைப் பெற்றும், சத்தி சிவத்தைப் பெற்றும், இந்நவ நங்
கலந்து உலகுமுரிநுமாகிய எல்லாவற்றையும் பெற்றும்,
சிவபிராவ மணமிலா இளைஞனே; அருண் முதலனி
மணமிலா மண்கையே. தவநதற் சிபந்தர பேரறிஞர் இங்
வுணமையை ஒர்வா.

உடம்பு, கருவிகள், உலகம், நூநா பொருள் என்பன
முதல்களாலாயினவேயென்றும், உயிர்க்குக் கட்டு, வீடு
எவனு மிருவனாகியும் முதல்கள் கலப்புறுகின்றன
என்றும், முதல்களின கலப்பு உயிராகவறி. முதல்வனுந்
கில்லையென்றும் அறிந்து முதல்களை யுட்படுத்தி மேற்பட்ட
ரிப்புக் கலை முதலிய கலைகளைத் தூயநாக்குமிடத்தே, முதல
களின தொடர்பறுகாபெறாறு, அவற்றைக் கடந்த பரம்
பொருளை ஐயநுகிரிப்பதற் தெரிந்தேதானே சிவரு சத்தியைப்
பற்றிய உணமையை அறியவல்லவன் ஆவான்.

உயிர்க்கு எல்லா வகையிலும் முதல்கள் வந்து
பொருந்திய தெதற்கெனின், மூல வினையின் செயற்பாடு
கலையெல்லாம் நுகர்வித்தொழிதது, அவ்வினையை முதிர்வித்
தூப் பற்றைக் கழித்தற் பொருட்டும், அதனை யொழிபப்
தோடு மூலமலமாகிய ஆணவற்றைப் போக்குதற்பொருட்டும்
என அறிக.

ஆணவமலமென்பது யாதெனில், செம்பிற களிம்பு
போல, உயிர்களோடு தொடக்கமில் காலங் கலந்துள்ளதாய்,

பொருட்டவையையால் ஒன்றேயாய்வு, பலபல திறங்களுடைய தாய், உயிரினவையெழு நொழிலையு மறைப்பதாய், மாயா காரியங்களை நாடி கூடிய உயிரகட்டு துகரச்சி விருப்பம் நிகழ்ந்ததேதுவாய் நின்ற அறியாமையைப் பப்பபது.

ஆணவமென அறிவை மறைப்பது வேறொன்றில்லை, மாயையே அங்கவகு செய்வது என்றால், உயிரகரின் அறிவு விழைவு செயல்களை மாயையானது விவகுத்தேயனறி மறைப்பதில்லை. உலகு, உடல், கருவிதனா முதலியனா மாயையிழைத்திப்பன. மாயைப்படைபுகளை நாடி உயிரகடாத விடந்து அநன் அறிவினை மறைப்பது ஆணவமென அறிக.

சுதிரவனை முகில் மறைத்ததாயபோல் உயிரினறிவினை மாயை மறைத்து மென்றும், முகில் விலகியவுடன் சுதிரவ னொளி இலங்குதலபோல் மாயை ஒழியவே, உயிரினறிவு விளங்கு மென்றங் கூறுதல் பொருந்தாது. அது உண்மையானால் மாயைசார்பால் உயிரினறிவு செயல்களொழி தல் வேண்டி. அவ்வாறில்லாது, மாயைப்படைப்பாய உல் முதலியவற்றின் சார்பால் அறிவு செயல்களின் விளக்கமும, அவ்வாறேகிறால் அவற்றின் மறைப்பும் ஏற்படு தலால், மாயை விவகுதங் கருவியேயனறி மறைக்குங் கருவி யாகாது.

ஆணவமாவது உயிருடன் கலந்து உயிரறிவை மறைத்தலால், உயிரின் குணமேபோலவந்தானது; அது இருள போல்வது. மாயை அவ்விருளை அகற்றாம விளக்குப போல் வது. ஆதலால் ஒளியுமிருளும்போல் தமமுள மாறுபட்ட அவ்விருளும் வெவ்வேறென அறிக.

ஆணவம் உயிரின இயற்கைக்குணம் என்றால் உயிர் சடப்பொருளாகும். சூட்டுனுக்குக் கண்டெதிரியாமை கண னிவ குணமாகுமா? ஆகாது. கணனின ஓளிகுணத்தை மறைக்கும் படலம்போல உயிரின அறிவுக் குணத்தை மறைப்பதாய் அறியாமைபைத் தனக்குணமாக உடைய ஆணவமென்பது சடமாய், உயிரின்வெறுபுள் ளதென அறிக.

நெல்லுக்கு முளைக்குமாற்றல், தவிடு, உமி என்பன சேர்ந்தாற்போல முமம்லங்களும உயிரோடு பிணைந்து நின்று அதற்கு மயக்கம் விளைத்து அதன் உணமை வடிவத்தை மறைத்து நுகர்ச்சியையும், நுகர்ச்சிப் பொருளையும், நுகருந் தனமையையும் நல்கும். வினை, உயிர்க்கு இவைபதுன்பங் களைத் தோற்றுவித்தலால் முளைத்தப் சதம்போலவந்து. மாயை இவை துன்ப மீழ்முடல், கரணமுதலியன அளியாது. அது தவிடுபோலவது. ஆணவம் உட்போலவது. அது இவ் பதுன்பங்களை உயிர் நுகருமாறு நிலைபெறுத்துவது. உடல் கரணமுதலிய மாயைப்படைபடிக்களை மாயேய மலமென்றும், முமமலமுந் தந்தம் தொழிலைச் செய்யுமபடி, உயிர் பக்குவப் படுமவரை மறைத்தபெறுழிலைச் செய்யுந் சிவசத்தியை மறைப்படி மலமென்றும் கொண்டு மலமென்று என்றுங் கூறுப.

ஐவாலங்காரப் கட்டுண்ட உயிர் பிறப் பிறப்பெடுத்து, கொள்ளிவட்டமுட, காற்றாடியுட்போலத் துறக்கம், நானிலம், நிரயம் எனனு முவறிடங்கட்கும போக்கு வரவு செய்யும். முட்டை, வியாவை, வித்து, கருப்பை எனனும் நால்வகைத் தோற்றத்தினைபுடைய எண்பத்து நான்கு நூறுபிரப பிறப்பு வகைகளிலும் உழன்று மக்கட பிறப்பாடையனாதல், கடலைக் கையால நீந்திக் கரையெய்தினுற்போலும். மக்களாய்ப் பிறந்

தாம் உறுதிப்பொருளை யுணர்ந்ததும் தூல்கள் பயிலாத நாக ரிகுமில்லாத நாடுகளிற் பிறவாமல், தவத்திற்குரிய நாடுகளிற் பிறத்தல பெருந்தவப்பயனாகும். அங்ஙனம் பிறந்தாலும் தவஞ்செய்யுங் குடியிற் பிறத்தல அரியதாகும். அவ்வா றுயினபின்னும், புறச்சமயம் புகாது மெய்நெறி நிற்கப் பெறுதல அரிதாகும். மேலும், ஆற்றல், கல்வி, செல்வம், குலம், அதிகாரமெனனும் வாழ்வுபற்றி வருஞ் செருகுகும் வறுமைபற்றி வருஞ் சிறுமையுமில்லாது, தாழ்வேனுந் தன மையோடு சிவநெறிசாரும் நல்வினையுடைமை மிகஅரிது. சிவநெறி ஒழுக்கப் பயனகந்நாத அறிவோடு இறைவனை வழித்துவோர் அவனருள் பெற்றோராவா.

மக்கட பிறவியை இறைவன் வகுத்தது மனமொழி மெய்ளால் அவன பணியாற்றுகற பொருட்டே. வானுலகி னரும் மண்மிசைவந்து அரனை வழிபடாரிப்பவும், வழிபடு தற்கென மக்கள் யாக்கையெய்திய மடீவோர் தங்கடமை யாது முணரார். அங்ஙன முணராமை அவர்களின் தீவினைப் பயனே. மக்கள் உடம்பானது, கருப்பத்திலே அழிவதாயும், பிறந்தவுடன் அழிவதாயும், பிறந்து சிறிது வளர்ந்து அழிவ தாயும், வளர்ச்சி முற்றியபின் அழிவதாயும், நரைத்து அழிவ தாயும் உள்ளதாகலின், அதன் நிலையாமையை உணர்ந்து அஃது உள்ளபோதே அதுகொண்டு உயதிகூடுதற்கு முயல் வேண்டும்.

ஒருபொருளை நுகருங்கால் நமது அறிவு மற்றொன்றை அறிவதில்லை. ஒன்றினையறியுங்காலும் அதனை இடைவிடா தறியமுடியாது. இடைவிட்டு அறியுந் தனமையது. தூக்கம் மயக்கம் முதலியன வந்தபோது, அறிவு முற்றிலும் அடங்கி விடுகின்றது. துன்பமிக்க இவ்வாழ்க்கையானது இருப்பது

போல, நேன்றிக் கவடிபோல மறைநடுநாழிரும். பெல்வர
செருகதினாப் பெரியவா என்று பேசப்படுவோர் பிணைந
தோடொப்பா. அவர்க்கும் பிணைத்திற்கும். சந்தவப்புகுசு,
பூமாலை சூடுகை, பொன்னுடைதரித்தலு, பரிசனநடுநா லு,
கொட்டுமுழக்கம், சிவிகையேற்றம், அறிவொழிநது பேச
சிறுதிக் கிடத்தலு என்பன பொதுவாதலு காண்க.

பிணைத்தினை யொத்து வாழ்வாரா பின்னை நடைப்
பிணைகன்போல, தமது உடலையும், உயிரையும, உவவாதலு
யும வருத்தித்திரிபவர்கள், உடலு முதலியவை வில்லாம
கணபபொழுதிற்றோன்றி மறைபுந்தனம்பன வென்றிநது
இவைவனை ஒருபொழுதாவது அன்போடு வணங்குவார்களா
யின, அவர்களுக்கு அவன், வாவா என்றும வணங்குபபா
யான உயாபதம் அளிப்பன.

முன்னுஞ் சூத்திரம்

உடலின வேறாக உயிரெனபது ஒன்றுண்டு. அஃது
உடம்பிற பொருந்தி யான எனதெனனுஞ் செருக்குடைய
தாக்கும். ஐம்பொறிகள் உயிரல்ல. அவை அறியுமெனினும்,
உயிரைப்போல விழைவு செயலுடையவை அல்ல. பிராணனை
உயிரென்று, அஃது இன்பதுன்பங்களை நுகராமையின். நன
விலுங் கனவிலும், உயிரொன்றே பயிலவதால் காவில்
மாதத்திற் பயிலும் துண்ணுடம்பு உயிரென்று உயிர் ஐவகை
உணாசுகி நிலைகளுடையன. ஆதலின், அவையிலலாத கட
வுளா உயிரென்று. கருவிகளினதும் நீங்கிய மேல்நிலையிலும்
உயிருண்டு. ஆதலால் கருவிகளின் கூட்டம் உயிரென்று.

உடலிற்கு வேறாக உயிர் உண்டென்று கொள்வானேன்,
உடம்பே பொருள்களையறியும் என்னுமோவெனின், உடல்

பிணமானபோது, அஃது எதனையும் அறியக் காண்கிலேமே. பிணமாய்போது பிரிந்துபோவது உபிரென அறிக. பிராணவாயு நீங்கினமையால் உடல பிணமாயிற்றெனின், பிராணவாயு தூக்கத்தில் நீங்காதிருந்தும், அஃது ஒன்றையு மறியக் கண்டிலம். பிராணவாயு கருவிகளைக் கொண்டு அறியும. தூக்கத்தில் ஐம்பொறிகளுதவியினமையால் அஃது அறிதல் இல்லையெனின், பிராணவாயு அவற்றின வாயிலாக அறிந்துகொண்டிருக்கும்போது, அவை ஒடுங்குக காரண மில்லை. ஆதலால் கருவிகளை அடக்குமுயிர வேறு உள தென அறிக.

உடவினினு பொருள்களை அறிவது ஐம்பொறிக ளென்னில், அவைகளும் உயிர் தூங்கும்போது அறிவதில்லை. ஐம்பொறிகள் ஒடுங்கி நின்றலே தெரியாமைக்குக் காரண மெனில், ஐம்பொறிகளுள் ஒன்று எதையாவது அழுந்தி அறியுங்காலே, மற்றப் பொறிகள் தத்தம் புலனை அறிவ தில்லை. மேலும், ஒரு பொறி அறிந்ததை மற்றொன்று அறியக் கூடவில்லை. ஆதலால், ஐந்து பொறிகளையுங் கொண்டு பொருள்களை அறிபுமுயிர வேறுவதென்க.

நான்காஞ் சூத்திரம்

அந்தக் கரணங்கள் பொருள்களையறியுமென்னில், ஐம் பொறிகள் போல அவைகளுள்ளும் ஒன்று செய்வது மற்றொன்று செய்யலாகாமையின், அவற்றின வேறாய், யான் எனது எனனுமுணர்ச்சி உடையதாய், அந்தக் கரணங்களை அறிந்ததடக்குவதாய்க் கணவில் அவற்றை உட்கருவியாகக் கொண்டு, நணவில் அவற்றைப் புறக்கருவிகளிற் செலுத்தியும் நிற்கும் உயிர் வேறுவதென அறிக.

முதல் அதிகாரம்

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் எனலும் ஆய்கருவி, தெளிகருவி, செயற்கருவி, நினைகருவி ஆகிய நான்கும் உயிரோடு ஒப்பிடுத்து நின்று உயிரோயாய்த் தோன்றினும், அவை உயிரல்லவெனலும், கண்ணுக்கு விளக்குப்போல அவை உயிராக ஒரு கருவியையாமெனலும் அறிந்து உயிரின் உணர்வாத் தன்மை உணர்ந்தோர், தமம்மபுணர்ந்தோராவர். தமம்மபுணர்ந்தல் பசு ஞானமெனப்படும். அந்நகு மேலாயது சிவஞானம்.

அந்தக் கரணங்களால் பெறப்படும் அறிவானது சுட்டுணர்வெனப்படும். தூய முதல்களிலெழும் தூய எழுத்துகளால் சுட்டெழுத்து விளங்குபாலது. அவைகள் அந்தக் கரணங்களோடும் உயிரின் தோன்றல் நிலையாய், புத்தி தத்துவத்தோடு தொடர்புடையன. சிவமுதல் தோன்றல் முதலேச செலுத்தும்; நினை கருவியை அருண முதலும் செயற்கருவியை அகாரமும், தெளிகருவியை உகாரமும், ஆய கருவியை மகாரமும் செலுத்தும். சிவமுதல், அருண முதல், அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய ஐந்துஞ்சேர்ந்து ஒங்காரமாக. சுட்டுணர்வு தோன்றி யொடுங்குவதை நோக்கின, சுட்டில் அலையெழுத்து அடங்குவதை ஓங்கும். அகாரம், உகாரம், மகாரம், அருணமுதல், சிவமுதல் என்பவற்றிற்கு முறையே அயன், அரி, அரன், முதலவன், அருடசிவன் என்பவர்கள் தலைவர்கள். அகக் கருவிகள், எழுத்துக்கள், தலைவர்கள் ஆகிய முத்திறத்தவரோடும் உயிர் பொருந்திய வழி அது பொருள்களை யறிந்து பயனுலும். அங்ஙனம் பொருந்தாவழி, உயிர் அறிவிலலாதது போன்று கிடக்கும். இதனை இடைபிங்கலையிற் செல்லும் காற்றினை அடக்கித் தோந்த யோகிகள் நன்கறிவர்.

அகக் கருவி, எழுத்து, தலைவர் என்னு முவகையுங் கூடிய கூட்டமே உயிர் என்னில், கூட்டமெனபது ஒரு பொருளாயிலதாதவே, கூடிய பல பொருள்கள உளவென்ப தும், உயிர் இல்லையெனபதும் முடியும். அவையே ஆன்மா வெனில், அவற்றை அறிபவன யார்? அவற்றை அறிவேனான அவற்றின் வேறாய உயிரென அறிக.

இரண்டாமதிகரணம்

ஒரு பரம்பொருளை எண்ணிறந்த வடிவுகளாய்த் திரி புற்று நிற்ப, அவைகளெல்லாம் அறிவு, விழைவு, செயல்க ளுடையனவாய் அப்பரம்பொருளோடு தீயுஞ் சூடும போலக் குண குணித் தனமையுடையனவாய் நிற்பன; அவையே உயி ரெனப் படுமெனின், கருவிகளுதவியின்றித் தானே பொருள் களை அறியக்கூடிய கடவுளின் பகுதியாய உயிர்களும தாமே அறியும் வன்மைபுடையனவாயிருத்தல வேணும். அங்ஙன மின்றி உயிர் அகக்கருவி, புறக்கருவிகளைப் பொருந்நி நின்றே அறிதலைச் செய்கின்றது. ஆகவே, உயிர்களு கடவுளின் பகுதியாகமாட்டா.

இனி, உயிர் அறிவு மாத்திரையாய் நிற்பது எனில், உடலின் கண்ணே அறிவு, விழைவு, செயல்கள் நிகழமாட்டா. உயிரின் றோ முன்பாக உடலின்கண கருவிகள் தொழிற்படு மெனில், பிணத்தின கண்ணும், தூக்கமெய்திய உடலின் கண்ணும் அறிகருவிகள் தொழிற்படாமைக் கேது என்னை? அவைகள் ஒடுங்கினமையே ஏது என்னில், உயிரின் சந்நிதி யில் உடல் இருக்கும்போது அவை ஒடுங்குதற்குக் காரண மில்லை. இதனாற் சந்நிதியென்ற கொள்கை தவறு. சந்நிதி யென்பது ஒருவகைப் பண்பு. அஃது இரும்பை ஈரிழுக்குங் காரத்தத்தின் குணம் போல்வதெனின், காரத்தத்தின் முன்

இழுத்தலாகிய ஒரு குணமே கண்டோம். அதுபோல, உயிர் நின்முன் உடம்பிற்குமே ஒரு செயலே நிகழவேண்டும். அவ்வாறின்றி, நினைதலை, மறத்தல், ஓடல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்கல் எனனு மாறுபட்ட தொழில்களா நிகழத்தக்கது வெவ்வேறு? அவையனைத்தும் சங்கிதிரெவற ஒரு பண்பினையனானன? அத்தகைய பண்புடைய உயிரைக் குணம் யாதும் இல்லாது அறிவு மாதிரி யாய நிற்பதென்றல் பொருந்தாமாறில்லை.

இனி, உயிர் நுண்ணிய உருவப் பொருள் என்பையாறின், அஃது உடம்பினுள் எங்கேயாவது கண்ணுக்குப் புலனாதல் வேண்டும். அஃது உடம்பாய்த் திரிபுற்று நிற்குமெனினில், அஃது அழிவெய்தும் பூதத்தோடு ஒன்றுதல் வேண்டும். கருவினுள் அஃது எவ்வாறு உடம்பின் மூலத்தின் வேறாகப் புகுவதென்பதுங் காட்டவேண்டி. உயிர் கட்டபுலனாகாதெனின், உருவமென்ற கொள்கை தவறாகும்.

மேலும் உயிர் நுண்ணிய உருவமையதாகலிற் கட்டபுலனாகாதெனின், அது நுண்ணுடம்பாகும். அந் நுண்ணுடம்பு சடமாகிய மன்முதலிய அகக் கருவிகளாலும் பூத நுட்பங்களாலும் மாயது. உயிரானது நுண்ணுடம்பினுள், அதிநுட்பமாக நிற்பதெனில், அது கலை முதலிய முதல்களாலாய பரவுடம்பாய்ச் சடமாகும். அப்பரவுடம்பு அழிவுடையதாகலின் அது உயிராதல் யாங்ஙனம்? இனி உயிர் அருவருவப்பொருளென்னில் அநீலாபுமுருவாபும ஒரே காலத்தில் ஒரு பொருள் எவ்வாறிருத்தல் கூடும்? விரகில் நெருப்புப் போல எனின், அது கடைந்தபோது உருவாய் வெளிப்படுதலின், அது தக்க உவமையாகாது. மதியின் வடிவு போல உயிர் அருவருவாமென்னில், மதிபோல உயிர் கட்டபுலனாதல்

வேண்டும். மதி முற்றிலும் மறைந்து சிறிது சிறிதாகத் தோன்றுதல்போல, உயிர் அருவாய்க் கருவிற் பதிந்து உடம்பாக வளர்ந்து தோன்றுமெனில், சித்தாகிய உயிர் அசித்தாகிய உடம்பாதல் எப்படி?

இனி, உயிரானது ஆகாயம்போல அருவாய் விகாரமற்று நிற்பது எனனில், அங்ஙனம் அது நிற்பின, உடம்பினை இயக்க, ஆடுதல், ஒடுதல், நிறுதல், இருத்தல், கிடத்தல், புரளுதல் முதலிய பல்வேறு செயல்களைச் செயலிப்பது யாது?

இனி உயிர்க்குத் தானே அறியும் அறிவில்லை. மனத்தோடு கூடித்தான் அறியுமென்னில், உயிர் சடப்பொருளாகும். சடப்பொருள் பிறிதொரு சடத்தைக் கூடினால் அறியுந் தன்மைமையுமோ? உயிரைச் சித்தசித்து என்னில் ஒருபொருளே அறிவுடையதாயும் அறிவிலதாயுமிருத்தல் கூடுமென்றல் தவறு. அசித்தினைச் சேராத சித்து என்று உயிரைக் கூறவும் இடமில்லை. அசித்தாகிய கருவிகளைப் பொருந்தாமல் உயிர் எதனையும் அறியாது.

இனி உயிர் பரமானு அளவற்றாய் உடம்பினுள் நிற்பது எனில், அஃது உண்மையாயின் உடமில் உயிர் தங்க மாட்டாது. உடம்பிலுள்ள பல்சோடி துளைகளுள் ஒன்றின் வழியாக அது ஓடிப்போய்விடும். உடம்பில் அது கட்டுப்பட்டு நிற்பதெப்படி? அது, ஐத அணுக்களிலொன்றாமன்றோ. அஃது அத்துணைச் சிறியதாயின், உடற்பொறையைத் தாங்குவதெப்படி? அணுவினும் துட்ப்ப்பொருளிருப்பதால், அணு ஒடுங்குவதுபோல உயிரும் ஒடுங்கியழிவதாகும்.

உயிரானது, உடம்பில் நெஞ்சினகண் துட்பமாக நிம்ப,
விளக்கொளிபோல அதன் அறிவானது எங்கும் பரவுமென்ற
மிருதிதூலார் கொள்கையைத் தழுவினால், உயிர்க்கு உரு
உண்டென்ற கொள்கைபோல அஃதுநடவழுகும். உயிரானது
உடம்பெங்கும் வியாபகமாயிருந்தாலன்றி, உடம்பு முழுவாய்
முணர்ச்சி உடையதாகாது. விளக்கின் ஒளிபோல உயிர் பரவி
நிற்குமெனினில், விளக்கினொளி விளக்கின் துணையுடைய.
அவ்வாறே உயிரினறிவுமாமெனினில், உயிர் ஓரிடத்தில்தாத்தி
ரம் நிலைத்திருப்பதென்று கொள்ள இடமில்லை. விளக்கின் நுநி
போல்வது உயிரின் உணர்ச்சி யெனில், விளக்கின் சடரோ,
தொட்டவரைச் சடும்; அதன் ஒளி பரவுமிடத்தெல்லாம்
அஃது ஒத்த முறையிற் சூடுதருவதில்லை. உயிரின் உணர்ச்சி
உடம்பெங்கும் ஒத்தமுறையிற் பரவியிருத்தலால், விளக்கின்
சூடு உயிரின் அறிவிற்கு உவமையாகாது. விளக்கை ஓரிடத்
தில் வைத்தால் அதற்கு நெருக்கமான இடமெங்கும் அதன்
ஒளி ஒருதன்மையாயப் பரவும். உயிரின் அறிவு, ஐம்புலன்க
ளிடத்தினும் ஒருதன்மையாக நிகழ்வதில்லை. இக்காரணங்
தாலும் விளக்கொளி தக்க உவமையாகாதென அறிக.

இனி, உடம்பளவில் உயிர் நிறைந்து நின்ற பொருள்
களை உணருமெனில், உறக்கம் நேரிடக்காரணமில்லை. ஐம்
பொறியினும் ஒருங்கே அறிவு நிகழ்தல் வேண்டும். மேலும்
பெரிய உடல, சிறிய உடல என்பவைகளுக்குத் தக்கவாறு
உயிரினறிவு பெருகுதலும் சருங்குதலும் முடையதாகவேண்
டும். உடலுறுப்பினைகளுடைய அறிவுங் குறைந்து,
உடம்பு மாய், அறிவு மாய்ந்துபோம். ஆதலால் இக்கொள்கை
தவறு.

இனி உயிர் கடவுளைப்போல, எங்கும் பரவி நின்று
பொருள்களை யறிவுமென்னில், உயிர்க்கு உணர்ச்சி நிலை

மாற்றங்களாய் அவுத்தைகள் ஏற்பட வேண்டியதில்லை; போக்கு வரவிற்கிடமில்லை; ஐம்புலனும் ஒருங்கே அறியாது ஒவ்வொன்றாய் அறிதற்குங் காரணமில்லை; எங்குமே பரவிப் பாரிர் ஒருடம்கில அடங்கி நிற்கல இயலாது.

உயிரின குற்றமற்ற அறிவை மாயாகாரியங்கள் தடை செய்து நிறைவின, உயிர் அவுத்தைகளுவதாயிற்று என்னில், உடம்பின்கணுற்ற புலகருவிகளும் அககருவிகளும் உயிரின அறிவை விளக்குவனவேயன்றித் தடுபனவல்ல. உயிரின் தூய அறிவினை மாயை மறைக்கு மெனனின், அம் மறைப்பு எக்காலத்தும் நிகழவதாகும். நிகழின், வீடு என்பது இல்லையாய்முடியும். வீட்டைநதபின், மாயை மறைபா தெனின், உடம்பொடுகூடாக கேவலநிலையிலும் மறைப்பு இல்லையாதல வேண்டும். அங்ஙனமின்றிக் கேவல நிலையில் மறைப்பு இருந்தலின் அக்கொள்கை தவறானதென்றறிக. உயிரின வியாபகம் சடப்பொருளினிறைவு போல்வதன்று. அது முதல்வனது துடக்கற்ற தூடபவியாபகம் போலவது மன்று. சார்ந்ததன வண்ணமாயப் பற்றிய பொருள்களிற் றங்கும் வியாபகமுடையதாய், ஆணவமலத்தால் மறைக்கப் பட்டு அழியாத அறிவு, விந்நவ, செயல்களுடையதாய் நிற்பது உயிரென அறிக.

ஆணவமலத்தான்மட்டும் மறைப்புண்டு கிடக்கும் உயிரானது, தூய்தல் மாயையின் பகுதியைப் பொருந்திய வுடன், அறிவிச்சை செயல்கள பெரிதுவாக விளங்கப்பெறும். பின் அது கலை, புலம், அவா என்பவைகளின் சார்புற்றுச் செயல், அறிவு, விருப்பம் வெவ்வேறு விளங்கப்பெறும். பின் அகக்கருவிகளை உள்ளடக்கிய முக்குணச் சார்புற்று நிற்கும். இவை முறையே மாயாவுடம்பு, கலைபுடம்பு, குணவுடம்பு

என ஒதுப்பிவரும். பின், உயிர் தண்ணுடம்பாய எண்ணுடல் (புரியுபட்டகம்) பெற்று, பாதுகாப்பு பெற்று அதன் பண்ணாமாய நினது நனவுமுதலிய ஐவையுணர்ச்சி நிலைகளை உரிய காலங்களிலுறுவதாயப் போகது வரவு செய்து நல்வினைதீவினைப்பயன்களை துகாநது நிற்கும். இதனால் நன்முறைய ஐயுடம்பு முறையே இன்பப்போர்வை, புலப்போர்வை, அகப்போர்வை, உயிர்ப்போர்வை, போற்றும் போர்வை பெண்ப்பாடும. இவ்வைந்தினும் அகமுற புறமுற போக்கு வரவு செய்து, உயிர் அவ்வையுடமரின் தன்மையதாய் நிலைம.

இவற்றை உயிர் நடத்து முறைமை, தேதற் பாவையுட்புகுந்து அதனை ஆட்டுதல்போலவும், மரப்பாவையை நாரினுலியக்குவது போலவும், தேரினைப் பாரின்ரிது பாகவசெலுததுவதுபோலவும், கூடுவிட்டுக் கூடு பூயதல் போலவும், லேடம் பூண்டு நடிப்பதுபோலவுமாம்.

உடல், பொறி, உயிர்க்கால், அகக்கருவி என்பவற்றையும், அவற்றைக் கொண்டுணரும் திரிபுணர்ச்சியையும், தன்னை வேற்றுமைமலவாகக் கருதி யான் என்றாம், என தென்றும் அவற்றைப் பாராட்டுமியலவு உயிர்க்குண்டு. என்னார், என் வீடு எனப்படும் புறப்பொருள்கள் உயிரின் வேறுதல் போலவும், உடமரின் பகுதியாய நகம், உரோம முதலியன வேறுதல் போலவும், உடல், பொறி முதலியனவும் உயிரின் வேறுமென அறிக. பொன், அணி, ஆடை, மலிகை முதலியன அணியப்பட்டபோது யான் எனது என்றற் குரியவாய், களையப்பட்டபோது அனை அணிந்தவனின் வேறுதல் போல, உடல், பொறி முதலியனவும் வேறுமாதலின் அவற்றை யான் அல்லெனெனப் பிரித்தறிக, உயிரை

பும் எனது என்றுமைக்கும் வழங்கும் கேது என்னை எனில், உயிரினைத் தனியே கண்டு அறிபாமைப்பின் அவ்வாறு செப்புதல் வழங்காபிற்து. மேலும், எனது உயிரா என்றபோதும், உயிரா என்ற சொல் உயிரைக் குறிப்பாது அதனுடைய முடைய பிறிதொவ்வைக் குறிப்பது முண்டு. புத்தியை மனமெனும், மனத்தைப் புத்தியென்றும், சித்தத்தை உயிரென்றும், உயிரைச் சித்தமென்றும், சிவனைச் சிவனென்றும், சிவனைச் சிவனென்றுங் கூறுமுபதா வாதகுணமைபுணர்க. புத்தி உடல், சித்தம் முதலியவற்றை உயிர் வேறறப் பொருத்தி நின்று பொருள்களை அறிதலற்றி, அவற்றையுமான்மா என்று தூல்கள் கூறும். அது சுடரின பெயராசிய விளக் கென்பது தகழிக்கும ஆனால் போல என்க.

உணர்வுநொழிலுமுடைய நனவு நிலை நின்று, கனவு நிலை வந்து நீங்கியபோது அதனைப் பிறர்க் கெடுத்ததூர்த்தம், சுழுத்தியாகிய துயில் பெற்று விழித்தபின் எழுத்தி நிலை புணர்ந்தும், புசிப்பும் தொழிலும் அறற ஊரிய நிலையிலும் அதற்கு மேல நிலையிலுஞ் சென்று மீண்ட காலே அவற்றின எதிர் மறையாய நிலைகளின வைத்து அவற்றை புணர்ந்தும் நிலவுகின்ற உயிரா, அந்நிலைகட்கேதுவாய மாயைக் கருவிகளின வேறுமெனவுணர்க. அரசன அமைச்சரோடு கலந்து ஆளுதல்போல, உயிரா மாயைக் கருவிகளைப் பற்றி நின்று பொருள்களையறிவதாய, ஆணவ மலத்தில் மறைந்து அருவமாய் நிற்பதென அறிக.

மூன்றாம் அதிகாரணம்

அமைச்சர், படைத்தலைவர் முதலிய பரிசனங்களோடு உலாப்போந்த அரசன மீண்டு மாடுகையிற் புகுமபோது,

வாயில்கள்தோறும் அவாவார்கட்கு விடை கொடுத்தாக் காவ
லும் வைத்துவிட்டு அந்தப்புரத்தினிற்றணிபே செல்லுதல்
போல, உயிரும் படிப்படியாகக் கருவிதரின்னீங்கி உடலுக்கு
காவலாகப் பிராணனை நிறுத்திவிட்டிருந்தான அவித்தை
நிலைகளை யடைபும.

புருவ நடுவில் நனவு நிலை அடையுங்கால் முட்டிக்கத்தந்து
கருவிகளும், சுழத்திற் கணவு நிலையடையுங்கால் இடையுக்
கத்தந்து கருவிகளும், சூழத்தியமாய் நெஞ்சத்தில் உறந்த
நிலையடையுங்கால் மூன்று கருவிகளும், உத்திரிலே 'மெய்கண்ட
நிலையடையுங்கால் இரண்டு கருவிகளும், மூலாதாயத்தில்
உயிர்ப்படங்கு நிலையடையுங்கால் ஒரு கருவியுமே தொழிற்
படும.

நன்னிலை அறிவுப் பொறியைநனவு 'வினைப்பொறியைந்
தும் காவினம் (வாயுக்கள்) பத்தாம், ஐம்பொறிக்கும்
புலனாகும் ஓசை முதலிய ஐந்தும், வினைப் பொறிய் தொழி
லாகிய உரை முதலிய ஐந்தும், அதைகருவிகள் நான்கும்
தோன்றல் முதலும் நிகழும். கணவில் பொறிகள் பத்தாம்
அடங்கியுள்ளன. சுழத்தியில் நினைகருவி, உயிராக்கால்,
தோன்றல் முதல் என்பனவே யுள்ளன. பேருறக்கத்தில்
உயிர்த்தாலும் தோன்றல் முதலுமே தொழிற்படும். உயிர்ப்
படங்கு நிலையில் உயிர்த்தாலும் அடங்கும். எஞ்சிய ஒன்றே
யுள்ளது.

இவ்வவத்தைகள் மேல்நோக்கித் தோன்றுமுறையும்
கிழ்நோக்கி பொறுங்கு முறைமென இருவகை யுடையன.
முன்னது பிறப்பறுத்திருதற் கேதுவாகும். பின்னது
பிறப்பாண்டாதற்கேதுவாகும். யோக நிலையிலும் இது
போல இருவகையுண்டு. நனவு நிகழும் புருவ நடுவின் கண்,

ஐந்தாவதநாபும உள்ளன. அது நவாவில் நிகழுந் செயல்
களை ஆயநது பாகநின் துப்பமாக விளங்கும். சுந்த
நிலையிலுள்ள அறிஞர்க்கும் அவனிடத்திலே வீடு பேற்றிற்
கேதுவாக ஐந்தவததை நிகழும்.

சுந்த நிலையில் தூயமையை முதல்குறள், நவாவிலே
ஐந்தாம, கனவிலே தூய புல மொழிந்த நான்கும, சுழுத்தி
யில் சிவா, அருவா, அருட்சிவமெனப் மூன்றாம, பேருதகதத்
திலே சிவமும, அருளும, அதற்குமேல நிலையில், சிவமுத
லொன்றாம இயக்கு கருவிகளாய நிற்கும். உயிரானது தனி
நிலை, கலப்பு நிலை, தூய நிலை என மூன்று பெருநிலையுமாம்.
மாயைப் படைப்புகளோடு கூடாநிலை, அவற்றோடு கூடிய
நிலை, ஆனால வலி அடங்கியநிலை யென்பன அவை.

தனி நிலையில், உயிரானது ஆணவமலத்தோடு மாந்திரங்
கடி நின்று •தோற்றக் கேடுகளிலதாய், அறிவு இசை
செயல்கள் விளங்கப் பெறுமையாற் போகத்தில நோக்கில
தாய், சுட்டு நிலையடையாது பரப்படையதாயிருப்பது.

கலப்பு நிலையில், உயிர் அறிவு, இசை, செயல் விளங்
கப்பெற்று, விருப்பு வெறுப்புண - யதாய்ப் பிறப்பிப்படிபடைத்
தாய், வியாபகமின்றிக் கணடிதப்பட்டுச் சார்ந்ததின வண்
ணமாயிருக்கும்.

இருவினையொப்பும், கடடுமுதிரவும், அருள் வீழ்ச்சியும்
ஏற்பட்டுக் குருவருள பெற்று ஞான நெறி நின்று முமமல
நீக்கமெய்திச் சிற்றறிவொழிந்தது சிவஞானம் வளரப்பெற்று
முதலவன் திருவடி அடைதலே தூய நிலையாகும்.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

ஐம்பொறி, அகக்கருவிகள் முதலியன தத்தம் புலன்
(அறியவேண்டிய விடயங்) களை உயிர் தம்மோடு கலப்புற்று

நிற்பதாலுநிகின்றவை. அவை தமமைமபும தமமைச சார்ந்து
செலுத்தும் உயிரையும அறியாட்டா. அதுபோல
எவவிடத்தும் அறிவாய நிறைந்த இறைவனை திருவருளால்
உயிரான விளைப்பாவகையென்று நுகரும். எனினும்,
தமமைமபும தமமைச செலுத்தி நிறுத்த திருவருளையுமுறிய
மாட்டா. சிவனே எல்லாவற்றையும் அறிந்தும் அறிவித்தும்
நிற்பவை.

இறைவனே உயிராகு அறிவிப்பாடுகளில், எல்லார்க
ளும் அறிவு ஓரளவிற்றாக இல்லாமல், ஏதாததாழ்வு ஏற்
படக்காரணமெனனை யெனில், அவாவானினை வேறு பாடே
யெவறுணர்க. தாமதையின அலாபுசிக்கும் காரணம்
தாமதையேயாயினும் கந்தரவ நெடுபசியும் வேண்டி.
பயிர் செயபுந தொழிலால் வினோ பொருளாகல் வினோந்தாலும்,
அதனொழிற் கு வேறாக நிலமும இவையுமையாததே. உயிர
ஒவ்வொரு யறிதற்கு முதல்வன துணையும் வினையின துணையும்
வேண்டப்படும். வினையும் உயிரிவற்றிக்கும் போதாவோர்
முதல்வனது துணையும் வேண்டினோ மென்னில், உயிரானது
ஒவ்வொவ்வொரு ஒவ்வொரு நுனியின துணைகொண்டே யறித
லாலும், அறிந்தவற்றை மறந்தலாலும், ஒருவன் அறிவிக்க
அறிந்தலாலும், பொருள்களை யறிதற்கு நன்னைத்தான் அறி
யாமையினாலும், முதல்வனபோலத் தானே யறியும் இயற்கை
யறிவுடையதவறு. அங்ங அறிவிக அறியுந்தன்மைத்து.

அக்கருவி, புறக்கருவி, புலன்கள் ஆகிய கீழ் முதல்
களாலும், கலை முதலிய அறிமுதல்களாலும், காலத்தாலும்,
ஊழினாலும், தன் உடம்பாலும், காண்டல் கருதல் உரை
யென்னுமளவைகளாலும், அவைவையுணர்ச்சிக் கேதுவாய
ஆய மாயையிலெழும் நால்வகைச் சொல்லாலும், உயிரின

சிவஞான சித்தியார்

கச்சாந்

அறிவு விளங்கப்பெறும். இவைகளுநுதவியில்லாவிடத்து உயிர் அருவமாய் ஒவ்வையு முணரா நிலை யெய்தும். இவை யனைத்தையும் வகுத்து உயிரோடியைத்து அறிவொரிபாவன முதலவனாதலால், உயிராக முதல்வனையின்றி யொன்றையு மறியாவை வணாக. இக்கருவிகள் யாது மினறித்தானே யறியுமரதலுடைய முதலவன அருவனாய், உயிராகவெல்லா வற்றிற்று முயிராய், தனிநிலையில் துண்ணிய ஐந்தொழில் செயதும, கூட்டு நிலையில் நவனிலே மிக துண்ணிய ஐந்தொழிலியற்றியும், வெளிப்படையான ஐந்தொழில் நிகழ்த்தியும் இவற்றால் ஆடக்குறது வேறாய் நிற்பன. மாயா காரியமெல்லா மறியும் இவைவனறிவு உயிராகளுக்கு உணர்ச்சி விளைக்கு முதத்தால் பயன படுவதேயவறி அவ னுக்குப் பயன் படுவதில்லை. அவன் பாசத்தைத் துய்ப்பா டில்லை, அறிவிலாப் பொருளை இறைவன் பொருத்தானாதலி னெனாக. இறைவன் உலகெல்லா மறித்து நிற்பல் உயிராகட்டு துண்ணிய ஐந்தொழில் நிகழ்த்தத் கேதுவாகும். நவனிலே உயிரினை ஐந்து உணர்ச்சி நிலையுறவித்தல் மிக துண்ணிய ஐந்தொழிலாகும்.

இவைவன், உலகத்த தனது உருவத்திருமேனியாகவும், பிறப்பு வலகுகெல்லாம் உறாபாடுகவாகவும், தனது அறிவு, விழைவு, செயல், உட்கருவிகளாகவும் கொண்டு எண்ணிலா உயிர்களினறிவுக்கறிவாய் நின்றுணர்த்து ஐந்தொழிலாகிய நாடகத்தை நடப்பன.

இங்ஙனம், உயிர்கட்டு ஐம்பொறி வாயிலாக எய்துஞ் சட்டநிலை நிகழ்வித்து உலகப்பொருளின் நுகர்ச்சி நலகிப் பிறவியிலுழலவித்துப் பக்குவம் வருமபடி செய்து, பின்னர் விரிந்த அறிவைபுங் கொடுத்து வீடனிப்பன் முதலவனென

அறிக. இஹைவந்த செயற்குக் காணாமாய இஹைவந்து
நிநவநுனோ அவனது சத்தி. சத்தியினறிச சிவமில்லை. சிவ
மறிச சத்தியிலலை. கந்திரவனும சத்திரமேபால சிவமும்
சத்திரமும் ஒன்றுமையையையன என அறிக.

ஆருஞ் சூத்திரம்

இஹைவன் உயிரகனால் அறியப்படும் பொருளோ,
ஒருவகையானு மறியப்படாத பொருளோ என்றால், சுட்டி
யறியப்படும் பொருள் சடமாயழிந்து போம் பொருளாம்;
ஒருவாறானும் அறியப்படாத பொருள் இல் பொருளாம்;
ஆதலால், இஹைவன் சுட்டியறியப் படுபவனுமல்லன், அறியப்
படாதவனுமல்லன்; அவன் அறிவியை நிலைப்பொருள்.
சிவஞானப் பயிற்சியால் அறியப்படுந் சிவம், நிலைவிரிபு
பொருள்களை அறியும் சுட்டுணாவிகளால் "அறியப்பட முடிய
யாது.

முதல் அதிகாரணம்

சுட்டறியானது தோன்றியழிவது; ஒன்றை விட்
டு ானையபற்றி நிற்பது; உலகம், நுகர்பொருள், உடம்பு
முதலியவற்றோடு தொடர்புறது; அவற்றின் மயமாய்
நின்று அவற்றை யுணாவது; முமமலகலப்புற்றது; பொருள்
களை யறியாத விடத்து ஒடுங்கி யொழிவது. சுட்டியறியப்
பட்ட பொருளைல்லாம் நிலைவிரிபுறது. ஆதலால், சுட்டறியினி
னால் இஹைவனை யுணரமுடியாது. மண்ணில்கில் வாழ்வும்,
இந்திரன், மால், அயன் முதலியோர் வாழ்வும், ஐம்பூதங்
களாலாய பலவேறு உருவெடுத்த வாழும் வாழ்வும் உள்ளது
போலத் தோன்றி நிலையாமையால், இந்திர சாலமும், கனவும்
பேயற்கத்திரமேபால அவை அசுத்தெனப்படும்.

இரண்டாம் அதிகரணம்

உணரப்படாத பொருள், தோற்றக்கேடில்லாது சத்தென நின்றலாற்போந்த பயன் யாதாமில்லை. அது நமமையும வந்து பொருந்தாது; நாம் அதனைப் பொருந்தலும் இயலாது; அது நிலையான நனமைபுந்தராது. ஏனெனில், ஆகாயப் பூமாலையும், ஆமை மயிராகக்கமபனமுட போல அது இல் பொருளுககு ஒப்பாவதே.

மூன்றாம் அதிகரணம்

பிரமம் சத்துமன்று, அசத்துமன்று, சதசத்துமன்று என்றால், அது இன்னதென்று சொல்லாநாத பொருள் என்பது முடியும். அதற்கைய பொருள் உண்டோ, இல்லையோ என்று கேட்டாங்கு, அது உண்டென்றால், அது சததென்பது முடியும். இலபொருளாயின, அதனைப்பற்றிப் பேசுகில்லை; நாத்திக முடிவு ஏற்படும். அது உள பொருளாயின், அறியப்படவேண்டுமே யெனினில், சுட்டியறிதற்கேதுவாய மன, மொழி, மெய்களை அது கடந்த மெய்ப பொருளாதலின், அதனையறிய வல்லவன், அருளால் அப பொருளோடு ஒப்பிதது நின்று அதனை யறிவன், அது அவ்வறிவோபாய வேறுமாய உடனுமாய நிற்கும்.

அது பாவிக்கப் படுவதன்று. பாவனை யென்பது கருவிகளோடு செயப்படுதலின், அது கூடற்றின பார்ப்பும். கருவிகளின்றிப் பாவிப்பின், கேவலவிலை வந்தெய்தும். இரண்டுவழியுமின்றிப் பாவித்தல், இயலாது. எய்தாத பரம் பொருளைத் தன்னில்வைத்துப் பாவித்தால், அதுபரம் பொருளைப் பாவிப்பதாகாது. பயனுமில்லை. பாவனையின்றி இழையோடு ஒப்பிதது நின்று அவனருளாற் காண்டலே

பயனாபநிடம் பாவனையாகும். அது முதலவவற்றினால் உயிர் அனைத்து காணப்படாது.

முதலவன் வேறாக முன்னிலைப்படுத்தி அறிவாய் என வணங்கும் உயிராகியுயிராய் நிற்பலாலும், உயிரினத்தினிற் பொருத்தி நிற்பதுபற்றியும், அங்ஙனம் நினைவு உயிரைக் கருதுவதை யெல்லாம் இறைவனே உணர்த்துதலினாலும், மான எவ்வுருவம் செருங்குகுகப்பெற்று, அறிவானும், அறிபொருளும், அறிவுமென்பபொருத்தறிதல் காணாமலானும், உயிரினத்தினால் முதலவன் அறியப்படாதவன்.

ஒன்று உண்டு எனப் பிழைத்து, உருவவழியாய் வான ஒருவன் உணாமையால், அவனின் வேறாமுதலவன் உண்ணப் பெற்றும். உயிரற்றி உண்டு, இறைவற்றி உண்டு. மின்வந்து முவ்வாதனிடந் நிகருவதில்லை, ஆகலால் உருவநல் பெற்றும்; நீரில் நிறுவ்போல் இறையறிவு உயிரினத்தினால் கலந்து நிற்பலாலே, உயிரே சிவமாமென்னும்படி, முதலவன் அதனோடொருதலாய் நிலைபெற்றும்; வேறுபாடு யொன்றாய்நிற்பதே அதுதனித நிலையென்பது, ஸ்வாமித்தவந் முடிவு.

வழிஞ் சூத்திரம்

மெய்ப்பொருளாகிய சிவம் சிறிந்த பேரறிவுடையதாக வினை, எல்லாவற்றையு மொருங்கேயறிந்து நிற்பதன்றி ஒன்றினைச் சுட்டியறியாது. அசத்தினைப் பொருத்தி அங்ஙனம் பகுத்தறியுமென்றில், சத்தினமுன் அசத்து முனைத்து நிலலாதாகவினை, சத்து அசத்தைப் பொருளுகாது. சத்தின் முன் அசத்து அறியுமென்றில், பகலவன் முன் இருள் போலச சத்தின முன் அசத்து நிலலாமையோடு, தான் பிறி

தொல்லை அணாததுதற்குக் கருவியாகுமேயன்றி, அசத்தது தானாக ஒன்றை யுணர்நுமாற்ற லில்லாதது.

சத்தது மெய். அசத்தது நிலையாமையாற் பொய்யெனப்படும. சத்தினையும் அசத்தினையும் பகுத்தறிவது உயிரே. பொருட் டன்மையால் உயிரானது மெய்ப்பொருளினும் பொய்ப் பொருளினும் வேறாய் அவ்விரண்டன்கண்ணும் அது வதுவாய்ப் பூவிலேமணமடங்கித் தோன்றுமாறுபோல, தனித்தறியப்படாது, அவ்விரண்டனையும்றியுங்கா லறியப் படுவதாகிய சத்தசத்தது ஆம் என அறிக.

உண்மை யறிவினைத் திருமேனியாகவுடைய முதல்வன் பால் அசத்தாகிய பாசம் நிலலாது. ஆதலால் முதல்வன்பா லறியாமை இஃது; அதனால் சூழ்நாற் யாதுமில்லை. அசத் தாகிய பாசம் உயிரை அநாதியேப்பாற்றி நின்று சூழ்முறு விகளும். சத்தாகிய சிவம் உளாபோதே, சத்தசத்தாகிய உயிரு முளளது; அசத்ததுமுளளது. சடலிலே, இடம், நீர், உப்பு என மூன்று உள்ளன; உப்பு நீரையே சாரந்திருத்தலபோல அசத்தது உயிரையே சாரந்திருக்குமென அறிக.

உயிரானது இழைவன அறிவிக்க அறிதலானும், அழி வில்லாத தாகலானும், சித்தது என றஞ் சத்தது என றஞ் சொல் லப்படுதற்குரியது. முதல்வன் இயற்கையாகத்தானே எல் லாம் அறிகின்ற, பாசமன்கிய வாலறிவனாகிய மெய்ப்பொரு ளாதலின், உயிராகுளா பாசத்தை அருளினாலே நீக்குவன. நீக்கியபின் தானே உயிராகுத துணையாக நிற்பன.

எட்டாஞ் சூத்திரம்

ஓர் அரசனுடைய புதல்வன், அறியாச் சிறுபருவத்தே வேட்கள் வசப்பட்டு அவருடன் தங்கி வளர்ந்து அவ்

வாசனைபும் தனையுமறியாது மயங்கி நிற்பவன். அவ்வரசர் அவனைக்கண்டு நீ எவ்வகை என்று கூறி அவரினிலாவும் பிரித்துப் பெருந்தகைமையோடு தனதானமையனாகும் வண்ணம் செயது போதாமையுடையால், நெருங்கிய ஐயம்போலி வேடர் சூழ்ச்சியிலகப்படற்கு தனையும தனக்கு மெய்த னுணையாய முதல்வனைப் மறியாது அயமுறுக்கவா உயிரிற் ஆட்கொள்ளும பொருட்டு இழைவன ஆசிரியனாக எழுந்த நுளி வந்து அவ்வோ டினிலும் அநனைப் பிரிந்து அவரைச் சார்ந்தாகுந் காரணமாயிருந்த மலத்தையு நெருங்கித் தன வண்ணமாகுகித் தவது திருவடிக்கீழ் வைத்து விட்டவன.

முதல் அதிகாரணம்

எண்ணிலங்காதனவாய உயிர்கள் சூழவைப்பதும். ஆனாவமலமாதது முடையவர்கள் விஞ்ஞான கலர்; ஆனாவ மலமுங்கனமலமு முடையவர்கள் பிரளயாகலர்; அவ்விரண்ட னேடு மாயாமலமு முடையவர்கள் சகலர். முதல் வகையா ருட பக்குவப்பாட்ட உயிர்கட்கு இழைவன உண்ணினைத் தவனறிவு நல்குவன. இரண்டாவது வகையார்க்கு இழைவன நேர் நின்று உணமைபுணர்ந்தி மலம் நீக்குவன. இவ்விரு வகையாரும் விரைவு, மிக விரைவு, என்னும் அருள் வீழ்ச்சி யுடையா. முடிமலத்தார்க்கு இருணிணையோப்பு வந்து மிக மெனமை, மெனமை, விரைவு, மிக விரைவு என்னும் நாற்றிற அருள் வீழ்ச்சியுள் ஒன்று ஏற்பட்டகாலே இழைவன மானுட ஆசிரியனை நிலைகளமாகக் கொண்டு, மலம் நீக்கித் தன்னறி வளிப்பவன். உயிர்கட்குக் கூட்டுமுதாவாகிய மலபரிபாகம் பலவகைப்படுதலின், ஆசிரியன் மலநீக்கத்தினபொருட்டுச் செயற்க ழீக்கையும் பலவகைப்படும. நோக்கானும், தொடுத்த

லாலும், சொல்லாலும், பாவனையாலும், ஞானதூதர் போதனை யாலும், யோக முறையாலும், ஒமசு சடங்குகளாலும், சாம் பனி முதலிய முத்திரைகளாலும், தீகைகை செய்யப்படும. ஒமத்தூதர் செயப்படுவது ஒளத்திரியெனப்படும. அது அறிசார்பு, (ஞானவதி) செயறசார்பு (சிரியாவதி) என இரு வகைப்படும. புறத்தே அழிலோமபுதற்குரியவ வகுத்துச் செய்வது பிவனையது; அகத்தே அவுறைய பாவித்துச் செய்வது முனனையது. இன்னும், இத்தீக்கை, வித்திலி (நாப் ரீசம்) விததுவி (சரீசம்) யென இருவகைப்படும. தீகைகைப்ப பின் வழுவின்னிச் சமய முறைகளைத் தழுவி நடத்தற்கு ஆற்றலும் பொழுதும் வாயாத, பாலர், இளைஞர், முதியர், பெண்டிர், பலதயபபுடையார், நோயினர் முதலியோர்க்குச் சமய முறைகளையொழித்துச் செய்யப்படும் வித்திலி தீக்கை அடசிபுரிமையிலாகது எனப்படும். மூவகைத் தீக்கை களுள், சாமயம் புகுதலுஞ் சிறப்புமாயிய முதலிரண்டும் இவ்வாறே செய்யப்படும. இவை செய்யப் பெற்றோர் நாட் கடன மாத்திரமே இயன்றவாறு செயதற்குரியர்; இவற் றைச் சார்ந்த தீக்கைக குறை (நிருவாண தீக்கை) உடனே வீடு புயப்பதும், உடல முடிவில் வீடு பயப்பது மென இருவகைப்படும. அவற்றை வட தாலார் சக்தியோ நிருவாணமென்றும், அசக்தியோ நிருவாணமென்றுங் கூறுவர்.

வித்துவி தீக்கையென்பது ஒதியுணர்ந்து ஒழுக்கநெறி தவறாத உத்தமர்கட்கு நாடகடன், சிறப்புவிழா, விருப்ப விழா முதலியன இயற்றும் உரிமையையளித்ததுச் செய்யப் படுவது; இத்தீக்கை பெற்றோர் துணையாசிரியராகவும் முதலாசிரியராகவும் சடங்கு நிகழ்த்தற்பாலர். இத்தீக்கை

தூவறத்தார்க்குக் குடுமி களைந்து செய்யப்பட்டிவ், சிவ தருமிணி (சிவநலன்) எனப்படும். இல்லறத்தார்க்குக் குடுமி களையாது செய்யப்படின் உலக தருமிணி (உலக நலன்) எனப்படும். இதனைக்கையுடன் திருநீராட்டுப் பெற்றோர், ஆகிரியராவர். இவை முறையே, பூதச சார்பு, தூவற் சார்பு (கைட்டிகதிகை, பொதிச தீக்கை) யெனப்படும்.

அறிவுச் சார்பு, செயற் சார்பு எனனும் இருவகைத் தீக்கையுள் ஒரு வகையால், இறைவன் பதஞ்ஞாபாபட்ட வயிர்க்கு அறுவழித் தொடர்பொழித்துக் கட்டறுத்துச் சிவம் விளங்குவதற்கேதுவாய மெய்யறிவு உதிப்பித்துப் பிறனியை அறுப்பன். ஆறுவழியாவன மறைமொழி, சொற் பகுதி, எழுந்தொலி, உலகம், முதல்கள், கலைகள் என்பன. இவற்றுள் மறைமொழி சொற்பகுதியினும்; சொற் பகுதி எழுத்தினும் அடங்கும். உலகம் முதலில் அடங்கும். எழுத்தும முதலும் கலையிலடங்கும். கலை, சிவசத்தியிலொ டங்கும். சத்தி சிவத்தொடங்கும். ஆறு வழிகளுள் முதல் ஐந் தும் கலையிலடங்கு முறமையாவது.- மந்திரங்கள் இரண்டும், பதம் இருபத்தெட்டும், இறுதி யெழுத்தொன்றும், நூற் றெட்டுப் புவனமும், முதற்றத்துவமும் நீத்தற்கலையி லடங்கும். அதற்குத் தலைவர் அயனார். வேறு மந்திரம் இரண்டும், பதம் இருபத்தொன்றும், எழுத்து இருபத்து நான்கும், புவனம் ஐம்பத்தொன்றும், தத்துவங்கள் இருபத்து மூன்றும் பதிவு கலையுடங்கும். அதற்குத் திருமால் தலைவர். அடுத்த இரு மந்திரமும், பதம் இருபதும், எழுத்து ஏழும், புவனம் இருபத்தேழும், வித்தியாதத்துவமேழும் புலக்கலையுடங்கும். அதற்குத் தலைவர் அரனார். மேலுள்ள மந்திரம் இரண்டும், பதங்கள் பதினென்றும், எழுத்து

மூன்றும புவனம் பதினெட்டும், தத்துவ மூன்றும் அமைதிக்குடங்கும். இதற்குத் தலைவர் பெருமுதல்வர். எஞ்சிய மந்திர மூன்றும், பதம் ஒன்றும, எழுத்துப் பதினும், புவனம் பதினைந்தும, தத்துவ மீராண்டும அமைதிமேற் கலைபுளடங்கும். அதற்குத் தலைவர் அருட்சிவனார். மந்திரம் ஐம்புக ஆறுபு, பதம் எண்பதற்கொன்று, எழுத்து ஐம்பதற்கொன்று, புவனம் இருதாற்றிருபத்துநாலு, முதல்கள் முடாபதற்கொன்று, கலை ஐந்து எனத் தொகை நன்றி கொள்க. அத்துவ சத்திரியின் இனறியமைபாமை யாதெனினி, அத்துவாகுகள் வினைகட்கு ஆதாரமாயுள்ளன; அவற்றைச் சத்திரி செய்தலாற் பிறவியறுமெனக. மனமொழி மெய்களால் உயிர்கள் இயற்றி ஈட்டும் வினைகட்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ள ஆறுவழிகளிலே, அவ்வினைகள் நுகர்தற்குரிய தகுதிவந்தபொது நுகர்விததொழித்து, இருணை மலத்தை முடொவித்துச் சிவஞானம் பெறுதற்குரிய அரியநிலை அடைந்தபொது, இறைவன், ஆசிரியனாய்த் தோன்றித் தனது செபலாற்றலால் மனப்பப் படைப்பாய ஆறுவழிக் கட்டுகளிலுள்ள எஞ்சிய வினைகளைத் தீர்த்துக் கட்டுக்களைத் தொலைத்து, ஊழினை எடுத்த வடம்பால் நுகரவைத்து, ஞானத்தால் அறியாமைக கட்டையும் அதன சார்பாய் நிதமும் ஆகாமிய மலத்தைபு மொழிப்பன.

இரண்டாம் அதிகரணம்

புறச்சமய நெறிகளில் ஒழுகியபின் அகச்சமயம் புகுந்து ஒழக்க நால் கூறுகின்ற வழியில நினறு, கல்வி நிலை, இல்லற முதலிய அறததுறைகளிற் பயின்று செயற்கரிய பல தவங்களியற்றிக் கலைகள் பல கற்று, அறிவு நூல்களை யோதி, இறைவனருள் பெற்ற அனபர் வரலாறுகளை

யுணர்ந்து, ஞான தான முடிவுகளை யாய்ந்து தெரிந்து மேல்
சென்றற சைவசித்தாந்த நெறியினை, மகவர் தலைப்படுவா.
அதனைப்படைந்து சாபு, செபல, ஒருமை, என்னுஞ் செந்
நெறிகளில் ஒழுக்கிப் பின் இறைவன் கருதியுறை பேரறிவால்
அவனது திருவடியைச் சேர்வார்கள்.

உலகத்திலே பலசமயத்தாரும் பலவகை வீட்டி என்ப
மெடுத்துப்பேசுவா. இமமைக்கனா பதினாறுண்டெய்திய
அழகுமிக்க மகனிரை மணத்திலே முததியெனலும், விவா
ணுலகபோகமே முததியெனலும், ஐவகைக் கந்தங்கள் தெரி
திலே முததியெனலும், எனருணாமடைத்திலே முததியெனலும்
உயிரின் வேறாக உலகத்தைப் பிரித்தறிதிலே முததியென
லும், தன்னையறிவதே முததியெனலும், சிவவடிவம் பெறு
திலே முததியெனலுங்கூறுப. சித்தாந்த ஸைவத்திற்கு உமா
வீடாவது எல்லாப் பதங்களை யுங் கடந்த சிவபெருமா
னது திருவடியை அடைவதாகிய பேரின்பமே வான
றறிக.

உலகத்திலே பேசப்படுஞ் சமயங்களும் அவற்றின்
கொள்கைகளை யுணர்த்தும் நூல்களும் ஒவ்வோருடொன்று
மாறுபட்டனவாயுள்ளன. இவற்றுட் சிறந்த சமயம் யாது?
சிறந்த நூல் யாது? எனவினவின, இது ஆகும், அது ஆகாது
எனலும் பிணக்கில்லாமல், எல்லாக் கொள்கைகளும் தத்தமக
குரிய இடத்திலே முறையாகத் தன்னகத்தே நிற்கப்பெற்
றிலங்குவது எச்சமயம், அச்சமயமே சமயம். அச்சமயக
கொள்கைகளைக்கூறும் நூலே மெய்நூல். இச்சமயக
கொள்கைகள் யாவும், மறை, அறிவனூல என்ற பொதுச்
சிறப்பாய் நூல்களுடங்கி நிற்பன. அந்தாவிருவகையும்

இறைவனது அறிவு, செல என்னுமாற்றல்களாகிய இரண்டு நிருவாகியுடைய அருமை.

அமரபுத்தனால்கள் எல்லாவற்றையும் சுறுதலினை அவற்றின் பொருளைப் பற்றித் தல அறிது. பங்குமை எய்யெ உயிராக அவற்றின் பொருளைத் திருவருளால் தாமதிகத் அவை தத்தகவகொள்கைகட்கேற்ற வினாவினையெய்தி பிறகு குணப்பா.

ஒருகூறால், அனபா சினைபாப புராணம், சிப்தி ரங்கம், உபாசகங்கள் முதலியன அவற்றின் வழி தல்கள். ஆறகமுதலியன சார்பு தல்கள். இவைவெல்லாம் முதலாம் சுருத்திற்கு வேறுபா புத்தாகப் பகரக்கிடப்பது பாசுமில்லை. இதனை யவ்வுரைப்பதற்கு உன்னை தெரி விக்கும் வகையிலது.

முதலாகக் கர் மறைகளெனவும், சிவதூலெனவு மிரு வகைப்படும். பிறதூலகெல்லாம் இவற்றின் பொருளை விதித்துணர்த்தும் தூலகளாம். இவைகளை ஆதிதூல்கள். இவை அநாதியாகிய முதலவனால் அடியார்கட்கு அருள்பெற்ற தூல்கள். மறை பொது தூலாகும். சிவதூல அருமை மிகுந்த சிறப்பு தூலாகும். பொது தூலானது உலகப்பொருளுடைய உரைக்கப்படலது. சிவதூல திருவருள் வீழ்ச்சியுடையார் பெருநட்டியற்றப் பெற்றது. மறைதூலுள் துடபமாயக்கிடக்கும் பொருளையும் அதன் முடிவிலுள்ள குற்றமற்ற கருத்துக்களையும் விளக்குதலால் சிவதூல. பிற தூல்கள் சிவதூலுக்கு எதிரான பூவ பகத தூல்களாகும். சிவதூல்களை சித்ததூல தூல்களாம்.

சிவபெருமான் ஆசிரியனாய் எழுந்தருளியிருந்திருவருட் பார்வை நல்கப் பிறப்பு ஒன்றிலேயே உயிர்களின் மும்மல

அழுக்கை நீக்கி, ஞானக்கடலில் மூழ்குவித்துப் பேரீன்பம் பொழித்து மேல்வரும் பிறப்பை யறுத்து ஞானமே வீட்டினப துகர்ச்சியாகக் குடிசை நிலையாய் திருவருட் பெருநிறைத் தத்தருளுவனென சித்தாந்த தூலிலே பெரியோர் உறுதி கூறியிருப்பவும் அதனை உற்றுநோக்கி உறுபயன் கொள்ளாது, உலகரெல்லாம் மூர்க்கத்தவையையாய் நின்று மிகுதிப் பேசும் பித்தற்றைகளை கூறியவாறாகிய பெருங்குழியில் வீழ்த்துவார். இதுஎன்ன மயக்கம்!

எல்லா அறிவும் எல்லா முதன்மையும் எல்லா அருட்ரெயலும் இயல்பாகவுடையவனே இறைவனாவான். மறைகளாலும் சிவதால்களாலும் சிவபெருமானது முற்றறிவு விளங்கும். தால்வழி நிற்போர்க்கும் நில்லாதோர்க்கும் அவரவர் வினைக்குத் தக்கவாறு இன்ப துன்பமாகிய பயன்களைக் கொடுத்தால் அவனது முதன்மை விளங்கும். இருவினைப் பயன்களை நுகர்வித்தது பாக்மறுத்து வீடுநல்கும் பேரருட்ரெயலினாலே அவனது பேரருளுடைமை விளங்கும். அல்லால் சிவபெருமானே நமது தலைவன்.

சிவ பெருமானை யடையும் வழிகளால்வகையால் (பணிநெறி (தாதமார்க்கம்), புதல்வநெறி (புத்திர மார்க்கம்), நட்புநெறி (சகமார்க்கம்) காதல்நெறி (சனமார்க்கம்) அல்லது நனநெறி என்பன அவை. அவற்றிற்குப்பயன் இறைவனுலகிலிருத்தல், அவனுடனிருத்தல், அவன் வடிவம்பெறல், அவனோடு இரண்டறக்கலித்தல். அவற்றுள் முதல் மூன்றும் பதமுத்தி; நாலாவது பரமுத்தி.

சிவபெருமான் திருக்கோயிலில் திருமெழுக்குச் செய்து, திருவலகிட்டு, மலர்கொயது, மாலை, கண்ணி முதலியன கொடுத்துச் சாதகி இறைவனைப் புகழ்ந்துபாடித் திரு

விளக்கிட்டுப் புங்காவர்கள் வைத்துப் பேணித் திருவிடைத் தாரைக் கண்டால் அவர்கள் விருமபும பணியை யியற்றி முதல்வனையும் அடியாரையும் வழிபடுதல் சரியாதத் தொண்டாகும். இவ்வாறு முதல்வன் நிபுணமாகிற்று உய்ப்பாய் பணிகள் இயற்றலே பணிநெறியாகும். இங் தெரிந்பார் சிவனுலகத்தே வீற்றி ருக்கப்பெறுவர்.

நானாமலர், நறுப்புரை, நன்னாகு, நிருமநசன முதலிய பூசனைப்பொருளைத்தேடி யாமெடுத்துக்கொண்டு, ஐவகைச் சந்திசெய்து, இறைவனுக்கு இடம், வாடி, வடிவுமுதலளவைய நனைந்து ஏற்படுத்தி அவபிணை மலர் தூளிப் பொற்றி அழிலோம்பி, நாடோறு முதல்வனை வழிபடுவது முதல்வநெறியாகும். இங் தெரி ந்பேர், இறைவனது கிருக்குட்புகழி பெறுவர்.

ஐம்பெற்றிகளைப் புலனவழிச் சொல்லாது தடுத்தி இருவகை மூச்சையும்படக்க, முக்கோணம், நாற்கோண முதலிய வடிவங்களை யுடைய பூலாதார முதலிய ஆறு ஆதாரங்களிற் முறைமைப யறிந்து அவற்றிற்குத் தலைவராகிய கடவுளரை முறையாக நனைந்து பிரமரத்திரமென்னும் தலை நடு முடிவை யெய்தி, அதனகணுள்ள தாமரைமொட்டை அலர் விதது அங்கு விளங்கு மகிமனாடலத்தினை இன்காப்பணணி அதனகணுள்ள ஆமுதத்தை உடலமுழுவதும் நிரப்பி முழுசோதியாகிய இறைவன் வடிவை இடைவிடாது நனைந்திருப்பதே யோகவழியாய் நடநெறியாகும். அட்டாங்கு யோக மியற்றி இறைவனை இவ்வாறு வழிபடுபவர் அவனது திருவுருவத்தை அடைவார்.

பலவகைக் கலைகள், புராணங்கள், மறைகள், நூல்கள், சமய முறைகள்; கொள்கைகளெல்லாவற்றையு மாராய்ந்து

சுழிதது, முப்பொருளின் உண்மை நிலைகளைத் தைத் காட்ட வல்ல சிவஞானத்தை நடி, அருளைப் பெற்று, அறிவு, அறிவேன, அறியும் பொருளை வேறுபடுத்துவாராது சிவஞையுணடற்கு கலந்து மெய்யனபினால் அவனை வாழிபடு வது நனநெறியாகும். அங்கெறியின் பயன பரிமுத்தியாகும்.

சிவஞான நூலின் ஒழுதல், அருளைப் பெற்றிரு ஒரு விததல், தேட்டல், தேட்டித் தல், தேட்ட பொருளை நினைதல் ஆகிய ஐந்தும் இறைவனது திருவடிபை அனீடவிக்கும உயர்ந்த ஞான பூசையாகும். இதுவே ஞான வேள்வி பெனபபடும். குற்றமில்லாத எரியோமபுதல் முதலியவ நல்லினையாகும். அது கன்ம வேள்வியெனப்படும. பொறியடக்கம தவீவேள்வியாகும். உருவெண்ணுதல் செபவேள்வி. திருவடிபை நினைததல் தியான வேள்வி. இவை ஒன்றாக் கொன்று உயர்வானவை. ஞான வேள்வியே பிற யாவற்றி னுஞ் சிறந்தது. வீடுயத விமுடிவோர் ஞானதருவ னிறைவனை வழுத்துவர். நூலின் சார்பாக, தேட்டல், சிந்திததல் எனபன நிகழும். அவற்றிற்குமேல் தெரிதலும் நிட்டை கூடுதலும் ஆம். இவை நான்கும் நால்வகை ஞான நெறியாகும். நிட்டை கைவந்தோர் பிறவாது வீடுய்துவர். இக்கிலையில் நிற்கும் ஏனையோர் மேலான பதமுத்தியைப் பெறுவர். அவர் மீண்டும் உலகில் நற்சார்பில் வாதுதித்து அறிவனால் மெய்யுணரவு பெற்று நிட்டை கூடி வீடுய்துவர். கொடை, வேள்வி, புனிதநீர்முழுகு, நால்வகை ஒழுக்க நிலை, தவம், புண்ணியச சடங்குகள், நோன்புகள், நல்லினை கள், யோக முறைகள் இவற்றைப் பயின்றோர், விண்ணுலகெலாம் பெற்றுப் பயன் துகர்ந்தபின், மீண்டு மிவ்வுலகிற்

பிறப்பர். இறைவனது சார்பு செயல ஸ்ருதமெ நெறிகளில்
நின்றோ பத முதற்களைப் பெற்று உலகமொடுங்கும்போது
இறைவன முன்னின்று ஞானத்தை நல்காதுபின், பீட்டிம
பிறந்து ஞான நெறியை மீதே வீடுபதுவா. இறைவன
ஆண்டே புன்னிற்பின், பிறவாதே ஞானம் பெற்று
வீட்டை வர்.

சிவஞான நெறி நிற்பார் னைநிற்கொடுக்குங் கொடை
யானது என்னா நெறியானாலும், நிலமுமடையுடையால் அது
விளங்குந்தோடு, பிறவிக் கடலில் அழுந்தவண்ணம் உய்
விறந்து மேலான இனபங்களை நுகர்வித்துக் கட்டையாபதற்
குரிய நற்பவா பிறப்பிற் சா நம்பாடி செய்து, சார்பு, செயல,
ஸ்ருதமாயின் மேம்பட்ட புதுமை மாறாதமெய்யுணர்வினைக்
கொடுத்தது, இறைவன திருவடித் தாமசைகளை நணுகுகிசுது.

மறைகள், புராணங்கள், சிவதால்கொல்லாம், ஞானம்
பெறுது வீட்டை - நல இலையென அறுதியிட்டு உரைப்பதால்,
அக்கருத்திற்கு மாறா யாதுங்கூறுபவா பயனல்லன
வறறாத கூறுபவாவர். அறிபாமையால் நெறிவதுகட்டு;
அகமடைய நிக்ருவது மெய்யுணர்வே. பகலவன் முனிருநா
மோல, அறியாமை நீங்கவே கட்டு அற்றொழியும். பிறநெறி
யினா கூறும் ஞானவகைகள் பாச பசுஞானங்கொள்கின்,
வீடுபதுனிகக் மட்டா. முதலவன் திருவடி ஞானமொன்றே
கட்டு நீங்குவதற்கேதுவாய ஞானமென்றறிக.

சூரியகாந்தக் கலவிடத்தே கழிவனது செவ்வொளி
பொருநருயவுடன நெருப்பு எழுவதுபோல, உயர்ந்த
அறிவனாகிய ஆசான் மெய்யுணர்வு அளித்தபொருட்டு,
உயிரிக்குத்தோன்றிய காலத்தே, அவையிராககு அவன் அறி
வுரை கேட்குமறிவு விளங்குத்தோன்றும். தோன்றவே, சிவ

பெருமாவது மெய்களில் பொதுவாகத்தோன்றும். அவ்வாறு உயிராகுபிராய நிறுபின், உயிராகிய தனது மெய்களையுந் தோன்றும். அவ்வாறு அனடத்திற கண்டமாய் அனுகூல அனுபவம் எங்கும் நிறைந்தவனான, அவ்வாறு கலந்த நிறகு முலகமும் தோன்றும். இப்பொதுத தோற்றம், மேட்டல் ஞானத்தின் அனுபவமென்ப.

உயர்ந்த தகுதியெய்தி நாலாவதாய் அருடபதிவுண்மையார் கெட்டலறிபெற்று அது முதிர்ந்தபின், குருவின் அருவால் அறிந்ததை நினைவில் வைத்து நினைக்க உலகத்திலே யாவரும் புதுமனது உடல் முத்தியுறுவா. மேலும் அவர் விருப்பு வெறுப்பிலாறி ஒடுஞ்சொம்பொன்னு மொககவே நோசுபவராய் முதல்கேற்றி அவர் யிருப்பார். அவர்கள் அவனைச் சுட்டாற நிலையிலே பற்றியும் அவன் இவ்வோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்தும் நிற்பாலால், அவர்கள் தன்னுணர்ச்சி கெட்டுச் சிவத்தோற்றமே துன்பம். இது சிந்தித்தலின் பயன்.

திருவருளினாலே அறியாமை, சுட்டாறு என்னுங் கட்டுகலின் நீங்க, அறிவின் கண்ணே யாவற்றையு மறிவித்து நிற்கு முதலவனைச் சுட்டாறந்த முறையிலறிந்து அவ்வறிவின் கண்ணே அழுத்தமுற்று அகக்கருவிகளோடு கூடாமல், உறுதியாக அனபு செய்திருப்பின, அப்படிச் செய்வார்க்குத் தம்மோடும் உலகோடும் பிரிபாது நின்றபெருமான், அவற்றோடு ஒன்றியும் ஒன்றாது நிற்கும் தனது தனிநிலையினியல்பு விளங்குமபடி தோன்றுவனென அறிக. இது தெளிதலின் அனுபவம் பயன்.

புண்ணியமானது மேல்நிலைக்குச் சென்று இன்பம் பெறுதற்கேதுவாகும். பாவமானது கீழ்நிலை நின்று துன்பம்

முறுத்தற்கேதுவாகும். புண்ணிய முதலவனாகிய கடவுளை
ஞானநெறியிற் பூசுதத நற்றவதனை பயனாகப்பெற்று
ஞானத தெளிவுநாட்சியினால் இந்நவநீயின நீங்கி மூவுலகின்
தொடர்பு அற்று இவ்வுலகத்தின கண்ணையே வீட்டினபம்
பெறுகின்ற ஞானி, கந்தவன எதன்கையி லுதித்தநாறுங்
கவலைபிலை பென்ற நிலைபுடையனாய், இறைவனது புரண
நிறைபுற கலத்து, உடம்பு நீங்கியபோது எங்குணுந் நிலைநத
அறிவொடு இறைவன போல உபபன என அறிக.

இவ்வுலகத்திலே ஞானநிட்டை பெற்றவர்க்கு கலையு,
நீண்ட, உலகநிட்டை, சடையகியமம், தவம, தோவாடி, பூநகரிலே,
நினைவு மறப்பு, மனமயக்கம், வேடம், புலனகரின தொடர்பு,
அருக நுநித தொடர்பு, குணம், குறி, குலம் எவனுமிவை
யாவிரிலவனவாயொழியும். அவர், பிள்ளைகள், பேயர், பித்தர்
போன்ற இயல்புடையராய் ஆடவாடல் முதலியன இயற்
றிலும் இயற்றுவர்.

அவர், நாடு, ஊர், காலம், திசை, இருக்கை முதலிய
வற்றைக்கருதாது செயற்கரியசெயலை எளிதாகச்செய்து மலக
கலக்க மிலராவா. உலாவுதல், நிற்பல், உறக்கம், விழிப்பு,
உணவுக்கோடல், உண்ணாமை, இருத்தல், சித்ததல், அபூந
குடைமை, தூயமைபுடைமை, வறுமை, செல்வம், துன்பம்
இன்பம், புணர்ப்பு, வெருளி, இவைகளை யெல்லாம் அடைந
தாலும், இவற்றால் யாதொரு திரிபுமுறாது இறைவனது
திருவடிபை விடக்கலமாட்டார். இறைவனது நிறைவில்
அடங்கி நிற்பலாகிய நிட்டைநிலை அறிதாய், உலகம் தோன்று
வதற்கேதுவாய் சடநணாவு தோன்றின, இறைவன எல்லா
இடத்திலும், எப்பொருளும் இறைவனிடத்திலும் பொருந்தி
நின்ற நிலையை யறிந்து அநதக்கரணங்களை அடக்கிக் குருவி

எந்நாள உள்வந்தவர்களை நிரித்ததை நினைந்து, அந்நகரை
இறைவனோடு கலப்பதற்கு, அந்நகரப்பினாலே உயிரின கருவி
கூட சிவமயமானிருக்கப்பெற்று நனவிலேயே உயர்ந்த மேனி
லையை (சாகசகாரதீதநதை) க்கூட முயலுக. அப்பொழுது சிவ
அருட்சி சித்திக்ரும.

நனவிலேயே அந்நகர மேனிலே நிற்போ எல்லாத்
தெய்வபுருஷிடப் பெருந்தவத்தினராவர். இவர்களது அந்ந
பெருந நிலை என்னென்று சொல்வது; இமமையிலேயே
பற்றுபுச் சிவத்தோடு கலந்து நிற்பவராதலின், அவர் பிறர்
வணங்குதல் குரிய சிவமேயாவர். அவர் அருகாட்சி செய்யி
னும், மகாரிதோடு இனப்பற்றுவிடுவனும், அந்நகர நிற்பவ
வரேயாவர். இவ்வந்த நிலையில் எல்லாதவர் பிறப்பற்றொழிந
தாலும், அந்நகர நெழிந்தவராகமாட்டார். ஆகாமையின
அவர்கள் வினைபுடையராய் பிறப்பிறப்புக்குதல் கூறும்.

மூன்றாம் அதிகாரம்

கருவிகள நிற்பபெற்றார் அந்நகருவி புருகருவிகளின்
அந்நகருவியுழிந்தவ ஸ்வைபும அந்நகருவியுழிந்தவில, இறை
வனைகாணாதார் அந்நகர நிற்பவர் அந்நகர ஸ்வையு
காணார். ஆனால் இறைவனைக் கண்டவர்கள், இறைஞானத்
தின் உதவிகொண்டு எல்லாவற்றையு மறிவார்கள், இறை
ஞானம் எத்தகையதெனில் அது அந்நகருவியுழிந்தவர்க்கே
விளங்கும். அந்நகர நிற்ப அந்நகருவியுழிந்தவர்கள், கன்னி காமவினப்
புருவியுழிந்தவரும். மனநகர இருவர் புணர்ந்தெய்திய
இன்பம் வாயினுப் சொல்லமுடியாது. நுகர்ந்தவரேயறிவர்.
உயிரி முத்தியகருவிகள் கொண்டு பெருநகர களை உணர்வார்,
அந்நகருவியுழிந்தவர்கள் உயிரின மெய்ததனமை யறியவல்ல எல்லார்.

அவர்கள் உயிர்க்குயிராய் சிவனை எவ்வாறுணர்வர். அவர் உணர்ந்திலாதாரே. அவர் உணர்ந்ததாகக் கூறுவது கற்பனையே. உயிரையும் முதலவனையும் திருவருள் பெற்றவரே உடம்புநதறிதல்கூடும். அங்ஙனமறியாரேல், பிறப்பு நிவர்த்து. ஆணவமுட அறது.

நான்காம் அதிகரணம்

தனை யடுத்த பல நபங்களையும் காட்டும்பொருட் போல, உயிரானது தான சாரந பல புலன்களின் தன்மையைக் காட்டுமியலினை ஆய்ந்தறிந்து, இதன்நன்மைகள் தனது உண்மையான இயல்பு அல்லவென்றறிந்து அவற்றைக் கழித்து, தனது சிறப்புத்தன்மையை இறைவன் திருவருளாலறிந்து, பொய்யு மெய்யுமுணர்ந்தகாலே, அவையிரா தனகண்ணோடியுள்ள சிவத்தினோடும் பொருந்தி நிற்கும். மீட்டும் ஐம்புலன்களினபால அது செல்லாது. அது முன்னே ஓரளவிறசெல்லும் ஆய்ந்து நீராவது, அளவுகூடாத கடலோடு கலந்து அதன் தன்மை பெய்நியபின், மீள ஆய்ந்து ரோகாமை போலாம் என்க.

உயிர், உடம்பு, சுரணம் முதலிய எல்லாவற்றிலும் சிவமே தெளிவாகக்கலந்து விளங்குமென்னில், நாம் அவனைத் தேடி அடையவேண்டியுதினலை. எல்லாவற்றிலுங் கலவாது வேறாய் இறைவன் நிற்பன் எனனில், எல்லாவற்றையுரு செலுத்துவதாகிய இறைமை அவனுக்கு. இல்லையென்பது முடியும். உடம்பிலுயிர்போல இறைவன் உயிர்க்குயிராய் நிற்பன். உடம்பிலே கண் பொருள்களைக் காண்பதுபோலப் பிற உறுப்புக்கள் பொருள்க காணமாட்டா. உயிரானது இந் தூலுட்கூறிய தத்துவங்களின் வைத்தறிவது; தத்துவங்கள்

ஒன்றையும் தாமத அறியா. கருவிவாயிலாகப் பொருள்களை யறிபுமவரை உயிர் இறைவனையும் தன்னையுங் காணுமையாற குருதிபோலவது. உயிர் இறைஞானம் பெற்றபோது அது ஒளி பெற்ற கணபோல்வது. படலம் நீங்கப்பெற்று ஒளியெய்திய கண்ணானது தன்னொளியையும் தன்னோடு கலந்துள்ள உயி ரறிவையும் பெற்றதேபோல, உயிர் தன்னையும் தன் அறிவி னூடே அகண்டமாய் விளங்கு முதலவனையும் பெறாம.

பாசுநிறைந்த பொய்கையிற் கலவினைவிட்டெறிங் தால, அதுபட்டபோது நீங்கி, விட்டபொழுது பரந்து நீரை மூடிக்கொள்ளும். சூத்தமுள்ள ஆணவம், கணமம், மாயை எனபனயாவும், இறைவனது திருவடியை உணருமபோது நீங்கும், உணராத்தபோது அணுகும். அன்போடு முதலவன திருவடியினைப் பிரியாது, அதீதநிலையில் நிழ்கமுயலவோ அநநிலையிற் பொருந்திக் கலங்காது நின்றிடுவா. உலகப் பற்றுக்காரணமாகக் கருவிகளினும் சிவததின்முக அங்கு மிங்கு மலைகனறவர்கள் பாசத்தை அறவே அறுக்கு முறையை மேற்கூறுதாம்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்

உலகறிவாலும் உயிரறிவாலும் அறியக்கூடாத கடவுளை அவன அருளுஞ் சிவஞானத்தாலே அறிவினகண் வைத தாராய்ந்து, அவன திருவடி நிழலை நீங்காது மாற்றம் இன்றி நிறகப்பெறுதபொழுது, ஆசைதரும் உலகம் தோன்றும். அதுகானற்றேற்போல நிலையா இயல்பிறதெனக்கண்டு கழிக்க வேண்டும். அப்போது தானபற்றிய உயர்நிலையை மீளவும் எய்தலாம். உலக நிலையாமை உணர்வதுடன், மெய்யுணர்வு நல்குந் திருவைந்தெழுத்தை முறையாக நினைந்தெண்ணுக.

அப்போது இறைவன் உடனாதேபுகுந்து வாசனாடலம் நீங்குப்படி அருளசெய்வன.

முதல் அதிகாரம்

உலகறிவெனபது நாலவகைச் சொற்களும் அவதறிவாடி-
யாயப பிறந்த அறிவு தூல, ஒழுக்க தூல, வரலாற்று
தூல, கலை ஞானங்கள் முதலியனவும் பற்றிய அறிவும்,
மூச்சு மந்திரமாகிய அசுப்பையா பற்றிய அறிவும், நாந்
முதல நீலமீரகவுவா தத்துவக் கூட்டத்தைப் பற்றிய
அறிவுமாம்? இவைகொல்லாம் உயிராக்குக் கீழ்ப்பட்டன
வென்பறிந்து உயிரின பெருமையுணாதல், பசு ஞானமாய
உயிரறிவு எனப்படும். இவவுணாச்சியை மாதந்திரம் கருதி
நான பிரமமென்றெழுவது தவறு; ஏனெனில், உயிர்
பிரமமல்ல; உயிர் உடலிற் கடடுணிதி அறிவிக்க அறிந்து
ஐம்பொறிகள் வாயிலாகப் பொருள்களை ஒவ்வொன்றுயுண
ரும. பிரமமாகிய சிவம் தானே யாவதையு மொருங்கே
வுணரும் முறையறிவையது என அறிக. கரணங்கள்
கெட்டொழிவதே முத்தியென்றால், அவை களைததுத்
தோன்றாக காலத்து உயிர் முத்தியடைந்ததாகவேண்டும்.
முடையினும், கருப்பையினும், மரத்தினும், வியர்வை
தோன்றும் நமது உறுப்பினும் உயிர் பொருநதியிருக்குங்
காலே, உயிர்கள் முத்தியுற்றதாதல வேண்டும்.

உச்சிப்போதில் ஒருவனது நிழலானது அவனதடியின்
கீழடங்கி நின்றல் போலப் பொருள்களிற் பற்று விடநித்
தன கண ஒன்றி நிறகும் சமாதியே முத்தியென்னில்,
மரணம், உறக்கம், மயக்கம், உயிர்ப்படக்கம், காற்று நிறுத்
தம் (வாயுத்தமபனை,) நஞ்சுணவு கோடல் முதலியன நோந்து
விடத்தும், முத்தியுறுதலவேண்டும். அவை முத்தி நிலை

யாநாமையின், கரணககேடு, ததசமாதித்யென்பன வீடாகா. அனையாவும பசுஞானப பயனேயாம். மலத்தோடு கூடிய நிலைகளே அவைகள். முப்புரமொத்த முதலவன திருவடிபைச் சுட்டிநகு அறிவாப் பற்றி, உயிரைப் பற்றிய மிகுந்த இருணாமல அழகுகைத் தொலைப்பாயாக.

அங்ஙனம் முதலவனைப் பற்றி நில்லாவிடத்து மலம் நீங்காது. தனது மெய்யியல்பை உயிர அறிவது திருவடிஞானத்தாலாதலின், அது கலவாத சமாதித்யாப் பயனிலலை. உயிரின நிலைவும் சொல்லும் உடல முயற்சியும் எனலும் எட்டாத நிலையினன இறைவன ஆதலாலும், திருவடியென பது மாசற்ற முற்றறிவாதலாலும், தேரால், உயிரால், தசை, மேதை, எலும்பு, மசசை, வெண்ணீர் என்பவற்றுள் யான யாதோ, அல்லது ஐம்பொறிக கூட்டமோ வான்? எனது ஐயப்பாட்டையொழித்து உயிர்க்கு அதனியல்பையும் தனனை யுங் காடவிவது திருவடி ஞானமாதலாலும், அத்தகைய அறிவாப் சிவனை அடைக எனப் பேரறிஞர் கூறுவாராயினர்.

பொருள்களைக் கண்டிங் கண்ணானது தன்னியல்பை யறியாது; தனக்கு முதலாயுள்ள அக்ககருவிகளையுமறியாது. அக்ககருவிகளும் தமமையறியமாட்டா, தம்மைச் செலுத்து முயிரையுமறியமாட்டா. உயிர்தானும் தனனையும்றியாது, தன் உயிராயுள்ள கடவுளையும் அறியாது. சிவபெருமான இயற்கையிலே எல்லாவிற்பையுமறிந்து உயிரறிவின் கண்ணே நினது தனனைக் காட்டி, தன்னுளடங்கி நிற்கும் உயிரையுங் காட்டிக் கரணங்களின் உதவி வேண்டாது நிற்பன ஆதலின், அவனை உயிரின கண்ணே கண்டு அவனது பேரறிவைத் தலைப்பயன், பாசம் நீங்கும். வாசனையாற் பாசம் பற்று

மாயின், அவனது திருவடியில் இடைவிடாது அறிவை நிறுத்தாக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இறைவன் திருவடியிற் சூழ்கொண்டு உறுதியாய் நின்று, சமண முதலியோர் கூறும் எண்குணம், எண்பெருஞ்சித்தி, அயன் பதவி முதலிய வின் பதவிகளையெல்லாம் வெறுத்து, அறுவகை வழிகளோடு தொடர்புற்ற மேலாகவும் சிவாக்ஷ முள்ள நெறிகளெல்லாம் நிலையாதனவென ஒதுக்கி, இறைவனையே நினைந்திருந்தால், மேல், கீழ் என்று வரையறுக்கப் படாத தவமையனாய், யாதொரு பற்றுமில்லாய், தான் அறிவித்தாலன்றிப் பிறர் தன்னை யறியாப் பெற்றியனுபுள்ள பெருமான, நேராக அறிவின் கண்ணே தோன்றி அளவற்ற பேரன்பு மீதூரும்படி செயது அதன் வழியாக உட்புகுந்து எங்கும் நிறைந்த பேரின்பத்தை நல்குவன்.

மூன்றாம் அதிகரணம்

காணப்பட்ட பொருள்களைத்தரும் நான் அல்லேன் என்று உலகப் பொருள்களின் விலகி, காணப்படாத பரம் பொருளும் நான் அல்லேனென உணர்ந்து, அப் பரம் பொருள் தன்னிற் கலந்திருப்பதை உருகிப் பணிந்த உளத் தொடுகண்டு, அக்கலப்புக் காரணமாகத் தன்னை அவனாகப் பாவித்த இடத்தே, அவன் தன்னின் வேறுகாது தோன்றுவன். கருட பாவனையால் விடம் நீங்குவதுபோல, இப் பாவனையால் மலம் அகலும்; புனிதமூண்டாம். ஆதலின், இப் பாவகத்தைத் தான பாவிக்குமபடி பண்டை மறைகள் விதித்ததுமென வுணர்க.

திருவைந் தெழுத்தாராய்ச்சியால் சிவன் ஆண்டவனாகவும், உயிர் அவனது உடைமையாகவும் நிற்கு நிலையாகவும்

அஞ்செழுத்தது அவன் திருவடிவமாயமைந்திருப்பதையு
மறிந்து அஞ்செழுத்தால் உடனொடுதலு, கைகொடுத்தலு
என்னுமுறைகளைச் செய்து அஞ்செழுத்தால் அந்நிலை
கண்ணே இறைவனை வழிபட்டு, குணாலையி ருங்கும உந்தி
யில் அஞ்செழுத்தால் வேளவி இயற்றி யோகத்தாலன்றி
யணைதற்கரிய புருவ நடுவில் சிவனை நினைந்து அஞ்செழுத்தை
விடடைவார எண்ணவேண்டிய முறைபபடி. எண்ணுக,
அப்போது ஞாயிறு திங்களைக் கவர்ந்த பாம்புகளைப்போல
உயிரின் கண முதல்வன தோன்றுவன. உட்பூசை முறை
யாவது, இதயத்தாமரை, உந்தியில் நின்று கீமலெழுந்த
எண் விரலாவது நீளமுள்ள தண்டினைபுடையதாகவும், அந்
தண்டின் அடி நிலமுதலாகவும், எஞ்சிய பகுதி இருபத்தி
மூன்று முதலாகவும், தூயதன் மாயை முதலாகக் கீழ்ப்பாட்ட
முதல்கள எழும், தூய புலமான சுத்த தத்துவமும் தாமரை
யின் எட்டித்தழகளாகவும்; அவவிதழ்களில் பிரணவம், விசு
கெழுத்தது, அஞ்செழுத்து உட்பட உள்ள எட்டு எழுத்துக்
களை (ஓம் ஹம் ஹோம் சிவாய நம) புடையதாகவும்,
அரசு முதலும் அருட்சிவ முதலும் தாமரைப் பூந் தாதுக
களாகவும், இவற்றிற்குளராய பொருட்டும் விதைகளும்
விந்து நாத தத்துவங்களாகவும் அமைந்த தாமரை இருக்கை
யின் மீது சிவசுத்திபை வடிவாகவும் சிவநதை வடிவத்
தலைவனாகவும் கருதி வழி படுதல் என்க.

இந்த உட்பூசையை விட்டிற்குந் துணை செய்வதாகப்
பெரியோர் பேசுவர். அது உயிர்ப புனிதமாகிய ஆன்ம
சத்தியாதலின், சந்தனம், மலர், நறும்புகை, விளக்கு,
திருமஞ்சனம், திருவமுது முதலிய எல்லாம் மனத்தாற்
பாவினது அசுத்தே சிவனை வழிபட்டு நினைக்க நினைக்க

கண்ணாடியை மாசுபோக விளக்கியவிடத்து ஒளி மிகுதல் போல, உயிரின கண்ணை சிவம மேலீட்டு விளங்கும். மலம அறறெழிபும. உட பூசை செயவதுடன், அறிவு புறத்தே செலலுதல்பற்றிப் புறப் பூசை செய்யவிரும்பின மலர் மரங்காரினினறுதிநத பூக்கரினாலே, ஞானத்தினால் உளநத்தே இறைவனைப் பூசித்த முறையே புறத்தேயும் ஒரு குறியினகன் அவனை நினைந்து வழிபட்டு, அதம, புறம் எனற வேறுபாடினறி இறைபணி செயது, இரூபினைப் பயன்கள தம்மை வாதித்தற்கிடமிலையெனத் தேர்ந்து நின்றலே மெய்யடியாசது செயலாகும்.

இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றான் ஆகலால், அகத்தேயோ புறத்தேயோ வழிபடினும், விநகில் தீப்போலவும், பாளில் நெய் போலவும், பழத்திற் சுவை போலவும், எள்ளிலெண்ணெய் போலவும், முறையே சரியையாவார், கிரியையாவார், யோகிகள், ஞானிகளுக்கு, இறை அருள் புரிகின்றான். 'எனினும், அறிவின் கண்ணை நெருவடி ஞானத்தால் அவனை வழி படுவார்க்கு இறைவன் நன்கு விளங்கித் தீயானது இரும்பைத் தன் வண்ணமாக்குதல் போல, அவாகளைத் தன் வண்ணமாக்கித் தன் விரிந்த பேரானநத வடிவு முழுமுதையும அவர்கள் மாட்டுப் பதிய வைப்பன்.

பத்தாஞ் சூத்திரம்

இறைவன் உயிரோடு கலந்து நின்ற முறைமைபோல, உயிரானது இறைவனோடு கலந்து நின்று ஒற்றுமைப்படலே யானெனதெனனுஞ் செருக்ககற்றும். அதனால், உயிரின செய்தியைச் சிவன தனது செய்தியாகவும், அவ்வுயிர்க்குச் செய்வதையெல்லாம், தனக்குச் செய்ததாகவும் ஏற்று,

உயிர் பிறப்பதும்படி நிற்பன். அதனால் அவ்வுயிர் பிறர்க்குச் செய்பும் கன்மை நீமைகள் பிறருடைய வினைப்பயன் நுகர்ச்சிக் குத துணைக் காரணமாவதல்லது, அவ்வுயிரை வாய்நயா. இறைவன்பாலுள்ள அன்பு மேலீட்டினால் அவ்வுயிர் ரொப்பிற் செய்கி பிறர்க்குத் திங்காகத்தோன்றினும், அதனை இறைவன தனது பணியாய புணையிமாக்கிவிடுவன். ஆதலால் பிறன் வநதற்கேதுவாய வினைக்குற்றமும் ஆனவக் குற்றமு மாகுமா.

முதல் அதிகாரணம்

யான் செய்தேன், பிறர் செய்தார், யான் என்னது, என்னுஞ் செருக்கு விளைதற்கேதுவாகிய பாசக கோணலை அறிவுத் தீயால் வெதுப்பி கோக்கி முதல்வன் திருவருள் வழியிற் செவ்விதாக உயிர் நிற்குபிடத்தே, முதல்வன் கோக்க வெளிப்பட்டு அவ்வுயிர்க்குத் தன்னிலை விவாகி முன் நிற்பன். அப்போது வினையானது ஒளிகதோடு நான் செய்தேன் என்னும் உணர்ச்சியுடையோர்க்கு இறைவன் வினை நுகர்ச்சியைக் கொடுப்பன். அதனால் ஆநாமியம் ஏறும். கருவிகரணச் சார்பில்லாத சிவஞானம் உதித்தா லன்றி யான் என தென்னுஞ் செருக்கொழியாது.

இரண்டாம் அதிகாரணம்

ஐம்பொறிகள உயிரினைப் பீற்றி நினது உயிரின் வரமாக நிலலாமல், தமழமுடைய வரமாக உயிரினை இழுப்ப தற்குக் காரணம் அவற்றை இயக்கு முதல்வனது ஆணை வழி அவை நின்றலே யாம் எனபதைபுணர்ந்து, அவைகட்கும் தனக்கும் முதல்வனைய பெருமானது தாங்களைத் தொழுது, அவனது திருவருளாலே பொறிகளின் வலியைத்தொலைத்துத் துன்பமின்றி யிருக்கல் கூடும். அங்ஙனஞ் செய்தபோதும்

வழக்கத்தினால் பொறிகளின் செபல்கள் ஒயோ வழி நிகழ்
மாயின, அவற்றை இறைவன் செயலாகக் கருதி அவனது
பணியில் வசுவாது ஒழுதின், வினைகள் மேற்படாது.
ஆகவே, பொறிகளுக்கும் ஆளாகப் பாசத்தில மீளாமை
நேரும். சிவஞானத்தினாலே, தவனை அடைந்த உயிர்களை
இறைவன் தனறவன்மையாகக், அவர்கள் செய்யுந் வினை
காரணமாகப் பிரிவு அவாசத்தாகச் செய்யுந் வினையினப்பயன்களை
நவமையாக அவர்கள் தருமாறு செயற்காழித்து வினைப
பயன்மா அயர்களை அனுகூலவாறு அருளா கற்று காத்திடு
வன். உலகில் தமது செபலல்லாம் இறைவன் கட்டினையே
யென்றும் இறைவனை உள நின்ற செயலாடையளித்தும்
ஆட்கொள்வதால் தமகருனச் செயலிலலை, எல்லாம்
இறைவன் செயலே என்றா வினைவாசத்தாக் வினைகொல்லாம்
நிந்தியோழியார்.

தவஞ் செய்வான், புண்ணிப்பக்குதிகளுள்ள நாடுகளிற்
புகுந்தும், துரிதகம, காரிகலிலலைக் காய, கனி, சந்த
களைத் தின்னும், மலைக் குகைகளிற் புகுந்து யோகத் தமாந்
தும், பசி, நீர் வேட்கை முதலியன இல்லாது, நெடுங்காலம்
உயிர் வாழப்பெறும், இறைவனது திருவடி ஞானம் பெறுந்
வர்கள், பிறப்பிற்கு மீள்வர். இறைவனோடு ஏகனாக நிற்கும்
ஞானம் பெற்றவர்க்கா, மன்கையினபத்கில் ஈடுபட்டு நிற்பி
னும், பிறர் எய்துதற்கரிய வீட்டினைத் தலைபபட்டுக் கூத்தப்
பெருமானது திருவடியினசிறு வணங்கி வாழ்வார். அனலைக்
கட்டவல்லாரை நெருப்புச் சூடாது; மருநாலும் மருதாத
தாலும் உடம்பினை வலிதாக்கிக்கொண்டவர்கள் மேனிடது
நஞ்சு ஏறுது; அவற்றைப்போலப் பொறிகள் தம் வசமாகப்
பெற்ற சிவஞானிகள் எவவினை செய்தாலும் வினைபபயன்கள்

மேலைக்கு வித்தாக ஏறமாட்டா. முற் செய் வினைப் பயனானது, காயமவைத்தெடுத்த கலன வாசனை உடையதாயும் வளைதறறெழில் முடிந்த குயவன சங்கரம் வறிகே சுழலவதாயும் நுப்பதுபோல, எடுத்த உடம்பினை வாசனையா வாகத் தாக்கிச் சத்தி கெட்டொழியும். எல்லா வகைப் பாரமுமெடுத்த உடம்போடு மாய்ந்தொழியும்.

பதினென்றஞ் சூத்திரம்

காட்டினார் காணுந் தனமையுடைய கண்ணுக்கு உயிர் பொருள்களைக் காட்டித் தானுங் காணுமாறுபோல இறைவன பொருள்களை உயிர்க்குக் காட்டுவான், தானும் அவற்றைக் காண்பன். இங்ஙனம் கண்டு காட்டுப பேருதவிபை யாய்ந்தறிந்து இறைவனிடத்து மறவா அன்பு செய்கால் அப்படிச் செய்பவர்கள் காயம் நீங்கியபின் பெறுதற்குரிய வீட்டினைக் காயம் நீங்குமுன்னேயெய்தி இம்மையே யெல்லாப் பாரங்களு மொழியப் பெற்று மாறாத சிவ துகர்ச்சியுடையோராய் சிவன் மலரடிக்கீழ் நுத்தல கூடும். எல்லாவற்றினு மேலாகிய திருவடி ஞானத்தாலே சிவத்தைக்கண்டு அன்பு செய்யப் பெற்றோர் அச்சிவபரம்பொருளையே உணர்ந்து நிற்பர். வினைபின் வாசனை தாக்குதற்குரிய பிற பொருள்களை அவர்கள் நோக்கார். பிற பொருள்களைப் பார்த்தற்கேது வாகிய ஞானம், பலவகைப்பட்ட அளவை ஞானமாய்ச் சுட்டறிவின்பாற் பரிமாதலின், அது அஞ்ஞானவகையாகவே கருதப்படும். பேச்சையும் பேசப்படும் பொருளையும்பற்றிய அறிவு, நால்வகைச் சொற்களினடியாய்ப் பிறந்த ஐயஅறிவாகும். ஐயம் நீங்குதற்பொருட்டு அறிவிது, அறிவோனிவன், அறியப்படும் பொருளீதெனப் பகுத்தறியும் ஞானம் நினைவின்பாற்படும் பாவனை ஞானமே

யன்றி அனுபூதி ஞானம் அன்று. திருஞானம் என்பது இவற்றையெல்லாக் கடந்த சிவஞானம். உயிர் உவன போதே விடீனாயும பெரியோ, இறைவனைப் பேசும் பிரபுபார்.

உயிரானது, வினைகளைப்பத் தொன்று தொடரு அள வற்ற காலம், உடம்பெடுதலும், விடும், திரிதலும் வருத லால் அருள் பெறுமுன், உடல் நிலைபெறுமையதனும்; முதலவனது அருளைப் பெற்றபின் அழியாத உடல்பெற்று உயிர் நிலாடுமெனனில், அங்ஙனம் உடலைத் கூடிநிற்குமநிலை பதமுத்தியேயாம், பரமுத்தி அன்று. உடலைத் கூடிய நிலை துன்பத்தொடு மிடைந்த நிலையேயாம்; உடம்புண்டா னால் வினையுண்டு; வினையுண்டானால் ஆணவமலவாசனை யுண்டு. மேலும் உடம்பானது மூலமலத்தை ஒழித்தற்குரிய மருந்து; மூலமலமொழியவே மருந்தாய உடலும் ஒழியும் ஆதலால் உருவத்தொடு நுகதல் முத்தியனும்.

அறிதற்குரிய சிவனடிப் பேரறிவைப்பெற்றபோதே சிவம் விளங்கும், உயிராகு விடீனபம் உயிரும் எனினும் மூலமலமானது மருந்தினுற்றடைபட்ட விடம்போலவும், ஒளிமுன் இருள்போலவும் நேற்றும்வித்தாற நெறிகடப் பட்ட நீருள் அடங்கிக்கிடக்கும் மாசுபோலவும், சத்திகெட்டு உடம்பு உள்ளவசையுளதாம்; உடம்பு ஒழியவே, தானும் கழிந்தொழியும்.

ஆணவமலமானது தொடக்கம் இல்லாதது, அது அழியுமாயின், உயிரும்ழியுமெனனில், செம்பிலேயுள்ள களிமபு இரத்தகுளிகையால் நீங்கியபின் செம்பு பொன்னாய் விளங்குவதேயன்றிக் களிம்போடு கழிந்தொழிவதிலலை.

ஆதலால், அக்கொள்கை பொருந்துபாறிலை இனி, திருவடிஞானமபெற்று மலம நீங்கித் தூயனுயி முதத்தலைமுத்தி, திருவடியைப் பூணவேண்டியதில்லை யெனில், கதிரவனொளியைக் கண்பொருந்தினான் அதுமுது இருள் நீங்காதவாறுபோல இறைவனடியில் உயிர் பொருந்தினான் மலம் நீங்காது எனஅறிக. (இறைவனடியிற் பொருந்தலாவது சுட்டிறந்த அறிவால் இறைவனபால் அபராத அன்பு ரெய்தலாகும்)

நெல்லினுக்குத் தவிடு, உமி, முளைகள் கூட்டு போன்றினனும், அவைநீங்கியபின், அரிசி நிலைபெறுதல்போல, மும் மலமுநீங்கப்பெற்ற உயிர் நிலைபெறுமெவற்றிக. தவிடு, உமி முதலியவைகள் அரிசியின் அடங்கி நிற்பதாகக் கருதுதல் தவறு. அவ்வரிசியில் நின்று நெல்கோவாறுநற்கிடமில்லை. தவிடுமிகள் மெல்ல மெல்லமுற்றினும் அரிசியினின்றும் நீங்கி யொழிதல்போல, உயிரினின்றும் முமமலங்களும் முற்றினும் நீங்கியொழியும். ஆனால், முத்தியடையாத உயிர்களை அவைகலந்து நிறலால், அவை நிகழ்பபொருள் என்பதற்கு இழுக்கலை.

முதல் அதிகாரம்

சுட்டு நிலையினும் வீட்டு நிலையினும் இறைவனது திருவடியின் சார்பில்லாது உயிர்கள் அறிவுஞ் செயலும் உடையன அல்ல. எழுத்துக்களிலெல்லாம் அகரங்கலந்திருத்தல் போல, உயிர்கட்கு அறிவு செயல்கள விவாகுதற் பொருட்டு முதல்வன் கலந்து நிற்பன். அவனானறி உயிர்கள் படைப்பினைப் பெறமாட்டா. இறைவன் உயிர்களை நிலைகளமாகக் கொண்டு அவை செல்லுமாறெல்லாமறிந்து செலுத்தி, உயிர்கள் அறியும் பொருள்கள் எல்லாவற்றினும் நிறைந்து

நற்பனாடலிலே, அவனின் தீங்கித் தனித்து நிலநிலநல் எவ் விடத்தினும உயிரகட்குலையென அறிக.

இரண்டாம் அதிகரணம்

இறைவன எங்கும நிறைந்து நின்றானாகில, எல்லா நும அவனை காண வேண்டுமேயென்றால், கத்தாவன் ஸ்ரீ உல கெங்கும பரவியிருந்தாலும, குருடர் அவ்வொளியைக் காணார். திருவருட கண்ணிலாகரு முதலவன் ஸ்ரீயாயந திருமுத்தூர் இருவாயந தோனாவவா. சேற்றிலே முதந தாமரைவிய விரியுட பருவந்தே கத்தாவன் மலர்வித்தரற் போல, நல்லுயிர்கட்கு அவன் ஞானகண்ணைக் கொடுத்து உயிரின அறிவுகற்றிவாய்த தோவறி விவங்குவன்.

வெள்ளில் வருதுவெவர் செனமுணையும் மர நழுவபோல இறைவன் நிற்பவா, பக்குவப்பட உயிரகா ஞானத்தால் அவனை அடைபும என்னில், உயிரகட்குத்தாமாக இறை வனைக் கூடுதற்குரிய முதனமைபும இறைவனுக்குத் தன வயமினமைபும கூறியதாக முடியும. ஆதலின் அங்ஙனங் கருதுதல் தவறு.

உயிர கெட்டுச் சிவத்தோடு சிவமாய் அடைதலே முதற் றென்னில், உயிர கெட்டபின் அது சிவத்தை அடைதல் எப்படி? இறைவனை யுணைந்தபின் உயிர் கெட்டதென்னில், முதத்தியினைப் பெற்றதார்? அணைந்து கெடுவதே முதற் றெனில், நித்தப்பொருளாய உயிர் கெடுவதெப்படி? நீரோடு நீர் சேர்ந்தாற்போல, உயிர் முதலவனோடு கலக்கும் என்னில், முதலவனும் உயிரும் ஒரு தனமையரல்லாதலின, அவ் வுவமை பொருந்தாது. செம்பு, இரத குளிகையினுப் பொன்னாயப் பொன்னோடு சேர்தல்போல முத்தியிற் சிவந்

தொடு உயிர் கலக்குமெனனில், இறைவன குளிகை போல்
வானையன்றிப் பொன்போல்வானல்லன். குளிகையுடன்
பொன சோவதிலை யாதலின், அங்ஙனம் பொருநதுவ
தெபபடி. இறைவன படைப்பு முதலிய எத்தொழிலும்
இயற்றவல்ல அதிகாரமுடையன, உயிர் சிவனடிப்பேரினபம்
ஒன்றே பெறுதற்குரியது.

சிவன, சிவன எனப் இரண்டும் அறிவுடைப் பொருளே
யெனனில், சிவன அருளை உடைய சிதது, சிவன அருளைச்
சேருஞ்சிதது, சிவன் படைப்பு ஒடுகக் முதலியன, இயற்றும்
சிதது, சிவன அவற்றிற் படியுஞ்சிதது, சிவன் தானே அறி
யுஞ்சிதது, சிவன் சிவனறிவிக்க அறியுஞ்சிதது; ஆதலினால்
இரண்டும் அண்ணதாலும் ஒன்றாகாமல் வேறுபடக்கூறு
நிற்கும். உயிர் புத்திதருதுவதனைச் சேர்ந்து பொருள்களை
யறியுமிடத்து, புத்தியாகிய சடமும், சித்தனைப் பேசுப
படும். இறைவனை நோக்க உயிர் அசிததுப் போலவ
தொன்றே.

காந்தமானது இரும்பினை நன்பால் இழுத்துக்கொள்
நுநலபோல இறைவன் உயிரைத் தன்வசப் படுத்திக்கொள்
வன். தீயானது இரும்பைச் செந்நிற மாககுதல்போலச்
சிவனைச் சிவன தனவண்ணமாக்குவன். அனல் இரும்பின்கட்
கலந்துள்ள கறையை எரித்தொழித்ததாற்போல இறைவன்
உயிரின பாசத்தை யொழிப்பன். உபபானது நீரிற் கலந்த
போது நீர்க்குத் தன் சுவை கொடுத்ததாற்போல, இறைவன்
மலம் நீங்கிய உயிரினகண் தனது எண் குணத்தையும் பதிப்
பித்தருளுவன். குளிகையானது பொனனாகுந் தன்மையைத்
தவனாகத்தே அடக்கி நிற்பதுபோல, இறைவன் உயிரைத்
தவனாகக் கீழடக்கி மேற்பட்ட நிறைவை யுடையவன்.

அவன் ஐகொழிலும் தானே இயற்றுவானாய், மலம் நீங்கிய உயிரகளுக்கு கருமபு, தேன, பால், கனியமுது, சுழ்குண்டு, சாகுகையெல்லாங் கலந்த கலவைபோல இவர்பயமாந்தருளுவன என அறிக.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

சிவஞான நெறிநித்திர அனபா இறைவனது திருவடிக் காலங்களைச் சேரவொட்டாமல் மடங்கி விளைகும் முயற்சியும் மலங்களை யும் பதற்காகக் களைந்து கடவுளையே பாராட்டு நெருங்கியபயின்று அவரகனது திருவெடங்களை யும் திருக்கொயில்களை யுஞ் சிவனெனவே கைகொழுது போற்றிச் சிவானந்தத்தா லாட்பபாடி உலகத்தில யாவர்க்கும் எரியோமல்லேம, மேலாய பதவியை யடைந்தோமென்ற மகிழ்ச்சியுடன் கடவு ளின் அடியார்க் கடியாய்த் திரிந்திடுவர். ஈசனுக்கு அன பிலலாதலா, அவனது அடியாக கனபிலலாதவராவா. அவர் எவவுரிக்கும் அனபிலலாதவரும் ஆவர். ஆகவே தமக்கும் அனபிலலாதலே. அறிவிலாப் பிணங்களை யொத்த அவர் களைப்பற்றிப் பேசுவதால் யாது பயன்? அவர்களைாடு நாம் இணங்கினால் பிறப்பு இப்படிக்குக்காரணமாய் நம்மை அவற்றி லீடுபடச் செய்வா. ஆதலால் அவரது நட்பைக் கை விட்டுக் கடவுளையாறா படைந்து அவர் பணியை நம் பணியாகச் செயது அவரது உயாவினை புணர்ந்து நயமொழிகளைப் பேசி இறைவனது திருவருளுணர்த்துத் தவழியில் நின்று அவனை வழிபடுதலாற் பெறும் பேரீன பத்தாற் கைகொட்டிக் கூததாடித் திரிதலே நன்று.

உயிர்க்களால் அறியப்படாத முதலவன் அனைவர்களை நன்கு அறியும்பொருட்டு அவைபர்க்குத் தன வேடத்தைக் கொடுத்தது; அவர்களுடைய உயிர்க்குரியாய் நின்று அவர்களுக்கு மெய்யறிவு நல்கி அவர்களுடன் கலந்திருந்த லாலில் அவர்களுடைய திருவேடம் சிவபெருமானது திருவடிவமேயாம். அவர்கள் சிவமாகமாய் வளை செய்தலால், அவர்கள் சிவனுமாவா. இந்நயத்திலே அவர்கள் சிவனைப் பூசுத்தனினாலேயும் அவர்கள் சிவ நிலையினாவார். தன்னுணர்ச்சிகொட்டு முதலவன் பாவனை பெற்று, நிழல்வாய் சிவமேயாவார். பாசப்பயறுடைமாய்து நொடாடி நீங்குதல் பொருட்டு, அவ்வனபரையே நொழுதல் வேண்டி.

திருக்கோயிலி னுள்ளிருந்து திருவடிவங்களைச் சிவனெனவே எண்ணி வழிபடுந் சார்பு நெறிபினாக்குச் சிவன அங்கே வீற்றிருந்து வெளிப்படாது அருள் செயவன. மந்திரத்தினாலே இறைவன் திருநுகக்கொண்டான் என்று எண்ணி வழிபடும் பூசனையார்க்கும், அகந்தனறையும் முதல்வன் புத்தே திருவடிவத்திலும் வீற்றிருந்து பூசை கொள்கின்றனெனக் கருதும் ஒருமையாளர்க்கும் விறகினைக் கடைந்த காலத்தோன்றாய் நியைப்போல் அவ்வப்போது நோன்றி யருள புரிவன.

ஒரிடத்தைக் குறியாது எங்கும் நிறைந்த இறைவனை அவபால் வழிபடும் ஞானிகட்கு (அறிவாகு) இளங்கன்றிபகு ஆவினமடியிற் சரக்கூட பாலபோல் இறைவன் வெளிப்பட்டு அருள் செயவன. சார்பு, செயல், ஒருமை, அறிவு எனனும் நான்கும் இன்றான் பணியாகும். ஞானி நான்குபகுமுரியன். யோகி மூன்றினுக்கும், கிரியையாளன் இரண்டினுக்கும், சரியை யாளன் சார்பு ஒன்றிற்கும் உரியன்.

யாவார்க்கும் அறிவனாய் ஆசிரியனே தலைவனான்.
அவனையே இழைவனாக வழிபடுக. மந்திரங்கனாலும்,
மருந்துகளாலும், கைவந்த யோகத்தினாலும், இரத்த குளிகை
களாலும், இன்னும் அறிவு தூல்களிலே சொன்ன முறை
களாலும், அருள்தூல, கலைதூல முதலிய தூல ஞானமும,
முககால அறிவும், எண் பெருஞ்சிந்தித தேர்வும எய்துதல்
கூடும். இவை ஆசிரியனுதவியின்றியுந் கை வரும், இழைவ
னது திருவடி சேர்ந்தற்குரிய உயர் ஞானமானது அறிவாசிரிய
னுதவியின்றி எய்தமுடியாது. மற் றென்றாலும் அது
வாயாது. திருவடி ஞானம் பெற்றார்க்கு இழையருளாப் பிற
ஞானங்களும் எளிதாகக் கைகூடும். அருட்குருவே எப
பொருளுந் கடந்து நிற்கும் மேலான சிவத்தின் வடிவம், ஐந்
தொழிலியற்றும் முதல்வனின் வடிவம், உயர் ஞான வடிவம்
முதலிய இழைவனது திருமேனிகளும ஆவனென்று கருதி
வழிபடின், இழைவன் அவனிடமாக நின்று, கோழி, ஆமை,
மீன் என்பன முறையே முட்டையைத் தொட்டும், நினைந்
தும், பார்த்தும் தனறனமையாகச் செய்யுமாறுபோல,
உயிர்கட்கு ஏற்பவாறு தொடரும், நினைந்தும், பார்த்தும்
அவைகளைச் சிவமாந் தனமைப் பெருவாழ்வுடையவனாகச்
செய்வனென அறிக.

சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நால்கள்

இருபாவிருபஃது

இருபாவிருபஃது

இந்தால் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகளால் தமது அறிவாசானாகிய மெய்கண்டாரை வழுத்து முகத்தான் சிகிதாந்ததால் உண்மைகளை விளக்கி இயற்றப்பெற்றது.

நெற்றிக்கண்ணும், நீலகண்டமும் உடைய கடவுளே மண்ணுலகிலுள்ள மக்களின் பாசநீக்கத்தின் பொருடாகத் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் மெய்கண்டாராகத் தோன்றியருளினாரென ஒருபொழுது நினைப்பவர்கள் தமது அறிவின் கண்ணே இறைவனது அத்துவிதக்கலப்பினைத் தெள்ளிதற் கண்டவராவர்.

நிலவுலகின் கண்ணே தோன்றிய அருட்கதிரவன் தானென்னத்திசுழந்த மெய்கண்ட தேவப் பெருந்தகையோய்! அறியாமை யென்னுஞ் சிறையிலழுந்துவேனாகிய என்னை, நிலையான பேரின்பத்தின்கண் இருத்திய பெருமானே! உன்னிடம் வினாக்கள் கேட்பதை எனது நீங்காத் தன்மையாகவுடையேன். அடியேனது அறிவினைவிட்டு நீங்காத நிலைமை உனக்கு எக்காலத்தும் இருந்தும், எனக்கு அறிவின்மை எவ்வாறு தோன்றிற்று? எனக்கு ஆணவமலம் நீங்காத காலத்து, அறிவின்மை * உளதாமெனின், ஆணவ மலத்தோடொற்றித்து நின்ற நிலையில், நீ என்னைப் பிரிந்திருந்தா யென்பதைத்தானே அஃதுணர்த்தும்? பிரியாது என்னோடுகூடிநின்றனையாயின், அது வியப்பினும் வியப்பான தெய்வச்செய்கையே; அங்ஙனமாயின் நீ பொய்ப்பொரு

ளுக்குப் பகைவனாகாய். எனவே, தூயவன், பாசமற்றவன், அறிவின்றலைவன், வீடருள்பவன், மேலோர்க்கு மேலான என்னும் பெயர்கள் நினக்கு உள்ளனவாகா.

நீ எனக்கு வேறாக நின்று என்னை அறிவிப்பின், உனக்கு எங்கும் நிறைந்த தன்மையுமின்றி, எனக்கு உன் னோடு இரண்டறக் கலத்தலாகிய முத்தியும் இலையாய் முடியுமே? 'இருநிலனாயததீயாகி' என்ற நினது பெருநிலை கூறுந் திருத்தாண்டகப் பொருள், உனக்குப் பொருந்தாமாறியாங்ஙனம்? அடியேனை அறிவிக்குங்காலை, வேறாய் நிற்பையோ? உடனாய் நிற்பையோ? என்பதை எனக்கு அறிவுறுத்தி யருள்க. அடியேன்வினாவுக்குக் கோபங் கொள்ளாதே. எனது அறிவு சிற்றறிவு ஆதலின், அவ்வாறு வினாவினேன்.

ஆசானயெழுந்தருளுமிடத்து, தகுதி, தகுதியின்மை என்பவற்றிற்குரிய அடையாளங்கண்டு அருளபுரியையெனின், அடியேன் தகுதியிலேனாயின, நீ அருளும மெய்யுணர்வைப் பெறமாட்டேனாவேன். தகுதி மிகுதி வேண்டுமெனில் நின்னாற் சிறப்பாக வருகின்ற பயனயாது மில்லை. தகுதியின் பயனாக நீ வருவாயென்னில், தகுதி யென்பது சடப்பொருள், அது உன்னை எவ்வாறு கொணர வல்லது? நீ ஒப்பறமவனென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

தகுதி யென்பது யார்க்கு வேண்டும்? மும்மலமும் சடமாதலின், அவை தகுதியடைதலில்லை; உயிரானது எடுதத உடல்தோறும் இளமைபு மூப்பு மாறி மாறி உடையதாகும். அதற்கு உடலின வேறுகத் தகுதி எவ்வாறுளதாம்? குற்றமற்ற நினக்குத் தகுதியென்பது புதிதாக ஏற்படவேண்டிய தில்லை.

எனக்கு மெய்யுணர்வுண்டாதற்குரிய மலநீக்கமே தகுதியெனப்படுமெனில், நீ பாச நீக்கஞ் செய்வதில் ஒப்பற்றவனென்பது எவ்வாறு? பாசங்களை அடியேன் நீக்கித் தகுதியடைந்தாலும், பாசங்கள் தாமே நீங்கினும் இறைவனாகிய நீ அதன் பொருட்டு வேண்டப்படாய். மேலும், விகாரமற்ற நீ பாசமீக்குவான்புக்கு விகாரமுறுவாயல்லை. ஆதலால் எனக்கு இவ்வினாக்கட்கு விடைபகருமுதத்தான், உன்மை உரைத்தல்வேண்டும் என்ற எனக்கு நினது விடை,

“காண்பாரார் கண்ணுதலாய்க் காட்டாக்காலே” என்னுமாணபுரையின் பொருளறிந்திலைபோலும்; பாண்டியன் மெய்யுணர்வு பெறுமவண்ணம் திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் அருளிச்செய்த ‘ஆட்பாலவர்களுளும்’ எனபதன் பொருளை ஆராய்ந்தறித எனபதே.

அறிதல், அறியாமை என்ற இருதன்மையையும் பொருந்தும் அடியேன் என்னை அறிவுப் பொருளுென்று கூறுவேனோ? அறியாமைப் பொருளுென்று கூறுவேனோ? நீ கூறும் விடைக்கு அடியேன் மாறு கூறுவகை, எனக்கு அதனை மொழியவேண்டும்.

முதலு மீதுமில்லா முழுப்பொருளே, கட்டு என்பது எப்படி எனக்கு ஏற்பட்டதென்று அறிவித்தருளல் வேண்டும்.

மும்மலங்களின் குணங்குறிகளை வெவ்வேறுகக் கூறுமிடத்து, தன்னைவேறுபடுத்துத் தன்னயம் நாடலும், வேண்டுமென்றொன்றை நினைத்தலும்; ஒன்றைப்பெறவிரும்பும் வேட்கையும், ஒன்றைப் பெறுமையால் வருஞ்சினமும், தன்னைப் பெரிதாக மதிப்பதால் உளதாகும் செருக்கும்,

பிறவுயிர்களைக் கொல்லுதலும், தான தூன்புறுதலும், விரும்பியதாய சிறியதொன்று பெற்றகாலேப பெருமகிழ்வுவதுதலும்ஆகிய எட்டியலடும், ஆனவததின் காரியமா மென்றனை.

திரிபுணர்ச்சியும், பொய்ம்மொழிதலும், மறதியும், மூர்ச்சித்தலும், கண்டபொருளைப் பற்றுதலும், கேடுவிளைதலும், பொறாமைபும், அசரமுமாகிய ஏழிற்குங் காரணமாயாமலமென்றனை.

இருத்தல், கிடத்தல், செய்தல், விடுதல், பிறரை இகழ்தல், பொருந்துதல் என்ற ஆறியலடும் வினைபாதித்ததிற் குரியனவென்றனை.

எண்டுக்குறித்த மும்மல காரியங்களும் ஒழியாது நிற்பவும், நீ உன் வயப்படும்படி என்னை நின்றீனமையனாகி, என் விருப்பத்தின் வழியென்பது உன்வழியன்றி வேறில்லையாம் வண்ணம், ஊரும், பேரும், உருவும் உடையனாப் வந்து, எனக்கு இனி, ஊரும் பேரும் உருவுமில்லாவதை பிறப்பறுத்தனை. மெய்யர் மெய்ய! மெய்கண்ட தேவ! மும்மலங்களை யுஞ் சடமென்றருளிச் செய்தனை. அங்ஙனமாயின், சடமெனத் தெளிந்த பொருள்கள் உயிரோடு கலந்து உயிரினைத் தொழிற்படுத்துவதெப்படி? சடமாய் குடம், ஆடை முதலியன அங்ஙனம் செயல் விளைக்கக் கண்டிலமே. மலமானது, அத்தகைய பொருள்கள் போலாது, விடம் போன்றது, விடமானது ஏறிய உடம்பிலே மாற்றங்களை விளைத்து அறிவை அழித்து மேலிடுதல் காண்கவெனில், விடம் தனது தொழிலைச் செய்துவிட்டு அகன்றொழிதல் போல, மலமும் அகன்றொழிதல்வேண்டும். விடம் ஒரு

குணமுடையதானால், மலங்கள் பல்குணமுடையன. மேலும், மலம் சடமானால், தானே எனனை வந்தடையாது. எனக்குக் கேடு செய்யு மலத்தை தானே உண்டாக்கிக்கொள்ள மாட்டேன். நீ இயல்பாகவே பாபங்களினிங்கினவனாகலின், நீ மலத்தை எனக்குப் பொருத்தமாட்டாய். எனக்கு மலம் இயல்பாய் தன்மையெனின், இயல்பை மாற்ற முடியாததாயால், மலம் என்றும் நீங்குமாறில்லை. ஆதலால், இவ்வாயப் பாபங்களைத் தெளிவாகத் தீர்த்து நான் வேண்டும்.

இருநாகிய மலமானது நின்னநாகிய ஒளி முன் நில்லாது. அடியேனாகுக தானே அறியும் அறிவினை. அடியேன இருளைப் பற்றிக்கொண்டதெப்படி? மநர் என்னும் பண்பாடும் வண்டு சூழும், மலர் மாலையுடைய மன்னவனே! எனது ஐயப்பாடு நீங்கு முறையை நின மனத்தே கருதுக.

அடியேனுக்குச் சிவந்தி யளித்தற் பொருட்டுத் திருவெண்ணைய் நல்லாரிலே தானுந் தன்றையலுமாய் என்னுள் புதுந்து என நெஞ்சத்திலிருந்த இருளை நீக்கி, அளவிலடங்காத உனது காட்சியை நல்கி, என்னியல்பையும் எனக்குக் காட்டினே. எனக்கு ஏற்பட்ட நுணுக்கத்தையும் விரிவையும் கூறப்புகின், பாதாளமுதல் மேலாக உள்ள அருள் வெளியின் வரம்புவரை, தூலத்தில் நுணுக்கமாய்க் கற்றறிந்தவாறே, விரிவாய் எங்கும யானே வியாபித்து நிற்பதையறிந்தேன். அபபெற்றியரூப யான, பொறிகட்குப் புலனுள்ள பொறிகளோதும், பொறியாய் சிவவாயில் வழியாக எவ்வாறறிந்து பறறுவனாயினேன்? மேலும், உணர்ச்சியின் ஏற்றத் தாழ்வு காரணமாய் வரும் ஐந்து அவத்தையும் எவ்வாறு அடையலாயினேன்? யான எவ்வாறு

பிறந்திறந்து புவனங்கடோறும் போக்கு வரவு புரிபவனாயி னென்? இவற்றைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு, அடியேன் எங்கும் விரிந்திருப்பதும், இவ்வுடம்பிலே இப்போது பொருந்தி நிற்பதும், இருவினைக் கேற்பச் செல்லும் புவனங் கட்குச் செல்வதும், ஆகிய இம்முன்றனுள், ஒன்றுதான் எனது மெய்யியல்பாபிருத்தற்பாலது. அது யாதெனக் காட்டியருளல் வேண்டும்.

‘என்றைக்கும் இல்லாதது இல்லாததே; உள்ளதுதான் உள்ளது’ என்பதே உண்மையான முடிவாயின், ஒரு தன்மைத் தாய உபிரானது ஒருகாற் சிறுத்தும் ஒருகாற் பெருத்தும் வருதல் பொருந்தாதனரே? சார்புபற்றி அவ்வா றும்; யானையாரிருந்த உயிரா ஏறுமபானுற் போலும் எனில், அது உயிரின் தனியாயஅறிவுத் தன்மையை விளக்காது; உடம்போடு பட்ட வாழ்க்கை நிலையைக் குறிக்கும்.

உடம்பிடத்தே வாழ்க்கை எய்துவது உயிரின் தன்மையே, உடம்பினியல்பன்று; எடுத்த உடம்பிற் கேற்றவாறு பெருத்துஞ் சிறுத்தும் அறியவல்லது உயிரெ னின், பெரிய உடம்பெடுத்தபோது தன்னறிவு பெரிதா யிருந்ததென்று, சிறிய உடம்பெடுக்குங் காலே, உயிர் அறிவ தில்லை. அங்ஙனம் அணுவுக்கு அணுவாய், மகத்துக்கு மகத்தாய் விளங்குஞ்சுதந்திரம் உனக்கன்றி எனக்கில்லை. ஆதலால், எனது உண்மையியல்பைத் தெளிவாக எனக்கு அறிவுறுத்தியருள்க.

ஐந்தவத்தையுள், முதல அவத்தைக் கண் நின்றகாலே; அதன்கணின்ற அறிவோடு ஒழிந்த நான்கவத்தையும்

ஒவ்வொன்றாகப் பொருந்தி மீளுமாறில்லை. மெய்கண்ட தேவ, எவ்வாறு எனது அனுபவத்தில் அவற்றைக் கண்டறிந்து தெளிவது?

துயரந்தீர்க்கும் அண்ணலாய உருத்திரமூர்த்தியே! உயிர்கள் தலைவனே! பாஷியேனாகிய என்னையும் ஆட்கொள்ளுதற்பொருட்டு ஒருநுவங்கொண்டு தனதுணமை யறியப் படாது திருவெண்ணைய் நலவூரி லெழுந்த நுரிய மெய்கண்ட தேவ! என்ன ஏதுக்கொண்டியானென ஒரு முதல் உண்டென்று யகன தெரிந்தது? அவததைபுதுதலால், அவததைபுதும முதல் யானென அறிந்தேனென்னில், அவததையை அறிந்தவாறே, அதனினீங்கி இருக்கவேண்டிய முறைப்படி இருந்திலேன். அவததையினீக்கம் கால முதலிய கருவிகளினுலெனின், பிறப்பும் காபபும எனக்கு அயனாலும் மாலாலும் ஏற்படுதல் யாங்ஙனம்? கால முதலிய கருவிகளினுலெல்லாம் ஆவதெனில், அயனங்கள் என்னை வந்ததைய மாட்டாரே; கருவிகளுள் ஒரு கருவி மற்றொரு கருவியை உணர மாட்டாது, கருவிகள் அறிவுடையனவல்ல. அறிவுடைய உயிரால் அவை தொழிற்படுவன வென்னில், உயிரின் அறிவு அவற்றை எவ்வாறு கூடுகின்றதெனபதை யான அறிகின்றிலேனே. கருவிகளெல்லாம் கூடிய விடத்தும், எல்லாவற்றையும் அவை கொண்டு ஒரு சேர அறியாமல், ஒவ்வொன்றாய்ப் பொருள்களை அறிவேன். கருவிகள் நீங்குவதையும் அறிகிலேன், நீங்குங்கால், நீக்கத்திற்கு முன்னுள்ள என துணர்வு நில்லாமையின, உன்னுற் பொருள்களை அறிகின்றேனெனின், நீ எனக்குக் கருவியாவாய். அப்போது உனக்கு என்ன பெருமைபுளது? யானே பெரியோனாய் உன்னைத்தலைவனாகப் பெற்றிலேனாதல் வேண்டும்,

இன்னும் அடியேன் கூறுவதைக் கேட்டருங்க. உனது திருமுன்பே என்போதம் ஒழிதலின், என்னை யான காணுமா நிலலை. யானென்றொரு முதலில்லாது உன்னைக் காணு மாறும் இல்லை, தன்னுணர்ச்சியறப்பெறுது, உன்னையும் என்னையுமொருங்கே அறியுமாறுமிலை. இங்ஙனமாயின், என் அருந்துண்பே! விண்ணவர் முதல்வ! அருட்பெருங் கடலை! என் கண்ணே! என்னை நான் எவ்வாறு கண்ட தென்று எனக்கு விளங்கியருளல் வேண்டும்.

அருட்கடலமுதே! திருவெண்ணெய் நல்வாரிற்றேன் றிய கரும்பே! எனது கண்ணே! எந்தத உடலததே மூலா தாரத்திலே யான் ஒடுங்கியபோது, உடலின எக்கருவி கொண்டு யான் என்னைக் காண்பது கூடும்? எதனை யான் அப்போது பொருந்தியுள்ளேன்? எனக்கு உரைத்தருள வேண்டும்.

பெண்ணையாற்றின் புனல் பாயும் வயல் சூழ்ந்த வெண்ணெய்ப்பதியதிப! எனது ஐம்பொறி யறிவையும் நின் வசமாக்கொண்டு, என் வினையை வேரதக் தொலைத்த மெய்கண்ட தேவே! வினைப்பாசமற்ற பெரிபோய! நீலகண்ட! குற்றமற்ற என் அறிவே! பண்டை மும்மலமொழித்த குருவே!

இருவினையொப்பு எனக்கு ஏறீபட்டவிடத்து நீ எனது பாசங்களைக் களைந்து திருவருளின் வாயிலாக என்னுள்ளத் திற் புகுந்தனை யென்னில், உன்னை என்றும் நீங்காமல் உன்னுடனிற்கும பேரின்பப் பெருநிலையை அடியேன் உடையனாதல் வேண்டும். இப்போது புகுந்தனையாயின், முன்னே என்னுள்ளத்தே நீ நிற்கவில்லையா? மும்மலங்களைப் பொருந்தியதனால், உயிரகாசாகிய எம்முள்ளத்தே நீ நிற்க

வில்லை யென்றால், மலமகிங்கி யோதிதலும், தினது செம்
மலந்ததாள் சேர்தலும், இல்லாது, அடியேன் சார்ந்தவற்றைப்
பற்றி அவற்றி னீங்காது நி த் பே நு த ல் வே ண் டி ம் .
அதுவே முடிவு. இவ்வுடலெதிதத் கேதுவாகிய வினை
யினையே துகர்வினையாகப் பெறுவதன்றி, முனாட்டி நின்ற
வினையும் ஈட்டிம எதுவினையும் இல்லாமெனின், மாயையா
லாகிய இவ்வுடம்பிலே அதன் காரணமாய மாயையுளது.
உடம்பின் வினையுமுளது. இரண்டு முனவாகவே மூலமலமு
மொழியாது. ஆகவே வினையும் மேன்மேலீட்டப்படும்.
அதன் பயனாக மாயையினுய உடம்பெடுத்தலாகிய பிறப்
பும் நீங்காது. இங்ஙனம், எடுத்த உடலின்கண் துகர்த்
பொருட்டு வினை எஞ்சி இருப்பின், இருவினையும் துலையொத்
தல் யாங்ஙனம்? அங்ஙனம் ஒப்பு ஏற்படாவிடதது நினனைப்
பெறுவது இல்லையென்ற பண்டை அறமொழி, எவ்வாறு
பொருந்தும? ஆதலால், நீ எனது உளத்து நின்றனையென்று
மொழிகேளு. நின்றிலையென்பேனே. அல்லது ஒழிந்த
வாகுக கூறப்படும் பாசங்கள் ஒழியவில்லையென்கேனே.
இவற்றுள் எதனை நான் கொள்ளுதற்கு உரியெனென நீ
எனக்கு உரைத்தருள வேண்டும்.

திருவெண்ணைய நல்லூரில் வீற்றிருக்கும் மெய் கண்ட
தேவே!

எனது அறிவு நின்னால் விளங்குமாயின், மலத்தோடு
கூடி நான் மயங்கி நிற்கக் காரணமென்னை? தலைவனாகிய
உன்பால் வந்த யான, மலத்தினைப் பற்றுவது இயலாது.
மலத்திலே வந்து கட்டுப்பபட்டால், மலத்தையும் உன்னையும்
ஒரே காலத்திற் பற்றமாட்டேன். அங்ஙனமிருக்க, யான்

பாசத்தையும், பதியாய நினனையும் அறிவேனென்பது
எப்படி?

எங்கும் பரவியுள்ள இருட் போர்வையை நீக்கித்
தாமரையை அலர்ந்ததுங் கதிரவனைப்போல அறியாமை
யாகிய போர்வையை நீக்கி அடியேன் உள்ளக கமலத்தை
மலர்வித்துப் பண்டையறிவினை யருளுமாறு, நானிலத்தே
தோன்றிய ஞானச் செங்கதிராய் மெய்கண்ட தேவே!
சொற்கப்பாற்பட்ட பெரியபொருளே! குற்றமில்லாத
அமுதே! குணப் பெருங்குணமே! நீ என்னை ஒருபோது
கூடியிருந்தாலும், ஒருகாற் கூடியிராமையும் எங்ஙனம் நிகழும்?
நான் உன்னை நினைக்குமபோது என்னுடன் கூடியும், உன்னை
நினைவாதபோது என்னுடன் கூடாமலும் இருப்பதே நின்
இயற்கையெனில், எனது விருப்பப்படி நீ நடப்போனாய், நீ
தன் வயம் உடையையல்லே; எங்கும் நிறைந்திராது போக்கு
வரவு உடையை யென்பது முடியுமன்றோ?

எண்டோளும் முக்கண்ணும் 'உடையையாய், எங்கும்
நிறைந்த நினனை அடியேன் வந்து கூடுதலும், மீளுதலும்
முடையேனெனின், தமது களைப்பு நீக்க ஒரு மரத்தின
அழகிய நிழலிலேதங்கி மீண்டும் தமது வழியே போவாரைப்
போல உயிர்களும், அங்ஙனம் தங்கிப் போவாரைப் பற்றி
யானுங் கருதாத மர நிழலைப்போல உனது தன்மையும்
ஆம். அங்ஙனமன்றி, அடியேன் நினைக்குங் காலை விளங்கி
யும், நினைவாக்காலை விளங்காமலும், நீ இருப்பாயெனினில்,
கட்டற்ற இந்நிலையிலே அடியேனுககிரங்கி நின்னை வெளிப்
படுத்திய பின்னும், நீ ஒளித்தல கூடுமா? கூடுமென்னில்,
நீ பேரருளுடையாயென்பது மாறுபடும்; உன்னைப் பெற்றவர்
கள் மீண்டும் பிறப்பென்பதற்கிடமுளதாம். ஆனால்

நின்னைப் பெற்று முததி யெய்தினோர் உலகிலே மீளப் பிறப்பென்ற சொல், அருளாதாங்கண் இல்லை. 'ஆதலால், 'உன்னிலுன்னும், உன்னாவிடில் விட்டிடம்' என்பதன் பொருளை மயக்கமுத, யான் எதிர் சொற் கூறுதபடி தெளிவாக விளக்கி யருளவேண்டும்.

கரணங்கனையெல்லாம் கடந்தவனே! எனக்கு மிகச் சிறந்த கருணையோய்! மெய்த்தேவே! யான் பிறந்தபோது உடனாய உடம்பினையான் பற்றி நீங்கவும், அதனை அங்ஙனம் பற்றாது இரங்குமபடி நீ என்னை அதன் நிலையாமையைக் காட்டி யறிவுறுத்தினமையின், இடையன் வெட்டிய மரத்தின் ஸுனமையை. யான் பெற்றாற்போலும். வெட்டிய மரமானது பசுசையாயிருந்தும், வேரின் தொடர்பற்றதானாற்போல, உடம்பிலிருப்பதால் அதன் சார்பும், ஞானம் பெற்ற மையால், அதன் தொடர்பினமையும் எனக்கு ஏற்பட்டுள்ளன.

சிவபெருமானே! திருவருந்திறையிலே வீற்றிருக்கும் வீட்டின்பச் சுவை தந்த தலைவ! நின்னை வேறாகக் கருதியிருந்த எனக்கு வேறின்மை கைவருமபடி செய்த மெய்கண்ட தேவே! அடியேன் அற்பது பாசம்; அடியேன் பெற்றது நின திருவடியே. இருவினை யென்பவை யாவை? மனம், மொழி, மெய் என்ற மூன்றினால் செயப்பதும் இன்பச் செயல், துன்பச் செயலே அவையாமெனில், அவை தோன்றிய உடனே அழிவன. தினையளவுகூட, அவை திண்மையாய் நிலைப்பதில்லை. அவற்றிற்குக் காரணமாய் மனம், மொழி, மெய் என்பன சடம். அவற்றின் காரியமும் சடமேயாதலின், அவை யென்னையடைந்து துன்புறுத்ததற்கு வழியாது? அவை சடமாயினும், செய்கின்ற அடியேன் அறிவுடையேனாதலின், அவை என் தொடர்பால் என்னை வருந்து

மென்னின், யான் செய்த செயல் மீண்டு வாராது, இயமன் எனனை வருத்துவது எதனால்? அடியேன் வினையைச் செய்ய அவற்றினைப்பற்றி வருந்துகின்றேனெனின், நீ எனனைச் செயவிககின்றயென்பதில்லையாகும். வினைக்குத் தக்கபடியே நீ எனனைச் செயவிககின்றயென்னில், செயற்பயனை நீயே இங்கே புசிப்பிக்கின்றாய். அந்நன்மையின், யமனுக்கு என்னிடம் வர என்ன வழக்கு உளது? ஒப்பற்ற நீரே எனக்கு வினைப்பயனை ஊட்டப் போதுமாயின், நீரும் இயமனுமாகிய இருவர் வேண்டியதில்லை. எனனைக் கடத்தற் கரிய துன்பத்துக்குள் ளாககிய வினைபும வினைக்கட்டும, எவ்வாறு நாயினேய் குளவாமெவபதைத் தெளிவாக அருள் வேண்டும்.

மாணத் தரித்த செங்கையுடன் மதில்புடை சூழ்ந்த திருவெண்ணையநல்லூரில் வாழும் அரசே! முன் செய தொழிந்த வினை, தானே எனனை வந்து பொருந்துமோ? அல்லது யான் அதனைப் போய்ப் பொருந்துவேனோ? குற்ற மற்ற நீ அவ்வினைப் பயனைக் கூட்டுவிககமாட்டாயன்றோ? நீ தான் கூட்டுவிபபையாயின், உன்னுடைய அருள் எனக் குத துணையாதலின்றி எதற்கு இருக்கிறது?

தெளியாது அலைவுடைய மனத்தோடு அடியேன் யாதுரைப்பினும், அமைதியாக அருள்புரிதல் பெரியோர் கட னாகும். கண்ணினுள் மணியே! கருத்தினுட் கருத்தே! திரு வெண்ணைய நல்லூர்த் தலைவ! மெய்கண்டதேவே! உன்னைக் கலந்து பேரின்பம் நுகர்வது எனது சிறப்பியல்பாமென்னில், நின் மெய்யியல்பு, எனது சொல்லிற்கும், மனத்திற்கும் எட்டாததன்றோ? தோல், உதிரம் தகை, கொழுப்பு, எலும்பு மூளை, வெண்ணீர் என்ற எழுவகைத் தாதுவினலாயதாய்,

கண்ணிரண்டு, மூக்குத் துளை யிரண்டு, காதிரண்டு, குறி யொன்றாகிய சிறுதுவாரம் ஏழும், வாயும், குதமுமாகிய பெருந்துவாரமிரண்டுமாக ஒன்பது வாயிலையுடைய உடம் பிலே என்னை அடக்கிவைத்து அவவுடம்பைச் சிலகாலம் வரை யான் நீங்காமல் நிறுத்தியும், அதன்கணின்று என்னை நீங்குங் காலத்து நீக்கியும், எனது அறிவு, இச்சை, செயல்களை எழுப்பியியக்கும நினது அருளுசெயல் மிக்க விபபைத் தரு கின்றது.

மனம், மொழி, மெய்களால் ஆற்றப்படும் நல்லனவுட் தீயனவும் ஆகிய எல்லாவற்றின் நன்மையுந் தீமையும் அறிந்து, நீதி தவறாது, வினைக்குத் தக்க பயன்களை ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் துகருமபடி இடமுட காலமுட மயக்கமுட வகுத்து, நடுநின்று, அவற்றை துகர்விப்பாயாகவின், நீ நடுவன் என்பலே தக்கதாம். நீதியுடைய பெரியோர் செயல் மயக்கம் விளைத்தற்கிடனாகாதே. சிறியோர் செயலல்லவோ மயக்கம் விளைபபது. மந்திரம், சொல், எழுத்து, உலகம், முதல், கலை என்ற ஆறு வழியாலும் நிரம்பி மிகுந்த வினை களை நீ நினைது அருட் தீயால் தூய்மை செய்தனையே. இரு வினை யொப்பிலே அடியேனுக்கு ஒழிந்த வினையாது? இங் குளதாம் வினைகளின் பயன்களை யாரை துகரச் செய்வது?

வினைகள் சுததிசெய் தொழிவுற்ற பின்னும், துகரச் கிடத்தல் தகாதே. நீதியைக் காப்பாற்றுதல் நின் பெருங் கடனன்றோ? வினையெல்லாம் ஒழிந்தபின், துன்பமுறுதற் கேதுவாய உடம்பினுள் என்னை இருத்தி, உடம்பினை யொழி யாமைக் கேதுவாய நின்னருட் செயலின் நன்மையை எனக்கு நன்கு விளங்கச் சொல்லுவாயாக.

உயரவுமிகு திருவெண்ணைய நல்லூரிலே வந்தியுந் தண்டேன தனும்புங் கொணை மாலை யணிந்த எந்தலைவனே! நினது திருவருள் நோக்கினும் செயலற்ற உயிர்களைப் பொருந்தி அவரது சிறந்த தொண்டைக் கொள்ளும் நின சூழ்ச்சியும், ஏனையோர்க்கு அவரொடு நின் னும, ஒளிதருநகரும் கரவுமாகிய நின செயல்களை எனக்கு விளக்குக.

துன்பத்திற் கேதுவாய உடம்பை எதித்த காரணம் அறியாது, யான் உலக மன்னனைனகருதிப் பொய்யை மெய்யெனப் பேசி, உலகத்தே நிலையிலலாதவற்றைப் பூண்பதே கடனாக நாடி தன்னை நாடாத என்னுள்ளே புகுந்து, என செயலுக்கெல்லாம் ஒத்துநின்று என்பின் வந்தருளி, என்னையுந் தன்னையும் அறியாவகை செய்யும் யான் எனது என்னுஞ் செருக்கொடு யான் செல்வதையும் புர்த்திருந்து, உயர்தினை அஃறிணையாய எல்லா வகையான ஷடமபுமெடுத்த காலே என்னுடன் சென்று, நான் புகுமிடங்களிற் புகுந்து, போமிடங்கட்குப் போய், மிகுந்த நுகர்ச்சிகளை வினைக்கேற்ப நுகர்வித்து, எனக்குப் பணியாள்போல உதவி, என்னைப் பிரியாதே, ஒடிச்சென்று மீள்கவென வேடிக்கை பார்த்து, என் போக்கிலே நின்றான் எனது தந்தை.

அவன் மிக்க பேரருளுடையனாதலின திருவருட் டுறைக்கு எழுந்தருளி மெய்ப்பொருளை மிகக் கொடுத்து, நிலையாதனவற்றை எனக்குப் பகையெனக் கண்டு கொள்ளும் படி கற்பித்து, கடல் சூழ்ந்த உலகம் அறியும்படியாக மெய்கண்ட தேவன் எனப் பெயர் பரப்பி, தன்னுள் என்னை யடக்கத் தான் முற்பட்டு, தானுந் தனதுருளுமாய்த் தோன்றி என உணர்ச்சி யொழியும்படி செய்து, தன்னியல்பையும் என்னியல்பையும் எனக்குக் காட்டி, தான் வினையிலலாது

போக்கு வரவற்று சித்தராய நிலைமையையும், அவனருள் வழி நின்று யான செயலின்றிப் போதலையுங் காட்டி, எமது பெருமான அறிவித்து நின்றதைப் பார்க்குமிடத்து, எனக்குத்தானே அது பெருவியப்பைத் தராதின்தது.

நல்வினை தீவினை என்னும் கடலிடை நின்று அதன்க ணமுந்துவேனை அமுந்தா வண்ணம், பெருங்கடலிலேழுந்த விடத்தை முற்காலத்துண்ட பெருமான், திருவெண்ணைய நலலூர்த் திருவெண்காட்டுப் பெருமானெனத் திருமேனி கொண்டு வந்து, எடுத்தாண்டான.

உறறார், பெற்றார், முதலாயினுர்பா லெழும் அகப்பற் றும், புறப்பொருள்களின் மாட்டு எழும் புறப்பற்றும் அற்ற வார்க்கு வேறாதலை அற்றவனாயும், அங்ஙனம் பற்றறுக்கப் பெறாதார்க்கு, வேறாய் நிற்பவனாயும், முடிவுமுதலும் இல்லாத வனாயுமிருக்கும் பெருமான், திருமேனி கொண்டெழுந்தருளி வந்து, குரங்குபோலையு மனத்தையுடைய கொடியேன் உல்கிலே பரந்து திரியுஞ் செயலை யொழித்து, எனது மனத் தைக்குவியச் செயது, அநிலைபிலே நிலை நிற்கச் செயது, எனனைப் பற்றி நின்று, எனக்குத் தனி நிலை, கலப்பு நிலை களாய் அவததைகளை அறுத்து, எனனுள் வந்தே நீங்காது மீளாது ஒரு படித்தாய் நின்ற நிலையிலே, பொருளால் ஒன்றாகாமலும், கலப்பால், இரண்டெனப் பிரிக்கப்படாம லும், ஒன்றுமிரண்டு மின்றாகாமலும், சூனியமாகாமலும், தனது தனிப்பெருமை எனக்கு நல்காதுயினும், எனக் குண்டான பெருமை முழுவதும் எனக்குத் தந்தது மாத்திர மன்றி, என் அறிவு கெட்டொழியாமையின், என்னை எனக்கே கொடுத்தப பேரின்பப் பெருங்கடலுள்ளே நிற்பித்து ஒரு காலத்தினும் உலவாத நலமளித்து என்றும் எனதுள்ளும்

புறமபும் நீக்கமின்றி நின்ற அருள் வண்மை காட்டித்
 திருவடிக் கமலங்களை யீந்தருளிய மன்னனாகிய எந்தலைவன்,
 புனல் நிறைந்த பெண்ணையாற்றினான் சூழப்பெற்ற திருவெண்
 னைய் நல்லூர்ப் பெருமானாகிய மெய்கண்ட தேவனாவன்;
 அவன் பெருமை மிக்கோன்; அருளுக்குக் கோயிலானவன்;
 நம்மைப் பொருந்திய பாசத்தின வேரைக் களைய வல்லவன்;
 உலகிலுள்ள உயிர்க்கெல்லாம் ஸ்பபற்ற ஞானக் கண்ணாட
 திகழ்வனென அறிக.

இருபாவிருபஃது முற்றிற்ற

மெய்கண்ட நூல்கள்

உண்மை விளக்கம்

மெய்கண்டதேவ நாயனரது மாணக்கராகிய

திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார்

அருளிச்செய்த

உண்மை விளக்கம்

சிவாகம தூற்பொருளை விளக்கும்பொருட்டு விநாயகப் பெருமான் துணைசெய்யவேண்டுமென்பான் இந்தாற்காப்பு, முதற்கண் கூறப்பட்டது.

இரண்டாவது, ஆசிரிய வணக்கம் இயம்பப்படுகின்றது. நிலையாமை யுணர்த்திப் பொய்ப் பொருளின தொடர்பறுத்து, அறிவிலே பேரென்பப் பொருளாம் மெய்யினைக் காட்டிய மெய்கண்டதேவே! உனக்கு விண்ணப்பம். பொய்ப் பொருளை யுணர்த்தாத மெய்யனை! திருவெண்ணையல்லூரில் வீற்றிருக்கும் பேரறிஞ! தூய கேள்வி வடிவாய் எனது விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருள்க.

முப்பத்தாறு தந்துவம் யாவை? ஆணவ மென்பதிறுமா? வினையென்பதிறுமா? நான் யார்? நீ யார்? இறைவன் திருநடனத்தை யுணர்த்தும் அஞ்செழுத்து யாது? குருவே! இவற்றை எனக்குக் கூறியருள்க; என்ற மாணவருக்கு, ஆசிரியர் இன்பமடையக் கருதும் மாணவனே! இவற்றை உள்ளபடி, இறைவன் திருவருளால் இயம்பிய அருள் தாற்குப் பொருத்தமாகக் கூறுவேனென்று கூறுவதாவது:-

நிலமுதலானது நாற்கோண வடிவாயுள்ளது. நீர் முதலானது பாதிமுகி போல்வது. நெருப்பு முதலானது முக்கோண வடிவானது. காற்று முதலானது அறுகோண வடிவாயுள்ளது. வான்முதலானது வட்ட வடிவாயிருக்கும். உயிர் பொருந்தும் உடம்பானது இப் புத்தங்களின் கலப்பால் உருவெடுப்பது.

மண்முதலானது பெண்ணிறமாயிருக்கும். நீர் முதல் வெண்ணிறமாயிருக்கும்; நெருப்பு முதல் செந்நிறமுடையது; காற்றானது, கருப்பு நிறமாயிருக்கும்; வான் முதல் புகை நிறமுடையது. இவற்றை முறையே வித்தேழுத்துக்களாலாய லகரம், வகரம், ரகரம், யகரம், அகரம் என்பன நன்கு பொருந்தி நிற்குமென அறிக. இவற்றிற்கு முறையே அடையாளங்களாவன:— வச்சிராபீதம், தாமரைப்பு, குறுக்கு என்னுஞ் சுவத்திகம், அறுபுள்ளி, அமுத வட்டம் என அநுர் நூல் கூறும். இவற்றிற்கு அகி தெய்வங்கள், அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன். படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு, மறைப்பு, அநுருதல் என்பன இவர்கட்குரிய சிறப்புத் தொழில்கள்.

மண்ணானது, திண்மைக் குணத்தைக் கொடுப்பதுடன் பிற பொருள்களைத் தாங்கும் ஆற்றலுடையது. நீரானது, குவிரச்சியைக் கொடுப்பதுடன், பொருள்களை மென்மைத் தன்மையுடைய தாங்கும். நெருப்பானது, குடு தருவதுடன், பொருள்களை ஒன்றாக இணைப்பது. காற்றானது விரிந்து பரவி அகலவதுடன், துண் பொருள்களைத் திரட்டு மியல்புடையது. வானானது எங்கும் நிறைந்து எப்போதும் பிற பொருள்களுக்கு இடங்கொடுத்து நிற்பது.

இவை மா பூதங்கள். இவற்றிற்கு துட்பமா யடிப் படையாபுள்ளன ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்பனவே. இவை ஆசை விளைப்பன. இவை தன் மாத்திரை யெனப்படும். அறிவுப் பொறிகள் ஐம்பூதங்களிடமாக நின்று, ஓசை முதலிய பூதப் புலன்களை யறியும். அறிவுப் பொறிகட்கு இடங்களாவன, செவி, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு, என்பன. செவிபாணது வானிடமாக நின்று ஒலியைப் பொருந்துமா. தோலானது காற்றினிடமாக நின்று ஊற்றினை (தொடுதலை) அறியும். கண்ணானது நெருப்பினிடமாக நின்று உருவத்தை யறியும். நாக்கு நீரிடமாக நின்று சுவையை அறியும். மூக்கு மண்ணிடமாய் நின்று மணத்தை யறியும். ஐம்பொறிகளை வென்றவர்களை பேரின்ப வீடுறுவர்.

வினைப் பொறிகள், வாய், கால், கை, குதம், குறி என் பவற்றினிடமாக நின்று சொல்லுதல் முதலிய தொழில் களுக்குக் காரணமாகும். இவற்றின் பெயரே வினைப்பொற் றிகளுக்கும் ஆயின. வாயில் எழுஞ் சொல்லானது வாணியிடமாகக்கொண்டு பேசும். காற்றை இடமாகக் கொண்டு காலானது செல்லும். நெருப்பை இடமாப் பொருங்கி, கை இத்தலு மெற்றலுஞ் செய்யும். நீரிடமாகப் பொருங்கி குதமானது மலசலங்களைக் கழிக்கும். குறியானது, நிலத் தத்துவத்தை இடமாகக்கொண்டு, விந்துவைப் பிரித்து இன்பஞ் செய்விக்கும்.

மனமும், புத்தியும், அகங்காரமும், சித்தமும் அகக் கருவிகளாம். மனம் பற்றியதைப் புத்தி தீர்மானிக்கும். அகங்காரமும், தீர்மானத்தைப் பலமுறை விரும்பி எழ்ந் திருக்கும். சித்தம் அதனை நினைபும்.

இதுவரை கூறிய இருபத்துநாலு முதல்களும், உரி முதல்க னெனப்படும். அறி முதல்களாவன, காலம், முறை, கலை, புலம், அவா, தோன்றல், தூய்தல் மாயை என்பன. இறந்தகாலத்தினெல்லையும், நிகழ்காலத்துப் பயனையும், எதிர் காலத்துப் புதுமையையும் கால தத்துவம் பயக்கும். முறை முதலானது முககாலத்திலும் வினைப்பயன் நுகர்ச்சி வழி யைத் தீர்மானிக்கும். கலையானது, ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி, உரிநின் செயலாற்றலை யெழுப்பும். புலமுதல் அறிவை எழுப்பும். அவாமுதல் விருப்பத்தை யெழுப்பும். தோன் றல்முதல், புலனகரிலே அழுத்துவிக்கும். மாயையானது மாயா காரியங்களை நிலைபாணவையென்று பற்றச் செய்யும். ஆகவே அறிமுதல்கள் ஏழினியலபுங் கூறியவாறாயிற்று. தூய முதல்களாவன (சுத்த விததை.) தூயபுலம், அரஈ முதல், அருட்சிவம், அருள், சிவம் என்பன. தூயபுலம் இறைவனது அறிவாற்றலை மிகுதி காட்டுவது. அரஈ முதல் இறைவனது செயலாற்றலை மிகுதியாகக் காட்டும். அருட் சிவ முதலில் இறைவனது அறிவுஞ் செயலும் ஒன்று நிற்பன. அருள் முதல் இறைவனது செயலாற்றலிற்கிடமாவது; சிவ முதல் அறிவாற்றலுக்கு இடமாவது.

முப்பத்தாறு முதல்களினியலபு இவ்வாறாக, ஆணவ மென்பது அறியாமையை விளைத்து நிற்பது. மேல்விளை யும் இன்ப துன்பங்களைக் கருதாது செய்யுஞ் செயலுக்கு ஏதுவாயது விளைபபாசமேன்றறிக.

முதல்களின் இயலபும், ஆணவ விளைகளின் தன்மையும் அறிவிக்கப்பெற்ற மாணவன், ஆசிரியனை நோக்கி, இவற்றின் வேறுகாமலே ருக்கும் என்னை யானறியுமபடி காட்டியருள்க வேன்று குறையிரந்தனன். ஆசிரியர் கூறுவார்:— முற்றறி

வுடைய முதல்வன் முன் அறிவிلاப் பொருளாகிய பாசம், முனைத்து நில்லாது. அறிவுடைப் பரமபொருள் சடப பொருளை ஆய்ந்து அறியவேண்டி வந்திலை. இவ்விபனடை யும் பஞ்சுததறிவது உயிரென அறித.

சடமாகிய முப்பத்தாறு முதல்களும் தம்மைத் தாமறிய மாட்டா. அது அறுதவையும தமமையறியாவாறு பொலென்ரு. அறுதவை யுணவை ஒருவன் உண்டு அவற்றி னியல்பைக் கூறுவதுபோல, முப்பத்தாறு தத்துவங்களுையுள் ஒவ்வொன்றாய் ஆராய்ந்து அவற்றைப் பொருந்தி அவற்றி னியல்பையறியும பொருள் உயிரென அறித.

தன்னியலபற்றித் தாமாவர் ஆசிரியரை நோக்கி, தம தியல்பு யாதென்றருளிச் செய்க என்றனர். ஆசிரியா கூறு வார், “கனானொவிரெயாடு கலந்து பொருள்களைக் காட்டுங் கதிரவன்போல, உன அறிவிலே பொருந்தி உனக்குப் பொருள்களை அறிவிப்பது நாம்; உயிரின சார்பாலே பொருள் களை யுணரும் ஐம்பொருளை தாம் உயிரினைப் பொருள்களை அறிவதாக உணராமைபோல, உனனுடைய அறிவிலே பொருந்தாமற் பொருந்தி உனக்குப் பொருள்களை யாம் அறிவிப்பதை நீ அறியாய்.

“அகர உயிரானது எழுத்துக்களெல்லாம் தோன்றுதற் குக் காரணமாய் நின்றற் போல, நாமும் உயிர்க்குயிராகப் பொருந்தினோம். எல்லாவிடத்தும் நாம் நிறைந்து நின்ற லொழிய உயிர் ஒன்றையும் அறிததூமில்லை செயதலுமில்லை” என்றார். பின்னர், ஆசிரியரை நோக்கி, மாணவா கூறுவார்:- “பயன் சுருத்தா த பெருங்கவ முடையார் காணும்படி நாத தத்துவ முடிவிலே அஞ்செழுத்தே திருமேனியாகக் கொண்டு நீர் நடித்தருள்வருதபபடி யென்ற ருளிச செய்க” என்றார்.

ஆசிரியர் கூறுவார், பத்து என்ற எண்ணைக் குறிக்கும் யகரமானது ஐந்தெழுத்தினடுவே யுள்ளது. அது உயிரைக் குறிக்கும். உயிரின் கண் இறைவன் கலந்து பிறப்பறுத்தற் பொருட்டு ஆடல் புரிவதையே, சிவாயநம என்ற ஐந்தெழுத் துணர்த்தும்.

கூத்தப் பெருமானது திருவடியிலே நகரம் உள்ளது. உத்தியிலே மரமுள்ளது. திருத்தொள்களிலே சிகரமும், திருமுசுத்திலே வகரமும், திருமுடியிலே யகரமும் உள்ளன. உக்கு ஒலிக்குந் திருக்கையிலே சிகரமும், லீசந் திருக் கையிலே வகரமும், அபயத்திருக்கையிலே யகரமும், நெருப் பேந்திய திருக்கரத்திலே நகரமும், முயலகளை மிதித்த திருவடியின் கண்ணே மகரமுமுள்ளன வென்பது ஒரு முறை.

ஒங்காரமே திருவாசியின் வடிவாகவுள்ளது. அவ் லோககாரத்தை நீங்காத வைந்தெழுத்தே, அத்திருவாசியின் நிறைந்த ஒளியாகும். இதனைச் செருக்கற்றவரே அறிவர். அறிந்தார் பிறப்பற்றவராவர். படைப்பு, இறைவனது துடியின் கண் உண்டாவது; காப்பு, அபயத்திருக்கரத் துள்ளது. பிறிதொரு திருக்கையிலெடுத்த நெருப்பிலே ஒடுக்கம் உள்ளது. ஊன்றிய திருப்பாதத்திலே மறைப்பும் தூக்கிய திருவடியிலே அருளுதலும், உளவென அறிக.

எந்தையாராய இறைவனது திருவடிகளே, மாயைப் பாசத்தை உதறுவித்து, வல்வினைப் பாசத்தைச் சுட் டொழித்து, ஆணவ மலவளியை அறவே யொழியும்படி பொன்றுவித்து, திருவருளினையே உயிர்க்காரமமாக்கி அன்பி னில் விளைந்த ஆனந்தத்திலே உயிரை அழுத்தத் தன்மை யன,

அருளே திருமேனியாகக் கொண்ட திருவட்பலத்தா னுடைய திருக்கூத்தானது, ஞானவீட்டையே முடிவாக நாடிய பெருமுனிவர்களது முமமலங்களையும் நீக்கி அவர் களுடைய தற்போதம் முடிந்தவிடத்தே நிலைபெற்று விளங் கும். அவர்கள் சிவானந்தத்தை முகந்து துகடுமாறு தனது அருட திருக்கூத்ததை இறைவன் செய்து காட்டி அருள வன.

சொல்லுக்கும் அறிவிக்கும் எட்டாத ஒரு முதலவன் திடப்படுதே திருவைந்தெழுத்தால் அருட் திருமேனி கொண்டு பாசத்தினையே அமபலமாகக் கொண்டு அருட் சத்தி காணும்படி ஆடும திருக்கூத்தனை விருமபிப் போற்று வாகருப பிறப்பு இல்லை.

இவவாற்றியும்பிய ஆசிரியரை மாணவர் கேரக்க “நாத முடி விலுள்ள இறைவன் திருக்கூத்தினை நன்றாக உரைத் தருளினீர். ஐந்தெழுத்தின உண்மைத் தன்மை யாது? ஐந்தெழுத்தும் எழுத்தாமாகில் அவை அழியுந் தன்மையன ஆகாவோ” என்றார். அப்போது ஆசிரியர் கூறுவார், மொழிகளிலே ஐந்தெழுத்தினை ஒதுங்கால் அதனைக் குறிக் கும் எழுத்துக்கள அழிவெய்தும். அதன் பொருள் மாறுது நிற்கும். இறைவன், அருள, உயிர், மறைப்புச்சத்தி, மலம என முறையே ஐந்தெழுத்திற்கும் பொருள் எனக் கொள்க, பக்குவப்பட்ட உயிர்கள் அருட்சத்தியின் துணைகொண்டு சிவச்சதை அடைய விரும்புதலால் மறைப்புச் சத்தியைக் குறிக்கும் நகாரத்தை முதலில் வைத்து ஒதாமல் சிவத்தைக் குறிக்கும் சிகாரத்தை முதலில் வைத்து ஒதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஒதி நினைக்கில் ஆணவ இருள் நீங்கும்படி திருவரு ளானது உயிரைப் பொருந்தி, தனி நிலையபுங் கலப்பு

நிலையுங் கடந்த தூய நிலைய எய்துவித்து அத்தீண்ட
சிவத்தினபாலுள்ள பேரின்பத்தினபாற் சேர்ப்பிக்கும்.
ஐந்தேமுத்தே இழைவனது மறை, அந்நூலு, புராணம்,
ஆனந்த தாண்டவம், ஞான நிட்டையாற் பெறும் பரமுத்தி
என்னும இவற்றைக் குறிப்பதற்கும்.

பரமுத்தி அடைந்தோர் பமுத்திற் சுவையும், மலரில்
மணமும், நெருப்பிற் சூடும், வீணையில் இன்னிசையும்
போலச் சிவத்திற் கலந்திருப்பதென அருள நூல்கரியமபும.

கட்டுற்ற நிலையில் தத்துவங்களெல்லாம் உயிரினிடத்தே
வெறவக் கலந்து நின்றற்போல, கட்டற்ற முத்தி நிலையில்
உயிராகச் சிவனிடத்தே இரண்டறப் பொருந்தி நிற்பவென
மெய்ந்துல்கல் ஒதும. சுதிரவன் முன்னிலையில் மதியின
ஒளி அடங்கி வேறு நோனாது நிறலுப்போல், தந்துவங்
கடந்த முதல்வன திருவடியில் உயிர் அடங்கிப் பேரினப்
பணர்ச்சியில் அழுந்துமென அறிக.

சிவத்தை உயிர் சென்றடைமென்றால் அது பரம்
பொருளின நிலைவிற்கு மாறாகும். சிவன் சென்று உயிரைப்
பொருந்துமென்னில், அங்ஙனம் பொருந்துவதன்முன்
உயிரொடு கலவாது வேறாய் இருந்தல் வேண்டும். இவ்
விரண்டுமன்றி எந்த முறையில் உயிரும சிவமும் கலந்திருக்
கும் எனனில், குருடனுக்குக் கண் திறக்குமுன் எங்குமுள்ள
சுதிரவன் ஒளி அவன் கண் திறந்தவுடன் அவனது
கண்ணொளியொடு கலந்து நின்றற் போல என்க.

முத்தியில் மும்முதலும் எவ்வாறுள்ளனவெனில்,
பேரின்பத்தைக் கொடுப்பது முதல்வன்; நுகர்வது உயிர்;
நுகர்வதற்குத் துணை, மல சத்தி அடங்கி நிற்பது என

அறிக. உடம்போடு கூடியகாலே இப் பேரினபம் அழியாது நிலைபெறுமாறு குரு லிங்க சங்கம வழிபாட்டைக் கடைப்பிடிக்க. அப்போது பிறவி ஏற்படாது. அவற்றில் நன்றணிய கனறுடைய பசுப்போல மனமுருகி முழு அன்பு வைப்பவர்களை மலர்களை முற்றிலும் சூழித்திருவர்.

இங்ஙனம் செப்பியருளிய ஆசிரியரை நோக்கி மாணவர்கூறுவார் “அருட்கடலே! வறமுத பிழைக்கடலில் விழ்ந்து அலைமாமல உடந்து திருவடியை அடைந்து வாழ்க்கேநன்” என்றார்.

உண்மைவிளக்கம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவப்பிதகாசம்

சிவப்பிரகாசம்

இத்தாப பாயிரத்துள் முதற்கண், காப்பும், கூததப் பெருமான், அமமை, கணபதி, முருகா எனப் பாகு வணக்க முங் கூறப்பட்டன. பின்னர், சந்தானகுரவர் வணக்கங் கூறுஞ் செய்யுளிலே சகண்டா, நந்திபெருமான், சனப் குமாரர், சத்தியஞான தரிசனிகா, பரஞ்சோதி முனிவர், மெய்கண்டார், அருணந்திசிவம், மறைஞான சம்பநதர் என் போர் உட்பாதி சிவத்தின் முற்பட்ட கயிலாய பரமபரைப பரமாசாரியர்களா என விதந்தோதப்பட்டனர். பின்னர், சிவப் பிரகாசநூலாசிரியரின ஞானசாரியராய் மறைஞான சம்பந தருகு வணக்கந்தனியே கூறப்பட்டது. பராசர முனிவர் மரபில வந்த சைவ சிகாமலியாராய்ப் பெண்ணாகடத் தலத்திற் பிறந்தவர் அவர் என்பது அறியலாகும்.

நாற் கருத்தினைத் தெரிக்குஞ் செய்யுளினகண், சைவ சித்தநாத உண்மையினியலடி காணப்படும். புறச்சமயத் தவாக்கு இருளாயும், அநச்சமயத்தவாக்கு ஒளியாயும் காட்சி, கருதல், உரை என்னுமக அளவைகளின் உண்மைக் கருத்தை விளக்குவதாய், பொன்னும பணியும்போல வேற்றுமை யின்மையும், இருள்வெளிபோல முழுவேற்றுமையும், சொல் லும் பொருளும்போல ஒருபுடை பொற்றுமை ஒருபுடை வேற்றுமையும் இல்லாமல், அருவ நால் கூறிய அறநெறியின் பயனாய், உடலுமுயிரும, கண்ணொளியுங் கதிரொளியும் உயிரறிவுங் கண்ணொளியும்போல இரண்டற்கு கலப்புரைக்

குஞ் சேதப்புடையதாய், வேதாந்தத்தெளிவாயுள்ளது சைவ சித்தாந்தமென்பது குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

பின்னர், தீக்கையின் வகைகள் விளக்கப்பட்டன. ஊரிகள் மூவகைப்படுவர். மலமாத்திர முடையவர். அதனோடு வினையுமுடையவர்; அவற்றோடு மாயாமலமுமுடையர் என மூவகை காண்க. இறைவன் அவ்வவரை யாட்டுகொடு ஓரநற் குரிய வடிவொடு தோன்றிப் பாவையால், பரிசுத்தால், உரையால், நினைப்பால், தாலுணாத்து முடையால், யோகமுடையால், ஓடித்தால் பாச நீசகம நிகழ்த்துவன். மும்பத்தால் செய்யப்படுநீக்கை, ஞானவதி, கிரியாவதி யென இரு வகைப்படும்.

சமயம், விசேடம், நிருவாணமென மூவகைத் தீக்கைகளுள் சமயம் மந்திரத்திற்கும், விசேடம் பூசனைக்கும், யோகத்திற்கும் தகுதிதருவன. நிருவாணதீக்கை, ஆபத்திவாவின் சுத்தியால், மேலான அபரமுத்தி பரமுத்திகளை உயிர்பெறுதற்குரிய தகுதியைத் தரும். கிரியையென்று பேசப்படுவனயாவும் ஞானம் எய்துதற்குக் காரணமாகும். உண்மைச் சுரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகமென்ற மூன்றிற்கும் இறைவனுலகி விருத்தல், உடனிருத்தல், திருவடிபெறலென்ற நிலைகள் பயனும். ஞானமாவது, சிவாகம ஞானம், திருவருண் ஞானமென இருவகைப்படும். ஒன்று அபர ஞானம், மற்றொன்று பர ஞானம்.

சிவப்பிரகாச நான்மரபு தெரிப்பார் கூறுவதாவது:—முதற் குவராய் மெய்கண்டார் சிவஞான போதம் இயற்றினர். அவர் ஞானப் புதல்வர் சிவஞானசித்தி விரித்தனர். அவர்களிருவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கி, அன்றோ

ரருவிச்செய்த உயர்நூலிரண்டினையும் விநம்பி கோக்கிக் கருத்திலுறைகின்ற திருவருளுடன், சிவநாலாகிய ஆகமத்தையுங் கலந்து பொதுவெனவும், உண்மை யெனவும் இருபகுதிப் படுத்தி, நூறு விருத்தத்தால் குற்றமற்ற சிவப்பிரகாசமென்ற நூலியற்றிவேனுயின் என்பது.

அவையடக்கங் கூறுவார் தெரிபபது:— பழமை யானவை என்று சொல்லப்படும் எல்லா நூலும் முற்றிலும் நன்மையானவையல்ல. இன்று தோன்றிய நூல் என்று சொல்லப்படும் ஏதுவுந் தீபதாதலுமில்லை. மாசு பொதிந்த மணியைப் பார்த்தவுடன், மாசு, மணியின் குற்றமாகாதெனக் கொண்டு பொருணயங்கருகிச் சொற்குற்றமுதலியன பொறுப் பார், தலைபாய தன்மைபார். இடையாய தன்மையார், பழமையின் அழகினையாராய்ந்து அது புது நூலுட் காணப் படிந் மகிழ்வார். குற்றம் குணமறியும் ஆற்றவில்லாதவர்கள் பலர் ஒரு நூலைப் புகழ்ந்தால், அதனைத் தாமும் போற்றுவர். பிறர் அதனை புகழ்ந்துரைப்பதைக் கேட்பின, தாமும்தனை புகழ்வார். இவர்கள் தமக்கென வெவ்வு அறிவிலாவார் என்பது.

பொது அதிகாரம்

முதற் சூத்திரம்

பதிபிலக்கணம்:— சிவாகமம், வேதம், பிறமெய்க்கலை ஆகிய பாவற்றினுடைய கருத்தும், பதி, பசு, பாசம் என் னும் முப்பொருளை விளக்குதலை. பதியே மேலான பொருள். அது அருவம், உருவம், குணம், குறி யாத மின்றிக் குற்றமற்றதாய், ஒன்றேயாய், அழிவில்லாததாய்,

எல்லையற்ற உயிர்களுக்கறிவாகி, போக்குவரவிலதாய், அளவுப் படாததாய், அடைதற்கரிதாய், அடைதற்குரியதாய், சிறிய திற் சிறியதாய்ப் பெரியதிற் பெரியதாய் விளங்குவது. அதனைச் சிவம் என்பர் தெளிந்த அறிவினர்.

அச்சிவத்தின் பேராற்றலாய் பராசத்தி, அன்பு, அறிவு, செயலென்னும் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்த, அவற்றைப் பொருத்தி இறைவன், சூறித்தற்கரிய கருணையே திருமேனியாகக் கொண்டு, வளர்த்தற்குரிய தூய மாயையாகிய சூடிையை மேவி, நாதம், விந்து முதலிய தத்தவங்களை உண்டாக்கிப், பல கலைகளையும் நவின்று, வினைகளேனாவாய் உடல், கருவி, உலகு, துகற்பொருள் முதலியவற்றைச் செவ்விதின் உளவாக்கி, நிலைப்படுத்தி அவற்றை முடிவிலாடுகருவன். இவற்றின் பொருட்டு அவன் கொள்ளுந் திருமேனி அருவம், அருவுருவம், உருவம் என மூவகைப்படும்.

இறைவன், இது, அது என்று சுட்டியறியப்படாதானுலானும், முதல் நடு இறுதியிலான ஆதலாலும், சூறைவற்ற நூன நிறைவுடையானாதலானும், தனதுணமைபிறராஸறியவொண்ணாதன்மையாதலானும், விருப்பு வெறுப்பில்லாதவனாதலாலும், ஒப்பற்ற முதன்மைபுடையானாதலானும், உயிர்க்குயிராய் நின்றலானும், தான கருகியதொரு வடிவத்தைத் தனதாகக் கொள்ளுவனென அறிக.

உலகமெல்லாம், ஒருவன், ஒருத்தி, ஒன்று என்ற மூவகைப்படாத தோன்றி, நிலை பெற்றுத் தத்தங் காலவெல்லையிலே ஓடுங்கும; மீண்டும், உயிர்களின் மலங் காரணமாகத் தோன்றும். உயிர்கள் அச்சாமாறி உருவெடுத்தாய் பிறகுதலு மிறகுத்தலுமுடையனவாகும். இவற்றை நோக்குங்

கால், இதனொழித்களைபியற்றுதல் அறிவில் பொருளாய
மாயைச் சியலாமையாலும், உயிர்கள் தாமத உடம்பெடுக்கு
மாற்றலில்லாதனவாதலானும், வினையானது உயிரகரின்
உடம்பைப் பொருந்தி நின்றலானும், சூற்றமற்ற பரம்பொரு
ளாகிய இறைவனே எல்லாவற்றையும் படைப்பவன் என்பது
தெரியப்படும்.

அயவ படைப்பவற்றை அரி காப்பன்; அவற்றை
எமது தலைவனே முடிவாக ஒடுக்குவன்; ஆதலால் அவனே
அயன் அரி முதலியோரை அவ்வவர் அந்நா ர நிலையில்
நிறுத்துவன்.

அவராற்றுந் தொழிலாய படைப்புக் காப்பு என்ப
வற்றை யியற்றுவிப்பன்; இவ்வாறு முத்தொழில் செய்பு
முதல்வன் அவற்றால் விகாரப்பட மாட்டான். வானிலே
எழும் ஞாயிற்றின் முன், தாமரை யொன்று பூதகும்; மற்
றொன்று மொட்டாக நிற்கும்; பிறிதொன்று வாடும். அவற்
றால் கதிரவன் நிரிபெய்தான். அதிபோல முதல்வனுமா
மென வறிக.

இத்தொழில்களை முதல்வன் திருவிளையாட்டாகக் கூறு
வார். உயிர்களை இடர்க்கடலில் நின்றெடுத்துச் சிறந்த அருள்
புரிதலே அதனொழிற்சூக் காரணமென்பர். உயிர்களை
ஒடுக்குவது, அவைகட்குப் பிறப்பிறப்பினாயை இளைப்பு நீக்கு
தற் பொருட்டே. அவற்றைத் தோற்றுவித்தல், அவற்றின
மலம், வலியறுதற்குப் பக்குவப்படும் பொருட்டே; காத்தல்,
அவை நுகரத்தக்கவற்றை நுகர்வித்தற் பொருட்டே;
மறைத்தல், நுகர்ச்சியில் நிலை நிறுத்தலாகும்; அருளல்
அவைகட்குப் பிறவியறுதலுப் பேரினப் நல்குதலையாகும்.

இவ் ஐந்தொழிலும் இறைவன் திருவருட் செயலே. எல்லாம் அந்நோயொழியப் பிரிதில்லை.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

பசுவிலக்கணம்

உயிர்க்கூட்டமானது என்கலிலடங்காததாய், அழிவில்லதாயுள்ளது. உயிர்கா இருட்கூட்டாகிய ஆணவத்திலழுந்தி, இருவினைகளின் றன்மைக் கேற்றவாறு இறைவன் கட்டளைப்படி, உயர்த்திணையாயும் அஃறிணையாயும் கருதப்படும் உடம்புகளொடுத்து, அவை வாயிலாக அளவற்ற நுகர்ச்சிகளையுடையனவாய், அவற்றை நுகருமாற்றானே மேலைக்குவித்தாய் இருவினைகளைப் புரிந்து, பிறப்பிறப்பிற் சுழன்று, அநாதியே பொருந்திய ஆணவமலம் பக்குவப்படுங்காலம் வந்தபோது, முதலவன் அநுநால், பாச நீர்க்கம் பெற்றுத் தமது அறிவின்சண் விளங்கும் பதிஞானத்தின் உதவியால் இறைவன் திருவடியடையுந் தன்மையன்.

பாசவிலக்கணம்

ஆணவமலமென்பது பொருட்டன்மைபால் ஒன்றையாய் ஒவ்வொரு உயிரின்கண்ணும் நின்று ஒருகால வெல்லையிலே நீங்கும் அளவற்ற சத்திகளுடையதாய், தன்னைக்காட்டும இருளும் ஒளிரெய்னுமபடி, மபக்க விருளையுநாதாக்கித் தன்னையும் காட்டாததாய்ச் செம்பினிற் களிம்புபோன்று உயிரைப்பற்றி நின்று, அழியாததாய், பாசங்கண் மூன்றினும் முலமானதாய் உயிரின் அறிவை முற்றிலும் மறைக்கும்.

இந்த இருட்கட்டுக் கழலுதற்குரிய பருவம்வரை அது மறைத்தற்குத் துணையாய் நிற்பதாய இறைவனது மறைப பாற்றலையும், மலமென்று கூறுபட. அச்சிவாததி தானே பங்குவழற்ற உயிர்களை இறைவன் நிருவடியை யெய்து விக்கும் இயக்கமாகவுந் திகழ்மென்றறித.

உயிர்கள் நினைத்தற்குரிய பாமசிவனது பேரருளாகிய பாசத்தியாலே, தூயமாயையாகிய சூழலையினின்று சுவ முதலாகிய நாத தத்துவம் தோன்றும். அதன்கண்ணின்று அருண்முதலாய் விந்து தத்துவம் தோன்றும். அதன்கண்ணின்று அருட்சிவ முதலாய் சதாசிவ தத்துவம் தோன்றும். ஆண்டிருந்து அரக முதலாகிய மகேசர தத்துவம் தோன்றும். அதன்கண்ணின்று தூயபுலமுதலாய் சதநவத்தித்தே தோன்றும். இந்த ஐந்து தத்துவத்தலைவர்கள் அவைகளிலே நிலைபெறுவர்.

இங்ஙனமே தூயமாயையினின்று ஒப்பற்ற வாக்தாகிய நால்வகை மொழியுந் தோன்றுமென அருள நால் வல்லார் உரைப்பார்.

தூயமாயைக்குங் கீழுள்ள மாயை யெனப்படும் தூய்தன்மையானது, ஒன்றையொன்றொவ்வாத உடல், கருவி, உலகம் நுகர்போருள் என்னும் நால்வகைப்பட்டு வருவதாய், அழிவில்லாததாய், பொருட்டன்மையால் ஒன்றே யாய் எப்போதும் அருவாயிரப்பதாய் வினைகளாழியும் வரை உயிர்கட்குந் சூழநிலையாய், அழிவில்லாதாய், நிலையாவ தாய், தன்னிடத்துண்டாய் தத்துவங்களுங்கும் பரவி, அவை விரிதற் கேதுவாய், அவை ஒடுங்குங்கால், தான் ஒடுங்காது நிலைபெற்று, ஒடுங்கு முயிர்கள் தங்கிடமாய்,

இறையநூலால் தானும், மூவகைப் பாசங்கலி லொன்றாய்
மன்னியதாகும்.

இந்த அசித்த மாயை யாதென வினாவின், இஃதே உல
கிற்கு முகற் காரணம். இறைவனைத் தவிர வேறொன்றும்
உலகிற்குக் காரணமில்லையெனின், அசித்தாய உலகம் சித்
தாய முதல்வனிடத்திலுதிபாது. மாயையினின்று உலகம் உண்
டாததாயின், முதல்வன் உலகிற்கு வினைமுதலாகக் எவ்வா
றெனில், அசித்தாய் அநுவாமாயுள்ள மாயை தானே உரு
வடையாது. இறைவனும் இந்த மாயையினின்றே உலகை
உளதாக்குவன். மாயையினறி உலகம் படையாமை முதல்வ
னுக்கு ஆற்றலினமையே யுணர்த்துமெனின், மாயையும் நித்
தப் பொருளாதலின், தன்ருழிலின் பொருட்டு அதைப்
புதிதாக இறைவன் வேண்டிற்றிலன். அவன் அசித்தாய
மாயைபை தனது முதனமையாலே விரித்தெனவாய் மாக்கு
வவா. மாயை புதிதாக அவனுக்கு முதன்மை கொடுக்க
வில்லை.

இறைவன் உலகை ஒருபடித்தாய்ப் படையாமல்,
பறவை, விலங்கு, மக்களா முதலிய பல்வேறு வகையாகப்
படைப்பானே னென்னில், உயிர்கலின் வினைக்கேற்றவாறு
பல்வகைப் படைப்புக்கள ஏற்பட்டன. வினைக்கேற்ப உடல்
உளதாயின், இறைவன் ஒருவன், படைப்பின்பொருட்டு
வேண்டப்படாநென்னில், வினையெனபது அறிவில்லாதது.
ஆதலால் தானே உடம்பைக் கொடுக்கவல்லதன்று. வினைப்
பயனை நுகாவது உயிராதலின், அவ்வுயிரே வினைக்கேற்ற
உடம்பை எடுத்தாக்கொள்ளுமெனினில், உடம்பொடு கூடினா
லன்றி அறிவில்லாத உயிருமீ சடத் தொகுதியான கருவி

களுந்ம் கூட்டுவாரென நுவனின்றித் தாமே கூட இயலாமை தெளிவு.

துன்ப மிகும்படியாக உயிர்களுக்குக் கருவிக் கொடுக்கி களை இறைவன் அனைத்து வைத்தனம், வினைப் பயன்களை நுகர்வதற்கெனனில், வினைபேத, மாயைபேத, எது முற்பட்ட உயிரைச் சூழுகதெனனில், ஒரு வகை சடநெய்க்காத உயிரை இவைகள் பற்றினால், இதன்கொளி எழுதற்கு இட முண்டு. உயிர் எவ்வுயிரேனா, அன்றே அதற்கு, அனாவ மலம உண்டு, அனாவமலமுடாதாகவே, நெய்க்கிற்குத் தவிநம் உமியும் போலச் சன்மமுடையாயும், அநாதியாத உள்ளன. இதுவே சைவதூதர் கருத்து.

அசுத்த மூலையினின்று காலம், நியதி, கலை என்பனவும், கலையடியாக விததை, அராகம், முதலிய முதல்களும், அனந்த தேவரால் உளவாம். சிவனாட நுத்திரசாற் கலைபி னினைய மூலப்பகுதியுடைய அதுவே குண தத்துவாய் விரியும். குணத்தில் நின்ற புத்தி தத்துவமும், புத்தியி னின்று அகங்காபும உதிப்பன. அகங்காரம், தெளிவு, செயல், தாழ்வு என மூவகைப்படும். தெளிவினி நுந்து, மனமும், ஐவகையறிவுப் பொறிகளும் தேர்ந்ம். செயலினின்று, வினைப்பொறிகள் உளவாம். தாழ்வினின்று, தன் மாத்கிறைகளும், தவ மாத்கிறைகளினின்று, ஐமபூதங் களுமுளவாம். ஒரை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னுங் குணங்கள் வான முதலிய பூதங்களில், ஒவ்வொன்றாக மிகுதிப்பட்டுள்ளன. ஐமபூதங்கட்குக் தெய்வங்கள்; அயன், அரி, அரன், மகேசன், சதாசிவன் எனபாரே. தேவாந்தரிய முறையே தத்துவங்கள் ஒடுங்குவன,

கன்ம மலம் அல்லது வினைக்கட்டுடென்பது உயிரெடுக்கு முடம்பிற்கே துவாய்ப், பல்வகை நுகர்ச்சிகளைச் சார்ந்துள்ள தாய், ஒரு நுகர்ச்சியின் முடிவையும், மற்றொரு நுகர்ச்சியின் தொடக்கத்தையும் உண்டாக்குவதாய், தொன்று தொட்டு வருவதாய், பல்வகைப்படுவதாய், படைப்புக் காலத்தே உயிர்கள் தோறும் பற்றி நிற்பதாய், மனமொழிமெய்களா வியுறப்படுஞ்செயல்வடிவாய், உயிர்கள் உடம்பில் நிலைத் துள்ள காலத்தே புத்தி தத்துவத்தைச் சார்ந்திருப்பதாய், இன்பமும் துன்பமும் தோன்றுதற் கேதுவாய் நன்மை தீமையாய், ஒடுங்குங் காலத்தே மாயையிற் பொருந்திக் கிடப்பதாயுள்ளது.

வினைப்பயன் வரும் வழிகள்:- இனம், வாழ்நாள், நுகர்ச்சிமுறை என்ற மூன்றுமாம். இவை உயிரிற் கலத்தல் தொன்று தொட்டு நிகழ்வது. ஒரு முறைபற்றியே வினைப் பயன் துகரப்படுமாபினும், செய்த முறையிலே அவை பயன் தராமல், மாறியும் வந்து கூடும். வினைப்பயன்கள் தெய்வத் தால் வருதல், பிறரால் வருதல், தன்னால் வருதல் என முத்திறப்பட்டு வரும். அறிவுடைப் பொருள்கள் வாயிலாகவும், அறிவினாப் பொருள்கள் வாயிலாகவும் அவை வருவன. நன்மையும் தீமையுஞ் செய்யும் உயிர்க்கு அவை மேற்பிற விக்கு வித்தாக அமையும். முன் செய்த வினையை இடப்பிறப் பில் நுகர்ந்தால், மேற்பிறவிக்குக் காரணமாய் வினை எவ்வினையென்னில், வினை நுகருங்காலாவாகின்ற விரப்பு வெறுப்புக்களென அறிக. மேலவரும் வினையும், மூலமாய வினைத் தொடர்ச்சியையாமெனினும், யானெனதென்னு முணர்ச்சி முதிர்ந்து பயன் வினைக்குமென்ப.

உலகிலே வினைகளை அறிந்து செய்வினை, அறியாது செய்வினையென இருவகைப்படும். அவ்வினைகளால் இனப் துன்பம் உளவாமாகலின், அவை காபணமாக நல்வினைப் பயன், நினைப்பயன் ஏற்படுத்தல் கூடும்.

நலவினையும் நிவினையும் நினைவு, சொல், செயல் எனப் பூன்றிவகைகண்ணுமா உளவாம். ஸ்ருவினையால் மற்றொரு வினை யொழியாது. செய்க வினையின் பயனை துறந்துத் தவிராது. ஸ்ருவினையால் மற்றொரு வினையை நீக்கும் வழிசைவப் பொதுச சிறப்பு தால்களிலே சொல்லப்பட்டுள்ளன. அம்முறை நல்வினை செயரில், நினை நீங்கும். இது விலைக்கு வாங்குந் தன்மைபுமுடையது. அங்கனம் கழுவாய் செய்யாமல், இயற்கையாகச் செய்யப்படும் நல்வினையாற் ப்வினை யொழிந்துமுணுந். அன்முறை நடப்பதால், மிகுதியான நினை யொழிந்து எஞ்சியது மேற்பிறவியொடு நொடர்புடையதாகும்.

மயக்கமாய் பற்று மிகுமபடி உயிரகலெல்லாவற்றோடும் உடன் நிற்கும் மூலமலமாகிய ஆணவமொன்று, அதனைப் பக்குவப் படுத்தப் பொருடடுத துணை செய்யும் இறைவனது மறைப்பாற்றல் ஒன்று, மாயை யொன்று, வினையொன்று, மாயாகாரியத்திரட்சி யொன்று, எனப் பாசம் ஐந்து என்பர். இவ்வைந்தும் நீங்காது இறைவன் நிருவருள் பெறுதலையுடைய தென்பர் அறிஞராயினோர்.

உயர்ந்துயர்ந்து செல்லும் உயிர்கள் பலவும் தனி நிலை, கூட்டுநிலை, தூய நிலை என்று முன்று நிலைகளை உடையனவாகும். கலை முதலிய தத்துவங்களொன்றும் பொருந்தாமல், அடையாளம், வடிவமியாதுமின்றி, ஆணவத்தோடு மாத்திரமுள்ளநிலை, தனிநிலை யென்னப்படும். இந்நிலையில் அறி

யுங்கருவிகளியாது மினமையால், ஐநு பொருளையு மறியக் கூடாமல் ஐநா நிறைந்த இடத்திலே கண்ணாந்து அவ விருண்மயமாய நின்றமுதலால், ஆணவமயமாய் நின்று, அதனை விட்டு நீங்கு முறைமையில்லாமல், அழியாத விரிவுடைத்தாய் உயிரி நிற்கும்.

ஆணவ மலத்தினியலபநியாத ஐக்கிய வாந சைவர் பாசபதர் முதலாயினோர் கனாமம், மாயையென இநமலமே யுண்டென்பா. ஆணவப் பிணிப்பில்லாத நூய உயிர்க்கு மாபை, வினை யெனநூம் பாசங்கா பொருநதவானேன் மாயை முதலிற் பொருந்தியதாஃ வினைத்தவமை முதலிற் பொருந்தியதாஃ எனற வினாக்கள், விதை முந்தியதாஃ பனை முந்தியதாஃ எனற வினாக்களை யொத்தவவாய விடைபிலவாய நிலைம. நூய உயிரை இவைகா பிணிகுமாயின, முத்தி யென்று அநர் நூலாற், கூடாபடுவதாய்துஃ அங்கனம் பாசம் பொருந்தப் பெறுகல உயிரியலபாமெனின, முடிவாங் விடுதலை இல்லைபென்பதே முடிவாம்.

கலை முதலிய கருவிகளோடு சேர்த்த கலை விளங்கும் உயிரினறிவு மாயையாலாய உலகனை யறிதலையன்றித் தனனை விளக்கு மியல்பிற்றனது. கருவிகள் புணர்ந்த கலை அறிவு விளங்குமெனில், கருவிகளிலவாயகலை அறிவு விளங்காமைய கேது வென்னை? அறிவுப் பொருளாய உயிர்க்கு அறிவு விளங்காமைய கேது வேண்டும். அவ்வேதுவே ஆணவ மலமென்பா தெள்ளிய அறிஞர்.

ஆணவ மலமென்பதை உயிர் அறிதல் எவ்வாறெனின், கட்டுநிலையிலே உயிரினறிவானது தனக்கு வேறாய உலகத்தை புணாவதாய் அதன வழித்தாய் நிற்கும். திருவருட்

பதிவுற்ற காலத்தே இழைவனே யாவாமாய் நின்ற பழ
மையை உயிரறிந்து தன்னுணர்ச்சியிலதாய் நிலவும். கட்டு
நிலையிலே தன்னோடு வேறின்றிக் கலந்துள்ள இழைவனது
பேரறிவினை உயிர் உணராதது. மாயை, கனமட என்பன இடை
யிடையே வந்து கூடுதல், நீங்குதல். ஆணவ மலம் திருவருளா
பெறுங் காலம்வரை நீங்காது. ஆதலால் ஆணவ அணமைய
யை, திருவருளினுதவியின்றி அறிய முடியாது.

ஆணவ மலத்தினை யொழித்தற் பொருட்டு, இழைவ
ன நூலால், கலை முதலிய மாயா காரியங்களை உயிரைப் பொருந்
தும். அதனால் அறிவு விளங்குதல். அஃதேவவாதெனில்
விளக்கொளியானது தகழி, நெய், திரி முதலிய பொருளா
களை உடன்கொண்டு விளங்குதல் போலாம். உயிர்க்கு இவற்
பைக் கூட்டி அறிவினை விளக்குகின்ற திருவருளை உயிரா
அறியாவண்ணம் மறைப்பது, ஆணவமலம். ஆணவமும்
மாயையும் இருளும் வெளியும் போலாம். தூய மாயையி
னின்றி அறிவு விளக்காத நமியலபிற்றாய், ஒளி வடிவாய்,
உயிரின் ஸுமைக்கேற்ப, ஒரு சொல்லொளி எழுந்து பரவும்.
இது மூலாதாரத்திலெழுந்து மேற் செல்லும். அது
ருக்குமையாம். அதன் கண்ணின்று பைசந்தியானது
தோன்றி, சுழுத்தி யிடமாய் சிந்தையைப் பொருந்தி, நிறங்
கள் தோன்றப் பெருமவிருக்கும் மயில் முட்டையில நீர்
போல, எழுத்துக்களாய்ப் பிரிந்து தோன்றாமல், அடக்கமா
யுள்ள உணர்வாய் நிற்கும். அதன் கீண நின்று மத்தியை
யென்னும் சொல்லானது பிராணவாயுவுடன் கலந்து உண
டாககூடிய எழுத்தொலிகளை வரிசையாகப் பெற்றுச் செவிப்
புலனாகாது உள்ளே உணர்தற் கேதுவாய் ஒலியாய்க் கண்டத்
திலே அடங்கி யொலிக்கும். சுழுமுனையில் உதானனும்

பிராணனுங் கூடிய விடத்து எழும் ஒலியாய்ச் செவிப்புலனு
குடபடி நினைந்த பொருளிக் கூறுஞ் சொல், வைகரி யெனப்
படும.

இவ்வாறு நால்வகைச் சொற்களால் அறிவு விளங்கும்.
தூயத்தனுவங்கா ஐந்திலுமுள்ள ஐவர் இயக்கத்தால், உயிர்
தன வினைக்குத் தக்கவாறு அறியும் அறிவினைபுடையதாகும்.

இனி, தூய்தன் மாயையிலுண்டாகுங் காலமும், நியதி
யும் சுந்தெல்லைகள் போலப் பாரிலும். கலையானது உயிரினபா
லுள்ள ஆணவ மலத்தைச் சற்று நீக்கிச் செயலாற்றலை
பெழுப்பும்.

வித்தை என்னுந் தத்துவம், அறிவாற்றலை யெழுப்பும்.
பொறியா லுணர்ந்ததைப் புத்தியானது வித்தை வாயிலாக
உயிரிக்கு ஏற்பிக்கும். இந் தத்துவங்கள் தொழிற்படக்
காரணம் அவற்றொடு கூடிய இறைவனது தூய சத்தியே.

அராக தத்துவமானது உயிர்களுக்கு அவைகளுடைய
வினைக் கேற்றவாறு பெற்ற பொருள்களில் ஆசையைப்
பெருக்கும். அரசன கட்டளையானது ஒன்றைச் செய்தார்க்கு
அதற்குரிய பலனை எய்துவித்தல்போல், நியதியானது உயிர்
கள் செய்த வினைகளை வகுத்து அவரவர்க் குரியதாக்கும்.
காலமானது முதலிறப்பட்டு நுகர்ச்சியின் எல்லையையும்,
நுகர்ச்சிப் பயனையும், புது நுகர்ச்சியையும் உயிர்க் குணர்த
தும். இந் தத்துவங்கள் இயங்குவதும் திருவருட் சத்தி
யின துணைகொண்டே யென வறிக.

காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் ஐந்து
தத்துவப் புணர்ப்பால் எய்தும் பயனை நுகரநிற்கும் உயிரின்
நிலை, தோன்றல்முதல் அல்லது புருட தத்துவமெனப்படும்.

கலை முதலியவற்றின் சுதந்திரம் அமையுமா இம் முதற்குறியைச் சுதந்திரம் அடையுமா; இது, கலை முதலியவைபோலத் தனித் தனித் தன்மையுடையன.

போகததைச் செய்பவன் கருவிகளின் தொடர்ச்சியைக் காட்டும் குணங்கள் அடங்கி விளங்காத மூலப் பகுதி, கலையின் அடிப்படை. அதனின் அடிப்படை குணம் தத்துவம், சாத்தனம், இராசம், தாமதம் மூலமைப்பும். அவ்வொன்றும் ஏனைய இருவகைக் குணங்களைப் படைத்தது.

நடுநிலையாக இருந்தால் சாத்தனத்தின் குணம். விரும புருஷன் இராசத்தின் குணம். வெறுத்தல் தமோகுணவியல்பு. அறிவு சாத்தனத்தின் குணம். முயற்சியை இராசத்தின் குணம். சோமம் தாமதத்தின் குணம். சாத்தனத்தின் குணம் நல்லதை விருமம் இராசம், அல்லதை விருமம் தாமதம் முண்டு. இராசத்தின் குணம் பயன் கருதாமையாய் சாத்தனத்தின் குணம், இடையூறு வெறுத்தலாய் தாமதம் முண்டு. தாமதத்தில் வெறுக்கப்பட்டாக்குத தீங்கியப் பழையம், அல்லன் செய்தலும் உண்டு. அறிவுச் சாத்தனம், முதற்குண வியல்புகள். பரவுதலும் நெருங்குதலும் இரண்டாவதனியல்புகள். செருக்கு நகர்தன் செய்தலும், முன்னாவதனியல்புகள். இவைகள் அவற்றைப் பல்வகையாய் விரிவின். முக்குணங்களும் அவற்றைச் சார்ந்த வியல்புகளும் உயிரிற் கலந்து நிற்பன. இம் முக்குணங்கள், தாமதம், பொறிகட்குப் புலனாவவற்றை உயிர்க்குக் கவர்தற் கேதுவாகும். இராசம், போக நுகர்ச்சி கிடமாம். சாத்தனம் அதற்கு வேண்டப்படும் அறிவை விளக்கும். சாத்தனம் குணத்தின் பிறந்த புத்தி தத்துவமானது புசித்தற்குரியவைகளைத் தீர்மானிக்கும். புத்தி

புலன்களோடு பலவகையாக ஒன்றுமைப்பட்டு ஐம்பது வகைப் பாவகமும் இறையருளால் இயற்புறம். இராசந மிகுதியிலுதிக்கும் அகங்காரசுத் தத்துவமானது பிராண வாயுவை இயக்குவதாய், அகநதைக் குறித்தாயுள்ளது. அது என்னைத் தவிர எனக்கு ஒப்பார ஒருவரு மிவ்வுலகிலிலை யென்ற உணர்ச்சியை உடனாகும். புலன்களை நுகரு மிடத்து அது விருப்ப வடிவாய் முற்பட்டு நிிற்கும். மன மானது பற்றிய நொன்றை நினைத்து என்றும் நிலைப்படாது சென்றுகொண்டிருக்கும் இயல்புறம். ஆதலால் ஐயப்பாடு மனநதின றன்மை. சித்தமென்பது, நினைவு மாநதிமே. அது மனத்தின் பகுதியாய்வுடங்கும்.

செவி, மெய் (தோல்), கண், நா, முக்கு என்னும் ஐம் பொறிகட்கும், முறையே ஒசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற் றம் புலனாவன. வினைப்பொறியாய் சொல், கால, நை, குதம், குறி என்னும் ஐந்திற்கும் சொல்லுதல், செல்லு தல், இதிதல், கழித்தல், மகிழ்தல் எனபன தொழிலாவன.

துட்பமாய் ஐம்பூதங்களாய் தனமாநதினைக ளெவனப் பதிம ஐந்தும, ஐம்பொறிகட்கு ஆதாரமாகவுள்ள ஐம்புலன் களை உயிர் துகருமபடி, தம்முடைய வடிவில் அவற்றைக் கொண்டெள்ளன. வெளிப்படையான பூதங்களில் வான, பிற பூதங்கட்கு இடங்கொடுக்கும் தன்மையது. காற்றானது இயங்கிப் பிற பூதங்களைத் திரட்டும. தீயானது பிற பூதங் கட்கு வெப்பத்தைத் கொடுத்தது, அவற்றைச் சூட்டா லொன்று படுத்தும். நீரானது குளிர்ந்து மென்மை கொடுக் கும. நிலம் வலிநாய்ப் பிறவற்றைத் தாங்கும்.

ஐந்து தூயத்தத்துவங்கள், ஏழு கலப்புத் தத்துவங்கள், இருபத்துநான்கு பிரகிருதி தத்துவங்கள் என்னும் முப்பத்

தாய் தத்துவங்களினிடையே மயங்கி, உயிர் பெரிய துயரத்தை துரும. உடம்பு பிரிய நேருங் காலத்தே, பாம்பு சட்டை கழற்றுவது போலவும், முட்டைரினின் குஞ்சு புறம்போதல்போலவும், நனவினுள்ள அறிவு கனககாலத்து வேறுபட்டாற போலவும், தூலாடல் நீத்து, கலை முதலிய தத்துவங்களாலாய நுண்ணுடம்போடு சென்று, வினைப்பயன்களை துகர்துகரிய உடம்புகளைப் பொருத்தி, மேல், கீழ் உலகங்களிலே அவற்றை துகர்த்து இழைவனருளால் மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்படும். உலகத்திலே எடுக்கும் உடம்பு, பூத பரிணாமம்; நாகத்திலே எடுப்பது பூதாடம்பு; சுவர்க்கத்திலேடுபபது பூதசாரம.

முட்டையில் தோற்றம், வேர்வைபிற் றோற்றம், வித்து வேர் முதலியவற்றிற் றோற்றம், கருப்பையிற் றோற்றம், எனப் பாலவகைத் தோற்றத்துள், தாவரம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, விலங்கு, பறவை, மனிதர், தேவர், என்னும் எழுவகைப் பிறவியின்கண், தாவரம், பத்தொன்பது நூறுபிரயோணி பேதமும், ஊர்வன, பத்தினைந்து நூறுபிரப் பிறப்பு வேற்றுமைகளும், நீர்வாழ்வன, பறவை, விலங்கு ஆகிய மூன்றிலொவ்வொன்றும் பத்து நூறுபிரப் பிறப்பு விசேடங்களும், மனிதர், ஒன்பது நூறுபிர பேதமும், தேவர் பத்தொரு நூறுபிர பேதமும் முடையன.

இத்தகைய பல பிறவிகளிலே இழைவன் திருவருளாற் பிறந்திருந்து நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து, அவற்றின் பயனை துகரும நிலை சுகல நிலை யெய்யப்படும். துகர்ந்தொழியாது முற்பிறவிகளிலே ஈட்டப்பட்டு துகரக கிடப்பதாய இருவினைப் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களை ஒரு காலத்திலே துகர்த்தல் ஏற்பட்டு, முன் செய்த வினையின்கண்ணும் இனிச்

செய்யும் வினையின்கண்ணும், சமமாகிய வெறுப்பு பதிபுண்
னிய வினாவால் தோன்றும். அப்பொழுது உயிராக உலக
நெறியிலே உழன்பகாலை அவற்றை உய்விப்பான் சிவங்
கொண்ட இறைவனது மறைப்புச் சத்தியானது, உலப
புடைய அருட சத்தியாய் விவங்க, உயிரின்கண் அருநா
வீழ்ச்சி யேற்படும்.

அவ் வருள்வீழ்ச்சி நான்கு வகைப்படும். அவை மிகு
மென்மை, மெனமை, விரைவு, மிகுவினாவு என்பவை. அவற்றி
னியல்புகளை அருணூல்கள் சரியை கிரியை யோகங்களை
விரும்பியவர்க்குத் தெளிவாக உணர்த்தும். ஞானத்தை
விரும்பிய நாலாம அருள்வீழ்ச்சி யுடையாக்கு இறைவன்
குருவாய் வந்து மயக்க மிகுந்த தனிநிலை கலப்பு நிலைகள்
ஏற்படாவண்ணாடு செய்து, பாச நீக்கத்தைச் செய்வன்.
பாசம் நீக்கிய அநநிலை சுததாவத்தை அல்லது தூயநிலை
எனப்படும்.

முத்திகள் பல சமயத்தாராற் பலவகையாகக் கூறப்படும்.
பெண்டிர போகந துயததலே முத்தியென்று உலகாயதனும்,
உருவ முதலிய ஐந்து கந்தங்களும் கெடுதலே முத்தி
யென்று செளந்திராந்திகனும், மூவகைக் குணமும் அடங்கு
வதே முத்தியென நிகண்டவாதியும், செயலறுவதே முத்தி
யெனப் பிரபாகரனும் ஆணவங் கெடுவதே முத்தியெனப் பேத
வாதிகளும், உடம்பு நித்தியமாகப் பெறுவதே முத்தியென
உருவகிவசமவாதியும், பிரகிருதி புருடனின வேறென அறி
வதே முத்தியெனச் சாங்கியனும், உயிர் கெடுவதே முத்தி
யெனப் பாற்கரியனும், சித்திக ளடைவதே முத்தியெனச்
சித்தரில் ஒரு சாராரும், கலலுப் போற் கிடப்பதே முத்தி
யெனப் பாடாணவாதியும் கூறுவர். அவையெல்லாம், குற்

றம் நீங்காத முத்திகளே. மும் மலமும் நீங்கப்பெற்று உயிர் திருவருளோடு கலந்து எய்து முத்தியே சேறந்த முத்தி யாம் எனக.

உண்மை யதிகாரம்.

இதுவரை கூறப்பட்டது முப்பொருள்களின் பொது வியல்பு. இனி, உயிரறிவினியல்பு, உயிரிற் பொருந்திய ஐந்து உணர்வெல்லைகளினியல்பு, இறைவன் உயிரினை அறி வுக்கு முறை, சிவஞானத்தின் உண்மை, அந்த உயர்ந்த ஞானத்தின் பயன்கள், இறைவன் அஞ்செழுத்து, சிவத்தை அணைந்தோர்க ளியல்பு என்பவை திருவருட் நினைநொண்டு கூறப்படும்.

உயிரறிவினியல்பு:— உயிரானது பருவுடலிலே நிலை பெற்று, பொறிகளின் வாயிலாக அவற்றிற்குப் புலனும் பொருளை யறிந்து, அறிந்ததன்கண் அழுந்தும்; அப்பொரு ளைத் தவிர, வேறொன்றையும் அது அறியாது. உயிர், கலப்பு நிலையில் படிப்படியாக அறியுந் தன்மைபின் நீங்கி ஆனவ மலத்தின் மறைப்பின் அளவிற்கு ஏற்ப ஐவகை உணர் வெல்லைகளைப் பொருந்தும்.

இவற்றுள், கடைசி நிலை கரணங்களைநுகடாத உயிர்ப் படக்கம் என தூல்கள் உணர்த்தும். உடம்பு, பொருள் களைத் தானே அறியமாட்டாது. அது அறிவில்லாதாகலின், ஒவ்வொரு பொறியும் ஒவ்வொரு புலனையறியு மியல்பிற்று. ஆதலின், ஐம்பொறியுமே அறியுமென்பது தவறு. மனம், முதலிய அகக் கருவிகள், தமபாற் பொறிகளின் வழியாகப்

புருந்தவற்றையே அறிகின்றன. பிராணவாயுவும் அறிவில்லாததே. ஆதலால், கப்புலனாகாத வினைப்பயனாலுண்டான உடம்பினுள்ளே பொருந்தி உயிரானது தனது அறிவினால், இறைவன் அறிவிக்க அறிபும.

உயிர் இறைவனால் அறிவிக்கப் பெறாது, தானே அறிபுமியல்பினது என்னில், அதற்குப் பொறி முதலிய வாயில்களின் உதவி தேவையிலலை. உயிர் அறியுந்தன்மையில்லாததெனில், அதற்கு வாயில்கள் எதற்காக? அவைகள் அறிவைக் கொடுக்குமென்னில், அவை சடமாதலின், அறிவைக் கொடுக்கமாட்டா. இறைவன் உயிர்க்கு அறியுந்தன்மையை நல்குவனென்னில், உயிர் சடமா? சடத்திற்கு அறிவைக் கொடுத்தல் இயலுமா? உயிர் சடமுமன்று, சடத்திற்கு அறிவளித்தலுமியலாது.

உயிர் தன் அறிவினால், வாயில்களினுதவிக்கொண்டு அறிந்தனயாவும் நிலையில்லாதனவென்றறிக. இவற்றினவேறாய நிலையுடைய முதற்பொருள் உயிரறிவினால் ஒருநகரமுமறியப்படாதாயின், அதனால் உயிருக்கு ஆவது ஒன்றுமில்லையாம். உயிரின பழமைபான அறிவு, ஒன்றை வாயில்களால் முற்பட்டுப் பொருந்தி அதன் வண்ணமாய் நின்று, சுட்டியறியும். சுட்டறிவாலறிந்த பொருள்கள் நிலையிலாதனவே; நிலையுடைய பரம்பொருளானது உயிரின் சுட்டறிவினால் அறியவொண்ணாது.

எந்த அறிவு, அசுத்தப்பொருளை அறிந்தது எனில், உயிரினறிவு, தானே அவ் அசுத்தை புணராது. நசுன அசுத்தையறியும் சுட்டறிவுடையனல்லன். அசுத்தப்பொருளும் அசுத்தையறியமாட்டாது. உயிர் கருவிகளோடு பொருந்தினமாக்கிரத்தில், தானே ஒன்றையறியாது. அசுத்தி

னறிவு திருவருளிற் பொருந்தாது. முற்றறிவுஞ் சட்டறிவு மிறைவனுக் குண்டென்னில், அவையிரண்டும், ஒளிபு மீரு னும்போல மாறுபாடுடையன, ஆகலின் அங்ஙனம் கோடல தவறு. இறைவன அறிவித்தவாரே அறிபவல்ல ஆன்ம வறிவானது ஆணாவமலக்தாற் றடைப்பட்டு வாயில்நரின் வழியாய்ச் சட்டறிவாய் நிலையாதனவற்றை அறியும்.

சுதந இன்னதென்று அசுதந அறியமாட்டாது. அசுத்தை அவ்வாறறிந்து அதனினீங்க வேண்டிய அவசியம் சத்தாகநல்லீல. சத்து இதுவென்றும் அசத்து இதுவென்றும் ஆய்ந்தறிதின்ற உயிரானது, இருளொடு சார்ந்து இருளே யறிந்தும், ஒளியொடுசேர்ந்து ஒளியை அறிந்தும் அவையாக மாட்டாத கண்ணொளியினியலபுடையது. சத்தாகிய திரு வருளொடு கூடி நின்று அசத்தை நீக்குந்தன்மை உயிராக கிருத்தலாலும், உயிர் இரண்டினைப் மறித்தலாலும், அது சத சத்தெனப்படும்.

பொருள்களைவிளக்கும் ஞாயிறு, திங்கள், திரென்பவை தாமே கண்ணுக்கு ஒளியைக் கொடுத்துப் பொருள்களைக் காட்டும் என்னில், பொருளை விளக்கும் ஒளி தோன்றுவதன் முன், கண்ணிற்கு இயற்கை ஒளி இல்லையென்றவாறாகும். விளக்குகின்ற ஒளி பொருந்திய பொருள்களைக் கண்ணொளி யானது அவ்வொளியின் வேறாய் நின்றே காணும். ஆனால் பின்னையதின் உதவியின்றி முன்னையது ஒன்றையுங்காணாது. கண்ணொளி விளக்கொளியொடு கலந்தே பொருள்களைக் காணினும், இரண்டும் பொருட்டன்மையால் ஒன்றல்ல என்பது தெளிவு.

உயிர் உடம்பிலே ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு பொருள் களையறிதல், உடம்பெங்கும் நிறைந்தறிதல், எங்கும் நிறைந்த

உயிர் உடம்பிலும் இருந்தறிதல், முதல்வனுதவியின்றித் தானே தன்னறிவாற் பொருள்களையறிதல், அறிவில்லாத கருவிகள் அறிவை உயிர்க்குக் கொடுக்க அறிதல் என்ற கொள்கைகளைச் சிறந்த அறிஞர் எடுத்துப் பேசமாட்டார்கள்.

ஆய்ந்து பார்க்குமிடத்து, உயிர் பொருள்களை அறியுந் தன்மை, பரிங்கானது சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் போலு மென்பது புலனும்.

கலப்பு நிலையிலே உயிர் எய்தும் ஐந்தவத்தை, சிழால் வததை யெனப்படும்.

உணர்வேல்லைகளினியல்பு

தூரியாதிக நிலையில், உபிரானது எண்ணுதற்குரிய கருவிகள் யாதுமில்லாது, புருடதத்துவமாய்க்கிடக்கும். தூரிய நிலையில், அதனோடு பிராணவாடிமாததிரம பொருந்தி நிற்கும். சுழுத்திநிலையில், பிராணவாடிவொடு சித்தமும் பொருந்திநிற்கும். கனவு நிலையிலே, இவற்றோடு, ஐம்புலனும், ஐந்தொழிலும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய மூன்றும் பொருந்தி நிற்கும். மற்றைய ஒன்பது வாயுகளும் பொருந்தி நிற்கும் என்ப. நனவிலே, அறிவுப் பொறிகளும், வினைப் பொறிகளும், உடன அணைந்து நிற்கும்.

இந்த முறையாக ஐந்தவத்தகவிலுந் தொழிற்படுங் கருவிகளையெல்லாம் ஐந்து உடம்புகவிலும், மூலாதார முதலிய இடங்கவிலும் தொழிற்படு முறைமையறிந்து, நிலையாதனவாய்ப பிறவிகளுக் காரணமாயவற்றை ஒழிப்பதற்குரிய பயிற்சி செய்தால், திருவருளாற்புலனும் தூய உணர்ச்சி

யெல்லையனாய ஐந்தவத்தையைய உயிர் தலைப்படும். அவற்றை அனுபவத்தாலறிந்து கொள்ளுக. உயிர்ப்படக்கமாகிய துரியாதிராமானது, ஆனவத்தொடு மாதிரிதான் கூடி நிற்கும் தனி நிலையின் தன்மைபடும். நனவானது கலப்பு நிலையின் தன்மையது. நனவிலே தனிநிலையுள் கூட்டு நிலையும் இல்லாத அநித நிலை, உயிரின் தூயநிலை ஆகும்.

உணர்த்துமுறை.

உயிரானது, ஐம்பொருள்களிலொன்றும், அதற்குச் சார்பாய ஐம்பூதங்களிலொன்றும், உடகருவிகள் நான்கும், கலை முதலிய தத்துவங்கள் ஐந்தும் ஆகிய இவற்றைச் சார்ந்து ஒரு பொருளாய்றியும். இந்த முறையாலன்றி உயிர், ஒன்றையு மறியாமாட்டாது. உயிரையறிந்தித் தத்துவக்கூட்டங்கள் தொழிற்பட்டமாட்டா.

தனக்கென அறியுமாற்றவில்லாத உயிரானது, தத்துவங்களை அறிந்து சாரமாட்டாது. அறிவித்தாலும் அறியாதன்மையில்லாத தத்துவங்களை உயிரை அறிந்து அநினைச்சாரமாட்டா. உயிரானது சாரத்தத்துவத்தின் தன்மையே தன் வடிவாகப் பெற்று நிற்கும். இறைவன கருவிகளை உயிர்க்குக் கூட்டுஞ் செயலால், உயிர், இங்கு பேசப்படுக்தத்துவ சம்பந்தமான வல்லாவற்றையும துகரும்.

ஐம்பொருள் வாயிலாக துகரும் புலன்களை உயிரானது மனத்தைத் துணையாகக் கொண்டறியும். முதல்வனது பேரறிவைத் துணையாகக்கொண்டே உயிர் அவற்றை அறியுமென்னில், மனமபோல அது கருவியாமென்பது முடியும். அங்கனமாயின், முதன்மை உயிர்க்குக் கூறவேண்டியதிருக்கும். எங்கும நிறைந்த இறையறிவு உயிரின்கட் பொருந்திப்

பொருள் ளையறியுமென்னில், உயிர் அறியவேண்டியதற்குப் பதிலாக முதலவன் அறிவென்பதாம். அது ஒருவன் உண்ண வேண்டியதற்குப் பதிலாக, மற்றொருவன் உண்டானென் பதை யொக்கும். கதிரவன் இரவின் இருளை நீக்கிய அளவிலே இரத்தில் மறைந்திருந்த பொருள்களின் நிலையைக் கண்டு அவற்றை மனிதர் அடைவதுபோல, தனி நிலைக் கண் உள்ள அறியாமை திருவருளால், கலைமுதலிய கருவிகளி னுதவி கொண்டு, நீங்கப் பெற்றபோது, உயிரானது மதிழந்து, தனக்குள்ளே அறிவினகரை மன்னுந் திருவருளையும் மறந்து பொருள்களையறியும்.

மனமுதலிய வாயில்கள், உயிரின் சார்பாற் பொருள் ளையறியும். தாம் அறிவது உயிரினாலென்பது அவை அறியா. அவைபோல, உயிர்கள் பொருள்களை யறியுங்கால், தாம் அறிவது முதல்வனாலென்பதை அறிந்திடமாட்டா. உயிரின பன்மை வினைபிணியல்பிற் கெற்றவாறு அதன் பயனை நுகரும் வண்ணம் முதல்வனை செயவன். அதனால், அவன் குற்ற முறுவானல்லன்.

ஞானவாய்மை

பொருள்களை விளக்கும் வாயில்கள் ஒன்றுமில்லையா யின், உயிர் எதனையும் அறியமுடியாது. ஆனால் இவ்வாயில் களைக் கொண்டு மெய்யறிவினைப் பெற முடியாது. முற் பிறவிகளிலே கெடிய நற்றவப் பயனாக, முதல்வன் அருட் டிருமேனி கொண்டிருந்தருளி, இவ்வாயில்களாய் கட்டினை நீக்கி, தன் செம்மலாச் சேவடி யடையுமாறு, உண்மை ஞானத்தை உதவியருளுவன்.

புளிங்குககு, இயற்கையாய் விளங்க ஒளியையும், பல நிலங்களோடு பொருங்கி அவற்றின் தன்மையுதாய் விளங்கு

மியல்பையும் காத்து பரிவென்றன்னையும் பன்னிறவியல்பும் இல்லாத கதிரவனொர்போல, உலகம் பாரிலும் அறிவுள்ளது மில்லதுமாயவற்றின் தன்மை தன்மாட்டுப் பொருத்தப் பெறுது நிலைதந இன்பத்தைப் பெறுதற்கு ஏதுவாய் யாண்டும நிறைந்த இறை ஞானமே உண்மை ஞானமாமைன்று நல்லோர் கூறுவர். உயிர் ஆணவமலப் பிணிப்புண்டு நிற்கும் போது மாயை, தூயமாயை, ஒழியா இருவினை என்பன ஆணவத்திற்குக் கருவியாய் நிற்கலின் அவையும் ஆணவமே போலப் பாசம் எனப்படும். உயிர் ஆணவம நீங்கி அருளோடு நின்றவழி அவை பாசந தன்மை நீங்கி அருள மயமாய் நிற்கும்.

ஞானத்தால் வருட்பாயல்.

சிவஞானத்தைப் பெறுதலால் வரும் பப்புங்கள் படிப்படியாக எய்தற்குரிய பத்துச் செபதிகளெனப் பேசப்படும். முடிந்தபயன வரமடிகிலபமே. உயிரகாட்சி, உயிர்த நாய்மை உயிரின்பேறு எனது மூன்றும் பாசம நீங்குமபடி ஞானத்தைப்பற்றுகல், தன் செபலறுதல், சிவருபத்தின பூத்துதல் என்ற மூன்றினுமை முறையே பெறப்படும்.

திருவருளுதவியின்றித் தானே இயற்கையாக எதனை யாவது அறியும் அறிவு இல்லாதபோதிலும், உயிரானது தன்னறிவினாலே எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகக் கருதி, அவற்றின் பயன்களை ஒவ்வொன்றாக அகரும். இது கட்டுற்ற காலத்தில் நிகழ்வது. கட்டு அறப்பெற்று மெய்யுணர்ச்சி யடைந்தபோது தன்னுடைய அறிவானது இறைவன அருளால் கருவிகள் வாயிலாகப் பொருள்களை அறியும் முறைபையும், அம்முறையின் வைத்துத் தன்னுடைய இயல்பையும்

சிவஞானத்தோடு சார்ந்த வண்ணமாய் நின்று அறியும். அது உயிரகநாட்சியெனக் கூறப்படும்.

தத்துவங்களின் தன்மைகளை அறிந்தாராயுங்காலை அவை தனக்கு வேறான சடப்பொருளுன்னும் அறிவானது தோன்றும். அங்ஙனம் அறிதற்குத் துணை செய்வது உயிரின் அறிவினை விளக்கும் சிவஞானமே. இங்ஙனம் ஆராய்ந்தறியும் சட்பறிவானது நீங்கும் வண்ணம் சிவஞானத்தோடு உயிர் அதறுவிதமாய் நின்றகாலை அது தூய்மையடைகின்றது. அப்போது தூய ஞானத்தின் ஒப்பற்ற முதல்வனுடையகாட்சி ஏற்படும்.

தூய சிவஞானத்திற்கு வேறாக அதன் முதல்வனைப் பற்றிப் பேசுவதெதனுலெனின் இறைவனது திருவருளே ஞானமாகும். எங்கு நிறைவற்ற கதிரவன ஒளியானது கதிரவனையினறி நில்லாமைபோலக் குற்றமற்ற முதல்வனையினறி அருளும் நில்லாது. ஆகவின் முதல்வனைச் சிவனென்றும் அவனதருளைச் சக்தியென்றும் அறிக. இறைவனது தூய சக்தியானது அறிவுபிழம்பாகவுள்ளது. அது சிவபரம்பொருளுக்கு வேறுகத் தனிதது நில்லாது. எங்கும் நிறைந்த இருளை நீக்கக்கதிரவனைக் காட்டும் அவனதுகதிரொளிப்போலச் சக்தியானது உயிரை அளவிலாக் காலந்தொட்டுக் கட்டுப்படுத்தியுள்ள மும்மலங்களின் வளியை அழித்துச் சிவபெருமானை உயிரினுக்குக் காண்டிக்கும்.

வளிமையிலாதவர்கள் வளிமைமிக் கப்பரினால் பிடிபட்ட காலை அவர்களுடத்தே அப்பேரின் வளிய செயல்கள காணப்படுதல்போல, எல்லாவற்றையும் அறிந்த இறைவனுடைய அருட் சக்தியானது உயிரின்கட் புகிந்தபோது,

அவ்வயிரினபால் இழைவனுடைய செயல்களைத்தும் நடைபெறவேண்டுமாநலின் இழைவனது ஐந்தொழில்களையும் உயிர் ஆற்றவல்லதாகல் வேண்டுமென்று கூறுதல் பொருந்தாது. குருடராயும் ஊமைபராயும் முடவராயும் இருப்பவர்களைப் பேயபிடித்துக் கொண்டதனாலே அவர்கள் பராகவும் பேசவும் நடக்கவும் செய்யவல்லவர்களாவார்கள். ஆகமாட்டார்கள் எனவே! ஆதலால் பேய்ச்சராபு சார்பட்டவனிடத்தே உளவழிபடைய விளக்குமேபனறிப் பேயின தனமையை முற்றிலும் அவனுக்குக் கொடுத்ததுண்டிதது. அதுபோல உயிர்களுடனதுப் பொருந்திய திருவருளாகிய இழைஞானம் உயிர்களுடனது உள்ளவழியே நன்கு விளக்கும். இழைவன உயிரினைத் திருமேனியாகக் கொண்டு தானே தனத்தை நொழில்களையும் நடத்துவனென்றறிதல் உயிரிக்கு ஐந்தொழில் செய்யும் ஆற்றல் எக்காலத்தும் இல்லை.

கலப்பு நிலையில் கலை முதலிய தத்துவங்கள் உயிரினைப் பொருந்துவதால் ஏற்படும் சுட்டறிவின தனமையை அறிந்து அச்சுட்டறிவிக்குக் காரணமாகிய பாசங்களை விட்டு நீங்கிய அருள நிலையில், கருவிகளின் சராபு ஏற்படாத வகையாக அவ்வருளில் அமுந்தி நிலைபெற விரிந்தது என்கும் விரிந்த அறிவாகிய மேலானபயன் தோன்றும்.

அதனைப்பெற்றுச் "சிவத்தை அடைபவா சிவமேயாக விடுவார்கள்; அவா தமக்கு வேறாய் பயன் தோன்றுவதற்கு இடம் இல்லை எனில், அது பொருந்தாது.

சிவமாயவிரிந்தது உயிரெனபது இல்லையாய் முடியும். கட்டுற்ற நிலையில் உயிரிகள் தமமைக் காணமாட்டா. தூய நிலையிலும் தமது விரிந்த அறிவைத் திருவருளினால் காணராயின உயிர்கள் இழைவனது திருவடிப் பேரினபமடை

வதற்கெதுவாகிய அறிவைப்பெறுதலுமினும். அதனால் நிருவடிப்பெரினபததை அடைதலுமினும் என்பது ஏற்படும். ஆதலால் உயிரி சிவமேயாகி விடுமென்பது பொருநதாது.

தததுவங்கலாலாகிய கருவிகளோடு கூடாமலும் கருவிகளா யாதும்இ அணுவங் காரணமாக எழுந்த அறியாமையெனப்படும் அநீத நிலையினை யடைபாடலும் தன்னறிவின கண விளங்கிய உயாநத சிவஞானத்தினாலே உயிரி தன செயலாறு நனப விடத்தே தோனாநதநரிப பரம பொருளோடு அநதுவிநமாய் நிற்றலே நன்னில* மேலநிலையெனப்படும். அநனைச சாக்கிராந்தமென்பா. உயிர்களைச் சார்ந்த கருவிகள் தாமே யொடுங்காடாடா. உயிரானது தன்னுடைய அறிவினாலே அவைகளை ஒடுங்கும வழியறிந்து ஒடுக்கினால் அவை ஒடுங்குமென்னில், அவை ஒடுங்கிய காலே அவற்றை ஒடுக்கிய உயிரறிவு ஒடுங்காது நிலை பெறவேண்டும். ஆனால் கருவிகள் ஒடுங்கியவுடனே உயிரினறிவும் ஒடுங்குக கேவல நிலை ஏற்படுகின்றது. ஆதலால் உயிரின அறிவுக்கு வேறுகிய திருவருளின உதவி கொண்டு கரணங்களை ஒடுக்கலாமென்பனறி மற்பெவ்விதமும அவற்றை ஒடுக்கமுடியாது. அவற்றின வேறுகிய மெய்ப பொருளாகிய சிவத்தை அறியவும் முடியாது.

உயிரைப்பற்றிய கருவிகள் புறப் பொருள்களிற்ப்பற்றி அவற்றினறிவைக கொடுக்குவகாலே அவற்றுள் ஒவ்வொன்றினையும் சார்ந்து அழுந்தி அறிதல் உயிரறிவின இயற்கையாகும். அக கருவிகளாப் பெறும் அறிவானது பகற்பொழுதிலே எரியும் விளக்குப்போல அடங்கி நிற்குமபடி பேரறிவு உதிக்குமாயின், பம்பொருளையும் அடைதல் கூடும், மயக்கஞ் செய்யும் பிறவியை அறுத்தலுமாகும்.

முற்பிறப்பிலே செய்க பெருந்தவம் ஒருங்குதிரண்டு ப'பனளித்தமை'பாலே பாசங்கழுவும் பருவமும், இருவினையொப்பும் அருள் வீழ்ச்சியும் ஒருங்கெய்தும். அப்பொழுது அறிவின் ஆகிய ஆசான சிவந்தேகாடு ஒருமையுற்று அறிவுறுத்தியவற்றைக் கேட்டாலும் சிந்தித்தலும் தெளிந்தலும் நட்டை கூடுதலுமாய் நான்குமடைந்தேகார் வீட்டடைந்த நன்மையபாவா.

கருவிகள வாயிலாகப்பெறும் கிரிந்த உல்கறிவாகிய பாசஞானத்தினாலும், தந்துவங்குகின்ற வேறுக உலர் உயிரின் பேரியல்பை அறிந்துபோதலும் பசு ஞானத்தாலும் முழுமுதல் கடவுளை அறியமுடியாது. சிவபெருமான அருளுகிவர சிவஞானத்தைப் பெற்று, அதன் ஒளி பெருகவே பண்டைச் சட்டறிவாகிய சிற்றறிவு நீங்கப்பெற்று, திருவருளில் அழுங்கி, மரவா அன்பினால் மேலாகிய பரம்பொருளோடு இரண்டாக கலந்து நிற்பது ஞான நட்டை என்பதும். அதற்கைய ஞான நட்டையை அடைதல் அருமையாயின் திருவருட் தீணையினாலே கருவிகளின் இயல்பையும், அவற்றின் வாயிலாக அறியும் உயிரினியல்பையும், முதலவன் அந்நுவிதமாய் உயிரோடு கலந்து நிற்கும் முறையையும் அழுங்கி அறிந்து, அவ்வமைநிறத் தலைபிற் பெயர்ந்திடாமல் இறைவனபால் அன்பு செலுத்த, நட்டை கூடுதனமை உல்தாகும்.

முதல்வனைப் பாவனையால் அடைய முடியாது. பாவனை செய்யவேண்டுமாயின் மன முதலிய கருவிகள் வேண்டும். இறைவன் கருவிகளுக் கெட்டாதவனாகையால் பாவனையாப் பயனில்லை. கருவிகளில்லாமற் பாவிக்கலாமென்னில் கருவிகள் நீங்கியவிடத்து அறியாமை வந்தடையும். பாவனையினால்

பாவிக்க முடியாதவன் இதைவினொன்று பாவிக்கலாமென்னில் அத்தகைய பாவனைக்குப் பொருளாவதென்கை? இது வல்லன் அது வல்லன் என்பதனால், எது அவனென்பது அறிய முடியுமா? திருவருள ஞானம்பெற்றவர்கள் கேராக முதல வனை அறிதலினால் அவர்களுக்கும் பாவனை வேண்டியதில்லை.

அத்தனித நிலையென்பது எத்தகையதென்று ஆராய் வோம். ஒரு பொருளை முதலவனும உயிர்களுமாக இரண்டாகத்தேதொன்றி முதலியில் ஒன்றாக ஆகிவிடுமென்னில் பொருள ஒன்றேயென்பது முடியும். வெவ்வேறாயிருந்த இருபொருளும முடிவில் ஒருபொருளாகுமென்னில், இரண்டில் ஒன்று அழிந்ததென்பது முடியும். அது பொருந்தாமை தெளிவு. இருபொருளும் ஒன்றாவதில்லையெனில் அத்தனித நிலையென்பது கிடையாது. தீயோடு கலந்த இரும்பு தீயின தன்மை யடைந்தாற் போல சிவந்தொடு - கலந்த உயிர் சிவத்தின குணங்களைத்தது முடையதாமென்னின், சிவனுக்குரிய ஐந்தொழிலும் உயிர்க்கிடத்தே காணப்பட வேண்டும். காணப்படாமைபின், அவ்வவமைபும் பொருந்தாது. ஆதலால் சிவந்தொடு உயிர் அத்தனிதமாய் நிற்கும் நிலைக்கு, கேவல நிலையில் உயிர் ஆணவத்தொடு கலந்து நின்ற முறையே உவமை ஆகும்.

முதலியிலே ஆணவமல்லமான்சு அழிந்தொழியுமென்னில் அதனை நித்தப பொருளென்று தூல்கள் கூற வேண்டிய தில்லை. தூல்கள் அதனை நித்தமென்பதால் அது அழிந்தொழியாதென்னில், ஞானம் பெறுவது ஒரு நாளும் இல்லையாகும். பின்னை எவ்வாறு ஆணவநீக்கம் ஏற்படுகின்றதெனில், ஒளியின் முன் இருள மறைந்தடங்கி அழியாமை போல, ஆணவமும் திருவருளின் முன் வலியழிந்து வறிதே

நிற்கும். ஆணவநனை சத்தி அழிவதே அஃதழிவதாகக் கூறுதல் மடபு.

வினை ஒழிவது எவ்வாறெனில், எல்லையில்லாத பலபிறவி களைத்தரும் முனவினை எனப்படும் சஞ்சித வினையானது நெருப்பிலிட்ட வித்துப்போல அறிவாசான் அருள் நோக கால ஒழிவதாகும். எடுத்த உடலின இடமாக துகரக் கிடந்த பிராந்தவினையானது உடம்பு உளவளவும் நிலை பெற்றுத் தனபயனைக் கொடுக்கும். பிராந்த வினைப்பயனை துருங்கால் விருப்பு வெறுப்பு வடிவாக வரும் எதிர்வினை யாகிய ஆகாமியமானது இருளைக்குங் கதிர்வெண்ணிபோன்ற ஞானத்தீயின் சார்பால் அழிந்தொழியும். மூலமலமும் வினையும் ஒழியவே மாயாமலம் எடுத்த உடம்போடு ஒழியு மென்பது தெளிவு.

அஞ்செழுத்தருணிலை

மூலமலம் நீங்கிய காலையும் பண்டைப் பழக்கத்தால் அவற்றின் வாசனை தாக்குமாகையால், அவ்வாசனை தாககா மற்பொருட்டு இறைவன் திருநாமத்தை எண்ணுமுறைமை ஆயற்பாலது. கட்டு நீங்கிய பின்னரும் உலகியற் செயல்களிலே பழகுங் காலத்தே மலவாசனை தாககாதிராது. காயம் வைத்த பாத்திரத்தில் அதன் வாசனை யிருப்பதுபோல எடுத்த உடம்பால் தூசுத்தற்குரிய வினைமெல்லெனத்தாக்கும். அப்போது முதலும் முடிவும் இல்லாத திருவைந்தெழுத்தின் உண்மைப்பொருளை அறிவாசான் அறிவித்த முறையில் எண்ணுபவரை அவ்வாசனைகள் தாககமாட்டா; பிறழ்ந்த உணர்ச்சியுந் தரமாட்டா. திருவைந்தெழுத்தில் மறைப்புச் சத்தியும் மலமும் பினனாகவும் சிவமும் அருளும் முன்னாகவும், உயிர் நடுவேயு மிருக்கின்ற முறையும், மலமும் மறைப்புச்

சத்தியும் மேலீடுவதால் உயிர் அநுரினும் சிவத்தினும் விநாயகமும் பிழைத்திறநுழைந்தும் வணக்கம் வீடுகாதலித்தவரும் கருங்கு ஓதத்தகும்.

மலத்தினொடு சாரத மறைப்புச் சத்தி மேலிடாத வண்ணம் சிவத்தையும் அருளையுங் குறிக்கும் ஈழநாடுகளை முதலகணாவதது எண்ணில், மறைப்புச் சத்தியானது மலத்தை நீக்கி அருட்சத்தியாய விளங்கும். அவ்வாறு சத்தியே சிவத்தினை எய்துவிக்கும். அறிவு விரியப்பெற்று உயிராவது அருளே பற்றுக்கோடாக நிலைநன்று அநுரிலே அடங்கி அருணமயமாய் நின்றவிடத்து சிவத்தினிற் கலக்கும். இதுவே திருநாவந்திமுத்தின பெருமை.

அணைந்தோர்தன்மை

திரிபுணர்ச்சியாகிய குற்றத்தை விளைக்கும் மாயாசாரியங்களை உணர்வு சேராமலும் சுஞ்சித முதலிய மூலகை வினைகளும் மூலகையாக நீங்கும் வண்ணமும் மூலமலமாகிய ஆணவவலிமை ஓடுமபாட்கும், அறியப்படும் பரம்பொருளின் விரிந்த பேரறிவின கண் அடங்கி, அததுவிதமாய்ப் பண்டை கலந்துள்ள சிவத்தினற்றங்கப் பெற்று, தமதறிவின கண் பேரினபம் தலைப்படப் பெற்று, பாசத்தடை யாதுமின்றி, நட்பையில் நிலை பெற்றேறே முற்றிலுங் குற்றமற்றவராவர். அத்தன்மையோர்க்கு இன்னது செய்ய வேண்டும் என்ற குறிப்பு, அதற்குரிய இடம், காலம், திக்கு, இருக்கை முதலியனவும், சமயக்கொள்கை, சாதியாசாரம், விருப்பு வெறுப்பு, அடையாளங்கள், சிறப்புப்பொருத்திய விரதங்கள், பொறுமை, அடக்கம் முதலிய குணங்களை மேற்கொள்ளுதல், தவம், செபம், தியானம் முதலியவைகளெல்லாம், வேண்டும் வேண்டாம் என்ற முறையிற் கழிந்தொழியாமல், தூங்கினவன்

கையில் உலா பொருந் தழுவினதுபோல ஸ்ழிந்துபோம.
மெய்ப்பொருளுணர்ச்சி ஒன்று தனித, ஷீனயவெல்லாம
ஸ்ழிந்துபோம என்பது கருது.

அகவழிபாதி, புறவழிபாதி என இரகை வழிபாதி
களையுங் கைவிட்டு, அறியாமையாகிய இருட் கடலில் மூழ்கி
உலக நிகழ்ச்சிகளைக்கண்டு மகிழ்ந்து வாழ்கின்ற கீழமக்கள்
போல, சிவஞானம் வளர்ந்தோங்கப் பெற்றுச் சிவந்தைந்
கண்ட சிவப்புடையோரும் அகம் புறம் என்ப வேற்றுமை
யின்றி எங்கும் ஒர் தன்மையாய் விளங்கும போலிப நலந்
துய்க்து மகிழ்ந்து வாழுவர்.

பூதப்பொருள்களெல்லாம் வானைப் பொருந்தி உறப,
வானுனது அவை எல்லாவற்றுளும் கலந்து அவற்றைந்
தன்னகத்து அடக்கி நிற்பலபோல, எல்லாப்பொருள்கட்கும
சார்பாகிய இறைஞாவமாய்க் திருவருந் எப்பொருள்களிலும்
நிறைந்திருக்கையினாலே எந்தப் பொருள்களைக் காணிலும
அவற்றை அதிநுருளின வடிவாகக் காணுமிடத்து, இறை
வன் திருமேனியாக ஞானிகளா தமையுங் காண்பர்.

அதுவே அவர் செய்யும் யோகமடையின அதன் முடிவு
ஞானம் என்பதற்குத் தடை என்ன?

மன முதலிய தத்துவங்களெல்லாம் தமமின வேருகிய
நிலையப்பொருளெனக் கண்டு சிவஞானப் பார்வையில்
அழுந்தி, அதன் துணைகொண்டு எவற்றையும் பார்த்து,
திருவைந்தெழுத்தை வீட்டிறகுரிய முறையில் எண்ணி,
இறைவன் யாண்டும் இரண்டறக் கலந்து நின்ற நிலைமையை
நினைந்து அவனை வழிந்துதலே அவனுக்குரிய அறிவு வழி

பாடென அருணாலகனியம்பும். இதுவே ஞானிகள்
செய்யுகிரியை.

தொண்டாருளும் பூசிக்கப்படும வடிவங்களுநம் இறைவன்
திருமேனியெனக் கருதி, விண்ணவாழ்மற்தந்தரிய விழப்
பொருளை வணங்கி, இன்பக்கண்ணீர் உகுத்து, உலராத
மாழி, மெப்பபொருளையே கண்டு மகிழ்ந்திருப்பா சிவ
ஞானக்கடலில் எழுந்த பேர்ப்பந்ததை நுகரும் பெரியோ
ளவக. இதுவே ஞானிகள் செய்யுஞ்சரியை.

உலகாயத முதல் சிவாததுவிதம் வரையுள்ள சாயங்
கலிற் பவின் தோ கொள்கைகளைச் சாராத மேலாகிய கோட்
பாநிடையதாய் ஞானநாலின முடிவினகட் பெறப்படும
பொருளையுடையதாய், நிலைந்த இன்பமளிப்பதாய், உள்ளதே
தோன்றுமென்னுங் குற்றமற்ற கருத்திழ்க்கணங்கியதாய்,
ஐயததையொழிப்பதாயுள்ள (சைவ சித்தாந்த) அறிவால்,
பாசத்தோடுள்ள கடநிலையினியலபையும் வீடபுனியல்பை
யும் வரையறுத்துரைத்தனா ஆசிரியர்.

உண்மை தூலின விரிந்த பொருளைத் தெரிந்தறியு
மிடந்தே, காரண காரிய முறைகளை உற்றுநோக்கி, நால்வகை
உவமைகளின வைத்துப் பொருளியல புணர்ந்து, முன்பின்
முரணில்லாது உண்மையைத் தேருதகுதியுடையவர்க்குத்
திருவருட் பேற்றினைத் திகையாலளித்து இச்சிவப்பிரகாச
தூலினையும் இனிது எடுத்தியம்புதலாகும்.

சிவப்பிரகாசம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

திருவருட் பயன்

திருவருட்பயன்

நந்துஞ்சரக் கன்று ஈண்ணில் கலைஞானம்
சுற்றும் சரக்கு அன்று காண்.

1. பதி முது நிலை.

நுட்ப அகரமாதிய உயிரெழுத்து எல்லா எழுத்துக் களோடுங் கலந்து அவை தோன்றுதற்குக் காரணமாயி நுதல்பொல, ஒப்பற்ற முதல்வன் அறிவுவடிவமாய் எங்கும் நிறைந்து உலகந் தோன்றுதற்குக் காரணனாய் நிற்கின்றான்.

தனது நிலையினை உயிர்கள் பொருத்துமாறு செய்யவல்ல திருவருட் சக்தியோடு எமது முதல்வன் பிரிவின்றி யிருப்பவன்.

எல்லாவற்றையு முள் ளடக்கி அப்பாற்பட்டிருப்பதால் பெருமைக்கும், எத்தகைய நுண்ணிய பொருள் களிலுங் கலந்து விளங்குதலால் நுணமைக்கும், தனக்கொருபயன் கருதாது உயிர்கள்பால் என்றும் இரகசமுடைமையால் பேரருட்கும், மனம், மொழி, மெய்கள் வாயிலாகவாதல், உயிரறிவினாலாதல், காணப்படாமைபான், பேற்றினருமைக் கும், இறைவன் ஒப்பிலாதவன்.

எல்லாவற்றையு மடைத்துக்காத்து, உயிர்கள் மறு பிறவிக் கெதுவாய மலமாகிய குற்றகேதாநி நிற்கும்படி அவற்றை ஒதிக்குபவனே அவற்றிற்கு நீங்காத புரலிடமா யுள்ளான் ஆவன்.

முதல்வன் தத்துவத் தொடர்பான அருவமும் உருவ மும், உயிர்களின் அறிவுக்கறிவாய் விளங்கும் ஞானவடிவமு

முடையன். (சுவம், சத்தி, நாதம், விந்து, என்னும் அருவவடிவம், சதாசிவமென்னும் அருவருவ வடிவம், மகேசன், உருத் திரன் மால், அயன், என்னும் உருவவடிவமும் இறைவன உடையன். உயிர்களுக்கொரும அறிவுக்கறிவாய விளங்குகளிலை, அறிவம் அவனுக்கு வடிவமாகக் கூறப்பட்டது.)

எல்லா உயிர்களும் அறிவிக்க அறியும் இயல்பினவாக ளின், தமக்கு மேலான ஒருதலைவனை அவையுடையன். அது தலைவனாகிய எங்கள் பெருமான் தனக்கு உணர்விட்டான் மேலானவனொருவனை உடையனல்லன்.

விண்ணவர் காணமுடியாத இறைவன் மெய்யடியவர்களறிவின்கண் நீங்காத பேரறிவாய் நின்று, அவர்களை விட்டகலான்.

எல்லா விடத்தினும் எல்லா உயிர்களுட்க்கும், வெந்நீரிலுள்ள நடுபேரல இறைவன் ஒருவனே கலந்திருந்தாலும், அவற்றிலே ஊடக்குறுது தனியே நிற்குமிபலினன் அவனென்றறிக.

தன்னையடையாதார்க்குச் சிறந்த பேரருவினை இறைவன் நல்கான். தன்னையடைந்தார்க்கு அவன் நன்மை யளிப்பன், அதனால், அடையாதாரிடம் பணைமை கொள்வான்லலன். அடைந்தார்க்கு இன்பம் சுவதால், அவன் பெயர் சங்கரன்.

(சங்கரன்-சுந்தரன்—சுகம் செய்யவன்)

அறிவுக்கறிவாய் எனறும் பிறவிநோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாக இறைவன் இருக்கலின், அவனை நினைக்கவேண்டி, நினைப்பின் நன்மைபுனை, அதற்கு ஐயம் இல்லை.

2. உயிரவை நிலை

பல்லுயிர்களை நிலை. பதி - ஒருவன். உயிர் - பல.

உயிர்கள் பிறந்த காலத்தினாலும், இனிப்பிறங்குங் காலத்தினாலும், இறைவன் திருவு- சாத்தற்பொருட்நிக் துறத்தவர் தெனையும, துறப்பாப் தெனையும, அங்ஙனில்ல யென்பதில் தம்முள் துப்புடையன.

உயிர்கள் மும்மலத்தர், இரமலத்தர், இரமலத்தபென, மூவகைப்படுபவர்.

மூவகை உயிர்களும, மூலமலமாய ஆணவமுடைய ரு; அவர்களுள் மாயையாய்க் கண்ணுடைய மும்மலத்தர், தங் களை அநாதியே கலத்தவர் ஈ ஆணவமல மி பூப்பதையறியா.

நனவிலே அறித்தவற்றை உறுதியாக அறிவினாட் பெறுது, கனவிலே அவற்றின் முறையை மறந்து மாயுங் காணும் உயிர்களுக்கு நிலைத்த அறிவு இல்லை. எனவே அவை களுக்கு உறுதியான செபல யாதாது.

பொறி முதலிய கருவிகளின் உதவியின்றி ஒன்றையும அறியப்பெறாத உயிர்ப்பெறு அறிவு என்ற பெயர், மிகநன்றி யுரித்தது! (பொருத்தமிலை யெவபது கருத்து)

ஒளியும் இருளும் உலகமும், விழித்த கண்ணில் விளங்க மில்லாதவிடத்து எவ்வாறு அறியப்படும்? அதுபோல, இறை யருளும், ஆணவமும், தத்துவங்களும் ஆணவத்தால் மூடப் பெற்ற உயிர்களுக்கு அறிவு விளங்காவிடத்து எவ்வாறு கோனறும்?

என்றும் நிலைத்த பொருளாய் முதல்வன், நிலையிலாப் பொருள்களைச் சாரமாட்டான். அவற்றைச் சட்டியறிய மாட் டான். அசத்தாய உலகப்பொருள்கள், சத்தாய முதல்வனை அறியமாட்டா. இவ்விசண்டினையும் பகுத்தறியவல்ல உயிர் சதசத்தெனப்படும்.

உலகமானது இருவில் இருள்மயமாயும், ஒளியில் விளக்கமாயுங் காணப்படும் பொருள்களை யுடையது. இங்ஙனம் சார்ந்ததன்வண்ணமாயிருப்பது உயிர் என அறிக.

பகலிற் கண விளங்கப்பெறுத கோட்டானுக்குக் கருபவன் ஒளியும் மிகுந்த இருளாகவே யிருக்கும்; அதுபோல, அணவப் பிணிபுடைய உயிர்களுக்குத் தமமை அறிவிக்கும் முதலாவன ஞானமானது தோன்றாது மறைந்திருக்கும்.

நெடங்கமற்ற நீண்டகாலம், பிராபிற்றப்பின் கண்ணுள்ள துன்பவகோப பொறுத்துக்கொண்டு அவற்றி லுழ அடி உயிகள் ஐயோ' எப்பொழுது திருவருளோடு தெரியுமென்பபொழுதுதான் அளவிலடங்காத தமது துன்பத்தைத் தெரிந்து அநுவிசிங்கும் :

3. இருண்மல நிலை

நெருங்கித் தொடர்ந்து வரும் பல்பிறவித்துன்பமும், பிறவி நீங்கப்பெறுமിവ்மும், அகளைப் பெறுதற்குத் துணையாய் முதல்வனும் இல்லை யென்பது, துவகையளவைகளாய் எவ்வாற்றினும் பொருந்துமாநிலை.

உலகத்திலேயுள்ள பொருள்களினுண்மையும் வேறுபாடும் அறியக்கூடாதபடி மறைத்து நிபஞ்சம் பொருள் இரண்டிதனிர வேறுபாது மிலலை. அதுபோல, மேற்கூறிய வற்றை உயிரகடகு மறைத்து நிபந்து இரண்டொன்றைய அணவமன்றி வேறுபாதுமிலலை.

இருளானது, தான்மறைந்த பொருளினுருவத்தைத் காட்டாதபடி மூட, தனது வடிவைக்காட்டும். இருண்மலமோ பொருளையுங் காட்டாது, தன்னையுங்காட்டாத் தன்மையையு.

அகாதியே உயிர்களைப் பிணித்தது, அவற்றின் உள்ளறி
வோடு, உயிர்வகனாடங்க, இங்குள்வரை சங்காது நின்றது
அந்த இருண்மலம்.

இந்த இருண்மலமாகிய ராது பல்வாழ்க்கைப்
புணர்ந்து நின்றும் தனது தலைவாய அவையுயிர்களுக்கும்
கடவுள் தோன்றாது மறைந்து நிற்கும் தற்பின்புடைபாய்.

இருண் மலத்தைப்பற்றிப் பலவாறுகப்பெசுப் பயன்
எவ்! அறியத்தக்கவற்றை அறியமுடியாத தன்மை அந்த
இருண்மலத்தால் வந்ததென்பது தெரிந்ததற்போதும்.

அறியாமை இல்லை யெனில், துன்பம் இல்லை.
அறியாமை உயிரின் இயல்பாயின, அவ்வறியாமையைப்
போக்கும் பொருளுளதாயின அப்பொருள் அறியாமையை
நீக்கும்கால், அவ்வறியாமையோடு உயிரும் அழிந்துபோம்.
இயல்பினை அழிக்கும்கால் இயல்பின்புடைய பொருளுள்
அழிந்துபோம் ஆகலின் இருண்மலம், உயிரைப் போய்
தன்மை அன்று.

இருண்மலமாகிய குற்றமானது அகாதியன்று, ஒரு
காலத்தில் உயிரைப் பிணித்தது எனினில், முன்னொரு
பொழுதிலலாத இருண்மலம் இடைபே உயிரைப் பிணித்த
தற்கேது என்னை? அங்ஙனம் முன்னில்லாத மலம் ஒரு
காலத்துப்பற்றுமாயின், முத்திலை ஒவ்வொன்பபேச இட
மில்லை. ஒருகாலத்திலே மலநீகமடைந்தாலும், மற்றொரு
காலத்திலே ஆணவாபிணிபானது உயிரை வளவுமாகலின்
என்க.

ஆணவ மலம், பொருள்களை மறைப்பினும், அவற்றைக்
காட்டும் ஒளியை உயிர் ஒருசிறிதும், மாயையாற் பொரு

தாரின், அகனை ஆனவம் ஒருக்காலும் விட்டுக்கொடுதன அறிக.

இராககாலத்தையுள்ள இரூளைப் பேர்க்கு வதற்கு விளக்குப பயன்படும். மாயாகாரியமாயிய உடலுலகு முதலியன, உயிரகளின் வினைகளைப்ப உயிர்களைப் பொருத்தி, விபுபும்வரை பயனற்றும் விளக்குப்பேரால், இறைஞானமாகிய கத்திரவொளி போன மனவரை உயிர்களுக்குத் துணையுயிரும்.

4. அருளது நிலை.

உலகத்திலே ஒருவன பெறவிருமபும் பொருளினுஞ் சிறத்ததொன்று அவனுக்கில்லை. அதுபோல வீடுவிருமபு வார்க்கு அருளினும் பெரியதொரு பொருள் இல்லை. அருளை பெறமவையாவற்றினுஞ் சிறத்த வீட்டினை நல்குமாதலின், அருளை பெறாமபொருள் யாவற்றினையும் பெறுவிக்கும் அபுபபடைப் பொருளாதலுங் கொள்க.

உலகச் செயலிறகல்லாம் கத்திரவன் ஒளியிதிக் துணை நின்றற்போல, அருளுட உயிர்கள் துரத்தற்குரிய இரூவினைப் பயனைத் தயத்தற்கெதுவாக எங்கும் நிறைந்த பெருநில மயமாயிலங்கும்.

உடம்பானது சடமாதலின் ஒன்றையும் அறிய வல்ல தன்று தனனைப் பொருந்தாவனவற்றுள் யாதொன்றையும், உயிர்தானாக அறியமாட்டாது. ஆதலால் இறையருள் எவற்றையும் அறிந்தறிவித்தாலன்றி யாராவான், எதனை அறி தல கூடும்?

உயிர்கள் அருளைப்பொருத்திய பேரின்ப மடைதற்கு மாறாக, மயக்கமாகிய கடலுள் அழுகலுதல பாற்கடலிலுள்ள

மன்கொ பாலைப நுகாது அநனுள் வேறு இழிந்தபொருளைத்
தின்னுவது போலாம்.

தேவமுத துணையாய் உன் செல்வாண் யறிவாத
வழிப்போககொ போலாம், உயிர அறிவிப்பதை அறியா
ஐம்பொருள்கொ போலாம், உயிர தன்னை அறிவிக்கும் இயைபு
யறிவாய் திருவருளை யறிபமாட்டாது.

தமக்கு ஆதாம நிலைமையடைந் தவநிற் கருநாது,
தமமுடையே தமக்கு ஆதவானதெனறு செல்வாண்ப்போல
உயிரகொ தமக்கு ஆதாமாய உயர்ந்த திருவருளை அறியா
தெயங்குட.

மலை நெறு விழுந்தோந் தம ஆதாமாகிய நிலைமை
யகவறு விழுந்தோந் தம வானநிலை நெறு விழுந்தோந் தம
உயர்ந்த இஃது தரவந்தை விழுந்தோந் தம, தமக்குக் கெடு
நுழந்தவராவர்.

பொயப் பொருட் பற்றில் தலை நெறு உயிர்களின்
முறைமை எவவாற்றுகிறதென்னில், அது, வெவ்விதத்தில்
நின்று நோபருகாது தாகத்தினால் வருந்துவதும், எங்கும
கடுகலனொளி பானி விடிகுடி பிண்டி, இருநா இன்னுட எங்கும
வளர்தென்று உணாவதும் போலாம்.

பரபரப்பின் அடக்க அமைதியோடு கேளுங்கொ.
இன்னும் இது எப்படியிருக்கிறதென்னில், பாங்குடத்தின்
மேலுள்ள பூனையானது, பாலை துக்காக கருநாது, அருகி
லோடும் கரப்பான பூச்சியைப் பிடித்தருந்த முயலு முறை
மைத தாமென்க.

அருகி தெரடங்கி இதுவரை உடன கலந்திருக்குள்
அருகிதொடு யாதொரு பழக்கமுமில்லாத அறிவிவியாய்

யிராகு விடு சேர்க்கலென்பது வேண்டாத நேரானு
பொருடும்.

5. அருளுரு நிலை

கடநுபத காலத்தேத ஊரிக்குத நேராவருத துணையாய்
அறிவித்ததுதவிய அருணா முதலவனே கட்டு நீங்குங் காலத்தேத
காணாபபதும் ஒரு வடிவத்தொடு கலந்து நனாது சிவஞானத்
தைய கொடுந்து ஊரினா விடந் நிகராத தலைவனாய் விளங்கு
பவன்.

ஒரு வீட்டில் ஒருவருக்குள்ள பிணியை அவவீட்டி
னுள்ளார் அன்றி உலகத்தவர் அறியாமை போல, ஊரிக்கு
துள்ள மல நேரையை ஊரிந் கலகதுள்ள இடையருளை
யறியும். பிறாறியார்.

அருளுநல நேராவருவண்ணா, ஆசான் வாழ்வில்
மறைத்து அருள செய்வதற்கு நனாருளை உலகியார் அறிய
முடியும்.

பொய்யாம உடலையும் இரண மலத்தால் மறைத்த
அறிவையார் உடையராய்ச சிவஞானம் பெறுதற்குரிய
முற்பமை இல்லாதவர்கள் இறை ஞானாததையும் அதுபற்றிய
நிருவடிவினியல்பையும் சிறிதுங் காணமாட்டார்.

விலங்கு, பறவை முதலியவைகளேப பிடித்தற்கு அமை
பொருது வாடிவங்கல் அமைத்தாற்போல, இடையனும்,
மக்களேப பிடித்தற்குக் குரு வடிவாய மக்கட் சட்டை சாத்தி
வருவதை உலகர் அறியார்.

எமக்கு இறைவனது குரு வடிவு யாது பயன்பரு
மென்னில், எவனுக்கு எவை விளங்குகின்றனவோ, அவை

சமசுக்கு அருடகுதவனும் சடைநனவெனக் கருகின முந்
கூறிய சநதேநதனைச் சநனாந்துந கொளவாய்.

சூருவன் உடம்பில் எறியவிட்டானது சீர் தீரான
மாத்திரத்தில், இறங்கியொழியாது. சீர்நைய பாவிப்பா
னது நீண்ட வலியால் அது இறங்கியொழியும். அதுபோல,
இருநா மலமரானது, இறைவன குரு வடிவாய்ந் தெய்வநி,
அருடாபிவநா லொழியுமேயன்றி இறைவன அறிவுக்
கறிவாய்ந் தோனானது சம்பநால், நமசுக்கு ஒழியாது.

சூரு மலநதாக்கு ஆணவம் அநவநதற்கு இறைவன
உவநனதே அருளை கலகுவன. இரு மலநதாக்கு தெய்வ
கிய அருட் திருமேனி கொண்டு ஆணவத்தோடு வினைப்
பாசநைசபும ஒழிப்பன. முடமலநதாக்குக் குரு வடிவாய்
வந்து அருள செயவன.

ஊடு பேதநிறகுரிய பெருநெய்யை அருளவல்ல போத
வலைய பெருமான குருவாய் வரநிபில் சீர்தநிவலைய
உயிர்களுந் யா அந்நையறிய முடியும்.

சூரிய கரநதக் கலலானது கதவன கதா படாது
தெருபுழிபூமாயின, இறைவன குருவாய் வபப பெருநு
சிவருநாதனை உயிர் பெறுதல் கூடும்.

6. அறியுநெறி

அந்நையே தொடரநது வருகிய இருவினைகளின் கண
ணும ஒநத உவாப்புந் தோனறினமையால், அவற்றின்
பயன் சமமாகக் கருநப்படக்கலை, இறைவனது திருவருட்
சநத உயிரிற் பதநது அந்நைப பதநிக்கொளநதல் நகமும.

ஒருவனுடைய இறைவன், பலவாய உயிரகன், இருண்மலம், வினை, இருவகை மாயை, ஆகிய ஆறு பொருள்களுடைய அநாதையே யுள்ளான்.

நீ உயர்த்தப்பெற்று, வினையைச் செய்வானும், வினைபுரியுந் தவிரவும், அபயத்தை ஊட்டுகின்றவனும் உண்டென உணர்.

ஊன் உயிரின் சமாதானத்தில் வாழ்கின்ற ஒற்றியானாய்வுடையது. அதுபோல, ஊனெடுக்க உயிர் இறையறியோடு ஒற்றியாடப் படுதலால் வாழ்ந் தந்நது.

படிக்கமானது தனது நிபந்தனையும் நலனைச் சார்ந்த பல நிறத்தையும் பெற்றுத் துகழ்வதற்குக் கதிரவன் துதிக்கா காரணமானதேபோல, இறைவனது அறிவாற்றல் உயிர்தந்தவனாகலிற் கட்டுப்படுத்தற்கும அவற்றின் நீங்கி வீட்டை நற்குங் காரணமானென உயர்த்துணர்க.

கண்ணிலே ஒளி இல்லாமற்போனால் கதிரவனொளி பொருந்திக் காட்டிய பொருளாக கண கானுமைபோல, இறைவனாதறிவாற்றல் எங்கும் விளங்கினும், அது உயிரினுள்ளாகக் கலந்து நின்றாலன்றி ஒன்றையும் உயிர் அறிய மாட்டாது.

உயிரின் சிறு செயலாற்றல் வழி ஐம்புலன்கள் தொழிற் படுதல் போல, உயிராகிய நினது செயலையும் இறைவன் செயல்வழி நிற்பதெனக் கருதுவாயாக.

இறை ஞானத்தைச் சிற்றறிவால் ஆராயாமலும் அதனைச் சட்டியறிய முயலாமலும், உன் செயலாலே அதனை

முற்பட்டபுப பார்க்கத் துணியாமலும், இழையருள் காட்டியதை அதன் வழி நின்று காண்பாயாக.

இழை ஞானாதிகாற் பெறற்பாலதாய பேரினப் மொவையையே துதா விருமபி, உவானறிவு தோன்றது அப்பேரறிவே விளங்கும் வண்ணம் அதன்கண் அடங்குக.

இழைஞானம் உனக்கு வெளிப்பட முறையிலேயே நீ அதனை அகண்டமாகக் கண்டு அறியாமையிலிருந்து, அப்பேரறிவு உனனை விடுங்கியபடியே, அதனுட்பட்டு விளங்குக.

7. உயிர் விளக்கம்

இதனையே ஆனம சுத்தமியைப்பா. புன அதிகாரத்தால், ஆன்ம தரிசனங் கூறப்பட்டது.

வெயிற் செவ்வேற்றுகுமாதின் தூய நிழலையடைய வெண்டுமென ஒருவருஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. அவனை அதனைச் செவ்வடைவான். உலக பாசத்தை வெறுத்தவன் திருவருநிழலையடைதற்கு விரும்பிச் சென்று அதுவாய்ந்தற்கு முறை அது போல்வதாகும்.

பித்தங் கொண்ட நாவிற்குப் பால் கைக்கும், அதனைத் தனிரந்தரின், பால் தித்திக்கும். மலபிணிப்புளா காலை, மறைப்பாய் நிற்ப இறைவனதாபால், மலம் நீங்கிய காலை இனிய அருளாய் விளங்கும்.

மலவிருநிற் கிடக்குமபோது உயிர்க்குப் பொருள்களை இழைஞானம் அறிவிக்கவும், அதனையறியாது உயிர் தானாக எல்லாவற்றையும் அறிவதாக வீணாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிற எண்ணம் எப்போது ஒழியும்?

பல பொருள்களுந், மிகுந்த துளியிவகண் ளுந் படிந்
நாய் ஸ்ரிமயமாத விவாகும; அனை இந்நிலை கண் ளுந் படிந்
நாய் மறைந்து கிடக்கும. ஆணவ விந்நிற் கிடவாடல், அந்
நெளயிற் கலவாடல், கருகிகளாப் பொருளை அறிபவரே
பலவேறு வகைப்படை உலகப் பொருளையறிவர்.

கவையாகிய அந்நீர் நடபுக் கெரண்டா கவலையு,
நாடது பாபத்தை முழுதுந் சமசுகும இயலவளை இ
பொழுதே கிடந்தல கூடுமோ?

ஐநவன வைத்த ந்தியினைப்பரிபுணு நவன விந்நிற் புக
கவா வேணநிடவரின, வைத்தவரை தூங்குகொண்டிற், அல்லது
ந்தியினை கவரவாது எங்கேயாவது போயிற், ந்தல கொண்டிற்,
இயலாவினனு செய்பாக காலே ந்தியினைக் கவா இயலாது.
அதுபோல், முதலவனையறியாது வீடபுபாபமடைதல
இயலாது.

பரிவகுந் தூணுனது தனதொர் தேவா முந்வாறு,
ந்தவதொரியைக் கவாந்து, அந்நொரிப் பிழம்பாக விவங்கு
தல போல், உயிராவது அந்நொரியைச் சாந்து அந்ந
வண்ணமாய் ந்தின, அதனைப் பற்றிய மலவி நன நிலைபெறு
நொழியும்.

எரிசனப் பந்தத்தினை உதவியாது பொருளாகவாக காண்
பார், இந்நிலை அதனை முன்னே பிடித்துக்கொண்டு
பொகின்பாமை போல், மெய்ப்பொருளாய் ந்தவருள்களை
முன்னாக கொண்டு அதன் பின்னே ந்தபது அந்நொருடர்
புடையாது செயலாகும்.

ஐம ஸ்ரீஸ்க்ரீஸ்பாஸ இறைவனை நாடிக்காணுது அகன்ற
இடத்து, ந்தவருளினுந்நியிவறி, அவனை யடைதற்கு

ஐயுடையவன் எவ்வாறு திருவாருடையவனாகாது? உயிரகன் எவ்வாறு திருவாருடையவனாகாது?

தானே தனனை யியுட இறைவனை உயிர் தன வளியிடுதல் நெடு நெடுநிலை கடந்தும் அங்கனம் செய்கற்கு இவன் யார்? இவன் யாருடைய ஆபத்து மீட்டாதவனே.

8. இன்புறு நிலை

ஆனந்தராய மடைதல் இதனுடைய பாய்ந்தல்.

மலபிப்பாகம் வந்துகாதுதொழுவார் ஞானசாஸ்திரம் திரு நளின பிவனை செலவார் போரினபடையார்; அந்நாடா பிவனிடந்தந்தமுனனாகுச செலவார் அந்நொன் பெற்று துவாறுவார்.

பெண்கள் இருவர் போலும் உயிரகருட அருட்குட, புணர்ப்புளநானுல் மாதகிரம் போதாது; முதல்வனை நாடினாருள் இன்பமுண்டு. ஒருவனு மொருத்தியுட்போல், முதல்வனு முயி ருங் கலந்தாற்றுவா, இன்பம் ஏற்படும்.

இன்பத்தால் இறைவன் தனனை வந்தடைந்தாராகுதல் கல்குவன். அவனை இன்பவடிவனாகவே, அவன் புத்திராய நாகசக்திதந்தாரு இன்பம் யாதுமில்லை.

தானதலை எவன் சொற்கள் தமைய புணர்த்து தாடலை நெய் கின்று ஒருமொழியாகுது ரொழுதின ஒருவன்மைய பாட்டையுணர்த்துமையே, உயிர் முதல்வனை வேறுபாடு கூறாத நான் அழியப்பெற்று இன்பம் துகாதலையே முதல்வனே ஒருமை அடைதலெவையாக.

முதல்வனுடைய உயிருடைய பொருட்களையெல்லாம் ஒன்றெனின, அன்ன தமமுடையொருந்த வேண்டியதில்லை. இரு

மேலு பொருளாய நிற்பின, இனப நுகர்ச்சியெனப் பேச்சிற்
கிடமிலலை. ஆதலின, ஒருமைப்பட்டத கலப்பதால், இரண்
டனுதலே முதலியென்பதற்கு.

ஞான நீட்டை யுடையா நம, தெரிவுடையா நம,
கெட்டல், சிந்தித்தலுடையா நம பிறவியற்றவராவா.

பேயப் பிடிபோல, இறைவனது தொடர்பு உலக்குநா
டாம வரை, நீ ஒவ்வாட உன்னுணர்ச்சியாற் செயயாது
தற்பாயாக. பின்னர், உவ செயல் இறை செயலாகுமென்க.

மேயப் பொருளாய முதலவனை நீட்டையாலுறபவாகள
பெரிப்படாய பயனை உறபவராவா. நீட்டையாலுறபவாகள
பிற செயல் எல்லாம் தூங்குவார கைப் பொருள் போலத்
தாமே அவனாவிட டகனொழிபும.

உரிநு முதல்வனுட் தமமில் கெ நங்கு கலப்பற்றமை
யால், காண்பான, காட்சி, காண்பொருள் எனப் முதலவமை
தேரனறாத இன்ப நிலையே உயர்நிலை. அந்நினைச் சொல்லால்
எவ்வாறு கூறமுடியும்.

எல்லா நின்பங்குகினுமேலாய இன்பமாய வீட்டின்ப
முண்டாக வேண்டுமெனின், மறவாப் பேரன்பு நிலை ஏற்பட்
டால் அந்த இன்பநிலை அதுவேயாய அபபோதே நோனறாம.

9. ஐந்தேழுத் தருணிலை-ஐந்தேழுத்தோதிப் பேருந் திருவருள் நிலை

சேரப்பாய சுவதாலும், பொதுவாகிய மறை தூலும்
அவற்றைச் சார்ந்த பிறவும், முடிவாகத் திருவைந்தேழுத்
தின பொருண் முறையையே தெரிவிக்க ஏற்பட்டன.

ஒங்காடத்துள், சிவம், சத்தி, இரண் மலம், சத்த
மாயை, உயிர், என் ன ஐந்துட பொருத்தி நிற்கும்.

சிவாயகம் என ன திருவைத் தெழுத்ததுள், உயிர்க்கு
ஒருபுறம் இறைவனது ஊன நடனத்தைக் குறிக்கும் நய
மகாங்குறும் மறொரு புறம் அவனது நான நடனத்தைக்
குறிக்கும் சிவ வகாங்குறும், நடுவே, உயிரைக் குறிக்கும்
யகாபுரம் உளவென அறிக.

மகாபுரம் நகரமும், உலகிலே பரந்து செல்லுமபடி
உயிரைச் செலுத்தி, அப்பரந்த போக்கினிவ னு உயிரைத்
திருமப விடமாட்டா. அதன்கைய பெரிய பிணிப்பு நீங்கப்
பெற்ற உயிர் சிவத்தை யடைபுடும்.

மறைபுழ் சத்தியைக் குறிக்கும் நகரத்தையும், மலந்
தைக்குறிக்கும் மகரத்தையும், முதலாக வைத்துத் திரு
வைந் தெழுத்தது யோகின், பிறவி நீங்குமோ? மாறிக சிவ
புத்தையும வகரத்தையும் முதலில் வைத்தோதாவிபுன்,
அது நீங்காது.

ஆகாங்கன் ஆகின் முறைக்கேற்ப நகரமகாங்களை
முதலிலே வைத்தோதுவதால் பிறவியுளாதமெனபதைக்
கருகாது, உலகப் பறையுடைய உள் ளமானது அவவாறோதும்.

சிகர வகர முதலாக இதன், பிறவி நீங்கும், வீடுபெற்
றினைக் கருகிய நீ ஒதீவெண்டிய முறை அதுவே.

வகரமானது சிவத்தைக் காட்டி. உயிரை உய்னிக்கும்.
அது அருட சத்தியாதலின், குற்றமற்ற இரவர் திருமெனி
யுமரமென்றாக.

குற்றார்ப்புற மாறாப்பிற் சதங்கென்றா அந்நீர் சத்திக்குந்
கடுவே சிவ்லாந் அந்நீர் தகடுகெழுந் சிவங்கென்றா இடைபே
நிறப்படுத வீட்டைதந்நீர்ப் முறைபயங்கும.

உரிர் அநீனா விட்டு நீங்கி நிலநதபடி வென்றிய
எல்லா உபயங்களைப்பூர் அருணூல்கள சித்தி அமைகந்நா.

10. அணைந்தோர்தன்மை

எங்கும் சிறைநக இறைவனது தூதனதவிதகன் தமது
அறிவிதகை கொய்க்கா அடங்குபெயரறுத் தமது உயிரிவ
கண இவையத்தென்குமவரைணா சிவனையிலே பூர் அறிவார்
ஞா சொல்லெனபது யானானது

இறைவனது ஐந்தொழிலையும் காட்டுவதாய்க்கா
தனித்தனித தொழிலையும், மயா சம்பந்தமாந் போகங்களை
தனக்கென தொழிலையும், அவனோர் சிறிதும் பொருத்தமட
டா.

எல்லாவற்றையும் அறியும் அறிவு தம்பரல வந்திதர்
தினும், அவர்கள் இறைபுருஷம் பேரிவையத்தை அறிந்
த பூர்வதனவி வெற்றொழையர் அறிவே அறிபயமாட்டா.

உலகப்பொருளின் வாதனை எடுப்பயங்கதல், அவர்கள்
ஆமைதனது ஓட்டினதே உறுப்புக்களை படக்ககி விடப்படு
பொல, ஐந்தொழில்களை படக்கத் தமது இறைவனது
பேரினபததுட்புகவர், மீளப்படுவதென்றி நம்பார்.

இறைவனையதனது அவனை அணைந்தோர் கற்குமடடா
மாதலின், அவன் எங்குமுன்னாகவோ, அவனாகவென வந்து
உயர்ப்பயப் பேரறிவுடைபயபயத் துதவார்.

அதழம் புறமுங் ஓருதன்மையாகக் காணவில்லாந்ரு
எதினாயும் இருமுகை கோனறாது.

பயனருநித் தன்னுணர்ச்சியால் இயற்றிச் செயல்
களுக்குப் பயவை உலகங்கலில் வாழ்கலே. தன்னுணர்ச்சி
யற்றா ரெய்யுட நற்புவநிதற்கு வீட்டி வ்பமாய ரொப்ப
பயன் உரத்திட.

அண்ணந்தோர் எடுத்த உடம்பால் நுகர்க்குந்திய வினைப்
பயன் உடலாலே நுகரப்பட்டொழியும். உயிரைப் புகுநாநினை
எடுத்த உடலார் செயப்பபட்டு மேலேகது விபகாரகதபுய
வினை உவவாமாயின, அமை மேலேகது விததார வணையம்,
திருவருவாயிய நெருப்பு அவற்றைச் சுட்டொழியும்.

மிக்க பேரறிவுடைய ஞானிகளுக்குப் பாதவினை, நுகர்
வினை, வரவினை, எவற்ற மூவகைப்பட்ட வினைகளும் புனை
யெடுக்கமாட்டா. அவர்களுக்கு வீட்டிவ்பம இமையிலேயே
நடைத்தலால், மறுமையு மிடையேயாயாது.

சிவகுருணை அண்ணந்த ரொரியோர், வஞ்சித்தளிற் புனைமை
பெற்ற உயிரன் வஞ்சனையைக்கண்டு, அவாநாயுததைப்
பிபுதலுபொ பூட்டுத தமது கருணைவெளியுநிலே பிபுநி
யும் அலைந்து முயலவார்.

திருவருட்பயன் முற்றிற்று.

மெய்தண்ட நாட்கள்

வினா வெண்பா

வினா வெண்பா

விரிந்த ஒளியும் நிறைந்த இருநெடும் ஒரே இடத்தில்
பொருந்துதல் அரிது. நிறைந்த இருநெடைய பொடியேன
பால் விரிந்த ஒளிபெயுடைய துரும நாயர் சமர்த்த
மாமுனியே! நீ எவ்வாறு பொருந்தி வந்தாய்?

இருணாமலம் என்ன துடிப்பு தனிநிலையில் அறிவு
உள்ளாடங்கி மறைபுட. கலை முகப்பி ததவாவகனாநி
கடிய கலப்பு நிலையில் மாயையினுடைய பொருள் கலை நிலை
யெனப் பற்றும் மயங்கலுண்டி உண்டாகும். அந்தத் தத்துவம்
கருவிகளில் கிடைக்காது இதுவா நிலை ஏற்பட்டுவிடும்.
இவற்றில் உழைக்கின்ற பரம உவந்து இருவருமான் பாது
பெறுதற்குரியேன்:

உயிரின சித்தத்தில் பேசுபவராகது சந்தாரிய வாதவாய்
பொது அறிவைகொண்டு பாசுருங்கலை, இல்லாதது எ
பேரதும இல்லாததை, முன் இல்லாததுபின் உண்டாகு
மெனனில் அது சந்தாரிய வாதத்திற்கு மாறும். இரு
மருதாரிணைபும மறைஞ்சுவசம்பகதா! அறிவு மலையே!
எங்கா ஆணவ விருநாபிய குறும்பு எவர்களைத் தவிர்த்துத்
வண்ணம் உயிராகு எவ்வாறு சிவஞான முருகமெவற்றி
யுறுத்தாக.

கனவு காணுபவரில் அது கனவென்று தெரிந்து
கிலலை. கவனமுடையதை நனவிலுணர்வாமெனவின் கன
சித்தம் கருவி வேறுதலில், கனவின் கிடைக்காத நனவின்

நிதழ்வதாகாது. இந்த அவதூறுகளைத் திருவருளினால் அறியலாமெனினால் திருவருள் அவற்றைப் பொருத்தா ஆதலின் தடாகம் பொருத்திய திருமருதூர்ச் சம்பந்தா! அடியேன் அவதூறுகளினியல்பை கண்டறிவதொட்டிப் பென்றறிவு வுததுக.

திருமருதூர்ச் சம்பந்த மாமுனியே! எனது சிற்றறிவைக்கொண்டு அறியப்பட்டன வெல்லாம், நிலையாகவெனினால் அவை உனது பேரறிவிற் பொருத்தா. பொருள், புலன்கள் எனப்படுகின்ற தத்துவங்கள் தாமே ஒன்றுமாய்முறிய மாட்டா. அங்குனமாயின யார் பொருள்களினுண்மையை அறிதல் கூடும? உயிர்க்காகிய யாம் அறிதல் கூடுமெனில், யாம் யார்?

உயிரின் சிற்றறிவு முன்னே யொழிந்தே பேரறிவுண்டா மென்னில், சிற்றறிவு சிந்தையிலே அகன்றுடைய உயிரும் இலங்கும். ஆகவே பேரறிவைப் பெறுவாங்கிலே யெனபது முடியா. சிற்றறிவு நிலைபெறுமாயின் திருவருள் பொருத்தாது. மினனுங் கார்மேகம் பொருத்திய சோலைகளிற் பூழ்க்க அகன்ற விடத்தையுடைய திருமருதூர்ச் சம்பந்த மாமுனியே! யான எதனைக் கொண்டு மெய்யினைக் காண்பேன்?

தடமருதச் சம்பந்த மாமுனியே! நினைதற்கரிய உன்னுடைய பேரறிவு மேற்பட்டு விளங்கிய விடத்தே மாயா கருவிகளைப் பொருத்தி யறிதல் அரிதாகும். என்னுடைய பசுஞானத்தினால் உண்மை யறியமுடியாது. அவ்வாறாயின் எப்படி அடியேன் அதனை யறிதல் கூடும?

அருவம் உருவமாகாது உருவம் அருவமாகாது. அருவும் உருவும் ஒரு பொருட்கண்ணே பொருந்த மாட்டா. உயர்ந்த

நெருங்குதல் சமபந்த மாமுனியே! நினைத்த வடிவங்
கொளாவல்ல இறைவனது திருமேனியை ஆய்ந்து பார்க்கில்
அது எதனையாயது என்று விளங்கவில்லை. அதனை
அறிகிறாறுத்துக.

இருடல் முடையார்க்கு மாயா மல மினிதெனில் மானை
நீனாலய உடல் இல்லை யென்பதாம், உடல் இல்லை பெண்
மில் வினைபயனை நுகர்வதென்பது. ஒரு மலந்தாராரு
உலமைபாக யானைச்சொல்லுதல் கூடும. முடமலத்தார் இறை
வனோடொன்றானே நினைவர். இது உண்மைமனதெனில்
அவர் முத்தியைக் கூடுமாறு உபாயமுதாதற்காக.

ஒன்றுதானே தோற்றத்தில் இரண்டாய் நின்று நின்
நெருமேனனில், ஒன்றே யுளது, மறுமேலு அந்நைய
பொருந்துவ தென்பதில்லை. உளந் திரண்டு பொருந்து
ஒருமைபபடும என்னில், உயிர் முருகனானே நலவந்து நன்
பன்மையோடு திகழும். செருங்கிய பெரிய மாடையணிந்த சம
பந்த மாமுனியே! உயிராய யான் சமைய ஓங்குகுகு முடைய
எவ்வாறென அறிவுறுத்துக.

காண்பான, காட்டுவான், காணப்படும பொருள் என்கிற
முயக்கை நினைவு நிகழ் மெய்ப பொருளை அந்நுகர்ப்ப
அனுபவத்திற் காண்பாருள் நனமுத்தி யெய்துவா. நன்
கடந்தைச் சமபந்த மாமுனியே! பரதனை தென் னிருட நன்
னெறியிலே வாராதவர்கள் இம்முடிவைப் பொருளினியல்
பினைக் காணுதலாகாவர்.

எனனேடு கலந்திருந்து தெனமுது நெறுமுறிய
நிருமருதுர்ச் சமபந்த மாமுனியே! உயிரானது வினையைச்
செய்வதும வினைபயனை நுகர்வதும எப்போதும் உடைந்தா

||ரி நுகததட்ட அரதசெயலுட பயனும விடநி, வீட்டைடந்து ிரின்
வா அலவீட்டி-வா கிங்காவலை எவ்வாறு உலதட்ட எவ்று
அடி யேனுத கறிவிதந ருத.

அருளில் உணடை அரணாவாருது இலபாவை எவ்வாறு
கிங்காத இலபாபடுபா ருளாயத திகழவாவா. இவ்வினா வெவா
பாவின உணடையை வினவித தெரியாவிடதது அது
ஊமைபன கண்ட கவவிவாபாவடையை அடைவிக்குட.

வினா டெண்பா முற்றிற்று.

மெய்கண்ட தூல்கள்

போற்றிப் ப.:ஞெடை,

போற்றிப் ப.:ஞெடை

மலர்வனும், விண்ணவாழ்வு, விண்ணவா கொடியனும், நிருமகன் வீற்றிருக்கப் பெற்ற அழகிய மரபையுடைய திருமாலும், மறைக்கா, மறைக்கின் முடிவான தாலகா, இவை விளங்குதற்குக் காரணமாகிய விரது, காதம், காதமுடிவாய் சில நகத்துவம், பொதுவாய் ஸங்காடம், எவ்வாற்றிற் குரிய கட்டிவாழ்வு, தமது அறிவின் எல்லையிற் சென்று தேடலாம், அப்பாற்பட்டதாய், எல்லையற்றதாய் உலர்வாழ்வுகாப்பாய் விளங்கும் போற்றிவா பரமபொருளை மாரும் தெளிவா வண்ணம், சிறப்பவதனா வொருது நவறு, நிறுவிந கொட்டைப் பற்றுதற்கு இயற்பபதிக திருந்தவச சீர நமமைக காப்பதாக.

எல்லையினமையாது குறைவாபட்டத பலவேறு உயிர களைப் படைத்துக் காத்து, பிறப்பிறப்பிற் கிடந்துழுவும் உயிரகா இளைப்பாறும் பெருநடர் அவரை ஸ்திக்கியும், பழையமாத வகுவித முத்தல், இடை, கடை எவ்வாற்றிற் காவிலவாது செல்லநாயப் பெரு தெரியாம பெருமான் நமமைக காக்க.

நெல்லாகுமி நவிரிட, சேயிற் குக கவிமபுட போல, அந்நிலையே தொடர்ந்து வருக நனமைபதாய, எல்லாப் பொருளுட நனக்கு ஒரு புடையொப்பாகக் கழியுத தான என்றும் இருப்பதாய, வடிவிலாததாய, எல்லா உயிரகையுங் கட்டுப்படுத்தி ஒளிமிக மணியை புனடைக்கியிருக்கும் பெரும பாம்பு போல, உயிரகையின் அறிவுக்கண்ணை மறைக்க

குங் கொடுங் தொழி லுடைய ஆணை மலந்தீர்ல் அறிவுண் ட
செய்வதற் றல்லா உயிர்களுக்கும் உரிப்பாடிக்கலந்து, குறுநாந்
குங் கொடுத்த கொலையால், வாய்க்க மாயையினை அவற்றி
னெடு சேரப்பிந்து உடம்பு, உட்கருவி, உலக முகவியொடு
வைக கொடுத்து மலம், மொழி, மெய்களினுள்யுடையபாபநா
டு ருவினைகளிற் பயனை நியமித்து, அவற்றினை நுகரிப்பாபா
பிழைப்பாபாபகி, பகருவடி வந்த உயிர்களைத் தாம் பாப
நெரணி அவற்றினின்று நீட்பித்துந் தவனிப் போற்றி
வினைக் காட்டும பொருளு யெல்ல மடைமக காக்க.

உயிர்களை எடுத்தற்குரிய பிறவியை அந்தவி னினைக்
கேட்பதற் றீர்டாணித்து, தக்க தகைத் தாயா போகத்தாயக
குங்கல, புல்லிவ் துணியிற் காணப்படும கிந்ததுவியா னிநா
வித்தற் றகந்து கருகிப் புருட்டித்தே தாயா விரிபுறிலுள்ள
வொப்பாடு தெடுத்திடாமலும், அங்கேயுள்ள பழம் புழுக்களை
தமது பசியின்கொருட்டு உயிர்ந்துவியை விழுங்குகிடாமலும்
வொப்பாமிக வபிறறினிடமாய் கருக்குழியிற் காவலி நுகறும்,
உயிரவரின வினைக்குத் தக்கவாறுள்ள மை, கால முகவிய
எல்லா உறுப்புகளுந் குறையாத தோலுவித்து, உடம்ப
பினைத் திருந்தமுறுவித்துப் பின் யோக்க காட சிறினை உயிர
குங்கொடுத்து முன் புக்குத் வடியிலே மீண்டு உலகிற் பிறக
குடியி- பெறுதது உடன வெந்தவற் கொயா 'கேப்பாபுல
நடமைக் காக்க.

உலகிற் பிறந்தவுடமீன் மபகதஞ் செய்யாம மலையயாகிய
காற்றினது அறிவை மலையபாபநால், கருகிலுள்ள நல்ல அறி
வினை விழுங்கு நனைமை தீமை யறியா நிலையிற் கிடக்கும் பிள்
கோயின பசியை அறிவித்தற் பொருட்டு அதனை அழுவித்து
அவ் வழுக்குலைக் கேட்டவுடன, பிள்ளை பெறுதலில் ஆகி

சோமநதி நகரத்தையே, தன வந்தத்ததை பாடுது பிள
ளையை காப்பாற்றுகவலையால் நடுங்கி, மனமு துடி முலைவழி
யொழுதுக தீமபாலை அதற்கு ஊட்டி மகிழ்வு வண்ணாட,
அவாபாதிய பெருங்கயிற்றினும் பல உயிரோட பாதுகாருகப்
படுமாறு, மகப்பெறுவார் உள் ளததது போவாடின் படைதத
ஒழுங்குத்தலைவன நடமைக காக்க.

குறமடபு பசுங் குழவிப் ப நாதத்திலும், பாலப் பந்
கித்திலும், பின்னுட நாள்குருகா வளாத தெழிலெபுலும்
பயிர்க்குரிப் நுதத்திற்குரிய வல்லா அறிவுட பொருதுமாறு
பெய்து, பாதுகாத்தததேபுவாறு கருவிகளின் விளக்கத்தைப்
பாப்பாடியாகக் கொடுத்தது உட வந்நதுததும் செவ்வொப்
நிலை முறை நடமைக காக்க.

நீங்காது வ துதிவா இழிவுபுக தலையினும் பொருத்த
புழுக் கூடாநிய பெரிட விடாநிய உட மயின்கண, உயிர்பற்றி
நிபாபதற்குரிப் ஐந்து கட்டுக்களாநிய ஐந்தாத்தையிடங்கலோ
வருத்தது, உடம பெருத்ததற்கு முன்னுள்ள உயிரின் தனிநிலை
ஒருவனை நீங்காதபு ஒலிம்கக ஆணவ மலத்ததும் சிறைப்
படுதது, அறிவை மடைதது, மூலாதாடாகிய நுண்ணிய
அழையிலே உயிரானது அறிவற்றுக் கிடப்ப, அந்தமக்குக் காலட,
நியதி வளா தததுவங்கலோச சோந்து மூலாதாத்ததற்கு
மேற்பட்ட அழையாகிய உத்தியிலே பிராணனொடு, கலை,
விததை, அபாகமென்னு தததுவங்கலின் துணையாப்
செயலற்றி இசைகக சபுறு விளங்கப்பெறு, முல்ப
பருதியி லுத்தத முக்குணங்கலோடு சம்பட்டற்றுத்தி
புணாசகி யெய்தி, செஞ்சமாயி சுழுத்திலையிலே சிந
தததேநி சேர்ந்து அதன வாயிலாகக் கண்ட பொருள்
இவ்வாறென, துரியாது நின்று, கவாநிலையாகிய சுழுத்திலே

அறிவுபெற்றாயைத்து வினைப்பொறியைத்து ஆசிய பதனா
மொழிந்த பிழை நவிகளோடியைத்து, கனவிலே துயராக
கொண்ட இந்வினைப் பயன்கொடிய இவை துன்பங்களை
புகழ முற்படாக துகர்ந்து பின்னா, கனவு மீளைய நெற்றி
யென்னுங் கொலுமண்டபத்தில் எல்லாக் கருவிகளோடு
மின்பத்து உயிர நம்ப, வீடபுல் விளக்கு வைத்தாற்போல
இந்நாடல்ம முடாந்நாடி துடபமாவ நல்லவை வாய்கு
களை இயைத்து, உயிர மாயா காரியங்களை அறிந்து தெர்ப்பில்
செயுமாறு பணித்த அபாதிவாய பிதாவ நமஸ்க நமக.

இவையவை நமக்குச் செய்யுமா பேருதவிபினை பாறியான,
ஒருநாளும், முற்றாக அனியாத பசுபபெருநிலைய, நலநித்தரன்
பொருட்டு, அவாவுதற்குரிய உணவுகளைப் பொருட்டுப்
பலதுபிர்களும நமது அறிவாபாதுகொழிப் பலவகை
தொழில் புரியுமாறு, அவற்றை ஆட்கொடுத்த, அவைகளை
செய்தவினை, செய்யுமவினை, வருவினை யெனப் முன்னிடுமாறு
ஒழுங்கான கணக்கு எழுதி, வினைப்பயனை துயர்ப்பிடுகு
முறை கம்மைக் காப்பதாக.

இந்வினைப்பயனை துபதகல் மகமடிகேபவழிப் பிற
எல்லா உயிரகளுக்கும் ஒரு சட்டமேயாமாடி அமைத்து,
உயிரகளை உடம்பினை விசுத்தற்குரிய கால எல்லை வகுத்தோனா,
உடம்பினை விட்டு அலகளைப் பிரித்து, சிறந்த கலவினைப்
பயனுடையவா, மால், அபன், இந்நகன் முந்தைய இடைய
வா பதங்களைப் பலவகைபாக துகர்ந்ததும், வினைப்பயனை
உட்கொள்ள, யமதுநா உடம்பிற் பிரித்த உயிரைத் துரு
கொடுமெய்க்க தலைவாபா துப்பிடுக்க அவன், அவ்வழிவர்களை
வீடுபேறவை விருமபாது கிமைபிற் பபிலவதைக் கண்டாங்கி
அறிவுரை பகர்ந்ததின், நமது வவலாளை அவர்கட்குந்

நெரிநாப்பாயனை ஊடநிப்படியளிக்க அனரெனும் பாவந்த ரெய்த
உயிர்த்தோத துனபுறு முடன்ற புகுத்தக செக்கிலிட்டு அரைந்
தும், நெருப்பிலிட்டு எரிததும், எரியுததுணைத தழுவுநித
தும், இரபபுக கேலைத காயசசச செவிபில ரதததும்,
நாநசனை அரிததும தன தசையை அரிதது தினபிததும்,
அழந்த நிரபத்திலே அழுததுவிததும், பினனும பெருகு
திவகுதேர்து நெடு நாராமக் கடு நாதலிட்டும, உயிர்ப்பா
திருததும்பா ரெய்யும பணிநெனாநி, பெருகோய்கா பவா
முற்ற மத்தளுககு அந்நெரபை நிகருவான, நெருப்பிடு
காய்கிய லோலிடமும், சந்திரமிட் டறுச்சுதும், கணாணிப்
படலத்தை உரிககவும, மருத்துவர்க்கு இடவநெடுதது,
நோய நோத்தமை நண்டு மகழந்து அககடுநெடுதழில் செயதாந
குப பரிசு ராயும் பெறநேரைப போலவம, ஆவின கவனாந
நெனாந மகினைத் தொநகாவி லுராத மனுவின் முறைபோல
வம, உயிர்த்தோத துனபுறுததி உய்ப்ப நொன வொந மொக
நதலை நொனாந் நபபதாந.

உயிர்தன் இவ்வாறையாந இரவினைப் பயனை துதந்தது
எல்லாவுலகிலும் பலபிறவிபெடுத தழன்று பிறவியில் வெறுந்
புக நெனாந நாதகுநெல்லாந நல்லநெறியடையுங்காநர்
வரும்போது, அவாகடகுத் தனது அனபபா வணங்கி
வழிபட்டி வ்புறம நெறியைத் தேர்த்றுவிதது, தேன பொருத்
திய நவாநல் மலர்வதற்குமுன மொட்டாந இருககுதகனமை
போன்ற நல்ல தவமாற்றமா பிறவியைக் நெடுதது இரு
வினைப்பயனிலும் ஒத்த உவர்ப்புகத் தேதவனும் பநவமுற்ற
போது பல பிறவிக்கும் முடிவைச் செய்துநுரிய பங்குவா
பாத்தது, அபாங்குவததிற்கேற்பபு அருடசத்தியை உயி
யின்கண் பதிப்பித்தும் வரிசை முறை நமமைத் காப்பதாந.

பக்தவாஸ்பத்த உயிர்களுக்கு விடவிடத்தல் 'பெரிய' நி, ஒரு மலமுடையாக்கு உணாவின் னுணர்ந்ததென பாதகம் மியற்றுகலும், இந்மலமுடையாக்குத் தெய்வ வாயிங் கொண்டு தோவாழிப பாதமறுத்தலும், முாமலமுடையிற் மககாபேபல ஆசானை அந்விடத்தாய் பாத கம்பாபத் குத்தலும், இறைவனுக்கு ஆகியபய தன்மைபாக்கின், திரு நடத்தெதாழிலும், ஒளிமிக மணிமிட மும், பாத மாதாநிங் கூடிய வாயுமும், பவாமன்ன னுரிந் திருச்சன நீமல வைத்த கங்கையும, பிறையும, பாமும தெய்விக் கவாயின் அவளும், திருக்கங்கையிற் கொண்டுள்ள தமதிகமும், வாய் விளகும், அவககச்சையும புலிக்கேதாலும், வீர்த்துப் பதற்குத் திருவகககண்ணுள்ள சிலம்பொலியும் வினை வாய வென்று பிறப்பைபயப்பாபவ் சாதகிய வீரம் கதலும் ஆகிய இவை ஒன்று தோன்றாதவாறு, பிறவாத முத்தவன், திரு வாத இன்பத்தில் அபேபாமை இந்நுக்க கருதிப் பெய் பென்றுத் தனக்கிலாதிந் தும, கானிஸ்த்தே மறைதவன் சம்பந்த நாதினைன்ற திருப்பெயபாய் பனைத் தோவாழி, உலகநீபால, உணவு, உலகம், அச்சம், இன்பம் மருகிய வற்றை உடையானுப் மருதிற்கு அவன் திருவனமை கங்கைக் கருக.

புறச் சமயங்கள் அப்படி ந அறுவகைச் சமயத்தாக தந்தோ
எங்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவற்றால் உயர்ந்த விந் லோகின்
மைமைய எங்களுக்கு உரை வித்து எங்கள் அமையல் கொண்
சித்தமானது தெரியும் வண்ணம் திருநெல்வி காப்பாய்
விபத்தோ டமைபாமல், ஞான நெயிராயித நைவத்திலே சமய
முதலிய சீகதைகளை செயலித்து, அகிரியாக நெய் முத்து
மரபித் திருக்கண கோகைனால், பிறப்பார் பட்ட பூதம்

புறம், இயற்கையுள் ஒழியுப்படி, அழகிய திருக் கதத்தை எவ்வளவு செவ்வியில் வைத்துத் தருது நினைவாற்றலால், எவ்வளவு நெஞ்சை உருகி, உணமைப் பொருள்களை வெல்லும் விரிதேவாதி விளக்கி, கடுவனமுன் வானில் இருள் அடங்கித் காண்பாய் தரு நிற்பல்பொல, எனனைப் பற்றிய ஆணை மலர் தனது நிகழியங் கொடாமலும் எனனைப் பற்றாமலும், இயற்குப்படி நிறுத்திய நிலை கமமைக்காகக்.

சிறந்தோர் பரிபுஷ் சரிபை கிரிபை பொருள்வந்தூரிய புக முத்திகளை அவதருக்கும் கொடுத்தது, மெய்யு் பேபவ மால் தவனைக் காண விருவாய் தமமைக் கண்டு, காண முன்வள்ள தருது தற்போத நிலை யுணர்ந்து காணுமாறு நல்கும் தருவ கவனெழியைத் தருதியில்லாத எனக்குத் தரு கருதி, எல்லாப் பொருள்கட்கும், மனத்திற்கும், மாலயன் பருதலிய விண்ணாவிற்குத் தூசமாய், அன்பர்க்கு அணிததாய செவ்விய திருவாழ்க்கை எவ் தலைமேல் வைத்த ப்போவா, பெருத்த பொருள் யாடுதலில், தாவ் வேறு, காண வேறு எவ்வு வாமகிலலாமைபே எனக்கு வெளிப்படை முன்வா, எவ்வளவு தருதலை வெளித்திருந்து இப்போது தோவாறு தருதருத்த யுணர்ந்திய திருவா கமமைக்காகக்

பரிசு நருணையால், தவனை எனக்குணர்ந்தித் தனது திருவாழ்க்கை நிடத்தி எனனையுணர்ந்தியவிடத்தே, ஒளி யுள்ள வடிவமும், முக்குணமும், மூலப் பகுதியால் வயற் துடிபுணர்ச்சியும், நிலை, கால முதலிய தருதுவங்கவிர யுணர்வாய் எனக்குத் தனி நிலையில் இல்லாமைபு, பின், தன்பு நிலையில் அமை என்கொடு யுணர்ந்திருத்தமைபும், இனிமேல் அவற்றொடு சேராத தூய நிலையும், எவ்வளவு காட்டிய பருந்தி திருவாய் செயல் கமமைக்காகக்.

எல்லாப் பொருளையும் விட்டுத் தம்மை யறிந்தவாய், தாமே மெய்ப்பொருள் எனக் கொண்டு, சைவ சித்தாந்தக் கோப புறங்கூறி இழிபுறதைதனும், முகல்தனும், பின்புதம்மத்தும் விசாரப்பினைப் பேசும் அகம் பிரபவாதிபயவ வெளிப்படைபான இந்நா நெறியில் எவனை விடாமல், அறிவாய்த தான் கிழ்ச்சிகளை யுணர்த்தி, உயிர்க்குத் தலைவனின் இன்றியமையாமையை அறிவுறுத்தி, இறைவனோடு தன்னைச் சமமாகக் கூறித் தம்மைமுந் சிவமெனநகரணி, இப்பிறனியிலேயே தமது இவையின் லெறிய சிவப் பேரிவையக் தயையாத சிவசமவாதம் கிழைக்கொண்டு துணைநாவனான எல்லா விடத்தும் நின் திருவருட் காட்சிததனும், சிவபொகம் வினையும் பொற்றி நவாக கமலங்கனிவகிழ எவனைப் புலுக்கித் து, இறைவனுடன் உலந்து நிகரமுறைமை இவையிலேயேயென அறிவித்த எங்கும் நிறைந்த தனது பேரறிவினுள் எனத்தறிவு அடங்குவது காட்டி, மேலாய என்னும் நிலைத்த பேரினைய நடவெண் உயதடம் அழகுதததைத் தானே எவநகு வந்து நலம் எவனைக் காத்த புள செய்புத் தகுதியுடைமையோடு, உடம்பு, உயிர் முதலியவற்றைப் பொருள்வென உணர் நடநிற்பு நிலையுற எவனை நிகராத முவ்வோனை எவ்வாறு காட்டித் தறிப பழக வல்லென்.

பொற்றிப் பரிஞ்ஞடை முற்றிற்று.

மேய்கண்ட தால்கள்

கெ ர டி க் க வி

கொடித் தவி

ஒளியாகிய ஞானத்திற்கும் இராகிய மனத்திற்கும் உயிராகிய இடம் ஒன்றே. உவா மிதந்தகாலே மந்திரவரம் மனையாம். என்னு லும இயுநாமலம் தாமதமாய் உயிராகிய மாய நின்று இறைவன தெரிவித்த விவதும் உணர்வாய்வின விவங்கிய போதும் வாசனைப் பற்றும் மலகதேச மூழ்குகின்ற உயிர்கள் திருவநீரைக் கருமபடி கொடி கட்டினேன்.

அருட பெருந்தகையே, மெய்ப்பொருளாய நீ யாஃ? உனது அருட் சக்தியாது? கண போன்ற உயிர் யாது? இயுநாமலம் யாது? சகல நிலை யாது? தனிநிலை யாதவை உயிரகன எவ்வாறறிதல் கரும? நீ பாதுகாவாத உலகம் எங்குள்ளது? நீயே எல்லாமாயிற்று எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சியாக இருப்பதால், நீ காண உவ கொடிய வாசல்கள் கொடி கட்டினேன்.

சொல்லாலும் அகற்ற இயலாத நினைவாலும், எக்கரஸ்தாப எட்டப்படாதானாய், உயிரறிவாலறிதற்கரிய தவமைமுடைய பொருளான உயிரிவ வேறாக அபத்ததிற்கு உயிரறிவிற் பிரியாவதை அனுபூததிற்கு கனந்து அந்நவாயிலை நிலைபெறுமா அருளின அவன் உலகுமபடி கொடி கட்டிநீயுற்றான் நிதமென்றது.

சிவாயநம என்கிற திருவைக தெழுத்துற, ஓம அம் ஹம் சிவாயநம என்கிற எட்டுடையுத்தும், ஸம் உமசொரபு என

திரு அந்நொழுதகடும், ஒம் சிவாய என்நிற காரணியுத் தம், பிறி
செழுந்தெவனுஞ் சுகதி ரெழுந்தாய வாகா எழுந் தாழ்,
அதற்கு முற்பட்ட பெரு எழுந்தாகிய சிகா பழாந், நெய்ச் சீர்
பெறித்தலைபாது, போகெழுந்தாகிய அந்நித்யத் தீர்ப்பு
எழுந்திவ பொருளாய சிவந்தனை விறைவில் பெருந் தாழ்
கடந் தாழ்நீய் தெரியான அ நூநிப் பழாந்.

கோடிக் கவி முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

நெஞ்சுவிடு தூது

நெஞ்சுவிடு தூது

தூதரீனாய் போவது உந்நியிரீனையுடைய கயங்கெத நய
 முடைய திருமாலும், நானிற் பொருந்நிய நலைமகனையுடைய
 காவழகனும், முறையே பவநியுருக்கொண்டும் அவ்வையுரு
 கொண்டும் நிலத்தை அகழ்ந்தும் வினாவிரிற் பறந்தும் 'நெஞ்
 சினுடைய இயலபிரீனையுடையவை, இந்நியுடைய வானவந்த
 பிறநும் எவ்வலக்கெனும், மருக நெறியினுடைய நய, க
 னிடைவழவந்தும், மருகநகன, பொதுதலகன, தானகா
 கன, விந்து தந்தவம், நாத தந்தவம் என்னுமிவற்றின்
 தலைவர்களுள் அறியாத பெருகனையிரீன உடையவன்,
 சொல்லார் கூறுதற்கரியவன், அவ்வலக்கெனியவன், அந்ந
 கருநுநிவற பெரியான், உயிரிடுகாமுடைய துணை
 யான், உமைபொருபாகன, அறியாமுடைய அருவன், ந
 யுருவன், அவ்வயுருவானுமிலான், இரப்பிலான், நினை
 பா மனத்தானான், அனிரீனையுடைய மெய்யாகு மெய்யான
 வன், எல்லாச் செயலுக்குட ஆதாய செயலுடையவன்,
 பொய்யாக்குப் பயனெயான நெஞ்சார் பொருளாய் நய
 பவன், எவற்றிற்கு மிழைவான், உடமுடைய மாரபிரீன
 அணிந்த பவன், உயிர்களினிடைய நகர மருதலவன்,
 சோதியாய்த் திகழ்பவன் ஆகிய கருவன் என்ன இயற்க
 னுதின அனர்பை யானும் இயற்கிறவன் என்னும், வான
 உண்மை நிலையில் நிலைபெறும் நிலலால், எவையு பெறு
 முடன, வியர்வன், விந்து, நயபவன் எவ்வயுநின் வாய்

ஸ்கந்த தீதானாறும எல்லாப் பிழாபாபம் பிறக்கும், இறக்கும், ஆருகினைப் பயனான பொல்லாங்குகளை அகரும் அருகிசை யா'கிலாஓ.

கல்வி நலப்பற்றி நியமிக்கப்பட்ட மிகுந்தவர்கள், உலகியா
நிலையத்தில் வாழும் பல்லாற்றி நூலாதி, அமலிநூலாதி அமைந்த
செவ்வா குறிப்பித்திருப்ப பழிசெய்து, உலகிலே, கொலை,
கொலை, காமை எவ்வாறானது நாடி அவற்றிலே பழிவந்து,
தெரியவேண்டிய பாரம்பரிய நூலாதி தெரியாமல், வாழச் சலிந்த
நூலாதிபாதிபாதி மனத்திருப்பதால், விருந்திய வாழியை
நூலாதி கொலைவந்த பழித்திருக்கும், பழித்திருக்க செவ்வா செயற்
படுவது விளைவாகும் அங்கநாதித்திருக்கும் ஆட்பட்டு உலக
நூலாதி நூலாதி: அழிய அழியும் உயிரின் நூலாதித்திருக்க யான
கூறுவியலாதேவர். உறுதியான பகைகொண்ட காமை, கோபம்,
மோகம், செருக்கு, பொறுமை எவ்வாறானது, மிகக்கவலை
வாய்ந்த பொறிகளை பத்திருக்கும், அவற்றித்திருப்ப பல்லாறு இரு
வகையானது தவிர்த்திருக்கவது ஐந்திருக்கும் எல்லா விலலாத
ஐந்திருக்கும், சித்திருக்கவது கவிர்த்துள்ள காமை வெகுவி
மையகவிர்த்து பழித்திருக்கவது, பழித்திருக்கவது, பழி
மலத்திருக்கும், மூலவகையகவது, எவ்வாறானது வாய்
செய்யும் இருவிளைவாகும், கவிர்த்துத்த வாழ்க்கை பத்திரு
கூறு, விளைப்பயன் வாழ்வாய் விளைவாகவது, விளைத்திருக்கிய
செவ்வாத்திருக்கும் விளைவி அவற்றை விருப்பமாய்ப் பொருத்
தூறு அறிவி செயல்களை பழித்திருக்கவது, அவ்வினை அசைத்
கொடுக்கவது பழித்திருக்கவது பழித்திருக்கவது அசைத்
கவிர்த்து பெருமாலை பழித்திருக்கவது பெருந்திரு வினைமலம், உலகில
எவ்வாறு அலைக்கவது கவிர்த்து பழித்திருக்கவது கவிர்த்து
பழித்திருக்கவது.

ஆராய்விட்டது, முழுமுதல் நிலைவினை யோழிய வேறு ஆணையிலே பென்னு முணமையையும் உயிர்நிலையையும் அந்நிலைநிலையையே பாடிப் போற்றியும், முனைதாக்கை கைவராய் கொடுத்தே, உலகை முற்றும் துறந்தேர்தான்; மஹாவர்க்கம் தீர்ப்புணர்ச்சியால் உலகவிலையே படலோராவா எனலும் நிலைநிலையிலே தெய்வம் அலமையே திருவாவாவருந்தாத் தமையாமைபுரியைப் பேணவேண்டும். அங்ஙனம் பேணாது, ஸ்ரீமதிபுரி நகரிலிருந்து வேண்டுவனவையெய்து அந்நிலையே தப்பாது புகழ் பாவமாய் பெரிய கடல்வரை முதல், மாநகர கண்களாகிய விலையிழந்துப் பணர்ச்சித் திறனாகிய பரிவையு, மெய்யுணர்ச்சி யானுயிர்வறி, மனசெரும்கினால், கொடிய சொற்களாக்கி எப்போதும் பிறப்பிப்பிழைப்பது, உயிர் தீர்த்து நின்று நிலையை நெருங்கே, நீ உறுவோக்து, முனைமையாக யாவா உம் வகையை வளருகேட்டாயாக.

மெய்யிலே அனாதை நன்றைப்போட்டு எழுந்தருளிய பெருமான் தன்கை மெய்யாத முபுத்தந்தா கோட்டை அகலே தந்தலாகிலிருந்து பொருட்டுப் பன்னாளை செய்க வான், எல்லையற்ற கலையின முடிவாய்நா நாலவகைச் சொல்லி காத்தியாய் நாத தந்ததுவந்திற் கோடியாய் விடாங்குபவன், எல்லாவற்றிற்கும் ஆதியாவவன், குற்றமற்றவன், களங்கமற்றவன், திருவருளினால் கிடைத்த அறிவினால் ஞானிகளா அறிவும் தீரறிவன், அநார்க்கம் உலகத்திற் புகழ்ம வண்பவன், தந்தவானுக்கு ஆதியாய்நா முலப்புகுத்கு ஆதியாய்நா கலையினவன்.

புகழ் விசுவாசியிற் செல்லா உம் ஞானத்திற்கு அந்நிலை களாய்நா - அகிலமாய்நா நுகருவாருக்கு அடிபட -

காரம; சித்தமென்ற அநதககரண மெனப்பவைகளை மேலி
யொழிக்கும் அருட்டன்மை யுடையது. மேலும், அது முந
முனததைந தெரலைதது, மயிரககசெறிந்து விதிரிதிப்ப
பெயதுமபடி ஐமபுல மயகக மொழித்து, பற்றிவைமவய
துவர் நினைந்து, மரதர மயல் ஒழித்து, ஞாயிறு, திங்கை,
தெருபடி எவா முவறு மண்டலங்களைபுஞ் சுத்தி செயது,
ஆறுதாததைப பொருங்கி நினறு, வலிமிக்க பத்து வாயுக்
கனரககம மேற்பட்ட வெளியிற் பரவி, அவற்றைக் கடந்து,
ஐம்புதங்களைபுமுள் வடக்கி, அபவ, அரி, அரன், மகேசுவ,
ததாசிவன், என்பார்க்குரிய துதுவங்களைபுட, அவற்றிற்
காதாரமாய வித்துகாத தத்துவங்களைபுங் கடந்து, அபபாற்
பட்ட வெட்டவெளியிடத்தே சென்று, அப் பாழிலத்தைந
கிழப்பதித்தி, அபபாறு புலனாவதாய அருளுணர்ச்சியையுங்
கடந்து கணக்கற்ற யரவாறையு முட்கொண்டு, சிவப்பேரறி
வோடுடொன்றாய் மயக்கமற்ற எல்லா அறிவுந் தவனகத்துப
பெற்ற விடபுனை நல்கி உடலிற் பிடியா உயிர்தேபால், எவ
வுயிரும் உடம்பகாபதெற் அடபுருதது, உடம்பிடுவாதார
புதநவத்தையு கடந்து அபபாற்பட்ட பேரொளிககை
அண்டககலெனப்ப பேராயடைந்து அநதாலிர தனாணநு
வால் விரகதேதாங்குந தவமையது.

தேபரிவாத்தலகக சுருதி மறை, ஆகமங்கா முதலியவ
கற்று, அக்கலவி யறிவாறு பெற்றுடைதற்குரிய நாட்டினை
யுணர் யாவா நமது தலைவன். அதுகத்து நான்கு கலைகளைபு
மறிந்து மனமற்ற நிலையிலே பற்றெல்லா மற்று, ஸ்பர்ப்பு சிவ
புரவா நிடைடையால் சிந்தையானது தேரு யலைதலொழிந்து,
நிறைவுற்ற உயிர்கள் வீற்றி ருக்கும் ஊரினை யுடையார் நமது
தலைவன். அடபிஞ்சிலே கணக்கிலே தெளவிய நீர நுகி

நதுமரி விழு மயிரிய புனுகுகொண்டு நிலையாகவா அல்லையா
பொருத்தமடை மெய்யைய கடி அனவாறு பெருமையாகொணா
மெய்யடியா மனதையாக கவரும் 'பெருகு நலகு விவகரு
மடலை புகைந்த திருமேனியாவா, நமது தலைவனா. கந்த
மையை முதலிய வானும புவனங்களும, மலைகளும், கா
களும், கிழல்களும், உடம்புகளும், ஐந்தி புத்தகங்களும்,
உயிரும, அவற்றினுணர்ச்சியும் ஆகிய எல்லாவற்றையு ரொடு
கித்து அறியும் அறிவாய, எல்லாமாய அவற்றினா 'நெரு
கியும் கிண்பபா மனதனா தேவனானா நமது முதலிய
யினை யுடையவா தலைவனா.

அருள தூல்களில் பேராபநிடம் பாரதன முதலிய கிரே
முலகங்களை யூருருவி மேலுலகேற்றுகும நானிலக நிகழும்
ஆதரமாய் நுபதாய, அவற்றுக்கு உலகலகம் கல்கருது
சொல்லுதற்கரியதாய, அருளாணாவாக கெளரிய, மன
யாமம் அங்கம் ஆகிய துலகவாய, உயிரெய் உயிராய்
கல்கது அறிவாயப் பெரிய கெளரிய துயர் விளைகரு
பாசத்தை முற்றிலுந் தெரலைந்து, பிறவி க கல்க கல்க
வறறுவிததுப் புகுந் யெழுமடி செயது அலைவினை செய
யும் விருப்பம், சுவை, தெருகு, பொருமை முதலியவற்றைய
கொளுநதககப பிறயிறபிற் கெனவாய் வெயலனை
மதித்ததககப பல பெயர் கொண்கி மெய்யறியது பிதர்
அரு சமயக கல்ககரின கடநுபாருகளைப்பித்தி, அயலா,
தெரலை முதலியவற்றைக்கி உயிர்கன்மீதுவகுவரும் உலக
காசத்தைத் தலையெடா துடித்து பெண்புர வேணகலைய
அறிவி களைந்து அவைவினைவையுடன அருணாமகம்
பொழிந்து உடம்பாகப் பொருத்திய கந்தவைய தோலையு
புகுது, ஆவ கல்காய தேனைப்பருகிச் சிறப்பாய் பேராபநிடம்

சான்றொடிகிய சான்று கொட்டிவிட்டு வெளியே வரவந்த
நின்ற அருவாய்கிய ஆனையடி யடைபார்.

அறிவரைச் சார்புதத்துங் கடந்து உலகத் துயரமாதிய
கனர்பை யொழிந்தும் ஸ்ரீரத்தி நாயுடைய புகழ்பாவ்.

[illegible][illegible]

பட்ட பொருள் பொருளாய் நின்ற ஸுருவன், அறிவினா
 எவனை வெய்ய பிறுவிக்கடலில் விழாமல் வீதி நல்கிய
 பறைஞான சம்பந்த மா முனிவனென்று எவனா பொருளான
 உலகின பிழாற்றுக் கெடுவாயை எனது புல்லிய வெண்ணி
 மெல் வைத்தேதான்; வினைமேற்றுகொணர் - என் முத்தல்வா
 புகழ்வார் புகழும் எப்பொருளுமாவா, ஒப்பற்ற ஆணை -
 வவ; தவ வின்ப நிறைவால், பிற விரைய நாயப் பெ
 ரெயிரியாவ; வாழுகதுந் துரிய நுந வுருகென்றி நுநாய
 குறியில்லாத பொருளை மரபு நிறைந்த பொருளான; பிறவிந்
 துந் காரணமாய மரண விசை பெய்ப்பவைகளைத் தொலைத்த
 வவ; மெய்கந்தால் கற்றவர் வாழுகின்ற தில்லிப்புகழ்நு
 வான்; தமது அறிவால் எட்டக கருதுவாங்க மெய் தக தவ
 மையான்; தெவத்தனும்புந் தாரிணையுடைய அத்தேவை பாவனி
 வருதல் கண்டு எல்லாரும வணங்க யானும் வணங்கிவைவ.
 அவன் எண்ணிப்பாந்தது, ஐவகையாசங்களைப் புகற்றினான்,
 என எண்ணத்தக வேறுக்கினான், தொல்லுதற்கரிய தெய்வ
 னுந்நுநு கருவிகள கூடிய வீட்டிற் கட்டுணர் புரங்குநா
 மயக்கத்தை அறுத்தான், உவனை உவநின்ற சிவனாகிய
 தெவமுதினைக்காட்டுனான். தெய்வொன்றி யான, தெய்வோ -
 மும் வடிபாடுமே மெய்ச்சாதன மெவாறவா, பெய்குற பனை
 வாழ்க்கையுந் (சிலையாழையுந்) பொய்யென்றவா, அறிவுந்
 கரிய நிருவைவருதெழுத்தின உடகருத்தை அறிவித்தான்.
 அகவ கருத்தை தெந்தேருதது அவாபுரிசுபெயல், அகனை
 எண்ணும் தொடர்பினை அறிவித்து, எண்ணுதற் கேயவா
 பமைதனான் எழுத்துக்களின கருத்துமுறைபுர எவகருந்
 காட்டினான். கலககரினறி உவநெய்கநி அறிவினைத்திட்ட
 மாகவைத்து அருடகட்டி நலந்து அநன் உவநெயிரியாய
 நின்ற பெய்ப்பவிரைகன் அவத்தகதேசை யுந் மடக்கியாணி

பொய் விவரத்தை யுடைய அகனையுடையது உருகுந் திரு
வருகோ விவரத்தைப் பொருத்தி, பண்டிய அடையாளமுந்
தேதாற்றுக நிலையிலே இளைப்பாறுமையு் தொகு, அங்கே
மோன நிலையு் தங்கல, உயிர்திறி, உடலமுதலிய என்கைய
பொருத்தியன யாதையும தன்பாற் கொளவார்போருட்
பொருத்தகற்று என்கோடு கலந்தாவ. எனது உருகுந்
தவகையை மருமித்தாவ. என்கைச் சிவனத்தகதேதாடு
கலமித்தாவ, மன அறிவெல்லா மருமித்தாவ, என மருமி
கையு் பிளந்தகதாவ. அவன் மருமித்தகையு் கொட்டக
முதலியன், யாரும கிளைமால் அமருத்தகையாவ; என
குணத்தாவ; உட்கறிவிற் தேதாவாய ஒடுகுத்தகைய
தேதாற்றுகதாவன்.

இச்சையு் விடுதற்பு உடைய மருமித்தாவ கருணை
பிள்ளைகலரோடு பிள்ளைகலருன் அறிவுத்தகையு் அடபுத்
தினருன் வாழார பெருமையுடைய கலலா கலிவ் உளவ்
கலாணுல் பார்த்தகையியு் கலருமித்தாவ; மெய்யு்
வாழ் பார்த்தகையு் விவரத்தாவன், பாரணது இளைக்கருமி
மருத் மருமித்தி துட்டாமற் பிலகையு் தகையு் தகையு்
னவன்; அங்கிலாவத்திலு் மருமித் தொகு மெய்யாவ,
திருமாலுக்குமரியாவ, எல்லா அனாத்தகையு் அமருத்
வாய விளங்கும அனாணல், கருத்தி, சுழல்தாறு, சுழ்மரு
வனாடு, சுழல்தகையு் கலட்டை மருமித்தகையு் தவகையு்
யனவாயு் எனது மருமித் சுழல்தகையு் தனது கலம
மருத்தி தொகுத்தகையு் கித்தகையு் தகையு்

அவன திருநீலாவிக் திருமேனியன, துருவன்; இயல்
பாருகை பாரமிலன்; அருவ கிட்டும தகையன்; உருவ
அறிவுத்தகையு் தகையு், பெய்யும கருமித் தொகு

மறந்திந்நாயவன், தனது மெய்ப்புகழ் விநாயகிப் புகழ்வாய்
மனதிலே மெய்யாயதெழும பொறுமான. தையிலே மெய்யு
வெந்தினவன்; எனது ஐயவை; அநியவனிடத்தே நெய்
தே! நீ சொன்னையேனென்றே. நான் சொல்லாததென்.
எந்தாநொ மணப்பொருளையோபபுதி, மலர்களை முடிபுகை,
சுவையான உணவைப்புகை, கல்ல அடைகளை உடுத்துப்
பூங்குழலையோ சேருவாவினென்புந் திருநிவாயக பூங்கு
அதற்குந் பெயலே முகையாகும், மிற இவ்வுபபுதி
வேதில்லை பெயறு இந்நுட்பேய்பெயல் முயலாந் பெயர்
உலகாயதனபாற் சொல்லாதே. பசும பொய்யோக் பசும
கரைதுபேதலகந் உண்மையிலுபகாரையோந்நு உலகை
பிரமமெனப் பிதந்நுமொப்பாற் சொல்லாதே. கொன்றையு
உணடாற் குறையிலை பெய்ந்துகந் அதுமே தெய்வான
பொன்றையே பெயர்த்து சொன்னும புகழ்மே சொல்லிவாய
படாதே.

மன தெய்வந்நு வாய்நாயகோன, மலிகைப் புகழ்ந்நு
உடையிலுரி உதவ்ந்து, ஐயபெய்நியபுகழ்மே புகழ்ந்நு பெய
னுந்நு தானை இடகதைக நயுதாதே. கல்ல பொல்லாமைபுக
பழமறை யோகிப பொருள யாகுமநியபுக வேதெய் பொல்கை
விநாயகிப் புகழாதே. இறைவனென்கந் தெய்வந்நும இறை
வனிருக்கையாய சுவன தெய்விலையுமகை வந்திலை வெய்து
பிதம்கையாந்நு சொல்லாதே.

பயவ்கருதாது தோய்ந்நு தவத்தின்கருநிப்புகந் தெய்வ
நோமும் வாழியாந்நு மெய்யுநிவ் மீசக்கருநில்லாத்நு மு
முன்கருந்நு பதமாதே மீண்டு மீண்டிவ்ந்நு தெய்வான
களை மருதகந்நு பிதமாயிவ் அருநாய பிதகந்நு தெய்வான
பதமாதே. எந்திலைவன் விநாயகந்நு தெய்வான்க மன

கைகைப் பார்த்து, அவன் நெற்றியுள்ளே விஜயத்தொழி,
கங்க வெற்றியோனே! காங்க நவநகர, எடுத்த தமுதங்கிய
பாதினாரிவ ரேகா முகத்தாய், உனது பவாமிசனந் அன்பு ரொப
வாடுதல்வாட காமரைகளை பட்டபழிவரை, உணவை நிலைநில்
லாது இல்லாதனவற்றைக் கருதி நிதியா பழுதவரை, பழு
பாபம் நடபடங்கி லகாபநிவரோ, மனத நிகைப்பாடைய
பாடலோ, மன்கையானை நிமி நகரபிவாபகங்க மயங்குரை,
இவையென், இவாங்குநீழ வின்பிவாப, ஓவாப கநிவாங்கி,
இவாங்கிவ் பவாங்கிவ் கருதிக் குறிப்பெழுதுவரை, காமரை
பெயர்க்க கன்னாநிலைய! உனது இவாபகங் கிலை நிலைத்துந்
தவளை மருந்த தையலிவ் வ நுதல்தந்தைத் திப்பாயாக என்னு
ந், அனாங்கு உனது ரொபிவ் காமரைசேவாந் தந்த நுங்க,
கவாநிவாபுப பவ்முறை வனாங்கி, அசுபாந் அபிசுபிபாக
அவாந் அபாசுபிங்க ரொவ்வாப பூரணையாப் பெருந்து
ரொதாந் அனாநி வாழ்க்கி வினா பெயறு கவாநிநி கவா
நிபுங்க இவாபுநீத வவாபாக

நெஞ்சவிரிதூது முடிபிரிய.

செய்கண்ட நூல்கள்

உண்மை நெறி விளக்கம்

[illegible][illegible]

11119, 11120, 11121, 11122, 11123, 11124, 11125, 11126, 11127, 11128, 11129, 11130, 11131, 11132, 11133, 11134, 11135, 11136, 11137, 11138, 11139, 11140, 11141, 11142, 11143, 11144, 11145, 11146, 11147, 11148, 11149, 11150, 11151, 11152, 11153, 11154, 11155, 11156, 11157, 11158, 11159, 11160, 11161, 11162, 11163, 11164, 11165, 11166, 11167, 11168, 11169, 11170, 11171, 11172, 11173, 11174, 11175, 11176, 11177, 11178, 11179, 11180, 11181, 11182, 11183, 11184, 11185, 11186, 11187, 11188, 11189, 11190, 11191, 11192, 11193, 11194, 11195, 11196, 11197, 11198, 11199, 11200, 11201, 11202, 11203, 11204, 11205, 11206, 11207, 11208, 11209, 11210, 11211, 11212, 11213, 11214, 11215, 11216, 11217, 11218, 11219, 11220, 11221, 11222, 11223, 11224, 11225, 11226, 11227, 11228, 11229, 11230, 11231, 11232, 11233, 11234, 11235, 11236, 11237, 11238, 11239, 11240, 11241, 11242, 11243, 11244, 11245, 11246, 11247, 11248, 11249, 11250, 11251, 11252, 11253, 11254, 11255, 11256, 11257, 11258, 11259, 11260, 11261, 11262, 11263, 11264, 11265, 11266, 11267, 11268, 11269, 11270, 11271, 11272, 11273, 11274, 11275, 11276, 11277, 11278, 11279, 11280, 11281, 11282, 11283, 11284, 11285, 11286, 11287, 11288, 11289, 11290, 11291, 11292, 11293, 11294, 11295, 11296, 11297, 11298, 11299, 11300, 11301, 11302, 11303, 11304, 11305, 11306, 11307, 11308, 11309, 11310, 11311, 11312, 11313, 11314, 11315, 11316, 11317, 11318, 11319, 11320, 11321, 11322, 11323, 11324, 11325, 11326, 11327, 11328, 11329, 11330, 11331, 11332, 11333, 11334, 11335, 11336, 11337, 11338, 11339, 11340, 11341, 11342, 11343, 11344, 11345, 11346, 11347, 11348, 11349, 11350, 11351, 11352, 11353, 11354, 11355, 11356, 11357, 11358, 11359, 11360, 11361, 11362, 11363, 11364, 11365, 11366, 11367, 11368, 11369, 11370, 11371, 11372, 11373, 11374, 11375, 11376, 11377, 11378, 11379, 11380, 11381, 11382, 11383, 11384, 11385, 11386, 11387, 11388, 11389, 11390, 11391, 11392, 11393, 11394, 11395, 11396, 11397, 11398, 11399, 11400, 11401, 11402, 11403, 11404, 11405, 11406, 11407, 11408, 11409, 11410, 11411, 11412, 11413, 11414, 11415, 11416, 11417, 11418, 11419, 11420, 11421, 11422, 11423, 11424, 11425, 11426, 11427, 11428, 11429, 11430, 11431, 11432, 11433, 11434, 11435, 11436, 11437, 11438, 11439, 11440, 11441, 11442, 11443, 11444, 11445, 11446, 11447, 11448, 11449, 11450, 11451, 11452, 11453, 11454, 11455, 11456, 11457, 11458, 11459, 11460, 11461, 11462, 11463, 11464, 11465, 11466, 11467, 11468, 11469, 11470, 11471, 11472, 11473, 11474, 11475, 11476, 11477, 11478, 11479, 11480, 11481, 11482, 11483, 11484, 11485, 11486, 11487, 11488, 11489, 11490, 11491, 11492, 11493, 11494, 11495, 11496, 11497, 11498, 11499, 11500, 11501, 11502, 11503, 11504, 11505, 11506, 11507, 11508, 11509, 11510, 11511, 11512, 11513, 11514, 11515, 11516, 11517, 11518, 11519, 11520, 11521, 11522, 11523, 11524, 11525, 11526, 11527, 11528, 11529, 11530, 11531, 11532, 11533, 11534, 11535, 11536, 11537, 11538, 11539, 11540, 11541, 11542, 11543, 11544, 11545, 11546, 11547, 11548, 11549, 11550, 11551, 11552, 11553, 11554, 11555, 11556, 11557, 11558, 11559, 11560, 11561, 11562, 11563, 11564, 11565, 11566, 11567, 11568, 11569, 11570, 11571, 11572, 11573, 11574, 11575, 11576, 11577, 11578, 11579, 11580, 11581, 11582, 11583, 11584, 11585, 11586, 11587, 11588, 11589, 11590, 11591, 11592, 11593, 11594, 11595, 11596, 11597, 11598, 11599, 11600, 11601, 11602, 11603, 11604, 11605, 11606, 11607, 11608, 11609, 11610, 11611, 11612, 11613, 11614, 11615, 11616, 11617, 11618, 11619, 11620, 11621, 11622, 11623, 11624, 11625, 11626, 11627, 11628, 11629, 11630, 11631, 11632, 11633, 11634, 11635, 11636, 11637, 11638, 11639, 11640, 11641, 11642, 11643, 11644, 11645, 11646, 11647, 11648, 11649, 11650, 11651, 11652, 11653, 11654, 11655, 11656, 11657, 11658, 11659, 11660, 11661, 11662, 11663, 11664, 11665, 11666, 11667, 11668, 11669, 11670, 11671, 11672, 11673, 11674, 11675, 11676, 11677, 11678, 11679, 11680, 11681, 11682, 11683, 11684, 11685, 11686, 11687, 11688, 11689, 11690, 11691, 11692, 11693, 11694, 11695, 11696, 11697, 11698, 11699, 11700, 11701, 11702, 11703,

நெளிந்தது எங்கும் அடமொருமொ தேவனானான் அந்நாபவந்த
தெற்கவாந் தந்ததுவாகவா சுருபு யகல நிலையாய்ந், தனி
நிலையாய்ந் கடந்த அருளினை யெய்தி அபாபந் படந்
தவாந் செய்து சிவஞானன் செய்துநிலங்கா மொழிந்
தெரிந்தற்குரிய சிவஞானந்தான் அணந்தான் சிவகங்காந்
(சிவநிசனம்) வானாந்நிடம்.

[illegible]

சிவந்தேவோடு கலந்த பொய்யோடா உட்புகுவினைப் போகமாந்,
தநந்தையாஸ்துப பரதநாடாகந தேவாந்நுபலகைகோப செய்துநா
துட, தெரலை, கனாந் கனாந்நுணைல் முதலியபாஸ்துபா பபுநி
நுதும, திய தெநிபிந் பபிந் நுதும, குலபுணை, தபாந் நு பபி
நும பிந் தநுநுநா அபாநாஸ்து தேவநாநுதும அபாநா
சிவந்தேவோடுநுநு நிபாநுநா, இலுநாவ் அபாநாநு ௨
லீநா கனா விவாந்நி உபிநோடு கலந்த ௨ணா ல், ௨பாந்நா,
புதநுல் முதலிய பபுநாநு துந்நுநோபுட தந் பபுநாநா
இலுபபுநாநு இலுபுநுநு தந்நுநுநு நோபுநு நிபுநுநாவ்நோந்
தநாபபுநாநு விநுநா. எல்லாதே சிவநோபுநாநு பொபுநா
பொபுநுநுநு சிவநோபுநு நாவ்நுநு நுபாபபுநாநு.

உண்ணாமை நெறி விளக்ககர் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சிவஞான சித்தியார்

(பரபககம்)

சிவஞானசித்தியார்

பரபக்கம்

இந்நவ பாயிரத்துள் கணபதி காபடும், சிவன, சதகி, விநாயகர், முருகர், என்னுங் கடவுளர்களுரிய துதியும் இயம்பிய பின்னார், ஆசிரியர் அருணாங்கி சிவம் மெய்கண்டதேவ நாயனார்க்கு வணக்கங் கூறுகின்றார். அது வருமாறு:—

பண்டைமறை வண்டு அரற்றப்புகந்தேன் ஞானம்
பரிந்தோழகச் சிவகந்தம் பரந்து நாறக்
கண்டஇருதய கமலமுகைகளேல்லாங் கண்திறப்பக்
காசினிமேல் வந்த அருட் கதிரோன்
விண்டிழைர்ப் பொழில் புடைசூழ் வேண்ணெய்மேவு
மெய்கண்டதேவன் மிதுசைவ நாதன்
புண்டரிக மலர்தாழச் சிரத்தேவாமும் போற்பாதம்
எப்போதும் போற்றல் செய்வாம்.

பழைய மறைகளாகிய வணிகன ஹரி, பழையதேவனாகிய சிவஞானம் தனும்பி யொழுதச் சிவமணம் விரிந்து கமழ உயிராகவின் அகத்தாமரை மொட்டுக்கொல்லாம மலருமபடியாக இவ்வுலகிலே உதித்த அருட்கதிரவன் யாரெனில், திருவெண்ணைய் நல்லூரிலே பூந்தருளிய மெய்கண்டதேவ ரென்னுஞ் சித்தார்த்த நலைவரே. கமலத்தையும் அழகில் வென்ற அவரது திருவடிமலர்கள் எமது சென்னியில் எப்போதும் வாழும். அவற்றைப் போற்றித் துதிப்போமாக. என்றவாறு.

அவையடக்கங் கூறிய ஆசிரியர் தமது தூலுக்கு முகல
தூல யாதென்று கூறுமிடத்து, அவர் நமது நிறுத்தும
வடலாறு உற்று நோக்கத்தக்கது. மிகுந்த நல்லறியும்
அறியாமையும் இலராய் நமதுதியடைய விழியாநெனது
வினவும் நடித்தெதற்கினர் அறியறபாலனவாய உணமைகளை
முற்காலத்திலே இறைவன நந்தி பெருமாளுநதயிம்ப, நந்தி
பெருமான் தாங்கேட்டதைத் தமதுமானாவாரிய சவர
குமாரர்க்கு கூற அவ்வழியைக் கடைப்பிடித்து எமது
குருநாதன் குற்றம் நீங்க எமக்குக கூறிய சிவஞான சிபந்த
தின் பொருளைத் தெளிததுச் சிவஞான சிந்திமொன்ற
தலைபுரைப்பன் என்றது காண்க. மூன்று இறைவன்
சிவஞான போததாலினை இரொரவாகமத்தினினை தெரிந்துக்
காட்டினதாக ஆசிரியர் இயம்பாமை காண்க.

இந்தாறுள் முதற்கணவிகந்தேந்தி மறுக்கார்பா
தமபம் உலகாயதன் கொள்கையாகும். உலகாயதந் தமென்
பது இந்நிலைகளில் எப்போது தோன்றியதென்று நன்கு
விளங்கவில்லை. கி. பி. முன்றாம் தூற்றாணு'லேயே மணி
வாரகனார் உலகாயதத்தைத் தமது தூறுக்குறித்தவா.
'உலகாயதமெனனும் ஒண்டிற் பாரம்பரின கலாபேதந்கநி
விடமெய்தி' என்றமை காண்க. கி. பி. ஐந்து தூற்றாணி
தூலாகப் மணிமேகலைபுள் 'பூதவாதி' யென்பாரும், உலகாய
தநேபோலும். புத்தர் பூதவாதி கொள்கையைக் கருவேரார்
லின், புத்த சமயத்தோன்று முன்னரே உலகாயதந் தோன்
றிய தென்பாருமுள். உலகாயதன் எனபாருந் தோன்
விபாழ பதவான் விண்ணவர் கோமாளுக்குச் சூழ்ச்சியாக
உரைத்த நாதிகுதாலினை மெய்யெனக்கொண்டு, நாதிகு
மத்ததை உலகிய பதபினென்று சிந்தியார கூறுகின்றது.

தேவகு நுனின தூல் இங்கிலைலகததே எவ்வாறு எக்காலத்தே உலகாயதன் அறிவிற்சூப் புலனாபிற்சென்பது விவாக்வினில்லை.

உலகாயதன் கொனை வருமானு:- பொருள்களை யறி வாதற்குக் காட்சியே கருவி. அக்காட்சியானது, ஐயக்காட்சி, வாயிற்காட்சி, விகற்பக்காட்சி, பூர்வக்காட்சி, திரிவுகாட்சி, எதிர்மறைக்காட்சியென அறுவகைப்படும். சுயிற்சை அரவோ வென்றையுதல் ஐயக்காட்சி. இதனை மனக் காட்சியெனவாங் கூறுப. பொருள்களார் பொருள்களை யறி தல், வாயிற்காட்சி. பொருள்களின பெயர், இனம், குணம், தொழில், பயன் என்பவற்றை யறிதல் விகற்பக்காட்சி. பிணையால் அனலுண்டென்றறிவது பூர்வக்காட்சி. சுயிற்சை அரவாகக் கருதுதல் திரிவுகாட்சி. குளிர்ச்சியி ருப்பதால், தி இல்லை யென்றறிதல் எதிர்மறைக்காட்சி.

காட்சியின் வேறாக உரை, கருதல் என்னும் அளவை கொ பொருளாராய்ச்சிக்கு வேண்டப்படாதன. காட்சியா லறிந்தபொருள்கள் நிலம், நீர், தி காற்று எவனும நான்கே. நிலம் வலிது, நீர் தண்ணிது, தி வையது, காற்று இயங்கு வது. காற்றினைத் துணையாகக் கொண்டு பிறமுன்று பூதங் குளும் தம்மிற்குடும். அப்படிச் கூடுவதால், நாற்றம், பவை, ஸுளி, ஊறு எவனுங் குணங்கள் உண்டாகின்றன. மண்ணில நின்று பல்வகைப் பாத்திரங்களை உண்டாதல்போல, இப் பூதங்கள் தம்மிலொத்துக் கூடும் பிணாப்பினால், பல்வகை உருவுகள் தோன்றும். நீரிற்சூழிழி. யெழுவுதுபோல, அவ ளுருவுகளிலே, பூதம், குணம், பொறி முதலிய எல்லாம் எழும். பூதக்கூட்டத்தினின்று நாலாவதாகிய காற்றுப் பிரியவே அறிவு மாளும். பினபிறபூதங்களும் பிரிந்து விலகித் தாமது குணங்கள் புற்றுத் தனி நிலையடைபாம். ஆகவே, நால்

வணைப் பூதபடிணர்ப்பே, எப்பொருளின தேரற்றத்திற்குங்
காரணம். அவை தனிநிலையில், என்னும் அழியா விபலுண்
யன. இவ்வாறு பூதவியல்பினை அறிவித்த நபாநடுக்குறியா
ளுவமாம். இப்பூதங்கட்கு வேறாகக் காணா, உயிர், வினை
பெனச் சமீபித உரைப்பன பொய். அவை அங்கனஞ்
செயி உலகை ஏமாறச் செயதறிவாறு. உலகத்தா
அவையுந் கிழைத்ததிங்கியானு? அவையன் கோபாந்,
உவமையில்லாத மலிமகனொருவன் முயற்செய்யவிரி
ஆகாயப் பூவைந் தவறாது பறித்தானென் னுரைப்பனாறு.

வினைகள் செயத உடம்பொடு அழிவனவாகலின், அவை
மற்றொரு பிறவிக்கு வித்தாவது யாவனவாம்? அவை நூற்பா
மாக நிலைமென்றால், திரியில் நின்ற வினாகொன்றி நிரிபா
நீங்கித் தனியே எவ்வாறு நிலைபெறும்? வாய்ந் பாயிடுகு
உரமாக இட வைக்கோலுந் தழையுந் அழிந்து உருமாறிப்
பாயிடுகு நனமை செயவனுபேரல், வினை தேவனொருவன்
மறைந்து ின் உயிர்க்கு நுகர்ச்சியாக வந்து பொருந்து
மென்றால், வைக்கோலுந் தழையுந் இவ் - இவ் தழுவில்
பயன் கொடுப்பன அவற்றி வேறிடத்திற் பாய்வா. வினை
கெடற்ப பயன் கொடுக்குமென்பது உணவு கெட்டுமலிவா
யொழிந்தபின், அது உடற்குப்ப்பவனாருமென்பது போலாம்.
பலவேறு உயிர்களின் உருவுஞ் செயலும வெவ்வேறு
தன்மையவாய்த் தமமுன் ளுவவாமைக்குந் காரணம்,
பூதங்கள் மிகுநதங் குறைநதங் கூடி விரிபுபுறாமைபே
யாம்.

இனபதுன்பங்கள் கனமத்தால் வருமென்பது கூறு.
நீபானது சந்தைத்தோடு கூடி நாற்றமுறவும், தீயின் சார்
பால், ஆவியாய் மாறும் எனவ நன்மை தீமை செய்தது.

இச்சொல்லார் தீரின் தன்மையே. தேதல், நெறுப்பைக் கண்டாற் சுருண்டும், நீர் சேர்க்கவிடத்து நெகிழ்ந்து மிதந்தல் அப்பொருளியல்வினைபே காட்டும். யாதும் பதார்த்த வியல்பாலன்றி, வினையால் நிகழ்வனவல்ல.

உயிரென்பது உடலின் வேறுக யானுமில்லை. பாக்குந், கண்ணாடிம வெற்றிலையும் விரவியகலை, முனவரில்லாத சிவாபிபவன உண்டாவதுபோல, புகழ் புண்ப்பால் உடம்பு உண்டாயபோது, அதன் குணமொன்று அறிவென்பதாகும். உடம்பின் வேறாய உயிர் எவ்வகைத்தாய காட்சிக்கும் புலனாவ தில்லை. ஆதலின், அத்தகைய உயிரினைப்பற்றி விடத்துரைத் தல், முயற்கூட கொம்பிருப்பதாகக் கூறி அக் கொம்பின் அள வினையும் வடிவினையுடயற்றிப் பேசுவதுபோலமாக.

உடம்பின் குணமாக அறிவுண்டாவதால், கடவுளொன் றொரு பொருள் அருவாயிருப்பதென்றால், அது அறிவில தாய் ஆகாயம் போலத் தூரியப்பொருள் என்பது முடியும். அது உருவடைத்தென்னில், புத்தக கூட்டத்தினாலப பொருள்களுள் அது ஒன்றாகவேண்டும். அருவருவென் னில் அருவாகிய வானிலெந்நத உருவடைய கல் நில்லாமை போல அருவமு முருவமுங் கூடிநில்லா. ஆதலாத் கடவுள் உடம்போடுள்ள உயிரின் வேறுக உள்ள பொருளானது. புகழ்க் கலப்பால், உணவுண்டாகி உடம்பின் விருத்தியாத் புத்தியுண்டாம். புத்தியிலே சஞ்சலமுற்ற மனம் உண் டாய், உடம்பு, புத்தி, மனமென வெவ்வேறு பொருள்கள் உளவாயினவென்று உலகாயத வேதங் கூறவும், உலகத்தார் அவ் வேத வுண்மை உணராது வழியல்லா வழி வீழ்ந்து னாபப் படுதல் எதனாலோ? இவ் விலகிலே உள்ள போகத் தைக் கைவிட்டு விண்ணுலகற் போப்ப பிறிதொரு பிறவி

யிற்ப் பெரும் போகம் பெறலாமென்று நம்பி யொழுகுவது தாகம் எழுந்தபோது அருகிலுள்ள நிர் நிலையிலுள்ள நல்ல தண்ணீரைப் பருகாமல், ஒருவன் நெடுத்தாடத்திற்ப்பால் தீமபுனல் உண்டென்று கூறுவதைக் கேட்டுச் சேய்மைமயிற் போரியாவதுங் காணாது வருதுவதுபோலாம்.

வாம மதத்திலே, கள்ளும் ஊனு முண்டு போகத்தனை தூதர்வது பேசப்படுதலின், அம் மதவாதினை நோக்கி உலகாயதன் தனக்கு வலக்கை தருமபடி அழைத்திருன். “என் உயிர்க்குத் தோழன் உன்போல்வார் யாருமில்லை. கொலை முதலியவற்றிற் கஞ்சாது பெண்டிர் நடுவிட சோதிபோல் விளங்கு மன்பனாகிய நீயே சிறந்தவன். நான், மால், அயன், இங்கிரன், என்ற தேவர்கள் மாநரை விழைந்து அவர் விரும்பின செய்தன்றோ மேன்மைபுடையதானார். அவர்போல நாமும் பெரியதாகவேண்டாமாயின, பெண்டிர்ோடு நல்கா வாழவேண்டும். ஊடியும் கூடியும் உறுவன யெய்யுள், மகளிரை மகிழ்வித்துத் தாமும் மகிழ்ச்சி யெய்தாத மாந்தர், பொய்க்நெறி புகுந் தொழிபின்றனராவர். மெல்லியலாய் போகத்திற் றலைசிறந்தவரே மெய்யான மறத்திற் பெரிவாய் முடையார். அதற்கு வேறாக, முத்தி யென்பதொன்றைக் கண்டாரும், கேட்டாரும், காட்டினாரும் இல்லை.” நாட்டிலே அரசன் ஆணைக்கு அடங்கி நடந்து, வணிகம், உழவு, கைத்தொழில் முதலியவற்றைப் பேணிப் பொருளிட்டி மகளிர் இன்பந்துய்யப்படுத உலகவர் கடமைபாரும. ஆதலின் அத்தனை யாவரும் நண்ணுக. இஃதே உலகாயத முறவு.

உலகாயத மத மறுப்பு.

காட்சி யாவையே பிரமாணம். கருதல், உரை முதலியன வேண்டாவென்னில், கருதலினை அனுபவத்தில்

யார்க்கு முனதாகும். ஒருவன் பிறந்தவுடன், அவனது பெற்றோர் இறந்தொழிந்தால், அவன் அறிவு திகழப்பெற்றபின் தனக்குப் பெற்றோர் இருந்தன சென்றறிதல் கருதலாவையென்கிறார்.

பூர்வம் காட்சி யென்பது அனுமானத்தின் சார்புடையதே. மெய்யம் இடத்திற் ற மிவனி யிருநாட்போது மறைபெய்யு மென்ற நினைப்புண்டாவதும், அதில், சத்தன முதலிய மலைப் பொருள்களை ஆற்று வெள்ளம் கொண்டு வரப்பார்த்தபோது, மலையில் மறைபெய்ததென்று துணிதலும், கருதல்காரனே பூதங்கள் சேர்ந்து இவ்வுடம்பு உண்டாவதைப் பார்த்தவர் யார்? பூதங்கூட்டுறவினாலே உடம்பினுள் அறிவுண்டாவதைப் பார்த்தவர் யார்? பூதங்களாய் உருவுகளைப் பார்க்கிறோமே பொழியக் காரண நிலையான தனி நிலையுள்ள பூதங்களைப் பார்த்தவர் யார்? பூதங்கள் அறிவில்லாதன வென்று கூறுவது எதனால்? அனுமானத்தினாற்றினே? ஆதலால் கருதலாவைய உலகாயதங்கொள்கைக்குத் துணை செய்வதால், காட்சியுள்ளவை மட்டுமே பிரமாண மென்றல் தவறு.

இனி, உரையளவையும் பொருளாராய்ச்சிக்கு வேண்டப்படுமென்பது சுற்றிது காட்டுதும். சோதிட தாலோர் எதிர்காலத்து நிகழ்வதைத் தவறாமற் சிறுபான்மையாவது சொல்ல ஏது என்னை? தூல் வாயிலாகப் பூமியின் மறைந்து கிடக்கும் பொருள்கள் எதிர்க்கப்படுகின்றன. மணிகளை அகழ்ந்தெடுத்தல் முதலியன தூலின் உதவிகொண்டு நிகழ்கின்றனவே. முன் கேரே நாம் பார்த்ததைச் சிலர் பார்து தெழுதியதே உரைபெண்ணில், அவ்வாறே நாம் பாராத புனைங்களுடும் பொருள்களையும் அறிந்தெழுதியனவே, உரைப் பிரமாணமாகலின், அப்பாற்றி மாறுபாடு யானாது? எவ்வகையி

லாவது உரையைக் கொள்ளலாமாயின், அது வேண்டா
மென்பது தவறன்றோ?

இனி, மண்ணில நின்று குட முதலியன தாமாதக்
தோன்றக் கண்டிலம். அவை குயவனாலே உண்டாக்கப்படு
கின்றன. அதுபோலப் புத்த வடிவங்களும் தோன்றுவது
ஒரு முதல்வனாலாதல்வேண்டும். அது இயற்கையெனின்,
அதற்கு மறுதலையாய ஒடுக்கமும் காணப்படுதலின், இரூ
வேறு செயல்கள் இயற்கையாகாவாதலின், முதல்வன் அவற்
றைத் தோற்றுவிக்கவும் ஒடுக்கவும் வேண்டும். புத்தங்கள்
தாமே தம்பிற் கூடுதற்கு இடமில்லை. ஏனென்றால், அவை
ஒன்றோடொன்று மாறுபாடுடையன. நீரும் திரும் ஒட்டித்
திற் கூடி நின்றனது யாராவது பார்த்ததாண்டா? அவற்
றைக் கூட்டு முறைமையால் அறிவுடைய ஒருவன் கூட்டு
வன்றி அவை தாமே முரண்பாடுவாய்க் கூடா. நிலமுதல்
பழுவடையதாகலின், அது முதற்கணனும் அதற்குமேல்
அதைவிட எளிதான நீரும், அதற்குமேல் செந்நீரும்,
நான்காவதாக வாபுவுங் கூடும். நீரும் நெருப்பும் முரண்
பட்டு ஒன்றை மற்றொன்று அழித்துவிடும். நீரிந்தூர்
நெருப்பிற்கும் நடுவே மண் தானே போய் நின்றவிடாது.
நீரை அனலாற் கொதிப்பிக்க விரும்புகிறவன், மண்ணைய
பாணியில் நீரை ஊற்றி அனல் மேலே பாணியை வைத்தா
லன்றி, இரண்டு புத்தமும் பப்பனும் வழியிற் றொழிப்பாடா.
அதுபோலப் புத்தக் கூட்டத்தாற் பொருள்களுளாவதற்குக்
தக்க முறையில் அவற்றைச் சேர்ப்பிக்குங் கடவுள் ஒருவன்
வேண்டுமென்றறிச.

நீரிற்குமிழி எழுவது காற்றினால். நீரிலெழுங்குமிழி
நீராதல்போலப் புத்தங்கறிற் றேன்றாவது புத்தமாமெயன்றி

அறிவாகாது. அறிவேன்பது புகழுணம் என்னில், மனா, நீர், அனல், காற்று இவைகளிலே அறிவு காணப்படவில்லையே. இவற்றின் கலப்பிலே அறிவு காணப்படுவதெனினில், அவை கலப்புறநிற்கும பிணத்திலே அறிவு ஏவா காணப்படவில்லை? காற்று பிரிந்துபோவதால், அறிவு தோன்றவில்லையெனில், அது பிரியாது நிற்கும் உருகத்திலே அறிவு விளங்காமைக் கெதுவெனின்? வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணாம்பு மூன்றுங்குடி விடத்துண்டாகிய சிகப்பு நிறம், அம்புமூன்றின் கலவைப்ப விடப்பிரிதல் இல்லை. உடம்பு லெழும் அறிவு மறைந்தொழிய, உடம்பு சுடக்கக்காண் கின்றோமே. அறிவு உடம்பிற் தவையாது, அது உடம்பு உருமாறியழியுமவை அதுனை விடப்ப பிரியாதுநிற்குத் தல் வேண்டும். அறிவு பிரிந்த பின்னன்றோ உடம்பு அழிகிறது. மேலும், வெற்றிலை கலவைகளை சிவப்பு நிறம் ஒருபடித்தாயது. உடம்பிலே வெவ்வேறு பொருள்களும், பண்புகளும், செயல்களும் தோவா நிகழ்வானே. அவை எவ்வாறு தோன்றின? அவைப்பிணத்தான, உடம்பிவருவா மாமே? சிவப்புநிற முண்டாகப் பொருட்டு வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு என்ற மூன்றையும் ஒருவரை சேர்த்தல் இவ்விதமையானவோல், புகுக்ககோக கூட்டித் தொழிற்படுத தற்கும் ஒருவன் வேண்டுமென்றாக.

அறிவு, உடலின் குணமெனினில், பெரிய உடலுக்கு அறிவு பெரிதாயும் சிறிய உடலுக்கு அறிவு சிறியதாயுமிருக்கும். பெரிய உடலுடைய யானையைப் பார்க்கிலும் சிறிய உடலுடைய மனிதன் அறிவு மிகுதிப்பட்டவனுயி நப்பாது எதனால்? அறிவு நுதிபோலப் பரவியிருப்பதெனினில், எறுமிற்கு அறிவு மிகுந்தான, யானைக்கு அறிவு குறைந்து மிகுந்திருக்கா?

பூதமானவை நடுங்காலைத்து ஸ்ரோஸொரு பூத மீகுதிப்
பாட்டால், பெரிய உடம்பும், அத்தகைய பூதக் குறைவு
பாட்டால், சிறிய உடம்பும் உண்டாகின்றன வென்றால்,
அறிவுமிகுதியுடையதற்குங் குறைவுபடுதற்குங் காரணம் யாதா?
என்பதற்கு மிகுதி குறைவு அதற்குக் காரணம் எதாவது
கொடுக்கின்றனவா? அப்பகுதியின்கண் அபுதன்னைப்பற்றி
பாடகம் காட்டாது. ஒரு காலத்திற் பெரிதாயிற்றுச்சொல்லி
மற்றொரு காலத்திற் சிறுத்தும், மார்புமடைந்துந் திலவு
தாயும், அக்காரணம் பற்றி அறிவு தேயதலும், மரபுதலும்
காணாமைபின், உடலுமாகும் அறிவுக்கும குறைகுறிக்
கொட்டாது எவ்வாறுவதோ? நயந. ஒருவகைய பூதக்கூட்
டத்தினால் அறிவுமிகுதியும், மற்றொருவகைய பூதக்கூட்டால்
அறிவின குறைவும் ஏற்படுமா? உடல் தேதான்றிய காலம்
கொட்டி அறிவின மிகுதியோ, குறைவோ மாற்றமின்றி அங்
கூட்டில் அழியுமவரை இரங்கவேண்டுக. அங்ஙனமில்லாமை
கொண்டி. அத்தலால் உடற்கு அறிவு குறைபென்றால் எவ்வாற்ற
வாய் பெருந்தாமைவோ?

காமம், வெகுளி முதலிய பாவபுகளும், ஸுபபெரி
யானார்வு, நினைவு, பகுதத்தியு, கடைபாசியு, முதலிய அறிவு
வகைகளும், தூயிலுதல், உண்டல், அஞ்சுதல் முதலிய செயல்
களும் உடம்பினுடனமைதாயிவ, அவை உடம்புதத்தி
வகைததும் உள்ளனவாய் பூதபூதவென்றவாய் விவக
மாணசுவே. அவற்றின் கட்டத்திவ்வமைததாய் அங்
வாரே. அவை ஆண், பெண், அலேயெனப் பகுப்பிற்று அங்
விதத்த பிறப்பு வேறுபாடுகளெங்குங் காரணமாகத் தாங்குவாய்
அவை பூத இயதகைதலினினை, மரபு உடல் தேயுதன்னை
கன் இயதையாதல் எய்யு?

ஆனும் பெண்ணுங் கூடுதல் இயற்கையோ? செயற்கையோ? பூதங்கள் தாமே கூடி ஆணையும் பெண்ணையும் ஆக்குகலைப் பார்த்ததாய் அபபடைப்பு எங்காவது நிகழ சிவததாய் பூதச் சேர்க்கையே, ஆண பெண்ணிற்குக் காபன மாயின், காதுலிருவா சேர்க்கையால் அவை உருபபதிவா னென்? பூதச் சேர்க்கை ஆடுகாரண மெவனின், ஆடு பூதச் சேர்க்கை, ஆனும் பெண்ணும் உடைபுக்குமாயின், இய போது அத்தகைய சேர்க்கை நிகழாமைக் கேளுவெனனை உரை, கருதல், காட்சி பொன்றிற்றும் பொருத்தமில்லா நிவ நெருக்கை கிலை பொருதவற்றே.

கன்மத்தை கீழ் மனமும வெப்பமும எய்து வதற் கொப்பாக நி கூறினாய். இப்ப அனபங்கர் உடலுக்காயின் நி சொன்ன உவமை பொருந்துதல் கூறும். நி மனத்தை யும் வெப்பத்தையுந் சேர்க்கையிலே அடிநின்ற எய்துதல்பொல உடலெடுத்த உயிர் கல்வினைபார் செயலுக்குறும் நினை வையச் சொல்கதுறும் அடிநின்ற பாயின நுகரு மெவையு பொருத்தம். இவைய நுகர்வது இயற்கையோ, அனபார நுகர்வது இயற்கையோ? இவைய நுகர்வது இயற்கையாயின் அவையார் வரக் காணமெவ்வை?

அதனை நுணுக்கமாக ஆராய்ப்பதின், அது வினை யென் னது முடியும். (அதனைப் பபக்கம் இரண்டால் நுகர்கிரத்திலே காணக்) வினை இப்ப நுவப்பத்துக்குக் காரணமாயின், கூட வள் அவற்றைச் தருவாபெவையு எய்யு எவ்வின், வினை தானே உயிருக்கு உடம்பனைக் கொடாது. உடம்பு தானே உயிரைச் சென்றடைபாது. ஆதலால் உடம்பை உயிரோடு கூட்டுவிப்பாருறாவன் வேண்டமெவதற்கு.

புறக் கருவிகளாய ஐம்பொறிகளாலுயிர் அறிப்பாடா
மையின, உயிர் எனபது ஒன்று இல்லையெனில், உடம்பா
னது தவணை கண்ட கணனைக் காணமையதற் கண எனப்
பின்னை யெனபது தவறாமனதே? உறுப்புக்களுள் கண்ணுக்
குருகாவ நானுகதொழில் அமைந்துள்ளது. உயிரும் அத
கவையதே. உயிர் கருவிகளை யறிந்து தொழிற் பிழற் தாம,
கருவிகள் உயிரை அறியமாட்டா. தெருப்பானது ஒன்றாய்
புற்றி கெட்டுப் புகை வடிவைக் காட்டும். அதுபோல உயிர்
ஒன்றாய் புற்றி நின்றன்றி விளங்காது. துதழியியுள்ள
என்கணையக் கொண்டு விளக்கு எரிவதுபோல உடல்
வாயிலாக துதவெனப்புவி விளைப் பாயனை உயிர்ப்பானது துதர்ந்
தியுங்கும்.

அறிவு உயிர்களுமாயின, அது எவ்வோயும் அறி
வொழியாமல் அறியாமையுடனமை எவ்வாறு பொருந்து
வொயின, அறியாதார்க்கே தவையு மாய்க்கும். அஃதுண்ணா
க நகரம் உடவையாடாமாறு ஒரு உதாரணம் காட்டும்.
கனவு சாறுமப்போது, அதனை நனவாக நீ கருவுவதாய், தாய்
வாயிறிலிருந்தது பிழங்குகளை மாயாதற்கும்காரண
மெனனை? கனவிலே அறிவு விளங்கினாற் தாய் வாயிற்றிலே
அறிவுநாடியினும், அவ வறிவு மாயுபடுவதற்கேது வென்
னென்று ஆதாயின உயிரை மயக்குவதொன்றாய் நெய்யு
யினங்கும்.

இறங்கி மறிலே பிறங்கிடுமெனப் தெவ்வபெறவில்,
தாழ்முன உள அறிவே ஞாயின்றபோது மறைக்கி
யுந்து விதித்த விடத்துப் புலனாது பொலிவென்க புறப்
பிறப் புணர்ச்சி யிலையே மெனில் அது நனவானது நன
விலே மறைந்தொழியக் கனவே நனவாக இருப்பதுபோல

வெங்க. கவனிலே வேறுபட்டி ரேதனனுதலுங் கூலங்க.
அதற்ககரணங்கள் இறக்குமடேபாது மறைந்தொழிந்தது பின்
அவை தோனனுத லெவ்வாதேனில் ஸ்ருவன ப்ராசுதி,ந,த
விடத்து அவனது பெருகினை ஒதுங்கி ப்ராசுசைத் தெளிந்த
விடத்து அவை புலனாவது மோலாநெவக. மருவில கலை
கன மறைந்து ஒவ்வொருப நாமே அது தோலாது நலுந்
புரம் அதுபுருக கட்ட டாகக கூறுப.

* இதுவரை வந்தகிட்டு முறையிட்டு சுற்றிப்படுகிறேன்,
இனி ந அநியவேணாயவாழைசு சுருகாமக உபைப்பாரம்.

நீ அழியாதவனெவ்வா கூறும் பூதங்கமாயம் அழியாந்
தவையெவ்வை. ஆதலால் அவற்றை முந்திரேதாழிந்திந்தியா
மருவிலை ஒருவன உவ்வ எவ்வறித. நீ விருமபுநெய்
மேருமும் இறைவனைத் தன ரஅவர்போது வழியாட்டால் இர
மைமேய இயதுதலுங்கூடு.

நெனவனும மலையிபுர விநியாணாதத அவனிகன மலையி
விநியாண அவற்றைக் கைமிறுலெந்ததல கூட டாணம் போல,
நாபுமபும அழுதகு மிருந்த உடமரினி நான உயிரைத் தம
விருமபுதல கனவனு. அது பவறிகா அழுதகூறம் மலையி
லுங்கி நடுவையுதல மேலாயும. இறைவன தரு மினபா
குற்புபுபு அழியாத வனமிக் மேலினபம். அவனுக்கு
அபுணாயகுத. வேகுளியே தமக கபலபாகா பெருவா
கன பொறுமையின் நலத்தினை யுறியமாட்டாங்கன. ஆரை
புருவாங்கன, ஆரைபுருவாங்கள் பெறு மினபத்தை அழிய
மாட்டாக்கன.

சிற்றின்பத்தை வினையு மியல்விர மேரினா இயல்
புறியார். நீ விருமபுத் சிற்றின்பம் குளிரகாலநடுமே நெரு

பின் அண்மைபுறம், லேனரிட காலத்திலே பொய்கையினை தாட்
பழும்பொல நிலைபெறு வியல்பின. நிலைநக சிவனடிப் பெரின
பாடு கிடைக்க. அந்நகுரிய நெறியை யடைக. கற்றற்குரிய
சிவ நூல்களைக் கற்க. செயற்குரியது, இடைவழிபாடே.
விநுநற்குரியன காட, வெகுளி, மயக்கங்கா. வேண்டாம்
டொநர் திருநாடு. முமமலம் நீத்து நிவமலனோடு நின்
நிடல் முத்தியென்கோக.

புத்த சமயம்.

புத்த சமயத்தின் பரிபுகை நான்கெனச் சிவநூலா
செய்யா செபும். அனை, செனத்திரங்கின், யோகா
சாரன, மாத்நியமிகை, வைபாடிகை, என்ஹோ கொள்ளை
களை. வடநாட்டிலே 'பெருவழி' (மகாயாநா) 'சிவவழி'
(ரணயாநா) எனது இந்நிரிவுகா நெட்ப்பநிதென்பன. மன
யானமே நெனாட்டிப பானியது 'பொலும, அதனை கொள்
கைகா செனத்திரங்கி மாதத்துட காண்பாடுவனமே பொலும.
'பெருவழி' எனபதிலே சாதநேயமாதக கொள்கைவாடுவாடு
கங்களும கலந்துள வாவ.

ஆதிபுத்தராகிய சமயத்தலைவா, தானு மாணுக்கர்க்குச்
செ அறவரை பகர்ந்தவரே பொழிய ஓந் நூலும் எழுதிய
தாக்க தெரியவில்லை அவர்க்குப்பின் வந்தோர் சங்கங்கள்
கட்டித் தெரகுத்தனைதனக்கொண்ட நூலே தெரிபு
மெவபுகையிற்று. பிடகமென்னுஞ்சொல் பொடியென்னுந்
பொருளுடையது. முலாறு தெரகுக்கவாகத் தமது சார்பு
தலை அமைததுக கொண்டமையால் அபபெயர் எழுந்தது
பொலும.

சௌத்திராந்திக மதம்.

நினைவுகூரத்தக்க மனம் சமீப நாட்களில் இப்புவியில்
கொடியுடன் விசுவநாதனமயில், அந்நீன ஆசிரியர் சீர்ப்பாட்டு
வந்திருக்கிற மறுநாளைகளை.

எல்லாவற்றையும் மறிகுது உலகிலே நெடில், கனம், கனம், கனம், பொய்யென்பவற்றையும் வெறுத்துத் தூறியுரைக்கக் கண்ணியுடைய எவ்வயிர்த்துவாழ்வுத் தன்னுடைய கிடர்நிலைக்காகத் திண்ணாநிலை வழுத்துவாய் எனப் பிடகத்து உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது முதல் முறையிலே மலையாளிகளுக்கெல்லாம்.

பிரதமதுஷெத கூறப்பட்டது - அநாவைகன காலத்திற் று நகு
ததுமாமம். இவையுறல் விளங்குருவன அழிநிர். அழிநிலாநிர்
மொருளுமாமம். அவை கணங்கேநாஅம தேவன அழிநிலாநிர்.
அவையுறல், அருள், வீதி, வழுதரு என் நல்லவையுறல்.
இவையுறல் ஒவ்வொவ்வாம இருந்தியுபதிநின், அழிநிலா
பாலன் எட்டிவையை நெய் அணையது. புகழ்கனவையுறல்
நாழா அருங்குப பழங்கு மீகாடாய வடிவமுநின் உறு, இந்
வையுறல். புகழ்ப்பதிவையுறல் எட்டிவையுறல் உபாநிலாநிர்
பா. அருவையுறல் சித்த அருள், விண்ணுறல் என் இந்
வையுறல். வீதி, கந்தம், குறும் என் இருந்தியுபதிநின்.
வழுதரு, உன்னது, இல்லது என் இரண்டாகுதல்.

[illegible]

[illegible]

வழங்குகின்றும் தனித்தனியே தெரண்க, தொடர்ச்சி மிகுந்தது யென முயல்கப்படும். மிகுந்தது யெனப் பது தோற்றமன்றா. ஒருவன் என்று பேசப்பாடவன் உருவங்களுடைய முறையிலுள்ள கந்தமுங்கு வற்பவன் என்று சொல்லுதல் தெரண்படுமாமை வழங்கு. உருவமுடைய ஐந்தையும் அவற்றினைச் சாராத ஒருவன் உண்டாக்குவானென்றல் தொகையின்மை வழங்கு. காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்ப் பொருள்கள் எப்போதும் அழிந்துபோன்று வனவென்று கூறுதல் தொடர்ச்சியின்மை வழங்கு. ஒருவனை முக்காலத்திலும் உள்ளானென்று கூறுதல் தொடர்ச்சியின்மை வழங்கு. தோன்றிய பொருள்களெல்லாம் அழியாமென்று கூறுதல் மிகுந்ததுரைபடுமாமை வழங்கு. தோன்றிய பொருள்கள் காரிய வடிவங்கெட்டுக் காரணமாய் நிம்பவென்று கூறுதல் மிகுந்ததுரையின்மை வழங்கு.

இவனும வழக்கென்பது உள வழக்கு, இவ்வழக்கு, உளவது சார்ந்த உள் வழக்கு, உள்ளது சார்ந்த இவ்வழக்கு, இனமை சார்ந்த உளவழக்கு, இனமை சார்ந்த இவ்வழக்கு எவ் அலுவகைப்படும். உள்ளதை உண்டென்றுரைப்பது உள்வழக்கு. இல்லதை பிலலையெனவல் இவ்வழக்கு. யானைக்கு மருப்புண்டென்பது உளவழக்கு. முயலுக்குக் கெடாமலிலையென்பது இவ்வழக்கு. அறிவைச்சார்ந்து அறிவுண்டாமென்பது, உளவது சார்ந்த உள்வழக்கு. அறிவு கெட்டாற் புனை அறிவுண்டாகாது எனபது உள்ளது சார்ந்த இவ்வழக்கு. அறிவு முறையு இல்லாததாய்ப் பிசு உண்டா மென்பது இவ்வது சார்ந்த உள்வழக்கு. உளவங்கையில் உண்டாய மயிராய் காரிய செயப்பட்டுதென்பது இவ்வது சார்ந்த இவ்வழக்கு.

இங்கே கூறிய உரு, அரு, வீடு, வழக்கு என்பதற்கு வேறாக வான என்பது ஒரு பூதம் உண்டு, உயிர், காலம், திக்கு, கடவுள் என்பவை உள்ளன, எவ்வழக்கு.

மன முதலிய நான்கு பூதங்களுந் தொழிற்படக் காண்கின்றோம். வானென்பது தொழிற்படுமாறில்லை. அது பூத நான்கினையும தாங்குமென்னில், அது அருவமா தலாய் றுகாது. அது ஒலி தோனறுதற்கிடமென்னில், ஒலியென்பது உருவெடுத்த பொருள்காரின சேர்க்கையால் தோனறுவதனறி அவற்றின் வேறுகத் தோனறுமாறில்லை. அது எங்கும் நிறைந்ததென்றால், அது எங்குமில்லையென்று சொல்லலாம், அது இருப்பதைக் காட்டுவதுயான மினமையின.

அறிவுடைய பொருள் உயிரென்னில், ஐம்பொறி, ஐம்புலன், தால் முதலியவற்றைக் கொண்டு அறிவானேன்?

ஐமபொறி வாயிலாக ஐமபுலவ்களை யுணர்ந்தும், நூல்களைப் பொருத்தி நின்று, உயிர அறியுமெனினில், இவ்வினையே பரதையுஞ் சுகபபுங் கலந்து நின்றபோது, அவற்றின வேறுபாட்டைத் துணிவாக அறியமுடியாமல் ஐயுற்று வருத்தவானேன்? பொறிகளில்லையாயின, உயிரகன ஓவனையு மறிந்தி 7. பொறிகடகறிவினமைபால், அவற்றைப்பற்றி நின்று உயிர அறியுமெனினில், ஐமபொறியும் ஒரு தன்மையான அறிவுடையபயிலவேண்டும். ஒவ்வொரு பொறிகுறும் புலனுருங்குணம வேறு ஆதலின், அவற்றைச் சார்ந்து வெவ்வேறு புலன்களை உயிர் அறியுமெனினில், அது தானே புத்தனாக உயிவது. ஐமபுலனைச் சார்ந்து ஐவகை அறிவுண்டாமெனபது புத்தா கொள்கை. அங்ஙனமாயின, அறிவுண்டென்பது பொறுப்பதேயெனிய, உயிர எவபதெனினுண்டி வக் கொள்ள இடமில்லை. அறிவும், அறியப்படு பொருளுந்தொடிகா இவையுள் வேறாக, அறியும் பொருளுண்டென்னில், அது தன்னியல்பில், அறிவுள்ளதாய் அறிவிலலதாய் அறிவிலலதாயின், மணிபொற் சடமாம். அப்போது, புத்தங்களின் வேறாக உயிர உண்டெனவ இடமில்லை. அறிவுள்ளதாயின, அறிவு தானே, அஃதாம். அறிவிற்கும உயிரக்கும வேறுபாட்டாகத் பருப்பினுமைமத்த துணையுணவு எனருவாய், பருபுந்கறி யென்றலும பொருளொன்றுதானே.

அறிவின் வேறபிருப்பதாகக் கூறப்படும் உயிரென்பது அருவப்பொருளாய் உருவப்பொருளாய் அது அருவமென்றால், உருவமாகிய உடம்போடு அது எவவாயு பொருத்தி நிற்கும்? உருவமாயின், ஒருருவம் மத்தேருருருவிடங்காது. உயிரினை அணுவெவாயு கூறின, அது எததுணையோ துவாயங்களுள்ள உடமயில் நிலலாது. உயிர நித்தப பொருள் என்றால் அறி

வும் நித்தப்பொருளாக வேண்டும். அங்ஙனமாயின அது தோழககேடில்லாததாக வேண்டும். அறிவு கணாதோறு மாறுதலீள், அது நித்தமன்று, ஆதலால் உயிரும நித்தப்பொருளன்று. ஒருபிரி எங்கும் நிறைந்ததெனினில், உடல் தோறும் பல்வகையான வேற்றுமை காணப்படுதலின், ஒரு பிரி எல்லா வுடையும நிற்பதெனமுல் பொருந்தாது. ஒவ்வொரு உயிரும் தத்தமுடன் முழுவதும் நிறைந்து நிற்பதெனினில், உடல் கெடுமபோது அதுவுங் கெட்டொழியும். உடம்பில் ஓரிடத்தில் அது நிற்பதெனினில் உடம்பிலே அது முதல் முடிவையுள்ளதை அது அறியமுடியாது. ஆதலால் அறிவென்பதே யுண்டு. அறியும் பொருளாய உயிரென்பதில்லை.

காலமெனவு கூறப்படுவதுபொருள் தோன்றி நின்றபழிவதை விரையறைப்படுத்துவது காலம் என்றால், அது தோன்றும் பொருளொடும் நிக்கும் பொருளொடும் அழியும் பொருளொடும் கலந்து நிற்பதாகும். பொருள்கெட்டாற் காலமும் கெட்டொழியும். பொருளினியல்பு மூவகைதெனவு கூறுது காலம் மூவகைத்தெனமுல் தவறு. பொருளின வேறுக காலங் காணப்படுமாறில்லை.

அவ்வாதே திசையுமாம். நீ எனக்குக் கிழக்கே இருந்தாயானால், என்னை மேற்கிலிருந்ததாக நீ கூறுவாய். எனக்கு மேற்கே யிருப்பவன் யானிருக்குமிடத்தைக்கிழக்கென்பான். நீ கூறிய கிழக்கையோ அவன் கூறிய மேற்கையோ இன்ன திசையென உறுதியாயக்கூற முடியாது முடியாதாகவின, திசையென்பது ஒன்று தனியாக அறியப்படுமாறில்லை.

உலகந்தப படைத்தவன் ஒருவன் உண்டெனில், இவ்வுலகம், முன்புள்ளதோர் இல்லதோர் கூறவேண்டும். முன்

புறநாடியின் அத்தனைக் கடவுள் படைக்க வெண்புயற்கில்லை. இல்லையாயின் அதனைப் படைக்க முடியாது. உலகம் காணா நிலையில் நிறைவைத் காசியப்படுத்தவந்தே படைப்பாடுமென வில், காணாநிலை யென்பது புலனாகாத நிலை. அது இலதாய் நிலை. ஒருபொருட்குக் காணாமெனப் தேவன்று நிலையாம், காசியமெனப் தேவனாயும் நிலையும் உண்டெனது 'நந்தல், அது இலதாயும் உலகாய் மிருப்பதென்று பகாவதாயும். உலகம் மெலுதாமாய் ஒருபொருள் உலகத்திலுண்டாய்.

மண்ணில் நிறைவு குடமுதலியவைகளைக் குயவன் உண்டாக்குவதுபோலக் கடவுள் உலகத்தை அதன் புல காணத்திலின்று படைத்தான் எனினில், அவன் எங்கே நிறை இவ்வுலகைப் படைத்தான்? உலகத்திலின்று அவன் படைத்தான் எனினில், அவன் படைப்பதின் முன் உலகம் உண்டென்பது போதாது. அவன் உலகம் நல்லாது எங்கும் நிறைந்து நிறைவு படைத்தான் எனினில், 'எங்கும்' என்று சொல் இடத்தைக்குறிக்கும். அந்த இடம், முன்னே எப்போது பின்பினே கடவுள் தோன்றினாரென்பது போதாது. அந்த இடம்தானே புணமைபோல உலகமுந்தானே புணமெனயுமே.

கடவுள் உருவமையானவனில், அவன் நிறைவு முன்பு படைத்ததாய் அவன் விருப்பப்படி உருவங்கொண்டான் என்றால், உலகத்திலுள்ளாரும் அவர்களை விருப்பப்படி உருவங்கொண்டாரென்று ஏன் கூறுதல் கூடாது? உயிர்களை உருவக்கு வினை காணாமெனினில், எல்லா உருவமட்கும் வினையே காணாமெனாது, கடவுள் நுகருக காணாமெனது கூறுதல் பொருந்தாது.

கடவுள் அருவமாயிருப்பவன் எனினில், வான்மீயால் அவனாகுந் தொழிற்பாடு இல்லை யென்பது முடியும். ஆகவே,

உயிர்களைப் பவந்தடல் நின்று அவன எடுத்திடமாட்டான். அவன் நிழல்போலப் பப்பன்படுவன் எனநில், நிழல் தன்னடைந்தாங்கு கின்பங் கொடுப்பதுபோல அவனைச் சென்றடைந்தார்க்கின்பமீவன, வியாபகமுடையனல்லன் என்பது முடியும். அவன் பேரறிவுடையனானவன், எல்லாம் அறிவானவனின், அவன் உயிர்க்குற்றையறிய அவன் உருவமுடையனானவனிடம். உருவமில்லையாயின் அறிவுமில்லை. அருள் தாக்கராத் கடவுள் உண்டென்பதை அறியுமேனாம் எனநில், அந்தாலதா அநாதியா? ஒருவனுடையபட்டனவா? சொல்லுவாரின்றி தூல் உண்டா? சொன்னவன கூடவா என்னில், கூடவையறிந்து அவன் சொன்னது தூலன்றறியப்பட்டதா? தூலினைவந்துக் கூடவா உண்டென்றறியப்பட்டதா? பின்னது உண்மையின் கூடவா தூலினைவனுடை அறிவித்தானென்பது எவ்வாறு பொருத்தம்? பொருத்தமானவின் கூடவென்றமைக்கு தூல் அநாதமாகாது.

உடம்பிற்கு நகம், கொம்பு, மயிர் முதலியன உண்டாதல்போலப் பூமியின்கண் புல், செடி, கொடி, மரமுதலியன உண்டாகின்றன, உண்டாய்க்கெடுகின்றன. இவை பூதவடிவங்களையனறி உயிருள்ளனவல்ல. மற்றபடி நிமிடபவகைக்கு இவை பயன்படுகின்றன.

ஒருபிரைக்கொல்லுதல் பாவம். ஒருவன் கொன்றதனை மற்றொருவன் தின்றால், தின்றவனுக்குப் பாவம் இல்லை. ரெத்தவையெல்லாம் மனானோடொத்த இயல்புடையன. நம் மனாரீப்பந்தார் வைத்தவனுக்கோ அந்நீரையப் பருகினவனுக்கோ, புண்ணியமா? அது வைத்தவனுக்கேயாம். அது

பேதல், உயிரைக் கொன்றவனுக்கே பாவம். கொன்றதைத் தீவிரப்பவனுக்குப் பாவமில்லை.

உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என்ற ஐந்து கந்தமும் காரணாதிரியைத் தொடர்ச்சியாய்க் கொடுத்துத் தோன்றுவன. அவை பிறப்பிற்குக் காரணமாய் கட்டுக் களாம். அவற்றொன்றுன்பமுண்டாம். அவை ஒன்றாகக் கொட்டுவதிலிருந்துபேதல் வீட்டுவபமாம்.

காலம், வெகுளி முதலிய தீங்குணங்களை அடற்றி நல்லறங்களை யினிது முற்றிலும் அடற்றி, ஐமரொழியாத முடையனப் இன்பதுவப்பவனாகியை யொழித்துக் குற்றமற்ற நல்வாழ்க்கைக்குரிய எண்பனாபுகளையும் பாயிலாது, அவற்றிற்கு மாறுணவை பெல்லாம ஒழித்திடுகின்ற நூலாநிலையே உறுதியான சமூகம் யெனப்படும. எண்பனப்பாவன:- நற்காட்சி, நல்லாற்றம், நல்வாயமை, நற்பீர்ப்பை, நல்வாழ்க்கை, நவமுயற்சி, நற்கடைப்பிடி, நல்லுயிர்க்கோர் தீர்ப்புபாடு என்பன.

சௌத்திராந்திகன் மதமறுப்பு.

புத்தனை! உருவெடுத்து ஓரிடத்து வாழ்ந்ததின் கடைவுள் அளவில்லாததாகப் உலகமுமுதையம் எவ்வாறு அறிதல் கூடும்? ஒவ்வொன்றாக எல்லாவற்றையு முணர்ந்தவன் எவ்வாறு யாயின், அவ்வாறறிபுமிடத்து ஒவ்வொன்றின் தோற்றத்தை யும அழிவையும பிறவற்றோடுள்ள தொடர்பையுமறிய வேண்டும். அப்படி யறிதல் முழுதுமாய உலகத்தினை அறிந்த தாகாது. அது சுட்டறிவாஸிறிபுமுறையாமன்றிச் சுட்டி நந்த

அறிவால், நியமம், நிவாகாது. உனகுருநினுடைய அறிவு அளவிடத்தென்பையாயிவ, கணநதோறுந் தோன்றியழிபுமறிவு அத்தகையதானது. ஏனெனில் அழிபுமறிவு என்னும் நிலை பெருது ஒருகாலவெல்லையில் தோன்றுதலும் அழிதலுமுடையது.

நிவாதலைவன் உலகிலுள்ள சில பொருள்களை யறிந்து அறிந்தோடு பொறுப்பு பல பொருள்களையுமு அறிந்தவனென அறிவ முடினுடைய பல்வேறு பொருள்கள உலகம் காணப்படுவதாலும் அநைய பொருள்களும் எண்ணித்தெனவாதலாலும் சிலவற்றை வைத்துப் பலவற்றை யறிதல் யாங்ஙனம்? ஒரு பொருளை யறியு மிடத்தே அநனை யுற்று நோக்கிச் சிந்தித்துத் தெரிதல் வேண்டிய. ஆதலால் அறிவே பல பகுதிப்படும். அப்பல பகுதிகளையுஞ் சேர்த்து ஒன்றை அறிவதற்கு நீ சொல்லுங் கணபங்கவாதம் இடப்பாடு விளைக்கும. ஏனெனனால் ஒரு பகுதி தோவறுமுன் அதற்கு முந்திய பகுதி அழிந்துபோம். ஒரு பொருளை அறிந்த அறிவை மஃதப் பொருளை அறிந்த அறிவேண்டு சேர்த்துணர்த்தற்கு இடமில்லை.

வீட்டியல்பினை யறிந்து உன் கடவுள் தூஷினைக் கூறினானென்றால், அறிவு கெட்ட பின்னனன்றோ முத்தி கைகூடும. அது கெட்டு முத்தியுற்றவன், பின்னும் வந்து தோன்றி அறதால் இயற்றினானென்பது தேனும் நெய்யுங் தவறாகக் கூட்டியுணர்த்தவன், மீண்டவந்து, அங்கலவை நீடுவன் றுரைத்தானென்பதோடொக்கும. அற முதலியவற்றைக் கூறியபின் முத்தியுற்றானென்னில், முத்தியினியலபறியாதால் கூறினானவன். அத்தகையவன் முத்தி தூல் கூறுதல் அறிவொளவாததி னள வறியாதா னொருவன் இக்கரையி

உள்ளானை அக்கபைக்குச் செலுத்துவேனென்று ஆரம்ப பதிகல் போலாம்.

பிறவியிலகப்பட்ட உயிர்களைக் காக்குமொருவன், தான் பிறவியெடுத்தானெனப்பது, பல கலைமார்களை வலையிற் சிம் குண்டதைக் கண்ட ஒரு கலைமான், வலைபிலகப்பட்டவற்றை விடுவிகவேண்டித் தானும் வலைபிலேநடப்ப புதந்தெனநூற் போலும். அறத்தை ஆக்குதற்கே புததவ பிறந்தானென் னில், எல்லா உயிர்களும் அறத்தை ஆகவே பிறந்தார்க ளென்னலாம். அவைகள் உடலெடுப்பதற்கு விளை காணா மெனனில், அது நின் தலைவனுக்கும் உண்டென்பதாம். அவன் தன் விருப்பப்படி பிறந்தானென்னில், பிற உயிர்களும் அவவாறே பிறந்தன வென்னலாம். நின் கடவுள் தாயிலா வயிற்றிற் தங்கவில்லையெனில், பிறக்குமோடுதே தாயைக் கொண்டு வெளிவந்தவன் கூறும் அறம் நன்று நன்று.

(புத்தர், தாயின் விலாவின வழியாகப் பிறந்ததற் தாய் குழந்தை பெற்று ஏழு நாளாபினவுடன உயிர் நிகழ்கள னென்ப). புத்தன் பல பிறவிகள எடுத்தாழ்வாரை எவ்வையாயின, சிங்கம், புலி முதலிய கொடிய விலங்குகளாகப் பிறந்தானா? பிறந்தானாயின், பிறஉயிர்களைக் கொன் றுதாரென உயிர் பிழைத்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் பிற உயிரகட்டரு இடுககண் விளைததமை அறமாமா? அங்ஙனம் உயிர்க்கொலை யியற்றவில்லையாயின, அப்பிறவிகளிலே அவன் எதை அருந்தினான்? எல்லாருடைய தூயரத்திற்கும் அவன் கருணையுடையானென்னில், குற்றஞ் செய்து தண்டனைக் குரியார் தண்டனைப்படுங் காலத்திலே அவர்கட்கு இரங்கி அத்தண்டனையை விலக்குவானா? விலக்கின், அது அறமாமா?

ஒரு பொருளையாய்க்கத்திந்து அதற்குள்ளு சொல்லையுக்
தெரிந்து, அப்பொருளையுரைப்பதன முனரீது, முற்கணத்
தறிவு கெட்டுவிடுமாயின், தூல் எவ்வாறியற்ற முடியும்? முன்னறிவின்
தொடர்ச்சி பின்னறிவென்னின், முன்
சொன்ன சொல்லில் பின்னுமுரைக்கப்படவேண்டாம்.
முன்னறிவு கெட்டுப் பின் தென்றுமறிவு சிறந்த அறிவா
மென்னில், அதுவும ஒரு கணத்திற் கெட்டுடாழிதலால்,
முன்னிலும் அது சிறந்ததெவையதற்கேதுவெனின்? பிறந்த
சொவனதை யறிபாது பிதை தொவனதொன்றை தூல்
தெரிவிக்குமென்று கூறியவாரும். முதல், நதி, இறுதி
மூன்று முரண்படாது உன தூல்மைவது எவ்வாறு? முதலில்
உண்டான அறிவு நடுவிலொன்று கூறுமுன் அழிந்தும்.
இறுதிப் பகுதியை யியம்புமுன், நடுவிலுண்டாய அறிவு
அழியும். ஆகவே, மாறுபாடில்லாத தூல், உன தொன்மைப்
படி எவ்வாறு அமைதல் கூடும்?

உன்கடவுள் பலவற்றைக்கோச்செய்து முழுதுணர்ந்து பின்
பிடகதூல் செய்தான் என்றால், பிடகதூலியற்று முன ரெய
யப்பாட அறங்களை உன்கடவுள் பார்ப்பவற்றின்று செய்தாவ?
அவ்வறங்களை முன் ஒருவன் கூறினானென்றால், அவற்றைக்
கூறினோனுக்கு அவற்றைச் செபிரினோவ யாவன என்று
தேர்விப்பானது வரம்பிக்குத்தொடு மெனற்றிக. உன பார்வையிற்
நெறுப்படுங் கடவுள் யார்? புத்தன என்னில், அவனுடைய
ஆசிரியன் யார்? என்ற மேற்கறிப கேளாவி இதற்கு மொக்கு
மாகலின், உண்மைபயாய்க்கதூல் அறங்களையறிவித்தோன
பிறவாமுதல்வனென்பது முடியும். உன கருதூல், பூத
வூலா? வழிநூலா? சாபுநூலா? அது முதலுறவெனின்,
மேல் அக்கொன்றை மறுபடியாட்டாது. பிற இறவதை தூலுள்

எவ்வகைப்படி அது எவ்வித ஈடுபாட்டுக்கு நாளின் வாய்ப்பு
 நேர அகலத்தைக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே மூலக்கருவியை அது
 எவ்வகைப்படி மூலக்கருவியைப் போலும்.

புத்தரின்னைவன், முத்தியடைந்தபோதே கெட்டொழிபுகாரினைபது உவனு கொள்கையாயின, இவ்விடமுது புத்தரனுநியத்தையனெனது நீ சருதி வழிபடுவாயாரை இந் தவர்களு நாட நடவழத்தியவ செயதன், இறுதவாக்முது புத்தரியாவிறை யெனின, உயிரித்தத்பொருளெனவார், இந்ந உயிரைகருதுபசெய்யுங் கிரியைசகுப்பவன் கொதிக்கு மதவவவ ஒருவவ உவனென்னுங்குதுங் கொள்கையர்க்கு அது பொருநதுவதன்றி உனக்கு அக்கொள்கை பொருந் தாது. அனை பத வினாகுகற்கு நெய்யுந்திரிய மிரிவது போலும நி செய்யும வழிபாடுவற்றிக.

நீ, அனாதைகளுள், காட்சியையும் அனுமானத்தையுமே
நிரூபினை. நரஸிங் சொல்லப் பொருளில்லாத அனுமானத்
தாலுமியும் பாலகொண்டபால உரையினைக் கொணாடாயின்கேய
நிலைத்தையும்து, பாதகாவி லொத்தத்தையும பற்றிய விவரங்கள்
அனுபவாததாலுமியக் கூடியனவாக்: நடாதனவாயின, அமற்
றையப்பற்றித் திரிபிடங்க நுறுமுறைகள் உனக்கு எவ்வாறு
பிரமாணமாம்? உரையாளை வேண்டாத உனக்கு உன்சொய
நரலெ பிரமாணமவ நென்பது முடியும.

எப்பொழுதும் அறிததமென்றனை. நீ சொன்னது உன் ன பொருளை: இல்லாத பொருளை: உள்ளது மில்லது மாய பொருளை: கூறுக. உள்ளபொருள் துணியமாதது. இல்லாத பொருள் உண்டாகாதது, உள்ளது மில்லதுமான பொருள் இல் லாத தாதது. ஆதலால், நீ கூறுங் கருத்தினை விளக்குக. அறிதத மில்லாத பொருளைக் காட்டுக வென்று கேட்டபடி

யாயின், தோன்றுகின்ற பொருள் நின்று மறைதலால், அங்
அறித்தமா மென்றறித, தோன்றும்பொருள் மறைதல் பற்றி
அறித்த மெனப்பட்டாலும், அது அழிந்து நுனியாகாமை
யின், நீ கூறும் அறித்தபொருள் யாதும் இல்லை.

வெல்ல விதைத்த விதனுக்கெட்டு முளைபுண்டாதல்
பொல எப்பொருளுகெனப் பின் அங்வழிபே தென்று
மெனினில் அவ்வாறு ஒரு பொருளு ஆகுககெடு ந யுதல
அருதமததது நெனநைபாமவழிப புத்தி நெய்கை
யாதாது.

முனையானது இலையுமரமுமாய வளர்ந்ததின் வளர்ந்த
வாறே நிலலாது வளர்ச்சி ஞாந்திர கெட்டெழிவாறே
னென்னில், வளர்ந்ததில் தெய்வது கெடுவது காரியப்பட்ட
பகுதியே; காரண நிலையில், அது நுனிபமாவதில்லை பெற
றறிக.

உடலானது பூதகூட்டுறவாலாய உருவபென்னில்,
பூதங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முரணப்பட்ட குணமுடைமைபால்
அவைதாமே தமரிந்நடி உருகநாகமட்டா. ஆண பெண
சத்துக்களின் கலப்பால், உடல் உண்டாவதானால், மரத்தி
லுள்ள உளுவும் கல்லி மரத்த தோன்றுத தவறோயும், மரந
ஞாடம்புபோல உணர் வனவா? வினைதான் உடலாக வந்த
தென்றால், இருவினைகள் தாமேகூடி உருவாதல் நடுமா?
அன்னமே உடல ஆவதென்றால், வயதுகாலத்தில் அவ்
னத்தை உண்டாவிட, உடம்பு வராமல் தெய்வதருகென
வெண்ணை? அறிவுதருகே உடம்பாய உருப்படுகிறதென்றால்,
அருவாய்ள்ள அறிவு சடமாய உருவாதல் யாங்கனம்? உடம்பு
எனபது புதிதாய உளதாகுமென்னில், இல்லாத தொன்று

உளதரநாது. வித்தில் நின்று முன் இல்லாத மரம் வருவது போல, இல்லாதவினிவறு உள்நாது உண்டா மென்னில், மரம் வித்திலே துட்பமாய் அடங்கிநின்று வெளிப்படுத்தித் தோன்றுவதனறி வித்திலே இல்லாதது புதிதாக உண்டாகவில்லை. வித்திலில் மரம் காணப்படவில்லை யென்னில், நெல்லிவ் வித்திலில் நின்று நெல்லாடாவதனறித கமுது உண்டாவதில்லை போ. அகலரல் நெல்லிவ் காணவாடி அதுதன வித்திலுநிடங்கின்று நெல்லிவ் நெல்லம்.

மதியுங்குமபேரல் கந்தமைத்துங் கூடி உருவாக் தோவறுமென்ற கோளையும் செளத்திராங்கிடு மதத் தினதே. அதற்குமாறுதச சூனியத்தில் நின்று உருவாக் தோவறு மென்று நினைவதொபபடி பொருந்தும்.

உருவங்கொல்லாம பூதநான்கும் உடாசாய நான்கும் கூடிய கூட்டத்திலா பாயஞரவருவன வென்னில், அவை யெட்டும் நுன்தேறி நொவறு கூடமாட்டா.

நாற்பின்னகண், அனல், நீர், மண் வந்து புதங்குநாள், நிறம், சுவை, மணம் என்ற உபாதாயங்களுமொருங்குமாறில்லை. நெருப்பினோடு, கரந்து, நீர், மண் எனபனவும், சுவை, மணம், எனபனவுங் கூடமாட்டா. நீரினகண் நெருப்பு, நாற்று, மண் எனபனவும், மண் மூயில்லை. நெருத்தோடு, நீர், நீர், நாற்று எனபன தாமே கலப்புறுவதில்லை. பூதவணுகளைப்பற்றி நீரே பசுவதனறி, தனமாத்திரைகலிபலினை நீ அறிபாய். அனல், அவற்றைப்பற்றிப் பசு இடமில்லை.

மருத்தெண்ணையில் மருந்து கரைந்து துட்டாயங்க் கலத்திருப்பது போல, மேற்கூறிய எட்டும், மறைந்து துட்டமாய் கலந்திருக்கும்மென்னில், மருந்தினையும் எண்ணெய்புத்த

சேந்முண்டையிற் சோககு மருதனுவனபோல, நீசுறிய ஈர்யுளை
யுரு சோககு ஒரு முதலவன வேணும். எட்டுமே நாய் வால்
லாப பொருளையுருத நவன வெண்ணில், எல்லாப் பொருளுடைய
ஒரு தனமையனவாகவேண்டும். அவ்வாறிலுந், ஒன்றிலா
குணம், மற்றொன்றிய காணப்படவில்லை.

பூதந் நவையும, உபாநாய உருவையுந் தனித்தனி காட்ட
முடியுமா? உபாநாய மென்பது பூதந்நவன குணம். சூநா
மாவது குணியோடு பிரிபரினையிடுபாயது. அது குணியின
வேறியத தனித்து இருப்பதை யானது காணாமலில்லை.

உள்ள அறிவு கெட்டுப் பிழைய அறிவைத் தேடிநுழைக்கது
மெனக்கெழுய. அழிந்து போன அறிவு இலெபாருநாயபின்,
பிழைய ஒரு அறிவை அது எவ்வாறுண்டாக்குமா? ஒருகாலத்து
அறிவு அழிந்து போகவே, அவ்வாறிலுள்ளிருந்து பொருளுடைய
அதுகொண்டு செயத செய்கையும் பிழையதாய்வரும் அறிவில்
எவ்வாறு பொருதது? அழியாமலுந், பின்வாறிலை அண்டாந
கிய பின் அழியுமென்னில், முனவாறிலும் பின்வாறிலும் ஒரு
கணத்தில நிலைபெறு மென்பது முடியும். இஃதாறிலுந் ஒரு
கணத்தில் நிலை பெறாமாட்டா; நிலைபெறுவது ஓர் அறிவை யென
பது தெரியப்படும.

முன்னறிவு முடிவிலுங் கெடாமல், ஒருபகுதி கெட்டு
நாய, கெடாத பகுதியில் நின்று பின்னறிவு உண்டாமென
னில், கெடாத பகுதி பின்வாறிலாயப் பரிணமித்து நிலைந
லின் அறிவு நித்த அநிததுப் பொருளாமே யன்றி, அநிததுப்
பொருளாகாது. வயலில் உமமாக இடம் எருடும் வாய்க்கா
லும் கெட்டுபாயிலை அண்டாக்குவது போல, அழியா மறியு
பிழைய அறிவை உருப்பிக்கு மென்னில், எருடும் வாகக்காலும்

தமது காரிய வடிவை யிழப்பவாவே யவாழித் தமதுத் தந்தி
கெடப்பெறுவாதலின, அவை நீ கூறுமாறு அழிவனவல்ல.
ஆதலால் அவை அநிததமாகா, உணர்வு கெடனும் அதன்
கெடர்ச்சி கெடுதலில்லாதிருப்ப, அதனொடர்ச்சியால், பழிய
உணர்வு உதிசுரு மென்றால், அதனொடர்ச்சியே நிததமாகும்.

ஆதலிலே முன்னே ஓடும் நீர் சென்றெழுதியப் பின்னோ
வரும்நீர் தொடர்வல்லபால், முன்னுணர்வு கெடப் பின்னா
ணர்வு தோன்றுமென்றால், முன்னுணர்வு கெடப்பின்னா
அதனோடு சென்றெழுதிவதனறிப் பின்வரும் நீரினைப்பற்றாமை
போல், முன்னறிவற்றைய சிலம், பாவனை, முனி, சிற்ப
புணாசசி முதலியவெல்லாம் பின்னறிவிற் பெருந்தகா. முன்
னையும் பின்னையும் ஒவ்வொருவரும் செல்லுதற்கேதுவாய
தொடர்புபோல் அறிவு நிகழும் எனினில், அந்நிகழ அறிவு
நிததமாகவாறி அநிததமாகாது.

நீ கூறும் தொடர்ச்சியென்பது காரணமாயிற்றுப்போல்
காரியமாயிருப்பதோக் காரணகாரியமாயிருப்பதோக் சொல்லுக.
அது காரணமாயின, நிததப்பொருளே; அதுகாரியமென்ற
னும் நிததப்பொருளே; காரியப்பொருளெல்லாம், காரியப்
படாததிலையில், காரணமாய் நிப்பனவேயாகலால், காரண
காரியமென்னும், நித்தம் எனப்பற்றுகுக்கில்லை. முன்னறி
வையும் பின்னறியையுஞ்சேர்ப்பதே தொடர்ச்சியென்னில்,
தோறழக் கேடுடைய பிறப்பொருளுக்கு யாங்குறியது அந்நிகழ
மெச்சுக்குமாகலின, அதுவும் நித்தமென்பதே முடியும். அந்
தொடர்ச்சி நீ கூறும் அறிவாதலவேண்டும் அல்லது அறியா
படும் ஐங்கந்தங்களுள் ஒன்றாதல்வேண்டும். அது இரண்டி
னுஞ் சாராததொரு பொருளாயின, அது அறிவுநனை ஒழுங்

காசுச் சோகமமாட்டாது. அறிவுகாந்தியை முன் பின்னாகப் பின் முன்னாகத்தரிந்தொழியு மெவற்றிக.

ஒரு கணத்திலேயே அறிவுகொடுக்கும் தோஷமற்றதும் நிகழ்மெனவில், படைப்பும் அழிப்பும் ஒன்றொழியாமலேயே நம. பொருளாகவின மாறுதல்களே காலமாமெனில், அருள் காலம், நிகழ்காலம், கழிகாலமென்று வழங்குகேளுவெனவே பொருளாகவினவா, நிலை, கழிவு எனது முன் அமே முகமாக மென்பபடனவெனில், காலமென்பதை வைத்திருக்கா வே செயல் முன்னுபபேசப்படும காலமல்லையாயின, பெயல் ஒன்றே எப்பொருளுக்குமுரியதாகும். முச்செயலும் ஒரு கணத்தே நிகழ்மெனவில், ஒரு கணத்திலே காலமுரை அண்மை காட்டுதும். தாமரை வித்தூ தாறுவினை ஒரு அச்சி உரு நவகாலமே கணமாம். தாமரையித்தழிந் தேறுத்தா பட்ட உச்சி, ஆதனையுபபறுதல், உருவதல், கழிதல் எவா முச்செயலும் வெவவேறு உடைமையால், காலமுரைபா ஒருகணத்து ஈண்டில் காணக.

அறிவு அழியுமென்று சொபபுவதால், பின்னறிகொடு முன்னறிவு காரணமாகாது. அறிவு தொடர்ந்து நிகழ் காலத்தே, தொடர்ச்சி அதுமாயின அது அறியின் 'தோஷமா மறிவுக்கு தொடர்ந்துவந்த அறிவு காரணமாகாது. உணர்வு உணர்வதற்கு உடம்பே முதற்காரணமெனவில், உடம்பில் நின்று உணர்வு எப்போதும் உதிக்கவேண்டும். அங்குபா போது உடம்பிலுணர்வு எழுககாலம். அங்குமேபாது உடல் அறிவுஞ்செயலை செய்யமாட்டாது. உடல் அறிவுத் தொழிலை செயவதுவின் அறிவுண்டாமெனில், உடல் அறிவுத்தொழிலை செய்யாமாயின, உடலுள்ளபொருதல்லாம அத்தொழில் நிகழவேண்டுமெயொழிய, அத்தொழில் அவ

வாறு நீதழ்நடைமகேதுவெனை : அறிவுநதொழிலில் அறிவைத்தருமாயின், அறிவுக்குஞ் செயற்கும வேறுபாடி ல்லை போலும். செயலதாரை அறிவாம். அறிவு செயலுக்குக் காரணமென்பதில்லையாம்.

வினை அறிவைநதரும, அறிவு வினையைநதரும் மரபுநால் அறிவுக்கு வினைவென்று, செயலுக்கு வினைவென்பதில்லை. ஆதலால் ஒன்று மற்றொன்றிற்கு முத்தகாரணமாகாது. மேலும், அறிவும் செயலுமே அழிவனவென்று நீ கூறுவதால், ஒன்று மற்றொன்றை யுண்டாக்கவல்லதன்று. கெடுப்பானது விநதொழிநதது அவ்விதகை எரித்துவிடுதல்போல வினையிற்றொந அறிவு, அவ்வினையை யழித்ததுவிடுமென்றில், அறிவு நதொழிவுடனே வினையை யழிக்கும் அவ்வினை கெட்டுடாழியவே, அது பின்னறிலை யுண்டாககாது. கெடுப்பு நிறைவு யழிப்பு தேயன்றிப் புதிதான விதகையுண்டாக்காமைபோல் அறிவும் வினையை யழிப்பதேயன்றிப் புதுவினையை யுண்டாக்காட்டாதென்பது முடியும். ஆதலால் வினை அறிவைநதருமென்பதும், அறிவு வினையைநதருமென்பதும்படியாய் நினைகொள்ளை பொருந்தமை காண்க.

பேயும் நகரும் தேவரும் பிரமரும் தாய் தந்தையரினறி உடம்பெடுத்து வருவென்பாய். உடம்பென்பது காரியப் பொருளாயிருத்தலின், அதற்குக் காரணமிருக்கவேண்டும். அதற்கைய காரணம், ஆராய்விவா : பூதமு முபாதாயமுமாக நீ கூறும் எண்பொருளா : வினையா : உடம்பையுண்டாக்கிவைத்த வராய் : ஆராய்ந்துணர்க. ஆராயில் உலகிற்குக்காரணம், முதல் காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரணமென மூன்றுள வென்பது புலனும்.

உருவக்கந்த முதலிய ஐந்தாந்தங்கரிவா சுட்டடமே உயிரெனப்படுமன்றித் தனியே உயிரெனப்படுமென யென்றனை. உருவக்கந்த முதலியவற்றை அறிவது யாதெனில், விஞ்ஞானமென்றாய், விஞ்ஞானத்தை யறிந்தது யாதெனனில், விளக்கு பிறப்பொருளையுந் தன்னையுமுணர்த்துதலிப்பால் விஞ்ஞானம் பிறவற்றையுந் தன்னையு முணர்த்து மென்றனை. விளக்கற்கும பிற பொருள்களுக்கும் 'வேறாக அவற்றை யறியுங் கண்ணிருத்தலிப்'பால், விஞ்ஞானத்திற்கும பிறவற்றிற்கும 'வேறாக விஞ்ஞானத்தையுடையா னொருவனு'னெனவ'அறிக; அறிவும் அறிபவனும வேறென முன்னே தெரிககப்பட்டது.

உடம்பு, பொறி, மனமுதலியவற்றை நானெனவு கதறுவ. உடம்பு தூக்கத்திலொன்றையு மறியாது. பொறிக் கறிய ஒவ்வறிந்ததை மட்டுமொன்றறியாது. மனம், கணங்கோறுங் கெடுத்தலால், கால மூன்றையு மறியமாட்டாது. ஆதலால் ஒவ்வொன்றையும ஆராய் மறிவுடையதாய் உடல், பொறி, மனம், எவ்வு முன்பையுமறிந்து, அவை தானல்லெனவ அறிந்து மனத்தால் ஒவ்வொன்றை நனவொன்றையறியாற்காடு உடம்புச் செயலாற்றும் உயிராவேறுண்டென அறிக.

முன் ஒவ்வையறிந்த உரைநடையே, பின் அருளை யாவற்றிதேனா என்னுண்டாமா தலிவ, உணர்வுக்குவேறாக உயிரொன்றிலையெனில், முன்னே ஒவ்வையுமெனனென் எனப விடந்து வாய் அவ்வாறு சொல்லியதோ? வாய்க்கு வேறுபுள்ள ஒருவன் சொல்லியதோ? அது வாயையுடைய ஒருவன் சொல்லியதெனத் துணிதலிப்பால், மனத்தால் அறிவன வெல்லாமறிந்து நான அறிந்தேனென்றுது எதுவோ அதுவே உயிராகும. வாயால் ஒன்றை மொழிந்ததும, வாயத்தால் ஒன்

சைவசெய்ததும் அவையிறையென அறிக. அவையிறோ அறிவுக்கு ஆதாரமாயினது.

பொருளாகவானதாம் அறிவு, மனநதநாலுண்டாருவறிவு என இரண்டினும் ஒன்றுகெட்டு மறறென அறிவுக்கும் எவ்வுறவு, நனவினனா பொறுகளாலறிந்த ஒன்றும்கவறிப்புலப்படாது. மனவறிவு மாந்திரம் நிகழுகவறிவு கண்டதோனும் நனவில் விளங்காது. அது எவ்வாறெனில் பிறவிக் குருடன் புத்ததேயுள்ள வடிவங்களையும் நிறங்களையும் அறிந்திடாமை போலென்க. பொறியுணர்வு நிகழும் நனவும், மனவறிவு நிகழுகவனவும், ஒழிந்து தூக்கம் ஏற்பட்ட நிலைத்து இரண்டின் தொடர்பு மற்றுப்போதலின, அவை மீண்டு தோன்றுதற்கு இயைபில்லையாம். ஆனால், நம்முள் அனுபவத்திலே உணர்வு மீண்டு முடிக்கக்காண்டலின, நனவினைபுங்கவனவினைபுமுண்டு முணர்விற்கு ஆதாரமாய் உயிர் உண்டெனவறிக.

ஒரு பொழுதிலே, ஒரு பொறிபிடைத்திலே ஒருவனார் நிகழ்மெனவனை. செவிப்பொறி யெனபது இரண்டுசெவியிலாகணனு முணமையால், இரண்டுசெவிபுஞ் சோந்தே ஒவ்வொன்றையக கேட்டல் இயலுமெனபது முடியும். ஒருபெய்யாகிலேயே ஒசையையகேட்டல் இயலவதோனாகவனை அக்கருததுந் தவறாதல்காண்க.

ஒரு காலத்திலேயே ஒருவனை இருகண்களுள் ஒவ்வொரு கண்ணும் பார்த்தும், இருகாதினுள் ஒவ்வொருகாதாளுள் பிறச்சொல்லையகேட்டும், மனம் செய்தியை யறிவினறது. மனங்கூடாமல், ஐம்பொறிகள் தாமே ஒருங்கு கூட்டி ஒன்றை அறிவதிலலை. ஐம்பொறிகளுள் ஒன்று அறியக் கூடியதை மறறென்று அறிபாது. கணபார்க்கும், காதுகேட்கும், பார்த

தலையுங் கேட்டலையும் உடனிகழ்த்துவதற்கு மனம் அவரு
 றோடு கூடவேண்டும். மனநதானும், ஐம்பொறிகளுள், ஸ்வ
 வொன்றோடு கலந்தது, அது அறியக்கூடியதை யறியும். மனந
 திற்குப் பாரததல், கேட்டல், முதலிய பலவகையறிவும்
 இயலும். அம்மனந்தானும் ஒரு பொறியோடு கூடி ஒன்றை
 யறியும்போது, பிறிதொருபொறியோடு கூடிப் பிறிதொன்றை
 யறியாது. அம்மனத்தைக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் அறி
 வது உயிர் என்றறிக. மனமும் ஐம்பொறிகளும், கணநதோறும்
 அழிந்து தோன்றுவனவாயின், அவை அகந்தே நிலவுமே
 பொழிய, அவை தங்குமுருவமும், வயதுக்கேற்ற மாறுதல்
 கூறும் ஏற்படக்காரணமில்லை.

தூங்குகிற ஒருவனை எழுப்பின், அதனையறிந்தேழுந்தது
 வந்தத்கேதுவாய உணர்வு எவ்விடத்தானுள்ளது? அது நெரு
 சில உள்ளத்தின்கண், பொறியின்கண் நிகழுஞ்செயலையறிந்து
 எழுவதற்கு நெருசத்தில் மனம் இருக்கவேண்டும். மனம்
 அழிந்ததுபோயின், அது எப்படி உண்டாகும்? திரிபைப்பற்றி
 நின்ற ஒளி, திரிமாய்ந்தவுடன மாய்வதவறித தகழியைப்
 பற்றி நிற்பதில்லை. தூயின்கண் பொறிகளிற் பற்றிய அறிவு
 அடங்கி யழிந்திடுன், பின் அது நிற்குநிலை யாதெனக்கூறுக.

விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், தொழிலியற்
 புதல், முதலியன அறிவின்கில்லை. அவற்றையுடையது உயி
 ரென அறிக. ஒருகாலத்திலே ஒருபழத்தைத்தகின்றவன்
 அதன்சுவையை மீட்டும் அத்தகைய பழத்தைக்கண்டபோது
 நினைத்தல் தெளிவு. வெறுப்பு முதலிய குணங்களும் அத்தன்
 மையனவே. இவற்றை முன்பின் உணரும் ஒருபொருள் உயி
 ரெனத் துணிக.

எல்லாப்பொருள்களுக்கும் போக்குவது செயலாகித் து
வழியாய் இடங்கொடுத்தது அவற்றை நீங்காது இருந்தற்கும
ஒளிக்கும் இடமாய், அவையாகாதிருப்பது வாய். அந்நவ
குணம் லைசை. அதுபிற புத்தங்கள் நான்குந் தோவாறி யொடுங்
குதற்கு ஆதாரமாயுள்ளது. காலமெவையது, பொழுது, நாள்,
திங்கள் முதலிய பலவடிவையுடைய, முவையத்தாய் உணர்வ
நினைசெய்வதற்குத் துணையாயுள்ளது. திகழ்கென்பது,
கிழங்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு முதலிய பிரிவுகளுடைய
மாற்றமில்லாதிருந்து செயற்குரிய பயனைப் பெறுதற்குந்
துணையுரியும்.

உலகமெல்லாம் காரியப்பொருளாய் நிகழ்ந்தலானே, மு -
முதலிய கலனகளை வளைதற்குக் குயவன் வேண்டிமாய்போல
உலகினைக் காரியப்படுத்தும் ஒருவினைமுதல் வேண்டிடும்.
சிற்றந்த அறம், பொருள், இன்பம், வீடுவாழ்வாய்வு, நி
உயிர்கட்கு நல்லதும் நற்செயலுமளிப்பது தூல. அந்
தூலினைக் கூர்ந்த அறிவுடைய பெரியோர் பரம்பரையாக லுதி
வருதலால், குற்றமற்ற முறையில் அவற்றைச் சொல்லிய போதி
வுடையோன் ஒருவன் இருந்தல்கேண்டிடும். தூலிற் கூட வே
பிட்டவாறு நடப்பதையறிந்து பயனளிக்குந் சான்றவான்
ஒருவன்வேண்டிடும். உலக முதல்வனுமாய் மெய்யறிவு நல்கிய
வனுமாய், எவ்வுயிரின செயல்களுந்தக்கவாறு பயனளிப்பவனா
யும் உவ்வானே சிவனை அறிக.

மாதங்களை உயிருள்ளனவல்ல வேண்டினை. அவை வாதிக
லானும் வாதிகலானும் உயிருள்ளனவே. உணவுபெற்றால்,
உயிருள்ளன வளாதலும், உணவுபெற்றாலில் வாதிகலானுந்
செய்யும். பட்டமரம் உயிரற்றதாகலின், அதற்கு நீர் விட்
டாலுந் தளிர்த்து வளராதது.

மரத்திற்குப்பொறிகள் இல்லையெனில், உயிரையுள்
எடக்கிய கருப்பை, முட்டை, முதலியவற்றிற்கு அவை
வெளிப்படாமைபோல, மரத்திற்குமாடுமொ அறிக. முகூச்
சிக்கண அவை வெளிப்படும். மரங்கட்குப் பூத்தலுமே காய்ந்
தலும வளர்தலு முளவாகலின, அச்செயற்குரிய பொறிகள்
உள்ளவையென்கொள்க.

ஒருமரத்தின கொம்பைப்பிடுங்கிப் பிறிதேதாரிடத்திற்
நட்டபோது, அதுவும பிறிதொரு மரமாய்க்கிளைத்தலின்,
ஒருபிர பலவுபிரபரிற்றேறவென்னில், விடது, வேர், கொம்பு,
கொடி, சிழங்கு என்பவற்றைக் கருப்பமாகக்கொண்டு உயிர்கள்
பிறங்கும். கருப்பைபிற் பிறப்பதுபோல, முட்டையிலும
விபிப்பையிலும் உயிர்கள்பிறக்கக் காண்கின்றோமல்லவா? மர
முதலியன நடவாவென்னில், மக்களுட காலைல்லாதவர்கள்
நடக்கின்றார்களா? அதுபோலப்படைப்புப பலவிதமென்றிச.

செத்ததைத்தனமுற் குற்றமில்லை பெறுகின்றீ புலால்
புசித்தற்பொருட்டு ஒருவன் ஒருவிரைக்கொன்றால், உவனாலே
அவனுக்குப் பாவமுண்டாதலின், நீ பாவகாரணனாகிற பாவந்
செய்திலையோ? பாவஞ்செய்ததல தவமாமோ? நீ உன் கட
வுட்குப் புலாவிடுவையாயின, அது உன் குற்றமாகாதோ?
மேலும், உன் உடலையே அசுத்தமானதென்று வெறுக்கின்ற
நீ பிறிதேதாருடலின் "அசுத்தத்தை யுணராது எங்ஙனம்
புலால் புசிக்கின்றாய்?

இப்போதுள்ள உடம்பானது குடையைப்போலு
மெனின், பிறிதேதாருடம்பு அதன்சாயைபோலும். அவ்வாறே
பிறிதேதாருடம்பைக் கண்ணாடிற்றோன் றும் வடிவத்திற்கு
பொட்பிடுதலாகும். அசுத்தையை உடம்பை அறிவுபற்றுகலே

பிறப்புக் கொள்ளுநலாகுமென்னில், குடையும் கண்ணாடிபிற
காட்டிய உருவமு மிலையாயின், அவற்றின் நிழல் இல்லாத
வாறுபோலக் கத்தங்களைந்தும் கெட்டுடாழிந்த விடத்தே,
அவற்றின் நிழலுமில்லைபாகவே, பிறிதேதாருடம்புமில்லையாம்.
கத்தங்களைந்துங் கெடுமிடத்தே அறிவுங் கெடுதலின், முடி
திரையபடையும் அறிவு வேறுபாதுளனா

கனவினகண, உள்ளவுணர்வு, பொறி புணர்வானுள்
போல, வினைக்கிடாக எழுமறிவு முத்தியடைபுமெல்லில்,
செயலெல்லாத உறுப்புகளுடைய உடம்பு, முட்டை, சூநட்
டுபபிறவி பென்னுமிவற்றை உயிர் நீத்தவிடத்தே, எத்தகைய
அறிவு கதியடைய வுளது? மேலும், வினைபற்றியெழு
முணர்வு, பிறப்பிற்கேதுவாய உடலபற்றி நிற்பதன்றி முடி
திகேதுவாதலெலை.

கத்தங்களைந்தும் தொடர்ந்து செல்வின். அனை
தொடாக்கிகெட்டுத் தொழிலுதல, கட்டுக்கேதுவாய வாய
சென்றும், அவைமுற்றுமழிந்தொழிதல் முத்தியிடமெல்ல
றுங்குறினாய். முற்றுமழிந்தவிடத்து அறிவுமழியலோ, முத்தி
யடைவது எது? கத்தங்கள் ஐந்தினுந்தோன் றுமறிவு முத்தி
யெய்துமென்னில், அவ்வறிவு நிலைத்தபோது, கத்தங்களுள்
உள்ளன. அவை கெடாவாகவே, முத்தி என்னுமில்லையென்
பதேமுடியும். ஆதலால் நிராகொள்கை தவறு.

கடவுள் ஒருவனே உயிரினைப் பிறவிக் கடலில் நின்றெ
டுத்து முத்தி சேர்ப்பனென அறிக.

யோகாசாரன் மதம்.

அறிவே உள்ளபொருள். அதுவே காணும் பொருள்
களாய்த் தோன்றுவது. அறிவு பொறிகளினுணர்ச்சியாற்

நிரண்டெழுவது. அது வாடிவில்லாதது. (அருவமானது.)
ஆதலால் வடிவொடு தேதான்மம புறவுலகம கனவு போல்வது.
அறிவே நிலையாக வுள்ளது.

யோகாசாரன் மதமறுதலை

பேராதம, வாசனைரியன இரண்டு உள்ளது என்கிவறாய்.
வாசனை ரெனபது, விருப்பத்தோடு ஒருபொருளிலே அறிவு
பற்றி, அப்பற்றுக்காரணமாக எழுங்கருத்தாமாதலின், புறப்
பொருளின்றி வாசனையில்லை. கனவெனப்பது, 'நனவிற்கண்ட
பொருளிற்பூற்றிய கருத்தால் நிகழ்வதாகலின், நனவைக
கனவென்றால் அந்நனவிற்கு வேறாக நனவு ஒன்று உண்டென்
பது முடியும். முடியவே, அறிவிற்கு வேறாகப் புறவுலக
முண்டெனப்பது தெளிவு.

அறிவே காணப்படும் பொருள் எனின், நானென்பது
உடம்பெவனவேண்டும். உடம்பின் வேறாய் அறிவு இவ்வுற
வின், உடம்பே உள் பொருள். அறிவென்பதில்லை ரென்ன
லாம். உருவப் பொருளின வேறாய் அறிவு அருவமாபுள்ள
தென்பது நின்றகாலகை. அறிவுள் உருத்தோனதுதற்குக்
காரணம், அறிவு தான்பற்றிய பொருள் உருவமுடையதாயின
தானும் அவவுருவின மயமாய் நிற்பதே. அது பளிங்கானது
தனனைச்சார்ந்த வருவின றனமையை அடைவது போலாம்.
உணமையை ஆராயுமிடத்து அறிவும அறியப்படுபொருளும்
வேறென வுணர்க.

மாத்தியமிகள் மதம்.

பொருளாகத்தோன்றுவது அதன அங்கங்களே.
பொருளைப் பிரித்துப்பிரித்துப் பார்த்தால், அதன்உறுப்புக்கள
தனிதர, அவற்றையெல்லா முடையதொன்றைக் காணு
மாறில்லை. ஆதலால் உறுப்புக்கொழிந்தவிடத்துப் பொரு

ளென்பது அவற்றின் வேறுகயாதமில்லை. ஆகலாற்
பொருள்களா எனபன தொற்றங்களை யவற்றி உளவன வல்ல.
பொருள்களை யறிவது அறிவெனில், பொருள்வளில்லாத
போது அறிவென்பது மில்லையென்பதே முடியும். ஆகலால்,
உணமையில் எல்லாஞ் சூனியமே.

மாத்தியமிகள் மதமறுப்பு.

நாளினாலாயது லேலு, மண்ணினாலாயது லேலு. ஆடை,
குடம், எனற இண்டினுள், ஆடையிலே குடத்தொடையா
மில்லை. குடத்திலே ஆடைபின்வயவாமில்லை. தொன் மனவா
அவயவங்கனெனின், அவயவங்கள்மல்லே ந தொகுதிநய ந
காணப்படுமிடத்து, ஒரு தொகுதியினவயவங்கள், பிரிதொரு
தொகுதியிற் காணப்படாமைக் கெதுவாந அவயத் தொகுதி
களைத் தொகுத்தொருமைப்படுத்திந்முடி அவயவிகளா உள்
வன வென்றறிக.

அவயவமும் அவயவியுங் கூடியதே பொருள். பொரு
ளுண்மை கூறவே, பொருளையறியும் அறிவுணவையும பெறுந்
படும். புறப்பொருள்களும் அவற்றையறிதற்குத் காரணியாய
பொறிகளும், அவற்றையறியும மனமும ஹந்தம் நுபரிணாம,
உயிராகிய பொருள் அவற்றைக் கூடாவிடத்து, அறிவு நிறந்
வதில்லை. உயிர் உளவோது அறிவு நிகழும். ஆகலால், அறி
வும அதனையுடைய பொருளாய உயிரும உணர்வ அறிந்.

வைபாடிசன் மதம்.

மஞ்சளுஞ்சுண்ணாம்புங் கூடியதாலை, சிவப்பநிறம் உண்
டாவது போல, புறப்பொருளும் அறிவுங் கூடிய உலகமாம்.
இதனையறிதலே ஞானம். இஞ்ஞானம் வீடுபயக்கும. இக்
கொளையுடையோரே தேவர் எனபாபடார் லோலாம்.

மஞ்சுஞஞகண்ணமபும போல இமைபநதொன்றதற்குப் புறப்பொருளும அறிவும ஒரீனத்தன வல்ல, பொருவ புறத்தேயுபவா அ. அறிவு அருகதேயுபவா அ. அறிவு அருவம. அறிவப்படுவது உருவமுடைத்து. ஆதலால் இவைதமமுட் கூடாவெனத்தெரியின், வையாபுகா தொன்றை நிலையாது. இதுநாலும், சொந்தசொந்தகை, போகாராரன, மாததிய பின்ன, வையாபுகா எவது வல்லகைப புத்தமதகந் தொன்றை கரும ஓதாபிபபுறு மறுகப்பபட்டன. இனி, அருகாமபுக தாருநா நிகண்ட வாதி, ஆசுவகனென்ற இரு தொன்றை யினருநார். அவர்கள் மதங்கை ஆராயப்படுகின்றன.

நிகண்டவாதி மதம்

கண்டம=உடை. நிகண்டம=உடையின்மை. அரோக மாக்கைப்போனரி, ஆடைபை பொழிதது முழுகாது மரசு டைகது இல்லா வாழ்க்கையை விட்டு, மறை முறை போனது, வயிற்றை நைநி, பாயுடுதது மயிற் பிளியினக கையிற் பிடித்துக் கொல்லா விரதம் பூண்ட நிகண்டவாதி மதம் வருமாறு: —

கோபுற கடைபிலாளுநார், கடைபிலாக்காட்சி, கடை யிலாவிசம், கடைபிலாவினாம, பெயரினமை, குடிவழியின் மை, வயிதின்மை, அழியாத தன்மையாகிய எண்குணங்களை யும், மதிக்குத தன்மை இயற்கையானிதன்போலத் தனக்கு இயற்கையாகப் பெறுவனாய், அறிவு மறைப்பு முகஸிப திக குணபெட்டு மிலகுப விண்ணவர் போற்றும் பெருமை யுடையவனாய் அருகதேவனே இறைவன்.

அவன், பொருகாரிலை, பொருள்களையுணருங் கட்டுப்பாடு பொழிந்து, முக்காலத்திலும் நிதழவனவற்றை, ஓருகணத் திலே யறியும் பொருந்தவக் கடைபின். தன்னை வழிபட்டவாக்

சூம், தன் றெனாடு மரது பட்டவார்க்கும் ஓந் தன்மைபையுடைய தலைவன்.

பசி, தாகம், பயம், செற்றம், ஆசை மலக்கம், கவலை, பழி, கோய், சாவு, வியர்வை, துன்பம், செருக்கு, பிழிப்பு, பிழாப்பு, உறக்கம், எனபவற்றை விடநி, என்னாநா வடிவானாய் பொன் னெளியில் வாட்டத்திருந்த அருகை, சித்தப்பரிவெட்டி கேட்ட கேள்விக்கு ஒரு மொழியால் விடை யளித்தான். அங் கொரு பொய்மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, சித்த பரிமேட்டி, சாண முதலியவை பொருந்திய போது முதலுலை, உலகவர் மயங்காத வகை இயற்றினான்.

அதன்படி, காலம், உயிர், அறம், மறம், அறப்பயன், முறப்பயன், வான், புற்கலம், காந்தி, வீதி, எவற்றை பத்தார என்னு முவானன்; அவை படைக்கப் பட்டன.

காலமானது, இயிப்பு, நிகழ்வு, எதிர்ப்பு என முனையப் பட்டு, ஒரு கணப்பொழுதிலே முக்காலம் செயலு முற்றி வர நித்ததற்கேதுவாயது. அக்கால மொல்லையுட்பட்டி வாழ முடியாத எந்தத உடம்பு முழுநிலை நிறைந்த உடம்பு தீற்றிய அவததைகளே யுடையதாய், அவ்வவததைக் கேற்ற அறிவு பெற்று விவங்குத்தன்மையன். அறக்காலெடுத்த உடம்பு, புதவுடம்பிற்கு அழிவுசெய்து, பிழாபயங்குக் கூண்புரியும். மறக்காலெடுத்த உடம்பு, புதவுடம்பை நிலைபெறுத்திப பிறப்பிற் கேதுவாகும்.

அறப்பயன், முன்னதைத்த நம் உன்மையாம். மறப்பயன் பின்னதைத்த நம் தீமையாம். எல்லாம் பொருட்கு மிகக் கொடுத்தாற்போது, வான், வளியுடைய அணுக்கம் பல்லிசுண்டு, இருப்பு, கல், மரம் முதலிய உருவங்களைக் கொள்வது. அவை புற்கலமாகும். அதுவதைத் தொழில்நிலை கூட்டாவது.

காமம், வெகுளி, மயக்கம், உலோபம், செருக்கு, பொறுமை என்பனவே, கட்டிற் கேளுவாவன. வினைப்பயனுக்கீன்று வினை அறிவே ஒழியப் பெறுதல், வீடாகும்.

அறுபத்தைபுளு நெறறுத தவநெறி நித்பதால் இந் வினைப்பயன் மாட்டு உவர்ப்பெய்தி வீடு எயதுதல் கூடும. உயிரகன், தேவததி, மனிதததி, நரதததி, விலங்குததியென்ற நரதததியிற் பிறததுமறும. இவற்றின வேறுபினவே புறதல் மெனப்பன். அறன் உயிரில்லாதன். உயிர்பெரல்வன். பதவை கா விலங்கினுடங்கும இது சமணர் நோக்கை.

நிகண்டவாதி மதமறுதலை

நீ உன் கடவுளுக்குக்கூறுஞ் சிறந்த எண்குணங்கள் இடையே வந்தன. ஏனெனில், தீர்க்குணங்களை நிகற்பே, அவன் நற்குணங்களுடையனான. அவ்வனஞ்செய்தல் உயிரி னியல்பே, கடவுளியலப்பன்று. அவன் முதலில் தீர்க்குணங் ளுடையன யிருந்தாரெனப்பது பெறப்படுதலின், அவனை நல்லறத்தில் மனனுவித்தவன் ஒருததன் வேண்டிட. அவன் பாரி அவ்வனமனனுவித்தவனை கடவுளெவ்வன் சாலுமா? மனனினைக் கடவுளெவ்வன் தக்கதேதா கூறுத

உன் கடவுள் நருவினின் உதவியின்றியே எல்லாவற்றை யும் அறிப வல்லனாயின், அவன் உடலெடுத்தன் நென்பது எதனால்? உடல் எடுத்தால், கட்டுப்பாட்டு, மன முதலிய நருவி யின் உதவிகொண்டதான் பொருள்களையறிதல் கூடும. முத் காலத்தையும் ஒரு கணத்திலுறிப்படி முடியாது. நருவிதர் நீங் கிய போது, பொருளொன்றையுமறிதல் கூடாது. (ஆதலிற் கடவுளுக்குப் பிறவிமில்லை பென்றறி.)

விருப்பு வெறுப்பெய்தி அவற்றை நீக்கினவர் கட்டுதல் லாப் அநுகராமனைச் செய்தல் இயலாது. என்னை? அவனை

உடம்பிடுத்தனனா, தலானும், உடம்பிடுத்தபொது அலவன்
கூடற்றவனா தலானு மெனக. அரசர் போல உயிர்க்கு நன்னை
செய்தற் பொருடிக, உனகடவுள் உடம்பிடுத்தாநென்னில்,
அன்னோ பொலவே உலகிலே கிடுசெலுத்த மன்னா
யிர்ப்பு பொலனையில் வட்டத்திற் பிடியிடுபவனைத்
பனகவையும நாயனையும ஸ்ரீ பரம சிவகந்தம், கிடு
செலுத்தான எவ்வாய்

[illegible]

உடம்பின் உயிர், தீர்ப்பால் நிறைந்து நின்றுதலாயின்
உடம்பு தேவபுத்திரன் உயிராந்தையென்று அறிவு முணர்வாய்
பெயர். மூலம் உடைந்தால் அகிலுமாய் தீர் சித்தி பெறும்
பெயர் உடம்பு இறந்தால் உயிர்ப் சித்திய தீர் பெயர்
பெயர் து முயற்சியும்.

புணர்வியத்தாலே அறவுடம்பினை உயிரெடுத்துக் கொண்டுமேற்செல்லும், பாவத்தாலே மறவுடம்பெடுத்துக் கொண்டு நிற்கசெல்லுபவரானீன. தூல வுடம்பு அவ்விந வுடம்பாக மாறாமா? துறநாலத்தில் அது இரண்டை மாற்றா

மலைத் தள வர்ப்படி மயிர்க்குட்ப்படி, வண்டி னுற்போலவடி
படி, குளவியானுற்போலவடி, அதுமாத்மமலையுமெனில்,
அமமாற்றுகளா ஒரேகாலத்தில் ஏற்படுவனவல்லவே.

புண்ணியபாவங்களை செயலேதா விண்ணிற்கும நமயத்
திருகுந தாமேசெவ்வது எங்ஙனம்? அவர்களைச் செலுத்தவா
சிலிலையெவது நீ கூறுகின்றாயே. விளைபுத்தெவ்வது அம
குறித்த இலகுவைப்பொருநுதாமதுபோல அவைகளை செலு
டையுமென வின், அம்பைக்குறிப்பதற்கு எய்கவருவா
அந்நேசசெலுத்த வேண்டாமாறுதபால், உரிர்களை விளை
பயவகவிற் செலுத்துதற்கு ஸ்ரமுதலவன வேண்டு
மெனவதற்கு.

வண்ணமெய்யானது புற்கலங்கைப் பொருத்துமென வில்,
புற்கலங்கைபுடையது அசுத்தியினழிவும், அது உண்டாய்
போது அந்நாணாபட்டி ஏற்படவேண்டாம். உரிநிலைமையு
அந்நலைய சடத்தெய்வவாழி நுப்பதற்கு தெரியவில்லை.
நிகண்டவாழியாய நீதான அத்தலைய சத்தியைப்பற்றிப் போ
அண்ணாதவ நுகுகின்றாய்; பிற்பாரும இவ்வாறு அறிவுறில்.
அறிவு, வைத்தெதழில், விரைவு, வணிகம், கற்பால், சிற்பால்
எனவாய் அதுவகைத்தெதழில் நிகழுவே தவமுதலாய் எனில்,
மண்டமாற்றிலை, இந்நகர சரகைக்கொடுத்து மேலுதரகருக்
கொள வாரிசுத்து, வியாபாரத்திற்கும ஊதியத்திற்கும இட
மில்லை. ஊழ்வினையால் தவம் வருமெனின், அதுதென்பில்
நீகரும ஊழ்வினையால் வருமெனக் கூறுவேண்டாம். அங்ஙன
மாயின், அதுற்றலாய் அந்நீகரு முயற்சிவேண்டியதில்லை
தவமுயற்சி யில்லாதவிடத்து, ஊழ்வினையுமில்லை.

உடல் வருத்துவதே தவமென்னில், கோரினால் வருந்து
கொள்கல் பொருளெனவியில் வட்டஞ் சேர்வென்று கூறுவாய்;

முத்தியின்பமடைபகருதி உடலை வந்ததுதல் கலமெனின்
அந்நைககருதி உனமுககை அநிநது கொன்றது.

முனவினைபயனை முற்றிலும் துறந்த பின்வந்ததால்
பொன்னெயில் வட்டமடைதல் கூடுமெனின், அந்நை அந்நிதி
தல் முடியாது. வினைபயனை முற்றிலும் பிசுத்துத் தலைத்த
பிசு, பொறிகள் புலனகையறிய மாட்டா. தவஞ்செய்யா
முடியாது. அது கடலோ வற்றியிரி, அங்குள்ள நீரை
தினனலாமென்று ஒருநாளை நினைந்ததுபோலாம். நீ பிறவி
கடலில் நின்று ஒரு கடலுந் தவியின்றிப் பொன்னெயில் வட்ட
தத்திடுகையெனெனதல், கிணற்றினுட் செக்கவாசு
தானே கரை யேறுவற்றற்போலும். ஒருவன் எடுக்கலை,
குடம் கரைசேவதொப்ப, சிவன எடுக்கலை, பிறவிநடல்
நின்று உயிர் கரையேறுமென்றறி.

ஆசுவகன்மதம்.

சமணருள், ஆசுவகன் என்பான், என்னுமிருகுப்போல,
எவ்வுயிரகுகும இரங்குவனென்று சொல்லித் தன்னுயிர் வந்த
துமாபு தவதலைமயிரைப்பற்றித் தூய பிராணிகளுள் அவ்வாறு
வருந்தவை அறங்க ளியமாவான்.

எல்லையில்லா அறிவுடையன அநுபாயன், ஆதியில்
இயற்றிய தூதராகிய அணுங்கள் ஐந்துவகைப்படுவர். நிலம்
நீர், தீ, காற்று, உயிரெனப்பன அவை. நிலமவன்னபுடையது,
நீர் தண்ணைமையது, நெருப்புச்சூடுடையது, காற்று இயங்கு
தனமையது, உயிர் அறிவுடையது. நிலமும் நீரும் கீழே
பரவும். நெருப்பும் காற்றும், மேல்கோகச்செல்லும். உயிரா
வது உடம்பினைச்சேர்ந்திருக்கும். அது நீங்கப் பெற்றால்,
பிற நாலவகையணுககொளும் உயிர்சேரும். அவற்றைச்

சாரந்து, சார்ந்த தன்மையதாய் நிற்கும். உயிரொழிந்த பிற வனுக்கள், அறிவுடையனவல்ல. ஒரு அனுக்கெட்டு மறப் றொரு அணுவாகவுமாறாது. ஒன்று மற் றொன்றிலே புகுதலு மிலலை. ஆனாலும் அவை உடம்பிலே பொருந்தவொழும். இவை தம்முட் கூடுவனவன்றி இவற்றோடு புகுநாகவந்து கூடுவதாய்வுமில்லை. பழமைபான இவற்றின கூட்டம் ஒழி வதாயில்லை. இவை ஒருங்கு கூடுவதன்றி ஒவ்வொன்றாய்க் கூடு வதில்லை. இவற்றின சேய்க்கி ஒருகாலத்து மாறுவதில்லை.

அணுகளை விரித்தல், நீட்டல், குறுக்கல், குளித்தல் அழகுதல், உண்டு தின்றொழித்தல், மீட்டுமுதலாகியுதல், உடைத்திடல் ஆகிய ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாது. அவை உடம்பிற்குப் புறத்தூம் உவஞ்நம் நிலநவன; எவஞ்நம்பனி, பணநம், இன்னும் என்னும் ஒருதன்மையவையுள்ளன.

உயிரொகினை அணுவானது, கட்டபுலனாகாது. வினைபிறப் பிடுந்து விருமும்பல உருவங்களெய்தி நிற்குந். அநனைப் பொன்னெயில வட்டத்துவாவி தேவையெறிவர். அது பிறநான்கணுகளாலாய் பொருள்களி லெல்லாம் பொருந்தும்.

உயிரணு வெழித்தொழிந்த நான்கு அணுகளும லுருங்கு கலந்தி ருபபதேவனறி முமமுனாருகமு, ரிரண்டாக அம் கூடுவதில்லை. நிலம், நான்கு குணமுடையது. நீர், மூன்று குணமுடையது. அழல் இரண்டு குணமுடையது, காற்று லுருகுணமுடையது. இவற்றின் நான்கு குணங்களுந் கூடு நிற்கும். அவை நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு என்பன. வெண்மைபும், பொன்மைபும், செம்மைபும், நீலமும், பச்சைபும், மிக்க வெண்ணையாய் ஆறு நிறங்களுள், மிக்க வெண்மை

யென்பது பொவனெயில் வட்டத்தின் நிழலாம். ஒழிந்த
நிழல்கள், நாவகணுக்கவாலாய உருவங்களைப்பற்றி நிபந்தனை
உயிரணு அவற்றைத் தொடுதல், ஒட்டுதல், கலத்தலென்ப
வற்றாலறியும்.

செல்வம், வறுமை, இன்பம், துன்பம், உடலநிலைப்பெறு,
மரணம், பிறநாட்டிற்கேழுதல், மூப்பு என்னு மென்ப
கருவில் அமைந்து கிடப்பன. முன்கணிக்ணியி ல்காப்பா நி,
அதன்முறைப்படி இவ்வுலகம் நடைபெறுமா.

புண்ணிய பாவமென்னு மிரண்டோடு ஐயவையணுந்
களுங்கூட்டவே, பொருள்கள் எழு ஆதலையறிந்து அறிவுடை
யோர் வீடடைவா.

ஆர்வகன் மத மறுதலை

வீடானது மீண்டு வராவழியாடுவனின், வீடுமீட்டின
வன் மண்ணுலகத்தார்ப்பு நாளினை எவ்வாறுபிப்பான்? நூல்
நாளினை உணர்வாகாது. நிலவணு நீரணுவெனான சித்
தேவகிய இயலாட்டையவாகலான், ஓர்வாறு இவ்வாறு
பொவனெயில் வட்டத்திலே அணுவைந்தும ஓருங்குமோ
மாட்டா. ஆதலால், அருகனுக்கு உபாபெரித்தல் இயலாது.
எல்லா அணுககையு மொருங்குதிசுடையறிய இயலாமைமீன்
எனக. அருகன் உலகப்பொருளைவாழ்வும் அறியமு
யாது.

அருகபரமர், மிகு அறிவுடைய செம்போதகர், மண்ட
லி, என இருபகுதிப்படுவர். அவருள் மண்டலர் நிலவுலகில்
வாகது அணுக்களைந்து செயறியறிந்து நாளியற்றுவார்
எனின், அவர் மககளுள் ஒருபகுதியினராவேயன்றி, ஒரே

காலத்திலாக்களுடம்புந தேவருடம்பு முலையவாகார். ஆநலால், தாலியபறுவது மக்களுட் சிறந்தார் தொழிலைப்பது முடியும். முடியவே அருகப்பரமா தந்தநாலிலை யென்பதிக.

உயிரகல உடல்களைப்பற்றியும் ஒட்டியுங் கலந்தும் பரிந்துறிவெயது மென்பது, துபிலவார்க்கும் குழுகைதகட்கும் பொருந்தாமையறிக. அனுவானவை கீழ்க்கேட்கியும், மேல்கேட்கியு மிருக்குமாயின, அவைதமமுன ஒருங் கையெது உறுபபுகளாய உடம்பிப்பொருந்தமாட்டா வென்பது முடியும். உடம்பின் உறுபபுகளாய அனுநகர்க்குரியருவெடுப்பின், அவவுறுபபுக்கள அழிதல் கணகூடாதலின அவவனுக்கள மாறுந் திதத்யப பொநாய உடம்புள் நிலவுமென்பது பொய. உடம்பில் அவைகூட உறுபபுகளாகா வெனின, அவற்றின குணங்களைபுடைய குருதி, தலைமுநலியன கலந்திரா. பலபலபகுதியாயப்பிரிவுற்று நிற்கும். அவ்வாறு தற்பின் உடம்பெவறவொரு பிழாமடி இலையாம.

உயிராவது அனு உணலம்பால் பலவகைப் பிறப்புகளும் ஏற்படுகின்றன வென்னின, அவ்வனு அறிபுந்தலமை பண்புதேவனறிந் தமமுட்குடு மியல்பில்லாதவற்றைக் கூட்டுவிகுடு மியலுடையதனும். நல்லகை யனுக்கள கூடாவிடில்லவாயின, அவற்றைக் கூட்டலும் இயலாது. ஆயிரம் கோல்களைத் தேர்ந்தாலும் அவை ஒருதூணாகுமா?

வினைக்கேற்பாபடி, உடல உயிர்க்கு ஏற்படவேண்டும். அனுநகன அறிவில்லன வாகலான, தாமே அவற்றிற்கேற்ற வாயுடைய கார்ப்பணு, பிறபுதங்களைக் கூட்டுமென்னின, அது வினைசெய்யமுரின யறிபமாட்டாது. வினைதானும் அனுநகளைக் கூட்டும அறிவு யதனும். ஆதலால் வினை

கேற்ற உடம்பைய உயிர்க்குக் கூட்டுகிறகு முயற்சியின் ஓர்நன் னுனனென அறிக.

பட்டாசாரியன் மதம்

வேதத்தைப் பெரிதாடப்பேசிக் க அறிவில்லையென மொழிந்தது, விண்ணுலக மெய்நுயற்குரிய பொய்யறிபுறப் புத்தலியன விளைக்குங் கருமங்களைச் செய்து மறைபிரி முறையின் கூறிய மீமாஞ்சை நூலின் கருத்தைத் தழுவிப் பட்டாசாரியன் இயம்பிய கொள்கையானது:-

உயிரகட்குக் காமம், வெகுளி, முகவியா நுணங்கல் போன்றதும். அவை மிகுதிப்படுமாயின், வேதம் கூறிய மெய்நூலை அமையாது. கூறிய நூலின் அளவின் அறிவு விளங்கும். கலவியில்லாவிட்டது மக்கள் மூலமாக அமைந்தமொப்பா.

வேதத்தைச் சொல்லிய கடவுள் ஓர்நான் உண்டெனில், அவன் உருவமில்லாது நூலியற்ற முடியாது. உருவங்கொண்டு நூல் கூறின, அவன் கற்பனையே அல்லையா அறிவு உளவாதாம். அவன் இயம்பிய நூல் வேதப்பெரு நூலாகாது. ஆதலால் வேதம் தானாக உண்டாகாதே. வேதம் நாம் முனிவரும் சித்தரும் நாயுடம் வீரரும் வேதாரியாவிரி ரின்னொருவன் அறிய முடியவில்லையெனவே சொல்லுகிறார். பாம்பரையாக வேதநூல் ஓதப்பட்டுப் வருகிறது. கிணற்று நீர்போலச் சுரப்பதென்றும் அநனைக் கறுதல் தலையு. கிணறு ஓர்நனதுத் தோண்டப்பட்டது. வேதம் சுயமயமாகவுள்ளது. மறுமையைக் குறிப்பதாலே, இம்மையிலே ஓர்நனதுச் செய்யப்பட்டது மன்று.

வேதமானது ஆவங்கங்களையும், ஆயுவேதம், தனார் வேதம், காதநுவவேதமென்று மூன்று துணைவேதங்களை யும் கொண்டு வந்தாய் எப்பொருளுந் தன்னகத்தே அடங்கப் பெற்றதாய், ஆதிபுமந்தமுமின்றி நிததமா யோரியலுடைய தாய் இருப்பது.

படைப்பு முதலிய செயல்களும் செயன்முறைகளும், அவற்றைச் செய்யுந் தெய்வங்களும் பொருள்களும் பலதிறப் பட்டன. அவற்றின் பல்லியல்புகளையும் வேதம் கூறும்.

காலமுனறினையு மக்களறிவதற்கு முன் அருவமாய் நின்ற வேதம், அவற்றையறிந்த மக்கள் கெஞ்சிப் பொருத்தி உருவாய்நி உலகிலே வழங்கும். அங்ஙனம் வழங்குங் காலே, பகுதி, விசுதி முதலிய உறுபாடுகளையுடைய பகுபதங் களாயும் பாபபதங்களாயும் தொடர்ந்து விடுகனாயும் உணமைகளாயும் இயம்பும். வேதம் விதித்தபடி ஒழுக்கினால், பாதுகாப்புப் பெருஞ்செல்வமாகிய வீடு அடைதல்கூடும். பாசத்தையும் நீக்கலாம்.

கிளர்ச்சியுடைய இவ்வுலகமானது ஒருகாலத்திலும் ஒடுங்குவதாவது, மீள உளத்தலாவது உடையதன்று. பண்டப்பொருள்களை யுடையதன்று. அநாதியே உயிர்களின் தொடர்புறது, நீக்குதற்கரிய வினைக்கேற்ப இயைந்தது நின்று, நில முதலிய பூதங்களாக விரிந்தது என்று முன்தாயிருப்பதே உலகம்.

உயிரானது அழிவற்றதாய், வியாபகமுடையதாய், அறிவுவாய், புத்தி முதலிய கருவிகளின் வேறாய், அழக கற்றதாய், அருவமாய்ப் பண்டை வினைக்கேற்ப உருவெடுப்ப தாய், ஐம்பொறிகளால் பொருள்களை யறிந்தது நிற்பது.

செய்யும் வினைகள் மறைந்து சிந்தையிற் பொருத்தி
நிலை, உரிய காலத்திற் பயனைத் தரும். அது ஸ்வர்க்கோல்,
தன்மு முதலியன கெட்டொழிந்தபின், அவற்றின் தற்கு
நிலை வயற்பயிருக்கு நனமையகொடுப்பது போலாம்.

முறைபான தித்யை கருமங்களைச் செய்பவ சம்பந்தித
துவதாகும். குற்றமற்ற காமியப்பயனுக்குரிய கருமங்களைத்
தழுவேமாதல் வாயிலாகச் செய்வா விநாயகிய ஈஸ்வரம்
அடையலாம். பவகருதான, அவதர்ஸித சோபனா க
முதலியவைகளைச் செய்தலின் பயன் வீட்டணுதல். 'வேதாந
சயமபு' என்ற அறிவாரம் அது விதிக்குங் கருமநுதாரம்
இரண்டுகாலாகக்கொண்டு வீட்டணுதல் கூடும். குறையே
போதும், கருமம் வேண்டாமெவையன் 'வேதத்திக்குப் பார
பாவான். அவனை உதத்தியினுப்க்கும் வறி யியலில்லை. அந்த
கருமமே பிரதானம். யாகபசுவகம் பாரித்ய சோபன
புண்ணியம். நானமலகா சொவா முறைபாபு, கெந்த
லிலலாத மந்திரங்களைச் செய்பபகால் இவ்வுபாண பூதம்.
அது பசுபுவாவை உண்டா பசுநிந்தித்யா நுதல்
போலாம்.

பட்டாசாரியன் மத மறுதலை.

வேதம் சயமபு என்றனை. அங்ஙனம் வேதம் தவறா
சொல்லியிருக்கிறதாய் அல்லது வேறு பிரமாணம் எந்த
துவதாய் இத்தாம் வேதமென்று சொல்லப்படுதற் பாரதம்
விவாசராலே வியமப்பெற்றமைபோல, நான்கு 'வேதபூம்
சொல் வடிவாய வருகையால், சூடம், உண்ட முதலியன
செய்வாரினறி புண்டாகாமைபோல, வேதமானது அலகச்
சொல்வானொருவனினறி புனதாகாது. அத்தரங்கமாகப் பார

பாயலில் வந்தவென்று பெயர்மொழிதவறா இறைவனுடையவலே.

வேதம் தானே உண்டானதன்றி ஒருவன் சொல்லவற்று என்றும், வாரிடைந்தேயிழுத்த ஓசையினால் அது அமைந்த தாரிடனில், அது எழுந்தோசையனமையின், சொல்லும் பொருளுடைய விவகாரத் தழிப்புடன் ஒளிவருவதாய்க் கொண்டம்.

வேதம் பிறப்பாடுளை விளக்கத் தவணையும் விளங்குத் தவணையற்றனனில், வாரிடைந்ததாற்ற வாரிடைபுடைய வற்றையே விளக்குவதாய், அதற்கு மேலுள்ளவற்றை விளக்காததாய், ஒரெலலைக்குட்பட்டதாம். அக்கருத்து நிச்சய சாங்கிய தூலியற்றிய கமில் முனிவரின் சுற்றாக முடியும்.

வேதம் ஒருவாதலும் உருவாதலும் எவ்வாறறிய முடியும்? எது கொண்டு வேதம் அத்தகையதாய்வற்றெனற நிக்நிகிந்தனை? உனக்குத் தேரவறியப்படுகி சொல்லுவது பிரமாணமாகாத்.

வேதம் யாதாவது ஒளி வடிவை எடுத்து வருமெனனில் தேரையின் சத்தத்திலும் உவ் வேதம் உருவெடுக்கலாம். வேதம் தன்னைச் சொன்னவன் இன்னுனவற்று கூறுமையாலே, வேதம் தானே வேணாடிப் உருவொன்றினை காட்டித் தன்னை மேற்கொண்டு வருவனின், பலவாங்களுமுள்ள ஒரு தீவின்கண, பல நிற ஆடைகளையு கண்டபேரது அவற்றை ஒரு தைக்கோளம் நெய்தாரினனில், ஒருவனாய் தீவின்கட் காணுமையால், அவை தாமே உருவெடுக்க வந்தன என்பாயா?

நாற்றிசையிலுள்ளாரும் ஒரு தவணைப்பாக வேதத்தை யோதி வருதலால், அது எனது மொருபடித்தாய் நிறை வுடையதென்றால், எல்லாவிடத்திலும மடகலவைகள் பல உளவாயிருத்தலுபற்றி, அவை தாமத எங்குமுண்டாயின என்று கருதாது, அவற்றைச் செயதானொரு சூயவானுள் னென்று கருதலபோல, சூய்மற்ற நன்னொழிகளை யிய்யைத் த நூலியற்றுவானொருவன் வேண்டிமென்றறித.

மாலே கட்டுதற்குரிய மணமலர் முன்னே யுள்ளது. அவ்வாறே பொருட்சொற்கள் முன்னே யுள்ளன. அவற்றைத் தொடுத்துரைப்பதே உயிர்கள் செயலாடுமென வில், அத்தகைய பொருட்பேறுடைய சொல்லெலிகள் தனியே காணப்படுமாறில்லை. கடலொளி போன்றவையே இயற்கையா யுள்ளன. அவைபோல நின்வேதமுங் கருதுப்படுவான்.

உடலில் நினது உயிர்களாகிய நாம் உணர்வது போல, உலகங்களை யெல்லாக் திருமேனியாக உடைய முதலாவது இயம்பிய வாய்மொழியைத் துணையாகக் கொண்டு உலகத் தங்கடமைகளை யாற்றுவர். முதலவன் சுயம்பாத்தினால் அநாதியாதலினாலும், அவன் மொழியும் சுயர்வியன் நன் அநாதியென்றுங் கூறப்படுகின்றது. இது உபசாரம். அங்ங் அரகனை மதிக்குங் குடிகள் அரசன் கிட்டளை வரைந்தவா டிய வேலையைத் திருமுகமென்று கூறுதலை நோக்கார்.

ஆரிய வேதமானது வேதியர் முதலிய முதலன் முதன் வநுணத்தாராலோதபபடுவதெனின், சோதிய முதலிய அங்க நூல்கள் எல்லார்க்கும் பொதுவானவையல்லவோ? வட பாகத்திலே சாதி வேறறுமை கருதாது, எல்லாரும் ஒப்பினே போதுவது எது? அனவும் இந்த வேதந்தானே. ஆதலால் வேதமெனப்பது பாவர்களுள் பொதுவாகவே கருதப்பட

வேண்டும். அதற்கு மூல ஆசிரியனில்லையென்று கூறுதல், பிறந்த பிள்ளைக்குத் தந்தையிலலை யெவ்நியம்புலுது போலாம்.

அழிபுத்தன்மை உடம்பினுறுபுத்தனக்குநாதாயின், அனையழியும்தோழர் அவற்றோடு சார்பற்ற உயிர்களுந் அழிந்துபோம். உயிர் வந்து உடம்பைப் பொருத்தவதில்லை யெனாது நினைகொளையாயின், இரண்டையுங் கூட்ட வல்லாநெருவன், கூட்டுங் குறிப்போடு கூட்டினவன்றி, உடம்பு உயிரைச் சென்றடையமாட்டாது. கார் காலத்திலே வித்திலே நின்று முளைப்பதெல்லாம் வேணிற் காலத்தே ஒருங்கு அழிந்து விடும். அது போலக் காலத்தால் முதற் தொழிற்படுகின்ற உலகம் தோன்றிப்போடுங்கூற்தன்மைத்து; அது எவ்வுமே ஒரு தன்மையதாய் நிலைப்பதன்று.

உயிர் என்கும் நிறைந்திருப்பதாயின் நித்திய சன்ம நெறியிலே நின்று விண்ணாலக முதலிய இடங்கட்குப் போய் வரவேண்டியதில்லை. பூவின் மணம்போல உடலிலே உயிர் நிறைந்திருக்காமாயின், பூ அழிந்தால் மணமுமொழியும். மணம் தனியே நில்லாது. நிரோன்ன உவமை பொருத்த மாயின், உடம்பை நீத்த உயிர் தனியே நின்றல் எவ்வாறு? பொருஞ்சித்தி வல்லார் கூடுவிட்டுக் கடுபாயவதை அறியாயா? மறை கூறிய உண்மையை நன்கறியாமையின், உவ சொல் லகனர்க்கு மலைவினை விளைப்பதாயிற்று.

உடலுடனே செய்கின்ற வினை அழிந்தொழியின், அது மேற்றிறனிக்கு வித்தாவது எப்பாறு? வயலிலிட்ட உரம் நெட்டி அதன் சத்தி துட்பமாயப் பயிரிற் பொருத்திப் பயன் தருதல் போல, வினை, தூலமாய் உடலோடு கொணும், துட்பமாய் உயிரோடு பொருத்தி நிற்குமெனில், அது உண்ட உணவே

தூலமாய்க்கெட்டு, துட்பமாய் உயிநுடன பொறுத்தி, மீள உணவாய் வறுமென்பது போலாம் வினை உடம்பொடு கழிவ தால், உயிரை யறிந்து சேராட்டாது. அது நேருமடி, வேலைபாளர்க்குக் கலையுநகுத் தலைவனபோல, வினைப்பாபங் களை அறிந்து தொகுத்துதல இறைவனொழுகிறென அறிக.

ஞானம் கரும தருதாந் கடியே வீடுபயனுவிக்கு மெனறனை. கருமம், பொருள் முதலிய உதவிபை இவ்விந யமைபாது. அது, விருப்பு, வெறுப்பு முதலியவற்றை வினைவிக்கும். அவற்றால் ஞானம் நிலைபெறுதல் வீடும கிட்டாது. பொருளினால் பொருத்தை நுகர்க்கிறான் பொரு ளற்றவுடனே மீட்டும் பொருள் காடி அலைதல்போல, பொ யும் நல்வினையின பயனாகப் போகம் நுகர்க்குத் தொலைபடுவ, மீட்டும் போகத்தை விருமடி வினை செயபத் தூண்டுமாடு, உன கொள்ளையினியலாட்ட.

பிரபாகரன் மதம்

பட்டாசாரியன் சொன்ன முறையிற் சிறிது மூன்று பட்டுப் பிரபாகரன் எவ்வளவு சைமனியின் மீட்டினைத் தூலுக்கு விளக்கங் கூறிவான். ஒரு வினை செயது முடிந்த பின் அபூர்வமென்பது நேரன்றி அவ்வினைநகுரிய பாயினத் தரும் எனாம, அறிவுஞ் செயலுமற்ற, மனம் போலவரு கல்லுப போலவுங் கூடத்தலை முத்திரென வங் கருவது பிரபாகரன் மதம்.

பிரபாகரன் மதமுதலை

வினைக்குத் தக்க பயன் வினையால் விளைவதென்ற விதைவகங் கூறவாடி, அபூர்வமென்பது பயன் கொடுக்கு

மென்றல் வேதம் கருத்திற்கு மாறாமலே¹ அது, ஆதாயப் பூவுக்கு இயற்கையிலில்லாத மணம் தலையில வைத்தபின் ஏற பாட்டுதனது சொப்புநதனோடொக்கும். ஆனந்த நாகரிகப்பே வீடுவென்று வேதம் விளம்பவும், அறிவு செடந்த கிடப்பாடுத முத்திரையனகிவரு². - அங்கவாமாயின, மூலசைசெய்யநி உணர்விழந்தாருக்கு உயர்வான முத்திரை கடைக்கவேண்டாம். நெருப்பின் நிறங்கொட விடத்து நெருப்பு நிலைபெறுமா நிறிமை போல், அறிவு செடவிடத்து உயிர் நிலைபெறு தாருலி, உயிர் முத்திரையிவாப துருமெவா³ல் தவறு.

வைதிக சமயங்களுள், பாடன், பிரபாகான எவ்வு இருவரும் மீமாஞ்ச மதந்தைத் தழுவினோ. இவர்களு நொன்றைபை மறுப்பதால், சைமினியின பூவா மீமாஞ்சாத மதம் மறுக்கப்பட்டது. தார்க்கிள் ந மூர்பாடாண வாசுதா, பிரபாகர மதம் மறுப்பால், கண்டிச்சுப்பாட்டது.

நரிச்சர சாங்கிய மதம், மீமாஞ்சாத மதம்போல், நாத்திக வாத முடைத்துக்களில், அந்நா சொனையைபுர், மறு தலையெழுர், பாண்டராயவா⁴ம்.

இயற்கை யென்னுமா பிரகிருதி மாயையானது மூலம், பரிபாட்டகம், விசித்திரியன மூலகையாபட்டு, முறைப்பை பாடாயும், தூடபமாயும், வெளிப்பாடையாயும் நிறகு⁵. குண முத்திலே மூலவிமணப்பாடு⁶. அந்நா கரணங்களு⁷ம் தவா மாத்திரைகளு⁸ம் கூடிப் பட்ட⁹ ப, புரியட்டகமா¹⁰ம். பரு விடம்பும், ஜமபூதங்களு¹¹ வாய உலகமும், விசித்திரியா வெளிப் படைப்பகுப்பா¹². பிரகிருதி தூயபுரு¹³-னாகிய உயிர்மூல குழந்தைபோலப் பலசெயல்கள் புரிந்து பங்கோடி¹⁴ பிறப்பி வனையாய் விபிந்து ஒடுங்குமியல்பி¹⁵ற்று. பிரகிருதியின சா¹⁶

பால், உயிர் அழியாமையுறும். உலகச்செயல்களெல்லாம், பிரகிருதிக்குரியன, தனக்குள்ளானவல்லவென்று அறிந்து உயிர் தன்னிலை தெரியுமாயின், அஃதேதவீடாம்.

மறுதலை

உயிர் நாயகனவென அதுகுற்றமற்றதாயும் அறிவுடைய தாயும் இருப்பதென்பது பெறப்படும். உயிர் அவ்வாறிருப்பின, அதனைப்பிரகிருதி சுற்றிப்பற்றுவதென்பது? உயிர்முத்தியடைவதற்கு முன்னர் அழியாமை பிரகிருதிக்கே பெணின், கடந்திலைக்குற வீட்டு நிலைக்கும் வேறுபாடின்றையாலும், பிரகிருதியார் பற்றப்பட்டுத் தன்மையதாய் உயிர் திற்பதாலும் கட்டு நிங்குறுபா, உயிர் என்றுங் கட்டிற்சூட்டப்பட்டே. உயிரிக்கு வேறாய் பார்ப்பா நவின் லேபறிவாவேல் அகாபுனித மடையாம். பிரகிருதியைக் கடக்கமாட்டாத விடதது, உயிர் வீட்டைக்கூகாநாய். இயற்கைபாதக் தாயவனது பரிபாபா துக்குப் பிரகிருதித் தொடர்பு என்று மிலதானும்.

உணமை யாதெனின் கூறுதும். உயிரானது பிரகிருதி பரிவ சார்பால், உலகனை யறியுந்தனமை பெற்று, குறடன் முறில் முடவன எறிச செவா முற்போல இயங்குந் தன்மைத்து. பிரகிருதியையும் புருடனையும் வினைப்போக இயைத்துச் செலுத்திச் செயலறிந்து பாயனவிப்பவன் குற்ற மறந் கடவெனென்றறிக.

புருடனைய உயிர் தானாக ஓனனைய மறியான. பிரகிருதியோ, சடம். ஆதலால் இவ்விண்ணாடினையும் காரியப்படுத்து வதற்குத் தலைவன் ஓருவன் உளவ் என்றறிக. வீடுஞ்ஞானத்தா லெனின, கட்டு நீங்கியே, ஞானம் பெறற்பாலது.

கடநு நீங்குவோன யாரெனில், உலகத் தொடர்பாய் கடநின் டாகசிய முதலவனே. அவன் பணியாற்றலாகிய நெறியில் நின்னு தொண்டு செய்ந்து உன பரதத்தை இறைவன நுடலால் நிகுகொள்ளுக.

பாஞ்சராத்திரி மதம்.

இதுநகலும் விதந்தேதாதி மறுக்கப்பட்ட மதங்கள் கடவு ளுணைமையை மேற்கொள்ளாதன. பாஞ்சராத்திரிமதம் கடவு ளுணைமையை மேற்கொள்ளினும், கடவுள் இலக்கணத்தை நன்கறியாததாலும். பாஞ்சராத்திரி மதத்திற் கூறியவை வரீம சித்தாந்த தூலும் விதந்தேதாதி மறுக்கப்பட்டது. அதன் கொள்கை வருமாறு:— எவற்றிற்கும் ஆதியாய் அருமாமாய் அளவற்றத முழுமுதலாய், ஞானச சோதியாய் நின்ற திருநால், உயிர்களை உத்தல கருதிக் தன் விருப்பப் படியே மீள முதலிய திருமெனிகளை பெறுதலும, நிதி மிக கருணை காணாமாத திருப்பாற கடலிலே பவனி கொண்டதும் தவிர, வேதத்தைப் பருகிச் செய்கான்.

தனது உத்திக் கமலத்திலே அயனைப்பெற்று, அப னிலே உலகங்களைப் படைப்பிடுகது, படைத்த உலகை அழிப்பதற்கு அரணியும் படைத்துக் காத்தற் கடவுள் தானையாய் முதலெழுநூறு முதல்வரை விவங்குகின்றான். உலகப் பாணகாப்பின்பொருட்டு, அவன் மீன, ஆமை, பன்றி, நரசிங்கம், வாமனன், பரசராமன், தசாதராமன், பலராமன், கண்ணன் எவ்னும் பல அவதாரங்கள் எடுத்தனன். இனித் தலையுத்திலே, சூதுரை யவதாரமு மெடுபான். இவ்வவதாரங்

நீள வெங்குருங் காலத்தூர் தேவம் தேவனுப்து நிற்பவன்
அவ்வை. மீன வடிவங்கொண்டபோது, மழு கடல்களையு
ஞர் செங்குளில் அடக்கியும், ஆமை வடிவு தொண்டிபோது
மகரமேருவை முதுகற் றுங்கியும், பிராயத்திலே தாழ்த்து
பொன ஞாலத்தை வாய வடிவாய்ச் சென்று மேலே வந்த
யும், நான்கு வடிவாய் இரணியனுடைகைப் பிளந்தும், பொரு
வடிவாய் உலகங் கார், அரங்கக் கரைய இரண்டி ழுவாய்க்
கொழிந்து, அசர் பரணைநீளச் சிதறி பொழிந்தும் உலகங்
கையிற் பரந்தாக்கினான். ஒரு பொய்யானையிலே புகழ்க்கையின
வாயில் அகப்பாட்ட யாணையானது கையெயர் முடியாமல்
ஐயவே! காந்தவே! ஆடுதலமே யெவற்றையுடைய திருமால்
அடியவென நெது முதுகை வாயினின்னு யாணையை பின்பிடுதல்
அதற்குள் வீடுவியுதனவ.

நெருங்குகடலை மடைந்து வாரிணுந் நெருங்குகடல்,
தொலைக தொழிற் புலிநிவைய அகரணைக் கொன்று உலகங்
கலை மறந்தும், அவையினைக்கு காடுபெய நெருங்குகடல்,
வெறுதலையு உயிர மறந்த்ரு த்ருகலைவை யிழையவன்
மையவ்வை.

பாண்டிபுத் தாலகரீத மாயையாயியும், உயிராயியும்,
மைய கரியமாய உலகமறந்தும், வடிவம் நினைபெயர்வு,
மாயையினுலே உயிரகளுக்குக் கட்டுண்டாக், அதுகளைப் பின்
நிறுத்தவன். மாயைய அருளில்லாமல், உலக மாயையைய
நிலை உட்கல் உட்கொண்டுகறிந்து அவனது நெருங்குகடல்
நெருங்குகடல், மாய பந்தம் நீங்குள். அது நின்றவை, நெரு
ங்குகடல் வைத்தாண்டுகி ழுதுதுவாவ.

பாஞ்சராத்திரி மத மறுப்பு.

முதலாவது ஆதி எவையுமே பொருத்தது. அவ்வாறு ஆதிபுருஷர் புகழ் மில்லாதவனெனவும் தூலகனாக ஆவான். இவ்வாறு அறிவு மாறிவினாப அருவனாப புகழ்முதலையெல்லாம் - யானா பிறப்பின அனான் பரணாயிர அனாகுணாதி மாயாபாடிவாபகாது. அவ்வாறு பிறந்துகொண்ட - பிறந்தேனாகா குறவாபகாதிமெய்வண்ணிக்குறவன் வாடிதெய்து மாயவாகுத நானாகுத கணாபா. ஆனால் பிறந்தாலேவா வடிவங்கா, தேவாறி நவாபிபிறந்தவையால் அறிவால் குறவன் வாடிவகாதிவான் பால் புகழா. உருத்தவா விண்ணப்பா தோன்றி நுத்தகாலை அவ்வாறு பாடிபுகழ்நவாபிபிறப்பினவானா, நனது தெய்வி நாமணாபுகழ்புகழ் விட, உருத்தபெருகது. விண்ணுமே புவாபிதேவா பிபுகழா, தெய்வகா உருத்தகாலை விண்ணா, அப பெருமாவா விண்ணாவ மெய்ப்புபின் வெவாப வாலா கோகாபநுதலின், விண்ணு விவா பிறந்தேனாகு உருத்தகாப நானாமை தெய்விக.

பிறந்தால் புகழ் விருப்பாபபிபே பிறந்திருக்காவினவல்லவெனினில் புகழா வெவாவிபிலே வீரபுகழாபா அறிவா நலையிபுகழ் குறவா, தலையா பிறந்தவாகு உருத்தகாபகா கோவா இயலாபுகழானா. பின், தேவாபகா வெவாப பரணாகின் அவனாகுத் தலையா பிறந்தா நலையாவெவாபுகழா கோகாபபுகழா.

உலகிற்கு வேதமருவி அநவா பிபாபா விவாகா ஆகாது. தூது மருவிபெய்தவா, ஆலையிபே வீரபுகழ்நவாப வாவெவா தூலகாவிவாபா தூவாபுகழ் மாயாபுகழ் விண்ணு தெய்விக வெவாபால் வெவாபுகழா.

திருமால் அபனைப் பபந்தானெவரூப். அயவனது தலை யொவாநனைப் பாரம கிளவியபோது, அநனை மீட்டும விண்டு படைத்ததிலனை. அயவனது தலைபைக் கிளவல்ல அநனை அபன் படைத்தானெவரூ எவ்வாறு பொருத்தும்? இச செய்துகளால் எல்லாஞ் சிவன ரெபலெனறு தெனிக. -

சிவரகா பிறப்பதுபோலச சீவா வபிதறிதுதித்த திரு மலைச் சபேசசைபாறு நறு கொளவானெவரூப் பொருத்தாகு. அயன் உலகைப்படைக்க அறியாது இறைவனை வென்றா காலே, அயனுக்குப் படைபாடித் தொழிலே அறியாதுத்தர பொருட்டு அவனது துபானத்தானாகிய தெற்றியிற் றேன்றியருளிப் பெருமானே அபன படைத்தாரா எவ்வாறு பெருந்தவறு. அபன அரிப்பயினதாக்காரம் அரி அபனை யீனவதாக்கம் புராணவகையாம். இந்நாநா முருகரை பொரு வா தோற்றுவிப்பதற்கு முலகாரணம் அநனை; அநன் மேனி யில் விண்டு வலப்பக்கத்திலும் கிள முகன இடப்பக்கத்திலும் தோன்றிமை பக நாம புராணமுங்காணும்.

அரியின எவலான அநன் அறியாதுபின் அநன் இறுத்தக் காலத்தே எல்லாவற்றையும் ஒடுக்குமபோது, அயவனி னையும ஒடுக்குதல் யாங்ஙனம்? அங்ஙனம் ஒடுங்குதல் தெனிக. ஆதலால் அழித்தற்றொழில் அறியின் எவலால் நன் பெறுவதனறு. ஒடுங்கியவிடத்திலே நினறு உலகம், பின் றுநாநாமாகிலி, அழித்ததக கடவுளே படைப்பிற்குமு முல காரணானெவரூபிக.

2 -

சலத்தராபனைக் கொன்ற சக்கரத்தை உருத்திப்பாடப் பெற்றிருமபி விண்டு தவங்கிடந்து, சிவபூசனையிலே தனது கண்ணை இடந்து சாதத்தினை புராணங்களை வற்றினுங்

நாணப்படுதலின் கரத்தமெழுதினது முதலவன் சிவனை
என்று தெனிக.

அருமால், மின்வடிவங்கொண்டு எழுந்தலையும் தனது
ஒருசெய்தினர் அடக்கியகாலே தானே ஒதிக்கு முயலவ
நெனது செருக்குகொண்ட, சிவஞான அம்பலின் பெருமரி
கொண்ட கண்ணியமபிடுங்கித் தமது நலநதிக் (நதிக்)
வைத்தா மென்று புராணம் விவரிப்பது.

அருமால், ஆமையாக மேருவைத் தாங்கி நின்றபொது
தானே எவற்றிற்கும் ஆதாரமாவவென்று பெருக்குந்
கொண்டே, ஒன்றாமேபசாது, ஆமையைத் தாங்கித் துருள்
ஓட்டப்பபறிந்துத் தனது எழுந்தலையேபாடு இறைவன்
அணிந்துகொண்டனன்.

அவ்வாறே, வராக வடிவங்கொண்டு நிலத்தையுப் பாதலத்தி
லின்று எழுந்தகாலே, செருக்குகொண்ட விந்நிலை
பொதுத்தற்பொருட்டு, வராகமேனியின் கோட்டைப்பறித்து
இறைவன் மாப்பிலணிந்து கொண்டனன்.

இரணியனைக்கொன்று அவன் உதிரங்குடித்த நதிக்
நின் செருக்கை அடக்குவான், இறைவன் சிவன வடிவங்
கொண்டு நரசிங்கநாதைக்கொன்று அநன் குலைத்தவர்க்கு
இருக்கையாக்கிக்கொண்டனன்.

நான் இரந்தகாலே தனக்கு நிலம் உதவிய மடபலியைத்
சிறையிலிட்டமை நன்றிகொன்றதற்கு மன்றே :

மாரீசன் விட்டமாரினைப் பொய்மாரென்றபொது அநன்
பின் சென்றமை முற்பற்றிவிட்டமைக்கு இழுக்காமலேறே
இராவணனைக்கொன்று பாவநீர, இராமேசாதத்துல இறை

வளைபூதிநகரவன கடவுளா? பூதையோடு நுரிப விப நுமான்
கடவுளா?

பாசராமன் பாமசிவனேகேசகித நவாமிநிந்தண்புர
பலராமன் சிவனான நினைந்து யோகிநகரணைமாம நூல்களிட
தெளியிதிற் கூறப்பட்டனவன்றோ?

கண்ணன் உபமநிபு முனிவரிடம் சிவதிகைகொடுப்ப
அவநக்குத்தனது உடல், பொருள், ஆவி முன்னுங்கொடுத்
தமை உலகநிகத்தாமே. இவரிக்குத்தையாய் விண்ணுமொ
னும, அபயிதபட்டம், முதல்வன் பொருமையே விவாகஞ்ஞ
கூறும்.

அரசனே யெவற்றோ நுளவ அழைத்தநால், அரசன் கீதே
அழைத்தவனபால் ஓடிச்செல்லவேண்டுமோ? அரசன்
அமைந்த காவலரான அழைத்தநாவார்ப்பெனது உதவி
புரிந்தானானால், காவலரான அரசனானே? அதுதீயால்
காததத கடவுளாய் விண்டு, யானையே முதலையாயிற் பாய்வித்
தால் அதுபற்றி அவனே நல்லவெனவால் பொருத்தநாடிபயங்
கவாம்? உவகநிமைபாடிவாவா, உவனை ஆண்டவனே
யெவறுழைத்த காரணம்பற்றி நீ மெய்யான கடவுளாய் விந்
வையோ? அதுபோல, விண்ணுவழிபாட்டிற்சிபுத்த யானை
ஆதிமுலமெயின அழைத்தநைம்பானே, விண்டு எல்லாவற்
றித்குடி ஆதியாவனென்பது எவ்வாறு பொருந்தாம்?

திருப்பாற்கடல் கடைத்தகாலே எழுந்த நஞ்சினால்
கொண்ட இழைவன அழைக்கண்டதில் அமைக்கவில்லையா
யின, விண்டுமுதலிய தேவகொல்லாம உயிரிழிதெடுத்து அமு
துண்டிநகநல் கூடுமோ?

பூரபன்மனுக்கு அஞ்சித் திருமால் திருப்பாற்கடலை விட்டுப் பரமசிவன்பால் அடைக்கலம் புகுந்தபோது முருகப் பிரானால், அவனைக்கொல்வித்தும், விண்டு முடியிய தேவர்கள் தாரகனுக்கு அஞ்சியகாலே, காளியினால், அவ்வசுரனைச் சேதிப்பித்தும், திரிபுரத்தசுரர், சலந்தரன் முதலியோர்களைத் தாமே வென்றாடக்கூடும், இறைவனே விண்டுவினுஞ் சிறப்பாக உலகங்காத்தவா வென்றறிக.

பார்த்தன் தவது உறவினைக் கொல்லமாட்டே வென்றபேரனு, அவனைச் சூழ்ச்சியாற் போர்க்கு இசைவிக்கக் கூருதிந் தன்னைப்பரம்பொருளாகக் கண்ணன் கூறிலாமை பற்றி, அவன் முதல்வனாவனெனின், திரிபுரத்தசுரர்களை வந்த சிறப்பா, விண்டு நாதகிகுதலை அவர்களுக்குச்செப்பியதாகப் பாரணங்கூறுகின்றது. அங்ஙனமாயின், விண்டுசெப்பிய காரணம்பற்றி, அந்த நாத்கிகு தலை நீ கைக்கொள்ளுவாயாக.

மாயையானது உயிர்களுக்க மாட்டாது. உயிரகம் மாயையாகமாட்டா. இறைவன் இவ்விரண்டுமாகான. விண்டு இறைவனாயில் மாயையாகவும் உயிர்களுக்காம திரிபுறமாட்டார்.

அவரேற்றி இறைவன் இசண்டறக்கலத்து நிற்பல்பற்றி, அவையாகத்திரிபுற்றவென்று கூறுதல் தவறு. பாசத்தை விட்டுப்பதியை அடைதல் முத்தியென்று அருள் தூல்கள் கூறவும், அஞ்ஞானமாகிய பாசமாகவும், அதனோடுகூடிய பசுவாகவும், தூயதன்மையனாய் முதல்வன் ஆவானென்று கூறுதல் பிழைபாடுடைய தென்றறிக.

அரியம் அயனும் அடிமுடி தேடியுறிதற்கரிய இறைவனை முதல்வனென்று கொள்ளாது, தேடிய இருவருள் ஒருவரைக்கடவுளென்பல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

வின்திவாவா, ததீசி முனிவனுடன் பொருந்தாலை, முனிவா அவரது சகசரத்தை முறித்துத் தான் தற்புடையா லாகிய ஆயுதத்தால் அவரைவென்ற கதைையை நி அறி யாயா: துருவாச முனிவரான் மாட்டிலே மிதிக்காமல் தந தழும்துன்று அதனால் நிரமதுமாபனென்ற பெயரையுடைய சாய்ப் பெரியவா திருவடிப்பட்ட இடமடவிர்தெனவது தநதா மாட்டிலே திருமலை விண்டு வைததங்கொண்டலையு மறி யாயா: அத்துருவாசர் சிவனடித்தொண்டரல்லதோ:

பிருகு முனிவன மனைவியைப் புணர்ந்தமைக்காக, அபா முனிவரால் பத்துபட்டியி பெயதுமாறு விண்டு வெஞ்ஞாந் பெறுமையை அறிக்கின்றிய. பிருகு முனிவன் கொற் சொத்தஞ்சி, திருமால் சிவனைப்பலிய, அப்பெருமான் பிறவி பத்தினும விண்ணவை ஆகொன்றவதா கக்காறி அன்வரீ, அத்தேவனா ஆட்கொண்டலமாறிதது, பிறப்பாற்ற முகல வனை பரம்பொருளென்று கண்டபரித்க.

பாற்கரியன்மதம்.

அறிவாகிய பிரமமே உலகமாயுட உயிராயுட திரிபுற்று வின்கருதலின், எல்லாமபிரமமே. விடு அனை தற்குரிய தான வணமைகளை மாமஸ்துகள் ஈதுட. அவைவொனவ முறையில லுசுவந்தால், உயிர்த்ததன்மை கெட் பெ பிரமமாதல் கூ திட.

மறுதலை: — நீ சொல்லுஞ் சிந்துப்பொருள் உலகமாக மாட்டாது. சடமலலாத பொருளை சித்து, சித்தநாயிருந்து கொண்டே அது எவ்வாறு சடமாய உலகமாதல் கூறும். உப பானது திரி பரவியிருத்தல் போல எனனில், நீரோடு லுரு தலமைப்பட்டு நிற்கும் உபபுப்போல பிரமம் இருத்தல் செய்யாது; ஒன்றே அறிவும் அறியப்படும் பொருளுமாய் இருந்தே தன்மைமயுடையதாதல் என்பது.

பிரமத்தின் ஒரு சூது பகுதி சடவுல்கமாயிற்றொலில், உலகம், மாயையிலே தோன்றி நின்று மாயையிலே ஒடுங்கும். மாயை பிரமமாகாது. பிரமத்திலே அவ்வுலகு ஒடுங்கித் தோற்று மெல்லில், பிரமத்தின் ஓர் பகுதி சட மென்பது முடியும்; பிரமமாகிய நீயுஞ் சடமென்பதாம்; ஆகவே உயிற் புவரமுப நிலையாத சடமென்பது முடியும்.

விதத்தினிடத்தில் மரந்தோன்று வளருதல் போலப் பிரமத்தினிடத்தில் உலகம் உண்டாகுமெனில், மரந்தோன்று மாறு தான்கொட்டு மீளாமைதத்திற் றோன்றும விதனுபபோல, பிரமத்தில் உலகமுண்டாக, மீண்டும் உலகத்திற் பிரம முண்டாகுமெனக் கூருத இடமுண்டாம். அங்ஙனங் கூறு மிடத்து உலகத்திற்குரிய தோற்றக் கெடுகவி பிரமத்திற் புகுந் தாயிடும. மேலும், விதனும் மெழும் முளைப்பதற்கு ஆதாரமாகிய நிலம்போலப் பிரமத்திற்கும் பிரபஞ்சத்திற்கும் ஆதாரமாகவுள்ள அடிப்படையாது.

பொன்னாறு குடகம், கடகம், மோதகம், சாபு, நோய், ஆபம், முடி, அரைஞாண முதலிய பல அணிகலன்களாக மாறி யும், தன்னைக்கொருவாறுபோலப் பல வையாய் உலகப்பகுதிகளாகப் பிரமம் பொருள திரிபுற ளும், அது தன்மலையாயிற் கொடுத்தனனில், பல பணிகளாகிய பொண்ணே அப்பணிகளைச் செய்தோராகவும் அணிவோராகவுந் திரிபுற்று நிற்குமா? உலகத்தைப் படைப் போனும் நடத்துவோனும் உலகை வெறுகவுள்ளொன்றற்கு.

அறிவுஞ் செயல் மாற்றமடைந்தால், வீட்டடைதல் முடியாது. அவையிரண்டுனும் பிரமத்தை அணையுமிடத்து, உயிர்தெறும் என்றாய். அறிவுஞ் செயலும் இல்லையாயின், உயிரும் இல்லையாம். அப்போது பிரமத்தைக் கடுவதுயாது.

அறிவுஞ்செயலும் பிரமததில் கொத்த முடியில் உயிர்க்குமுனாவாபின், உயிரானது பிரமததில் பிரிந்து உயிர்ப்புக்குந்து அவத்தை யுறுவது எதனால் இதனால் பிரமததின் வேறாக உயிர் உண்டென அறிக.

சத்தப்பிரமவாதி மதம்.

ஒலியானது மயக்கத்தினாலே உலகமாக மாறிற்று, அறிவிலார் ஒலிக்கு வேறுகப் பொருள் உண்டெனது கருதுவது மெய்யன்று. எல்லாம் ஒலிப்பிரமமே பெய்ந்துறிவது வீட்டிற் கேளுவாம் என்று சத்தப் பிரமவாதி பொருள் குற ஒலிக்குமுள்ள வேற்றுமையறியாது முடிவுகூறுதல்.

பாலதயிரானது போலும் தோற்றத்தையும், (பரிஸ்ராவம்) இப்படியில் வெள்ளி போலுமியலபாயும், (விவர்த்தனம்) கானலநீர்போன்று மாயத்தையு முடைபாத்தாய் உண்டாகு முல்கப் பொருள்கள் யாவும் உள்ளபடி ஒலியே. பொருளென்பது சொல்லின் விருத்தியே. ஒலியாகிய சொல்லில் லாமல ஒருபொருளும உண்டாவதில்லை. சொல்லினையாலே பொருளைனவுணர்க.

பூ, மா, என்பபோது அசைபொருளாக அமை குறிக்கார பொருளாகும பெறுபதும். மலைவாயும, திருமகனென்பதும் அவற்றின் பொருளாம். சொல்லெக்கறிய அளவிலே ஒலிமாத்திரமாய் அது நின்றுவிட விலலை. பொருளாய் குறிக்கின்றது. ஆதலின், சொல்லெனினோ அமை குறிக்குங் பொருள்கள் உண்டாயின. பூ, மா, என்ற சொற்கள், பூரி, வில்லுக்கு என்றும் பொருள்படு மெனின், நாம் எந்தக் கருத்திதாநி சொல்லுகின்றோமோ, அந்தக்கருத்திற்கு அச் சொற்கள் அடிப்படையாகின்றன. அவைகளினின்று பொருள் தோனாவது கெல்லில் நின்று பொரிதோன்றுவது போலாம்.

நெல்லிலிவ்வு அரிசி தோன்றுவதோடு, நிறத்தாலும் தன்மையாலும் வேறுபட்ட பொரியுந் தோன்றுவது போல, ஒரு சொல்லினின்றே பல பொருள்களுந் தோன்றுதல் கூடும். சொல்லை நிறியவுடனே பொருளும புலனாவதால், சொல்லே பொருளென்று துணிக. சொல்லும் பொருளும ஒருங்கு புலனாவன வெனில், சொல்லில்லாமற் புலனாவதாயிற் சொல்லிற்கு வேறுபுறா பொருள் யாது மில்லை.

சத்தப்பிரமவாதி மதமறுதலை.

ஒளியானது மயக்கத்தால் உலகமாயிற் நெனரூல், எல்லாம் ஒளிகின்ற வந்தன வென்றதற் கேற்ப, மயக்கமும் அவ்வொளி நின்றே யெழுத்ததா? ஒலிக்கு வேறுபுறதா? பொருளுக்கும் சொல்லிற்கும் வேறுபாடுணராத நீ கூறுங் தொன்கை, சொல்லுலகமேவு பொருளுலகம வேறென்க நறும் வேதந்தருத்திற்கு மாறாகும். அங்ஙனமாயின் நினக்கு வேதம் பிரமாணமாதல் எப்படி?

சொல்லானது அருமாயிருப்பது. அது உருவாய்த்திரிபுறுதற்குத் தானாக நினைபாது. பால், கட்டிக்கிராயினுற் போல, சொல், திண்ணிய பொருளாமெனின், தமிழ் பாலாக மாறுமை போலச் சொல்லானது பொருள்வடிவடைந்ததின், அப் பொருள் மீட்டுஞ் சொற்றன்மையடையாது, பொருளாகவே நின்றபுழியும்.

சொல், திரணநி திரிபுற்றாலும், பொருளாகத் தோன்றினும், தன்றன்மை யழியாப்பெறுவதாமென்று கூறுக. எந்த இடத்திலும் பொருள் காணப்படுதலின், எங்கும் சொல் அழிவுடைத்தாம். உண்மையாக நோக்கின், தியென்றவுடல், தீர்ப்புநதாக உண்டாய்விடுவதில்லை. ஆதலால், சொல்பொருளாய்ப்பரிமைப்படுத்தல்லை. சொல், பொருளாகத் தோன்றுமெனின்,

திரென்றவுடனே வாயில் நெருப்புத் தேதான்றி, வாழ் வேக வேண்டும். இரண்டுபின்மைபின், பொருளைக் குறித்தற்குரிய பெயராகச் சொல்வழங்குவதென அறிக.

சொல்லையேனால அதுன் பொருளுக்கும் உதவாதின்கை யென்ற காரணமபற்றிச் சொல்லே பொருளமெனின் அறி யென்ற சொல், குறங்கிற்கும் திருமாலுக்கும பொருளான சொல்லாதலபற்றித் திருமாலே குறங்கெனையாய் நெல், நெருப்பின் ராப்பாற் பொரியாகும். தானாகவே பொரியாகாது. ஆதலால், அது சொல், பொருளாக மாறுதற்குவனையாய் து. சொல்லின் பல பொருள் களை யறிவது கல்வித்திறமாயுது. அறி வாற் பொருளறியப் பித்தளின், சொல்லினும் பொருளை சிறு புடைத்து.

அறிவாறறியப்பட்ட பொருளுக்கே சொல்லாகிய பொற் றப்படுகிறது. அப் பெயரினாலே பின் காணப்பட்ட பொருளை அறிகிறோம். நனமுற்கு காணப்பட்ட பொருளினும் அவ்வப் பொது பேசப்படுகிற ஒலையாகிய சொல்லே அழிவுடைத்து. சொல் காரியம் போலவது. பொருள் காணம் போலவது. காரியத்திற்கு அழிவு கூறுதலுண்டேயன்றிப் காணத்திற்கு அழிவு பகர்வதில்லை.

ஒரு பொருளை உயிரறியும்போது அறி பொருள், பொறி, காணம், மூலப்பகுதி, மறைப்புச் சிவசுந்தி எவ்வு மிவை கூடி அறிவு நிகழ்கின்றது. அப்போது பொருள் தேன்றுமேயன்றிய பெயர் புலனாவதில்லை.

இருளிற்ப் பொருளைத் தெரிவதற்குத் துணையாயுள்ள கை னினக்குப்போலச் சொல்லும் பொருளையறிதற்குத் துணை யாயும். அது பேச்சாணவில் நின்று மறைவது. நிலையில்லாதது. அது இறைவனாலே ஆக்கப்பட்டவற்றுளொன்று.

சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம் முற்றிற்று.

மெய்கண்ட நூல்கள்

சங்கற்பு நிராகரணம்

சங்கற்ப நிராகரணம்

இந்தால் இயற்றியருளிய உமாபதிசிவம், இந்தாற்
காரணமுங் காலமும தெரிதத நுரியவாறு வருமாறு:—
சிவபெருமான், குழந்தைகளுக்கு அவ்வாபபருவங்களுக்குத்
தக்க அறிவைப் புடனும் பெற்றோர் போல, மாணக்காக
அறிவிவ் எல்லைகளுக்குத் தக்கவாறு அருளிய தூல்கள
எண்ணிறந்தன. அவை பலப் பல சமயங்கடகுரியன.
ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் தத்தங் கொள்கையே சிறந்ததென
வாதிக்குங்காலே, அவை திருவருள் பெறுத மக்கட்கு மயக்கம்
விளைக்கும். அவை ஒரு புறம் இருப்ப, உட சமயங்களா
றும் தனித்தனி சிறப்புடையன. சைவதந்திரே சிறப்பாக
இறைவன் அருளிய அருள் தூல்களும் பலவே. அவையெல
லாம், ஆடகம், சுமணியம் முதலிய வெவ்வேறு பெயர் பெற்ற
பொன் ஒன்றேயாதல்போல, ஒரு தனமையனவாய்ப் பதி
பது பாசம் விளக்குவனவே. இவ்வாதமங்களைக் கருதுவார்த
ஆசிரியர் நர் எண்மர், சாஸிவாகன சதாபதம் 1235ம்
ஆண்டிலே, நிலைமலிலே ஆனித் திருவிழா ஆறாம் நாள்
தேர் மண்டபத்தில் வரிசையாவிருப்பவும், மாயா வாதி ஒரு
புறம் இருப்ப, ஆசிரியர் மெய்கண்டாராருள் பெற்ற ஒருவர்
அருகிலே வீற்றிருப்ப, கருபுடையக் கருதிய ஒருவன்
வீட்டிற்கு நன்னெறி யாதென்று வினவ, மாயாவாதி தன
மதம் நாட்ட, அவனை மறுத்து எண்மருள் ஒருவர் தமமதம்
நாட்ட, அவர் கொள்கையைப் பிறர் மறுக்க, இவ்வாறே மாயா
வாதியும் எண்மரும் இயற்றிய வாதத்தைக் கேட்ட ஆசிரியர்
மெய்கண்டார் மாணவர் அவர்களது கொள்கையின் குற்றங்

களைப் காட்டி, உண்ணாநெடுகித்தருளிய முறையை உணர்த்தி
வாவியிமையிப் பிராருள் விவர்த்தம், பிறா கொள்கையிற்
தூதர் தாமதம் நாட்டல், பிறா கோள மறுத்தல், எதற்கு நான்,
உவமையால் விளக்கம் எவ்வளவுநிறுத்தினான்? 'அவ்வாறு
கோமர்த்துக்கு மருள் 'சேயாமல்' இவ்வளவுநிறுத்தினான்.

மாயாவாதி மகம்

அறிவாய், உலக காரணமாய், எல்லையில்லாத இன்ப
மாய், அருவாய் பிராருளாய், எவ்வளவு நிறுத்தி நித்தம் பிராரு
ளாய், குறிஞ்சுணங்குளந்தாய், தூலாஸ்திரியாய் அத்தாய்,
எனவாய் தானாய், அரியாமையாய் அத்தாய், அத்தாய்,
கருமபுக்குத் தன் கனவ தோற்றமுரை 'கோளத் தன் மின்
இன்பம் பிறப்பித்த தோள்தாய் விவர்த்தம், விவர்த்தம்
தூதரின் எல்லையாகவைய பிராருளாய், எவ்வளவு நிறுத்தி
நிறுத்தி அத்தாய் தானாய் தானாய்.

ஒரு பதவன் பல பதவிகளில் நிறுத்தி அவன் தன்
தன் நிறுத்திப் பிராரு பல குறியிற் தானாய் 'கோள்தாய் தானாய்
பிராரு, ஒன்றைய பிராரு, பல உலகநிறுத்தி பலவாய்
தோள்தாய். குறியிற்றான, நிறுத்தி பலவாய் தோள்தாய்,
உண்ணாமல் அத்தாய் இராமன், வானிலே நிறுத்திப் பிராரு,
பிராரு உலகநிறுத்தி தோள்தாய், ஒன்றிப் பிராரு தானாய்,
நிறுத்தித் தானாய் நிறுத்தி. அத்தாய், தானாய்,
கருதல், உலக, உவமை, குறியிற் இவ்வளவுநிறுத்தி.
அவ்வளவுநிறுத்தி தானாய் தானாய்.

பொன்னுனது பல அறிகாரம் நிலைய தவண்போல,
 பிரமம், ஐம்புகம், அறுவகைத்தாது, ஐங்கோசம், முத்திய
 யாக்கைய பகுதிநாரதத் தோன்றும. தூயசிபிரியவது
 வெள்ளிபோல மினுங்கும். அதுபோலத் தோற்றமாய உலகம்
 நிலைபெற்றதாகப் புல்லும். இரூர் நிலைத்த இரவில், ஒரு
 புறநிலை கிடத்தும் கயிறு பார்ப்பனத் தோன்றும.
 எவ்வித உதித்தவுடன் பார்ப்பனது இல்லைபயக்கரிநென்
 பாய விளங்கும். அதுபோல மயக்கத்தில் உலகமான ஏ நிலை
 பெற்ற பெருநாபத் தோன்றுர்; சூற்றாற்ற நூமை
 உதித்தபோது, அறிவுப்பொருளாய பிரமமே உண்மைய
 பெறுகின்றபதும், உலகசெயலெல்லாம் பெயரெய்வதும்
 புலனும். சிப்பியையும் வெள்ளியையும் நெருப்பிலிட்டால்,
 சிப்பி எரிந்தோழிய வெள்ளி நிலைபெறும். நூனம் உதித்த
 போது நூன்ம பொய்யாயொழிய, பிரமமே நிலைபெறும்.
 உலகம் பிரமமே யென்னுக்கன்மைத்து; எதனாலெனின்,
 உலகிற்கு முதற்காரணம் தோலலாணை பிரமமே. உலகம்
 தானை உலகாயின நிலைபெறும், முழுதும் இல்பொருளாயிடு
 நேற்றது. அதற்கு ஒருமுதற்காரணம் வேண்டும். உலக
 பொருள பிரமமொன்றே. ஆகலால் அதன்கணித்தே உலக
 முடிபுகும். உலகிற்கும் பிரமத்திற்கும் வேறுபாடியா
 தெனில், சிலந்தி பூச்சியானது தானின்த் தவையுலகாகுந்
 வைத்துக்காப்பாற்றிய பின் அந்தாலுழியும்படி நிகழுவது
 போல, பிரமமும் உலகத்தினை உலகத்தின் நின்றுத் தோன்று
 வித்துக் காத்து முடிவில் அதனை இலகத்தும். அதலால்
 உலகத்தின் அமைவு பிரமத்தினின்றாயதே. சிலந்திப் பூச்சி
 பின் தால் ஒரு தன்மைத்து, உலகம் பலவகைத்தெனின்,
 இலை, குனி, பூ, தோல, நார், காழ்ப்பு, முத்தியெல்லாம்

மயத்தினை பருதியாதல் போலவும், நிறை, தலை, நிலை, சூழி முதலியன நிரிவ பருதியாதல் போலவும், ஒன்றோ பலவகைததா நெனசு. பிரமமாகிய அறிவுப் பெய்யு அறிவினதாய உலகனைத்ததாயு எவ் றுல், நெல்லானது பதனாயும வைகறையிலுத் தருவல்போல இரகுவை யுலகை யும் பிரிந் தருதல் நடுநடு. இது பிரமபுத்தியின்பின் செயலென வும், அச்செயலால் துடங்குந் து எவ்வு க துத்தால், அது பிரமபுத்தி விரோதமெ ன் வுந் தருதல் நடுநடு நடுநடு. பிரமமுதல் பல் வுடங்கிற் றோனாவதற்குப் பல்வழி க ளாறோ வெனவின், பல்பு மணிகளைக் கெட்துந் துந் துலாவது, அம் மணிகளின் சார்புப் பன்னிற் பன்னியுத்தாதத் தோன்றினும் உலகமையில் ஸ்ரு தன்னைப்பகுதல் போலவும், பாசுக்கர் பன்னிற்முடையவை வெண்ணும் அவற்றின் பல் ஓரு நிற முடையவைபோலவும், கலங்குந் பல் வாயுவியவாயியுப்பினும், அவற்றில் நிரலிந் கருவான் ஸ்வரோபபுதல் போலவும், சூரிய, கவச, சூழி, வாயக்கல் முதலியவை பல்வாயினும், அவை எல்லாவற்றினும் உவ்வந் திரோபபுதல் போலவும், பிரமபுதவைகா பல் கோதுயாயி லும, அறிவொன்றே அனைபெல்லாவற்றினங் கூடி நிர்ப்பு. அவ்வறிவாய பிரிந் போகபோகியங்குவிற் கூடி நிர்ப்பு போலக் தோன்றினும், கண்ணுடியில் நிரல தோய்வது தோய்தலோல உடங்கிற் பிரமமானது பற்றித் துடங்குந் து.

பிரிந் உடங்கிற் பற்றது நிர்ப்பின் உடன் காசியப்படுவ தென்புபெயரின் காந்தம் அனைவற் நிர்ப்பு, அதன்முதல், இதன்முதல் நிரலிந் தோல வென்க. உடங்கி லுந் து உயிர இவையாவை நுகர்வது போற்றோன் னாவது, கண்ணில் யானை தன்னைப் பிரித்ததாதக் கண்டவன் விதித்தவுடன்

அத்தோப் பொய்யாகக் காணுதல் போலவும், காவல், தோடோப்
மேனறி கொங்குவெடன், தீரோனபது பொய்யாகது போல
வருவனாக. உணவையறிந்ததென் அவை பொய்யாயொழி
யிட.

..

நீராந்தவனிலே வானும், வானில் வளியும், வளியின்
கண அனாமா, அனலிற் பனுவும், பனவில் நிலமுந் தோன்
றும். நிலத்திலே மருந்துகளும், மருந்தில் உணவும், உண
விலே தோலு, எலும்பு, நரம்பு, மரபை, குருதி, வெணை
என்னும் ஆறு தாதுகளும் தோவையுள்ள. அறு தாது
கொங்குபுண்பவன பிண்டம் அவையையே கோரோனபாநிர.
அவையையே கோசத்திலே பிராணாயகோசமும, அநவகண
மேனாமகோசமும, அதிலே ஐமபொறியுணர்நிற் பொ
யிருப்பதாய விஞ்ஞானமப கோசமும அநவகண, வினை
பொறிக்குமாயிருக்கும் ஆவந்தமப கோசமுமுந் தான. பவ
பெயர்களைபும் ஒரே ஆவமப பொருதி நவநி, கவநி,
சமுத்தி, துரியமெனும் உணர்ச்சி நிலைமே யுடையாரு.
அறிபொறிகளும் வினைப்பொறிகளும் அந்தககணபுராகா
பதினாண்டு கருவிகளோடு நவவும், அந்தக கணநகன் தான
கொடுகவவும், சித்தமொன்றே நவபுப சமுத்தியும, கவ
வன. துரியத்தில், எல்லாக் கருவிகளும் தங் தியோபுரிவநாபு
புண்ணிய பாவத்தோடீர் மிலையம். கண்ணுபுரிபதென
றும் உருவநிலம் கண்ணுபுண்பதக கலை மறுபுறமும்,
உருவத்திற்கு ஊறு யாதுயின்மை போலந் துரிய நிலையில்
ஆனாடாபிடுகயாதொரு இரப்பாபுடிலலை. கருநிலைபொ
லாம் தானெனது கருதி நிற்பல் பதகடாம். அக்கருதகை
யொழித்துத் துரிய நிலையில் நிற்பவால் முத்தி உண்டாகும.
மந்தந்தனக்கு நிந்து மூலமாகுதி. அநவ செயலால், மாயா

காரியங்கடாகிய இவையெவ்வாங்கொப் பொருத்தும். அறிவாமை
நிங்கலெ டாணை யீகஞ்ரும. ஞான முய்க்குந். அந்நான் கீவந்
அணைப்பறிவு தெரும. தானே பிரமமென்ற வுணாவ லுண
டாட. வானிலே முகிப்படலாடானது இந்நீளையுநதாக்க,
அமமுலகளைச் சேதமு அபுக்குங் காற்றைப்போல, பிரமந்
திலே ஞானசேதாவ்றிக கருவி நோதற்கேதுவாம். ஸந்
வீடபுன பகுதிக்காப கட்டை, ஸந், முகலெய்வாற்றைப் பிரிந்
தெய்யிலே வீடில்லாணை போலவும், ஸந் ஆண்டில் அலியுற
கோப் பிரிந்த, நாழிக்கெய ஆண்டில்லாணை போலவும், ஸந்
பபபகுதிகளை நானல்ல, நானல்லவென்று கருதித் தெய்யிக்கெய,
உலகமென்பது தானல்லவென்பது விவங்கும். விவங்குகை,
தானே பிரமமெனது கண்டு, அந்தாட்சியாலுணாவார் நன்
ஆனநதந்தை நுகர்தலே ஞானமு வாம். அறிவியில்லாத
நததுவ டகி யென்ற மகா வாகநெய் பிரமந்நெய்யிப்போல
நானே பிரமமாயிலேவா வொன்றிந்து பற்றாம அனாவினறுநி
பிராம் உபாதிக்கோரந் சேசுநது டலன் காரிப் செல்லுதல், ஸந்
பாததிநததில் உலாவ நிலை போவ்வாற்ற சந்திபன் தீரநி
அனைந்தாலும் உணாமைச் சந்திபன் அனாபாதி நுதல்போல
மென்று தெய்யிகல் வேண்டிட. ஸந் நிங்கலெய்வா பபமுத்கி
யடைதல், குடம உடைந்த இந்ந் அதுவன் கண் உள்ள
ஆகாயம் வெளியாகாயத்தோடெனையது 'மீபல்லது
எனறறிக. இங்குவா பிரமஞானம் பொறு, தெய்யுங்க நுதங்
களைக் கைவிட்டாட்டாது அபுக்குவர்கள் அந்தப்பிரம ஞானச
தேவாறுதற்கேதுவாகிய கடைமனை வழக்கமாய்ச் செய்து
வந்தால் சிறப்பான அறிவு உண்டாகும். அரணியிற் கோலி
னும் கடைசந் தீயானது அரணியையுங் கோலினையும் அறிந்
தார்போல, சிறப்பான அறிவானது செய்யுங் கருமங்களை

அழிந்துவிடும். அவ்வாறு சுருமங்குகொழிந்த நிலையில் சிறந்த பிரம்மஞ்ஞானத்துடன் கூடுத்து விடுவதே முத்தி.

மாயாவாத மறுப்பு.

'பிரம்ம ஓவதேஜஸ்தி' என்ற கொள்கைக்குப் பிரம்ம னாம் 'வேதம் எவமுல், அவ்வேதம் சிவம், பரம் என்ற இரண்டு பொருள்களைப் பற்றிப் பேசுதல் எவ்வாறு பொருந்தும்? அவ்விருபொருளும் அபேதமாதலின், வேதம் அவ்விருபொருளிடப் பேசியதென்னில், வேதம் அபேதமாகத்தான் பேசியது. 'பேதத்தையும் பொருத்தாகக் காணாமல் அதன் வேதமானது, பேதம், அபேதம், பேதாபேதம் என்ற முறையையாய் பேசினதாம் எல்லாம் ஒன்றையே முநிசுதல் என்னில், வேதம் முரண்பாடுடையது என்பது முடியாது. எனவே வேதம் பிரமாணத்தை மீறுகதவல்லவாய். மீட்டி நிலையில், வேதமும், முத்திநிலையில் அபேதமுடையதெனக் கூறினது என்னில், மாறிகொண்டால் தவறு என்பது என்பதுவினாவிந்து விடையிலுக்கும் வலையில்லாதவாய். பில்லாது சொல்லுகலாகே சூற்றம் உண்டா பிரமாணத்திற்கு உண்டாம். அங்ஙனம் கூறுதல் பொருத்தது. 'பேதத்திற்கு வேதம் வேதம் உண்டு. முத்தியிற் 'பேதத்தின்மீது' என்பதில், உண்ணாநிற பேதமாயிற்று. இது காணத்தக்க அபேதமாகாதென்பதே ஆதாய்சியாதலினால். இவ்வாறு வது நவதென முடியும்.

இனி, வேதம் யாதலே வேதமென்பது அது சுயம்மாக உண்டது; ஒருவராலுஞ் சொல்லப்பட வில்லை என்பதில், வேதம் பொருள் தான் உண்டென்று சொல்லுவதற்கு, பிரம்ம ஒன்று, வேதம் ஒன்று ஆகப்பலபொருள் உண்டென்று கூறினாற்போல. மேலும், வேதம் தந்த வாயினால்;

ஒருவன் உச்சரியாமல் சத்தம் உண்டாவினிலை. ஆகாயத்
திலே சத்தம் தானாக உண்டாகிறது என்னில், அங்கே
காற்றைத் துணையாகக்கொண்டே ஓரை நோவாறுவதென்றித்
தானாகத் தோனாறுவதெனில். அவையாம், சொல், சொல்
லமைப்பு, வாகையம் முதலிய வேறுபாடுகளில்லாமல் ஆகாயத்
தில் ஓரை உண்டாகிறது. வேத சொல்லி அதற்கையெல்லாம்,
மேலும் வானிலுமும் ஓரை அறிவற்றது. வேதம் அறிவைப்
பிறப்பிக்கும் ஒலி வடிவாயது. ஆகலால் வேதவொலியைத்
ஆகாய ஓரை உவமையாகாது. உதாரணம் வேதவொலியைத்
தோற்றுவிப்பதெனில், உடம்பிற்கு அறிவில்லாமையால் அது
வேதப் பொருளை யறிவற்ற பொல்லாத இயலாததொன்று.
சுடையறியப்படாத பிசாருத்தில் அது உண்டாயிற்றென்றால்,
அது இது என்று பொருள்களை வேதத்தின் கட்டிக்கு அ
முறை அகண்டப் பொருளுக்கியுலாமையால், அகண்டத்தின்
வேதம் எவ்வாறு உதிக்கவல்லது? பிரம்ம அமைந்த நூதிய
தென்னில், பிரமத்திற்குப் பல, நான், முதலியவை கிடையா.
பேய் ஒருமமைப் பொருத்தின்று பேசுதல் போலப்
பிரம்மம் ஒருவருடனேப் பொருத்தி நின்று வேதத்தென்கிறது
மெனினில், சார்பாட்டவருடைய வாகைய வேதம் வந்த
லானில், அது பிரம்ம வாகையம் என்றுவெது எப்படி? அது
பரவாக்கியமாயின, குற்றமற்றதாகாது. வேதத்தைச் சயமா
வொப்பதற்குக் காரணம், அது தானாக உண்ட இன்றாவது
வியற்றப் படாமையே என்க.

அங்ஙனமாயின், வேதத்தை யோதிய முதல்வன்
தனக்குக் கிழ்பாட்ட நோவாங்களைத் தொழுது நிறிய
சொற்கள் வேதத்துட் காணப்படுதல் எதனெல்லின்,
அரசவது குறுகிய அமைச்சு முதலிய அதிகாரிகளை வழிபட்ட

நு கரியம் நடத்திகுகொளவதுபோல நாமும் இறைவனுக்குக் கீழ்ப்பாடி - அதிகாரத் தெய்வங்களை வழிபடு முறையை இறைவன் அந்நகைய சொற்களால் அறிவுறுத்தினான் என்றறிக. இறைவன் பிறரைத் துதிப்பது கனவிடாக கிடையாது. அவன் தன்னை வேதத்துள் துதித்தல் எவ்வாறெனில், பக்குவப்பட்டவர்களுக்குத் தன்னை வழிபடும் முறையை அது காட்டிவந்தாகும் என்றறிக. மேலும், இறைவன் தன்னைப் பற்றித் தனக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. உடம்பிற்குச் சொல்லுதல் பயனிலாதது. ஆதலால் பிறருக்காகவே அவன் தன் பெருமையை விவாக்ஞான எவாபது முடிபும். முடியவே, ஆலானை, முதல்வனாகிய அறியாபடுபொருள், உயிராகிய அறிபொருள், உயிர்அறிவாகிய கருணியெவாப பொருள் நானகாதல் பெறப்படும். பரிவேநீ பொருள் ஒன்றேயுண்டென்றது நிலை பெறுது. இதனால் வேதம் ஒன்றுதான் உள்வது; பிரமம்ஒன்றுதான் உவது என்ற கொள்கைகள் நில்லாதொழியும்.

இனி, கருமியின்சுவை கருமடிகு வேறாக இருப்பதில்லை. அதுபோல, பிரமமும் தன் ஆனந்தத்தைத் தனக்கு வேறாக உணர்வதில்லை யென்றும். சுவையிழப்பையும் சுவையமைவையும் பகுத்தறியமுடியாத சுடப்பொருளை அறிவிப்பொருளாகிய பிரமத்திற்கு எவ்வாறு உவமை கூறுதல் பொருத்தம்?

பிரமம் உலகமாகக் காரியப்படுவது பொன்பணியானால் போல என்னில், பொன் தானே பணியாகாது. அதுபோல பிரமமும் தானே உலகமாகாதென்பது முடியும். செப்போரைப்போலச் செய்யப்படுகின்ற பொருள் இருக்கமாட்டாது. குயவனைப்போலப் பாண்டங்கள் இருப்பதில்லை யென்னில்,

பாண்டங்களுக்கு முதற்காரணமன் ஆகுமேயன்றிக் குடியானில்லை. அதுபோல உலகிற்கு முதற்காரணம் பிரமந், திருது வேறாக உண்டென்பது சுருதபாபும்.

அந்ந முதற்காரணமே உலகத் தீதாற்றத்திற்புர போதும், முதல்வன் வேண்டியதில்லை யென்னில், நீதிபெரிநிலலாமல எப்பொருளும் செயப்படுவதில்லை யென்னும் உண்மைக்கு நீ கூறுவது முரணும். சபாரி வெள்ளியாகத் தோன்றுவதுபோல உலகம் தோற்றமாந்ததாம் உலகத்தையென்னில், அப்போது உலகம் பண்ணப்படுகிறபொழுது வேண்டியதில்லை. பிரமமாவ சத்தம் உலகமாயிற்றென்பதும் பொருந்தாது. பிரமம் உலகமாயிற்று, அல்லது உலகம் தோற்றுவித்த தென்று நீ கூறுவாயினால், உலகம் பிரமந் தோற்றமே (மிததை) என்று நீ கூறுவது பொருந்தாது. உணர்ச்சிதாபத்தை நீ மறத்தவனாகல் வேண்டும்.

பிரமம் உபாதிகள் வசப்பட்டிருந்தனனைச்சிவனெனவா சுருதி நிறுதும் விவகார நிலையில் உலகம் உள்ளதே; பிரமம் தனைப் பிரமம் என்றறிந்த பாரமாத்ந நிலையில் உலகம் இல்லதே என்னில், பாரமாத்நமாயுள்ள பிரமத்தில் உலகமாகிய உலகமும் பாரமாத்நமாகவேண்டும். அன்றொருநில் உலகம் பிரமத்தில் தோன்றியதென்பதை நீ ஒழித்துவிட வேண்டும். விடால் உலகம் எதனாகணின்று தோன்றியது என்று நீ காட்டவேண்டும்.

இனி, பாரமாத்ந நிலையிலுள்ள பிரமம் நீ யென்பது உண்மையும். நீ பிரமமானால், உபாதிகளினாலே நீ அறியாமை யுறுகின்றாய். ஆதலால், பிரமமும் அறியாமை யுடையதாக

வேண்டும். பிரமமும் அநததகையதே யென்று நீ சொன்னால், பிரமம் அறிவாரிடுப்பதென்ற மறைபுரையை நீ கைவிட்டவனாவை. மேலும் நீ, காட்சி, கருதல், உரை எனனும் பிரமாணங்களைப் பொருள்களை அறிவதுபோலப் பிரமமும் அவைகளைப் பொருள் யறியும் என்பது முடியும். முடியுமே பிரமமொவர்க்கு மனதறிக்கப்பாற்பட்டது என்ற கொள்கை எவ்வாறு பொருந்தும்?

இனி, பொலாபணியான இடத்து, பணியிலே பொலாபணியின்றிற்று லுந்நுடித்தாய் நிற்பதுபோல, பிரமம் உலகமான விடத்து, உலகத்தில் பிரமத்தன்மை எவ்வாறு நிலைபெறுமெனவில, அது சித்தாகிய சிலந்தியுபபூரசி சடமாயுள்ள நூலைத் தன்னில உணடாக்கியதுபோல, சித்தாகிய பிரமம் சடமாய உலகைத் தன்னிற் றேற்றுவதித்தென்றாய்.

சிலந்தியின ரெழில் நூலைத்தோற்றுவித்தலே. அது அந்நூலை ஒடுக்குவதில்லை. உலகம் ஒருகாற்றேன்றி யொருகாலோடுங்குதலின பிரமம் தோற்றுவித்தலை மாத்நிரஞ் செய்வதில்லைபாகலின், சிலந்தியுவமை பொருத்தமற்பதாகும். பிரமம் ஒரு தன்மைபாயிருக்க, பிரமத்தினுற் றேன்றிய உலகம் பல்வேறு தன்மையதாயிருப்பானேன என்னில, லுருமாந்திற் றேன்றிய பூ, இலை, காய், பழம் என்பன வெவ்வேறியல்பினவாதலும், நீரில் திவலை, நுரை, திறை, குமிழி வெவ்வேறு வடிவினவாதலும் போல்வது அது என்றாய். அவைகள் சடத்தினின்று சடப்பொருள் விகற்பங்காற் றோனறுதற்குதாரணமாவனவன்றி, சித்தினின்று சடவிகற்பங்கள் தோன்றுதற்கு உவமையாகமாட்டா. வித்தில் நின்று இலை, பழம், விழுது முதலியவையுடைய ஆலமாம் றோன்றினுற்போல, ஒரு துட்பமான சடமுலத்தினிவதே

அவை பிரமத்தைச் சேர்ந்திரு ஏது எவனே? ஆநாயத்தில்
மேகங்கள் வந்து பொருந்தல் இயற்கையாதல்போல் என்னில்,
இயற்கையாக அவை பிட்டுமிட்டும்வந்து பொருந்துமானலின்,
நிலையான முக்தி உண்டென்று பேசஇடமில்லை. உபாதிசுங்
நிவாரணப் பற்றாவநரிடத்தும் அவை நிவரண வந்தனை யும்.

மாயா உபாதிசுங் பொருந்துதல் பிரமத்தின் விளை
யாபட்டு என்னில், விளையாட்டுப்பொருள் விளையாடுவானுக்கு
வேறுதல்போல, மாயாஉபாதிகள் பிரமத்துக்கு வேறாக
உள்ளனவாகும். அவ்வாறாயின் அவை பிரமத்திற்கேற்றமும்
என்று கூறிய நொன்கையை நீ மறந்தவனாக வேண்டும்.
அல்லது சிலத்திதான் தூற்றதூற்குட்டிற் சிக்கி வெளியே வர
இயலாமைபோல நீ கூறசின்ற பிரமமும் மாயா உபாதிகளுட்
பட்டு வெளிவர இயலாது தலைமையும் அறிவும் இழந்த
தென்று சொல்வாயாக. அவ்வாறாயின் மாயாபந்தத்துள்
அவர்ப்பட்டு பிரமத்தை அதன்கண் நின்றெடுத்தாட்கொள் ளும்
ஆற்றலுடையவர் அப்பிரமத்தின் வேறுவரைப்பது முடியும்.
தாமிரத்தின் களிம்பை அசுரனோடு சேருங் குளிகை கீக்கினர்
போலப் பிரமத்தின் சிறந்த அறிவானது அதன் உபாதியைப்
போக்குமென்னில், உபாதிபுட்பதும் பிரமத்தை சத்துத
தன்மையும் தூய்மையும் அறிவும் உடையதென்று நீ முன்
கூறியது எவ்வாறுபொருத்தும்? மேலும், செம்பிற்கு வேறு
கூய குளிகைபோலப் பிரமத்துக்கு வேறுகவே சிறந்த
ஞானம் வந்துக றும் என்று சொல்லவேண்டும். அவ்வாறாயின்
நர்மைப் போல ஒருவனே நீ கூறும் பிரமம் என்று சொல்ல
வேண்டும். அப்படியானால் சைவக்கொள்கையை மிகுதியும்
நீ உடையாய எனப்பதுமுடியும்.

இனி, பலவகை மணிநகரினாதிசென்று அவற்றைக் கோத்து நிற்கும் தூல் ஒன்றானுற்போலவும், பலநிறப்பாக்களின பால் ஒருதன்மையாதல் போலவும், பல தகண்களிர்ப்பாத்திரங்களிற் காணப்படுங் கதிரவன் கதிர் ஒன்றாகத் தல் போலவும் பலநீர் நிலையிலுள்ள நீர் ஒன்றையாதல் போலவும், உடல்களும் உணர்வும் ஆவன வென்று நீ கூறினார். பல வகைமணிகளும் சுரமும் தாமரக்கடலில்லை. அவற்றை ஒரு வன் கோத்தாற்போல, உன்னுணைய பிரமத்தையும் உடல் களையும் பொருத்தினவன் வேறொருவனாகத் வேண்டிட. பால் அறிவிலாததுபோலப் பிரமம் அறிவிலாததாயும் பாக்கள் அறிவுடைபனபோல, உடல் முதலியவைகள் அறிவுடைபன வாகவும் இருந்தால் நீ கொன்ன பாலும் பாகும் என்ற உவமை யொக்கும். பாத்திரங்களிற் பின்னம் எழும்பா தலும் நீரிற் பின்னமில்லை பென்று நீ கண்டு தொல்லுவதுபோல, பிரமத்தையும் உடலையும் வெவ்வேறாகக் கண்டு தொல்லுபவர் இல்லாதபோது, நீ கூறும் உவமைபாற்பயன் என்?

கண்ணாடியில் நிழல்படுதல்போல, உடம்பில் பிரமம் பிரதிபலிக்குமென்னில், கண்ணாடியிற்படும் நிழலினும் கண்ணாடி அசைவுறுவதாயின், பிரமத்தின் நிழல்காரணமாக உடம்புவந்துபோதல் பொருந்தும். நிழலாற்கண்ணாடி சரிப்பா தில்லை. ஆதலால் அவ்வுவமை பொருந்தாது.

இனி, காந்தத்தின் முன்பாக இரும்பு தொழிற்படுதல் போல, பிரமத்தின் சங்கிதியில் உடம்பு தொழிற்படும் என் னில், பிரமம் அகண்டகாரமாய் இருத்தலின் அதன் சங்கிதியிலுள்ள அறிவுடைப்பொருள், அறிவில் பொருள் ஆகிய எல்லாம் ஒருங்குதொழிற்பட வேண்டும். ஆனால் உடல்கள் தொழிற்படுவதுபோலக் குடம், ஆடை முதலியன

நொழிப்பா டாமைநாண்ட. மேலும், காந்தத்தையும் இரும்பையும் ஒருவன் நேர்முதப்படுத்திய காலத்திற்றான், இரும்பு காந்தத்தைச் சேர்ந்திடும் ஆதலின், பிரமத்தையும் உடலையும் இணைத்துக் கூரியப்படுத்த ஒருவன் வேண்டிமென்பது முடியும். காந்தம் இரும்பைத்தனபால இழுப்பதேயன்றி விலங்க ஆற்றலுடையதன்று. பிரமத்தின் சக்தியில் உடல் கூடியும் பிரிந்து பிடிவதால், நீ ரொனன உவமை பொருந்தாது.

இனி, கனவில் ஆயாமுடையவன் விழித்தபோது, அசுத ஆபாத்தைய பொப்பாகக்கண்டது போலவும், புற்றின நுகே கிடங்கு கூயிறு இருநிற பாமபெனத் தோன்றியது போலவும், ஆன்பங்கள் பிரமத்திற்குத் தோற்றமாவனவன்றி உண்மைமீதில்லை என்பாப். கனவில் அனுபவிப்பதும் கனவில் அனுபவிப்பதும் வினையின் பயன்களே. அவை நிலையிலா திருத்தல்பற்றி அவை பொய்யென்று கூற இடமில்லை. கனவில் தூலவுடம்பினால் வினைப்பபின் நுகரும் உயிர், கனவில் நுண்ணுடம்புகொண்டு அதனை அனுபவிக்கும் என்றறிக. மேலும், அறிவாகிய பிரமம், கயிறறைக் கயிறென்றறியாது பாமபென்று மயங்குதற்குக் காரணம்பாது? அத்தகைய பிரமத்தை முதல்வன் என்பதென்பாடி? மேலும் கனவிற்காணப்படுவது பொய்யென்றும், கூயிறு அஞ்சத்தக்கதன்மென்றுத் தெரிந்திருந்தும், கனவு கண்டாலும் இருநிற போனாலும் அச்சமடையும் பிரமம் எத்தன்மைபது? அங்ஙனம் மயங்குவதெதன்றைப் பிரமம் எனபது எப்படி?

சிவந்தபூவொடு சேர்ந்தபளிங்கு செந்திரம் காட்டினாலும் தனறன்மையை இழவாமைபோல, பிரமமும் வினையைதுகர்ந்தாலும், தன்றன்மை மாறாதிருக்குமெனனில், வினைப்

பயங்கள் பலவாதலால் பிரமமே புண்ணிய பாலங்கள் முதலியவற்றையும் அனுபவிக்க வேண்டுமென்பது முடியும். அங்ஙனமாயின, பிரமத்திற்கு அறிபாமைமும், இருவினையும், அவற்றிற்காரணமாக உபயோகம் கூறியவாழ்வுமும் இங்ஙனமாயின், கர்வரைப்பிடித்துச் சிறைசொல்வதற்கு அரசன் ஆணை இருப்பதுபோல, இருவினையையனை உள் கொடுக்கும் இறைவன் வேண்டுமென்பது முடியும்.

உடலில் மூன்று வகையான அவதந்தைகள் எழப்படுமென்றும். அவற்றையனுபவிப்பது யா? பார்ப்பிரமம் அல்லவற்றதாகலின், அது உடம்பிற் கூட்டுண்டு அவதந்தைப்படுவதற்கிடமில்லை. உடல் சடமாயிருப்பதால் உடல் அவதந்தைப்படுகின்றது என்று சொல்வதற்கிடமில்லை. அந்தக்கரணங்கள் பிரித்த இடத்துணடாகிய மயக்கமே அவதந்தையென்பதும் என்றால் உடம்பில் முதன்மை பெற்றிருப்பது, அந்தக்கரணங்களைப் பார்ப்பிரமமோ? பார்ப்பிரமம் முதன்மை பெற்றிருக்கால், அவ்வறிவுடைப்பொருள்முன், அந்தக்கரணங்கள் மாறுட்டம் அந்நுந்நிடனில்லை; அந்நுல் அவதந்தைகள் சிகழமாட்டா.

உடம்பில் முதன்மைமுடையன அந்தக்கரணங்களை என்றானில், பார்ப்பிரமத்தின் சுந்திதிரில் உடலையங்குவதென்று நீர் சொல்லியது தவறாகும்.

உடலில் அகப்பட்டு நிற்கும் பிரமமே அவதந்தைப்படுமென்னில், அவ்வாறு பிரமம் கண்டித்தப்பட்டு நிற்குமா? பல கணிவழியாக நீட்டியவிரகில் ஒரு வண்டு கொட்டினால் அதனால் உண்டாகியகடுப்பு நீட்டியபகுதியளவிலே நின்றுவிடுமானால் நீ சொல்லியது பொருந்தும். அப்படியன்றிக் கடுப்பு

உடம்பு முற்றிலும் பாவுதலின், உடலிற் படுங் அவுத்தை பிரமமுழுதும் பாவுதல் வேண்டும். அங்கவாமாயின், உடலிற் பாராந்தும் பிரமமே அவுத்தையுமாம் என்று நிகுதுதல் பொருத்தாகுது.

கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்த வாவுதலின்கண்ணில் ஒரு குயிலையக்கொண்டு குத்தினால் கண்ணாடிக்குக் கெதிவராமே பொருதி, உண்ணாமல் கண்ணிக்குக்கேடு வராமல் போதல், உடம்பிற் பிரதிபலிக்கும் பிரமத்தின் பிம்பத்திற்கு வருந்து சுகதுக்கங்கல் உடற்கே ஏற்படுவன அன்றிப் பிரமத்தின் கில்லை யென்னில், முன்னே சுகதுக்கங்களை அறிவு அனுபவிப்பதென்று நீ சொன்னதற்கு மாறாக, இப்பொழுது, உடலே அவற்றை அனுபவிக்கும் என்கின்றாய். அதுவன்றியும், அறிவே சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பது கூடசிப்பிரமாணத்தால் அறியப்படுகின்றது. அதற்கு மாறாக, உடம்பு அனுபவிக்கும் என்று நீ மறுதல் வருதிக்கும், அனுபவத்திற்கும் விபேதமானதால் அது முற்றிலுமதவறுதல். “தொல்லுதல் யார்க்கும் எவைய, அரியவாம் சொல்லியவனானந்தெயல்” என்னுந் திருக்குறளை நீ புதுக்கொடுக்கல் வேண்டும். அளவுகடந்த பாயிரமத்திற்கு நீ மாயாபாபதிகளா உண்டெய்தா, அகாபத்திலே வீசங் காற்றினைப்பிடித்து, அதற்கு விலங்கிட்டதுபோலும்.

இனி, சிறந்த அறிவால் பிரமத்திற்கு மாயபந்தம் நீங்குதல் ஆகாயத்திலுள்ள மேகங்களை ஒரு வகைக்காற்றிற் கொன்றிச்சிதறடிப்பது போல்வதென்றாய். ஆகாயத்திலே காற்றிருப்பதுபோலப் பிரமத்திலேயே சிறந்த அறிவு முன்வெமே இருக்குமாயின், இணையிலே மயக்கம் ஏற்படக்கூரணமில்லை. அச்சிறந்த அறிவு, இணையிலே உண்டாவது என்

னில், முன்னமேயில்லாதது பின்னோ உண்டாகாது. இவையிலே அல்லாவின உண்டாகும் என்பது அகாயத்திலே முன்னில்லாதது பின்னாடாயிற்றென்பது உபபலம். விநகல் முன்னில்லாத நெருப்பு, அரணியினுள் கடைத்துக்கலை உண்டாகவதுபோலப் பிபுத்தல் சிறந்த அறிவு தேசம் வாழ்வானில், அரணியை விநகல்வைத்துக்கடைத்துதல் நெருப்பு உண்டாகவதுபோல, நிகழும் பிபுத்தல் ஆம் நெருப்புதல் கடைத்துக்கலைதல்வாழ்வானில் நெருப்பு. தாதுக அது தேசம் நெருப்பு பகுபுபுபு. விநகல் தேசம் வாழ அனிக்ந்தையில் விநகல் தேசம்வாழ்ந்துவாழ்வான் வாழில், கடைத்துக்கலைவாழ்ந்து விநகல்வாழ் அனிக்ந்தையிலேதான், பிபுத்தல் வான் பகுபுபுபு.

இனி, ஒரு வைக்கலை வைத்துவிட்டு வான்வாழ்வான், கழி, முத்திய அதன் உறுப்புகளில்லாவிடுவதும் பிநகல் கிக்களைந்தால், விநகல்வாழ் இல்லையதல் உபபலம், - ஒரு சிலையிலுள்ள ஒன்றிவாழ் இறைமையாய் பிபுத்தல்விநகல் சிலையென்பதில்லையானால் போலவும், வான்வாழ்விநகலாயும் இதுதான் அல்லேன், இதுதான் அல்லேன் வான்வாழ்விநகல், பிபுத்தலான சிவனாய்விநகல்வாழ் விநகல்வாழ் என்றாய்.

அறிவாகிய பிரமத்தின்முன், அறிவானவையெல்லாம் கலந்தல்லாது. அறிவானவையிலேத்துவிட்டு அறிவு விளங்காது. அது அறிவாகிய ஒளிமுன் இரள் இல்லாததுபோலவான அறிவு. இரளுக்கு ஒளியாற்பாணிலை; ஒளிக்ரு இரளாற்பாணிலை. அதுதான், உபபலமும் பிரமமும் இரட்டத்திற் கலந்து இரளப்பனவனவும், பிரமத்தைச்சாந்த உபபலமாய் பிபுத்தல் விடத்துப் பிரமனும் விளங்கும் எனவங் கூறுதல்

பொருந்தாது. ஒளியோடு கூடி ஒளிபையும் இறனோடுகூடி இறனையும் அனுபவித்து இரண்டினாகாத கண்டேபால ஒன்றுள்ளது. அறிவாகிய பதியோடு சேர்வதாகியும், அறியாதவனுடைய பாசத்தோடு சேர்வதாகியுமுள்ள பம்போ அது வன்றாகுக.

பிரமத்தின் வேறாகுண்டிலலை; பிரமமே பிரமமாயிற் றெவ்விதம் பயன்பாது. பிரமம் தன்னிடத்திலே தன்னைக் காணுமாயின், அது கண்ணாவது தன்னிடத்தில் தனவடிவைக்காணும் என்பது போலும். கண தன்னையே தன் னிற்காணுமை போலப் பிரமம்தன்னிற்றன்னைக் காணுந் தன பதிதமுடிபும்.

பிரமம் தன் ஆனந்தத்தைத் தானே அனுபவிக்கும், என்றாய், பிரமம் உபாதிக்கோடு கூடுமுன் தவ இனபத் தைத் தான். தகரவில்லையா என்ற வினாவிற்று, கருமபுதவ, சுவையைத் தானறிபாததுபோலப் பிரமமும் தன் கல்மை பைத்தான் அறியவில்லை என்றாய். அதனோடு இதுமுடினு மல்லவா? உண்மையில், பிரமஞானத்தாற் பரவாகிய உலகு முன்னில்லாத இவ் பம வந்தெய்தும என்றாகுக.

அது நீ ஆகின்றாய் என்ற மகாவாக்கியத்தின் கருத்து, பொருள் ஒன்றே என்பதன்று. நீ ஆற்றல்பற்றிப் புலியா யினையென்றால் நீ புலியே; புலியின் வேறாக நீ இல்லையென் பது கருத்தாகாது. அவ்வாக்கியத்தில் ஆயிரை யென்றது உவமையே குறிப்பது. ஒருவன் நான் நோயாயக்கிடந்தேன் என்றால், அவன் நோயின் வேறல்லன் என்பது கருத்தா காது. நானே பிரமம் என்றால், பிரமத்தோடு இரண்டறக் கலந்து நான் அதனின் வேறலாது நிற்கின்றேன் என்பது கருத்து.

செய்து பிரமஞானம் உண்டானபோது சமுதங்கன் அழி
 யொழிந்தான் என்றாய். பிரமஞானமொழிந்தால் அதுபெற்றேறல்
 மனசின்கூட ஓடிக்கொண்டிருக்கவிட்டு நடப்பவர்களை அழி
 வாது. அப்பதற்குக்காரணம் அவர்கள் தலைநிதிமேல், அழி
 யாண்டிமேல் மனசுக்குக. மனிதப்பிறப்பு எடுத்தபோது
 செய்யவேண்டிய கடமைகளை விட்டுவிடுவது நன்றிகொண்ட
 சமுதங்கனாக அல்லவா? பிரமஞானம் ஜில்லாமலே, பாவம்,
 நிகரம், குறியம், பேயம், ஆயில்கொற்றதவ்யவர்களை மெல்ல
 நடப்பது, கடமைதவறலு வரும் நாகரிக அனாதையாக
 நடிக்காது.

பிரமஞானத்துப்பெறுவது உயிர்வாழும் பொருளாக
 திருந்ததின் மூலம் வைதிக்யம் வாழ்ந்ததினாலும் அபுத்தாதும
 அனைத்தானும் ஓடு தன்மையாயிருக்கும் நிலை எப்போது
 உண்டாகும்?

உயிர்வாழ்ந்தே உயிர்கூட முயலாமல், காலை
 பிரமம், காலை எல்லாதேவரும் ஆயிரமென், காலை பிரம
 ஞானங்கொடுக்கிறேன் என்று, யிணைவிவகாரத்தையது வாயிற்
 முப்பாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு திரிபுப் பரமவருவிய,
 நீயனது சின்னம் வாழ்வின் முடிவில் உண்டாகக்கூடியதற்கு
 எதிர்ப்பவரும் இல்லையாகும். தேவதொல்லாம் நினைதிறம்
 முறைகேட்டுப் சீர்தாங்குகொண்டு அவர்வாழ்க்கை நாளாவது
 உன்னை நாகத்துன்பத்தில் ஆழ்த்துவா. தேவமுன் ஓடுவது
 உள்ளவையும, நீ நாகவீரந்து நடப்பாள் பாயும்.

ஐக்கியவாதி சங்கற்பம்

திருமல்லரியாய் பெரியோனாகிய பரமசிவனது பிறப்பத
 பாயாச உண்மையை உள்வாடி சொல்லுவாள். --பெருந்த
 னன், பசுக்கள் சுணக்கற்றவர்கள்; பாயமானது மாயை,

வினை என் றிருவகைப்படும். அம்மையான் உயிர்க்குக்கு இரவினைக்கிடாகுத நனது அருளால் மாயையினின்று உடம்பு களைப் படைத்துக்கொடுப்பான். கதிரவனிடத்திற் கோகுந் கோந்தபோது அதன் ஒளி குன்றினால்தான், முதல் அறிவு டைய ஆவமாவை உடம்புபொருத்தி அவ்வறிவு குன்றாது நிற்சும்.

இருவினைப்பயன்களை உபாயவாயிலாக உயிர்க்குக் கடவுள் பிசுபிப்பான். புண்ணியாவயாவதன்வரின் அனுவாயம் சமமாக, அவைமுற்றும் புசித்து ஒழிக்க, ந்தக்க நிலை வந்தபோது, அருளவிழுசெயுடாது. இறைவன் திருவருட் டிருமேனிகொண்டு யாவருங்காணா முத்தந்ளி, அழுத்துப் புடவையைத் தூயதாக்குதல் போல ஆவமாவைச் சந்திப் படுத்தி அறிவளிப்பன். ஆன்மாவானது குற்றவகையெல்லாம் நீங்கப்பெற்று நீரும் நீரும் சேர்க்காதுபோலச் சிவவறி வோடு நனநறிவுகூடப்பெறும். அதுவே அறிஞர் முத்தி யாமென்ப.

மறுப்பு

முத்தமாயிருக்கும் உயிரின் அறிவைப் பாசம் எவ்வாறு பொருந்தும்? மாயையினாலாகிய உடம்பு புண்ணியாவங் குருக்கிடாக அமைவதானின் புண்ணியாவங்கள் உடம்பில் லாமல் எவ்வாறு செய்யப்படும்? ஆதலால், மாயாமலம் முன் ஏற்பட்டதா? கன்மமலம் முன் ஏற்பட்டதா? அவைகள் உயிரைச் சேர்வதற்குக் காரணம் வேண்டும். வெள்ளையுடையில அழுக்கேறினாற்போல, இயல்பாகவே பாசங்கள் உயிரைப் பொருந்து மென்னில், முத்திபெற்றவனையும் பாசங்கள் போய்ப் பொருந்தவேண்டும். அப்போது முத்தியாத் பபய்யாது.

உடம்பும், மனமுதலிய கருவிகளும் உபயோகப்படுத்தி
இடத்து உயிர் ஒன்றையும் அறியாது கிடப்பவையுடைய
அவைகொண்டே உயிர் பொருள்களை அறிவதையும் நீ கணா
புருகதமுயலலவா? நன்றாக அயாசது தூங்கும்போது, அருகே
பாம்புக்கூட டங்கி டங்கால் அஞ்சாதும், நவமணிக்குவியல்
காசி டங்கால் விரும்பாதும் உயிர் இருந்ததற்குக்காரணம
யாது?

ஒருவனிடம் துதிவ் ஒரு தோதிரத்தலைகொடுத்தார். வாங்
கிக்கொண்ட சின்னும், அந்நேரமறந்து தோதிரக்காரன், அந்நே
ரொங்கி நீளக்கொடுத்தவனிடம் தோதிரம் எங்கேதெய்வது
தேடபதற்குக்காரணம்யாது? இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம்
அறியாமையெனலில், அங்அறியாமையே எது விளைக
புத்தொன்று ஆணவமல்ல என்னறிவாயாக.

இனி, முதலிலிலையில், உயிர்களை அறிவுவாய் வாயி
ருப்பின், வேறொன்றிவொன்று அது கூடவென்றது எதற்கு
ஒளியும் ஒளியும் கூடினால் மிகுந்த பிரகாசமுண்டா
மன்றலில், உயிரினறியும் இறைபறியும் நீரும் நீரும் தோதிரம் ஒதுக
மையான என்று அறிஞர்கூறவில்லைபோ. இவையு தோதிரம்
லாம் அறியும், இறை அறிவிக்கவோ உயிர் காணதெய்வது
ஒரு பொருளையறியும், மரையையும் விளைபுங்கு வெதவையு
எத்த அறிவாயிருப்பதென்று உயிர் ஏன இவையையகூடி
இன்புறவில்லை. நீரும் நீரும் கூடுமவையொரு தோதிரமும்
மகாஆகாயமுங் கூடுவதுபோலுமென்ற மாயாவாயின் நருத
துடையது. நீயும் மாயாவாயுவாய ஆகலால், அங்கருத்த
விடுத்து உணமைதெய்வ.

வினை என்றிருவகைப்படும் அம்மைப்பான் உயிர்களுக்கும் இருவினைக்கிடாகத நனது அருளால் மாயையினின்னு உடம்பு களைப படைத்துக்கொடுப்பான். கதிராவரிடத்தே நோக்கிச் சேர்த்தபோது அதன் ஒளி குவறினாற்போல, கந்த அறிவு டைய ஆவமாவை உடம்பு பொருத்தி அவ்வறிவு குன்றாது நிழ்கும்.

இருவினைப்பயனகளை உடம்புமாயிலாக உயிரிக்குக் கடைவுள் புசிப்பிப்பன். புண்ணியாவாய்வாய்களின் அனுவாயம் சமமாக, அவைமுற்றிலும் புசித்து ஒழித்து, நக்க நீலை வந்தபோது, அருளவியுபயிண்டாகும். இவ்வவன் திருவருட்புருடீமாரிகொண்டு யாவருங்காண எழுந்தாரி, அழுக்குப் புடவையைத் தூயநாக்குகல் போல ஆன்மாவைச் சுத்தப்படுத்தி அறிவளிப்பன். ஆன்மாவானது குறாங்கொல்லாம நீங்கப்பெறறு நீரும் நீரும் சேர்த்தார்போலச் சிவவறிவோடு நனனறிவுடன்பொறும். அதுவே அறிஞர் முத்தியாமென்ப.

மறுப்பு

கந்தமாயிருக்கும் உயிரின் அறிவைப்பாசம் எவ்வாறு பொருநது? மாயையினுலாகிய உடம்பு புண்ணியாவங்களுக்கிடாக அமைவதாவின புண்ணியாவங்கள் உடம்பிலுமல் எவ்வாறு செய்யப்படும்? ஆகலால், மாயாமலம் முன் ஏற்பட்டதா? கன்மமலம் முன் ஏற்பட்டதா? அவைகள் உயிரைச் சேர்வதற்குக் காரணம் வேண்டும். வெள்ளையுடையில் அழுக்கேறினாற்போல, இயல்பாகவே பாசங்கள் உயிரைப் பொருநது மென்மலில், முத்திபெறாவரைபும பாசங்கள் போயப் பொருந்தவேண்டும். அப்போது முத்தியாற்பயன்பாது:

உடம்பும், மனமுதலிய கருவிகளும் உபயோகப்பிடுங்கி இடத்து உயிர் ஒன்றையும் அறியாது கிடப்பவையுமாய் அமைகொண்டே உயிர் பொருள்களை அறிவதையும் நீ கண்டிருக்கிறாயல்லவா? நன்றாக அயாநது தூங்கும்போது, அருகே பாம்புக்கூட உங்கிடக்கால அஞ்ஞாநமும், நவமணிக்குறியால் களக்கிடந்தால விருந்தபாநமும் உயிர் இருத்தற்குந்நாபணமாய்தான்.

ஒருநாளி டத்தில ஒரு ரோதிநாதனைத்தக்காடுத்துப் பரவாங்கி கமிகொண்ட சிவனும, அச்சுண்டாந்து மேர்த்து மகிழ்ந்து, அச்சுண்டாந்து மீளக்கொடுத்தவனிடம் மேர்த்தும எங்கேயெனறு தேட்பதற்குக்காணாமயாதான் இவற்றிற்குமல்லாம் கப்பலாய் அறியாமைதெனலில், அங்அறியாமைதென எது விவரமாகப் பற்றாஅது 'ஆணவமல்ல என்னறிவாயாக.

இனி, முதலிலிலையில், உயிர்க்கான அறிவுவாயாயி ருப்பின், வேறொழிவேரது அது கூடவேணாயது எதற்கு? ஒளியும் ஒளியும் கூடினால் மிகுந்த பிரகாசமுண்டா ம்எனலில், உயிரினறியும் இறைபறியும் நீரும் நீ நுந்திரால் ஸ்தலங்கள் மையான என்று அறிஞர்கூறவில்லைபோ. இறை நுந்திரால் ஸ்தலம் அறியும், இறை அறிவிக்கவே உயிர் சார்ந்துநன்று ஒரு பொருளாயறியும். மாயையும் வினைபுங்கு நெதனபுங் முதத அறிவாயிருப்பதென்ற உயிர் ஏன இறைமையாககூடி இன்புறவில்லை. நீரும் நீரும கூடும்உவமை முடிகாயமும மகாஆகாயமுங் கூடுவதுபோலுமென்ற மாயாவாழ்வியின் கருதுதலையது. நீயும் மாயாவாழ்வியாவாய ஆதலால், அநகருத்தன் விடுத்து உணமைதெனிக.

பாடாணவாதி சங்கற்பம்.

உயிர்க்களின் முலமலமாகிய ஆணவ மலத்தைப் போக்கு வதற்கு மாயை அவற்றைப் பொருத்தும். உயிரின் வினைக் கேற்றபடி உடம்பை இறைவன் உயிர்க்குக் கொடுப்பான். உடம்பைப் பொருத்தி உயிர்கள் இறுவினைப்பயன்களை அணு அணு அறிஞரும். அனுபவிக்குமிடத்து ஆணவமல மறைப்பால் உயிர்கள் தவறுதலும். கண பார்வையைக் காட்டித் தோய் மறைத்ததற் போல ஆணவம உயிரறிவினை மறைத்தும். அந்நாற் பிரவீர துவம்பம் மேன்மேலுள்ளதாகும். அச் சுவப்பம் நிகழ்த் தூக்கத்தில் மக்கள் துயரற்றுக் கிடப்பதுபோல, உயிரானது சுட்டிக் காணும் அறிவு யாதும் இல்லாமல் இப்ப தவறு து கர்ச்சியில் லாது கிடக்கும் நிலையே முத்தியாகும்.

மறுப்பு.

பாடாணவாதியே, நீ கூறுமுதலி ஆணவ மலத்தோடு கிடக்குங் கேவல நிலை போலவது. ஸ்மரணப் முத்தியைக் கருவிகள் உயிரறிவுக்கு விளக்கந் தருவதால், உயிர்கள் கருவிகளோடு கூடியபோது ஆணவமல மறைப்பு எவ்வாறுவதா மென்று, நீ விளக்கவில்லை. கருவிகள் நீங்கியபோது உணடாகும் துன்பமும் நல்ல தென்னலாம். கண்ணிற் படலத்தை மறந்தினால் நீக்கியகாலே, சுகம் உண்டாகலின் என்க. கருவிகளோ மீட்டுங் கூடிய காலே உண்டாகும் இன்பம் அதுபோல் வது. காட்சியில்லா நிலையும, இன்பதுன்பங்களில்லா நிலையும முத்தி நிலையாம் என்னில், மரணமடைந்தோரும் கருவையடைந்தோரும் மாமாக நிற்கப்பெற்றாரும், முத்தியடைந்த வராதல வேண்டம். அத்தகைய முத்தி பெறுவிப்பதற்கு ஆசிரியன வேண்டியதில்லை. ஆணவத்தோடு கூடிய கேவல

நிலையில் அழிந்து விளங்கப்பெற்றத தூயம உன் னதாகும். அது
'போலக் கலனும்போலக் கெடும்' நிலையிலும் அது துன்பம்
உண்டென்றாக.

பேதவாதி சங்கற்பம்.

சோமரின் குளிமம் இரத குளிகையினால் நீங்கப் போன்
தன்மை வந்தபட்டாற்றொல, தமமைப் பற்றிய பாசங்கள்
ஆனையருளால் நீங்கப்பெற்று, உயிர்க்கு அழியாத, தூய
முத்தமிழிலைய யடைவர். உயிர் பெறுவானுட முத்தி பேறு
மாக இருக்கும்.

மறுப்பு.

மல்லா தூல்களுள் பதி, பசு, பாயம் அழிவில்லாததா
வென்று கூறிய உண்ணாமைய மருந்து, பாச நீக்கம் செம்பிற
குளிமம் நிக்ருவது போல்வதென்று கூறுவது, சுருந்தரு மாற
ரும். இரத குளிகையாற் செம்பு தன்னிலை கெடுமிடத்தே
சோமம் அழிந்து போன் தன்மை புதிதாக ஏற்படுமாயின்
பாச என்னும் தன்மை கெட்டுப் புதியதொரு தன்மை உண்
டாகவேண்டும். அது உனக்கும் உடன்பாடன்று. சோமம்
குளிகையும் ஆகாமல், தன்மையை கெட்டுப் போன்றாக்
தன்மை போல, பசுவின் தன்னைச் சத்தாமாக்க்கிய சிவ சொரு
பட ஆகாமல் தன்மையைக் கெட்டு வேறொரு தன்மையடைய
வேண்டும். உண்ணை அவ்வாறில் மையில், உன் கொள்கை
பொருந்தாது.

சிவசமவாதி சங்கற்பம்.

பதி, பா, பாசம, என் னு முவையிற்று மட்டுவாமை, பா
ஞாவம், பாசஞாவம், என் னு முவையெறிந் துக்காலத்தான
உணடு. பாசஞாவம் ஐம்பொருள்களின் அழிவு. அது உயிர்
குப் பொருள்களை அறிவிக்கும் பாசுநாவம் அவிவெறிந் துக்கால்
பொருள்களை துதநம். பாசுநாவமும பதிநாவமும கிடைத்த
பேபாது, கொழுநதுவிட்டுநீயாமல் அல்லாபகநித கருத்
தையபதிபாலப பாசுநாவம் ஒன்றையுள் அறியாதுநி துதநம்.
உயிரகல் பாசுநே, நதிநதி கல்பாநிதையுள் அது கிடைத்த
கேவல் நிலையையுமென்று நடத்துநித, துதிப் பாசுநாவம் கருத்
பேபாது, வண்டாவது பசுநாபிமுலகை கலந்தாநிதீபாலப
பதி ஞாவம் உயிரைக்கவாந்து கொண்டாந். அப்பா மு வண்டா
நினைந்து அந்நன் விடிவமடைந்தாநிதீபால, பாசுநாவம் பதிவா
நினைந்து பதிவடிவடைந்தாந், முந்நாநிதீபால வண்டிவாபாபாந்
பாசு வண்டிவா நெய்நிலைசெய்தாநிதீபால, இறைவனைக்கிடை
ஐந்திதாழில் செய்வல்லாதாம். அந்நகைய முந்நாவாநகை
கூட்டத்தில முந்நிதீபால உயிர் நிலைபெறுந்.

மறுப்பு.

முலையு ஞானமுத கூடியே ஒன்றை உயிர் அறிய
வெண்டுமாயின, கரை ஒன்றைப் புர்க்க வெண்டுமெ டுததுச
முரியனம் சகதிரனும் விளக்கும் ஆகிய முனாம வெண்டு
வவவாகும். உணமைபில் அவையுள் எதாவது ஒன்றே
பொருள்களைக் கண்ணுக்குக் காட்டுகின்றது. முலையு ஞான
முந்நேசாநது ஒன்றை யறியுமென்பதற்குவமை யானுமில்லை.
ஒவ்வொன்றும் தனித்தனிப பொருள்களை அறியும் என்னில்,
உயிர்க்கு வேறுகவே சடப்பொருள்கள் இருப்பதால், உயிர்

அவ்வழியாக கருணிகளின் உதவியின்றித் தானாக அறியமாட்டான். ஐரம்பொறிகள் சடமாகையால், அவை எதனையுந் தாமத அறியமாட்டாதவனவே. பதிஞாவம் பேரறிவாகையால் எதனையுந் சட்டி யறிய வேண்டியதில்லை. கருணிகளா நிக்திய இடத்து, உயிர் செந்நழலை யொத்திருப்பின, தனவேனென முதல்வனை அது அந்நிலையில் அறியாதிருப்பதற்குக் காரணம் யாதுமில்லை.

இனி, முத்தியை நாடும் உயிர்க்கு ஓவாறுமறியாமற் கிடந்த பச்சைப் புழுவை உவமை கூறுதலும், ஞானோபதேச சூத்ரமையாவ குருவுக்கு அத்தகைய உரைபொன்றும நிகழ்த தாத வேட்டுவனை உவமை கூறுதலும் பொருத்தமாறில்லை. வேட்டுவன் எடுப்பதே உபதேசம் எனலில், உபதேசங் காரணமாக உயிர் ஞானம் பெற்றுச் சிவசொருபம் உற்றார் போல, வேட்டுவன் எடுத்த காரணத்தால் மயிர்க்குட்டிப்புழு வேட்டுவனைப் போலப் பறவையாய் விட்டதென்று சொல்வா ரிலலையே. புழு வண்டாதல் அச்சமாறிப் பிறத்தற்கு உவமையாகுமன்றி உயிர் முத்தியடைதற்கு அது உவமை யாகாது. புழு நீனைவாற்றலால் வண்டாயிற்றென்பது சாரூ பாய பயந்தரும் யோகத்திற்கு உவமையாயினும் அது ஞானத்திற்கு உவமையாகாது. சிவசொருபம்டைதல் ஞானப் பயனென்று ஏனெனவெனத் கூடாதெனில், உயிருஞ் சிவமு மொன்றுபட்டிருப்பது ஞானமாமேயன்றி வேறுபட்டிருத்தல் ஞானமில்லையாகாது. நீ சொல்லும் உவமைபால் முத்தியில் ஓரு உடம்பு உண்டென்பது பெறப்படும். அப்போது உயிர் சிவத் தேனாக் கூடாதிருப்பதோடு, புழு உண்டானபின் அதற்கு முன்னுணர்ச்சியில்லாமையால் உயிர்க்கும் அறிவு மாறுபடும் என்பது பெறப்படும். அது ஞானத்திற்கு மாறாகும்.

இனி, இறைவனுக்கியலையாயுள்ள ஐங்குறுநிலை அடியைப் பெற்ற ஊரி இயற்றுகின்றது சொல்லுவது குறையெனப் பெரிய துணைவிய துணை இயைபுதலின், அவையாநின்ற அந்நலந்தகாது. திருகாவலிமா முதலையுணையால்கி அலையுதல்கொணில், அவா, இறைவனைப் பிள்ளை தந்தையாடுவென்பு வந்தையனறிந் தானாக யாதுந் செய்யாமை அறிந்; கனாக் கான முதலையையா பிள்ளை தந்த சொல்லு கால்கி ரீய் கொள்கு கானாக. முதலவனது தனமைமைய அலையுதல்கி ஐங்குறுநிலை செய்வந்; இருமடி நிலையாடுவாருந், அருள் வாய்ந் அருள் அருள் தொழிலையுந் செய்வது காணக் கொணில், தனவாநீயெய்ந் பொருந்தி வெண்மையுற்றுவா, வைய நீதல முதலியவற்றைய நீப்போல, வெநநீய் அட்டெய்யாமைக்குக் காரணம் என்கின்; நீ தனிதனாகிறுந் கருட எவ்விலில், அது தனிதனாகிறுந் என்கே காண்பாடுமந் நீ லவ்வைய பார்த்து நில்லது தனொழில் நடந்தவையிலை. நியைனது இருமடையா பற்றி நினது தனொழில் செய்யா நிகழ்வாந், நீயின தொழிலை இருமடையா நொழில் எவ்வது எவ்வது பொருந்தும்.

பேய ஹ்ருவணப் பிடித்தபோது கிராமின் செயலற்று
பட்டவன் செயலாமல்லவா எனனில், பிடிபட்டவன் மூல
மாகப் போரின செயலே நிகழ்ந்தால் போல, சிவன ஆலமாவிற
கலந்து செய்புக தொழில்லா சிவந்தின் செயலாமன்றி
ஆலமாவின் செயலாகாதென்றழிக. சிவன் செயல் நிகழ்
தற்கு முத்தியுற்ற உயிர உரியவாயிலாப எனனில், பேய்
நங்கியபோது, விடுபட்டவன் செயபுகு செயல பேயச் செய
லாவதில்லை. ஆதலால் முத்தியுற்ற உயிரின் செயலெல்லாம்
சிவன் செயலே யெனபடுவவாறு? பேய் பிடித்தபோது,

நிகழும் பேய்ச் செயலைப் பிடிபாண்டவன் தன் செயலென அறிவுதில்லையாயின், வைக்கோலினிடத்திற் பற்றிய தீயின் தொழில், தீயின் தெய்வநி வைக்கோலினதாவதில்லை. அது போல உயிரிழ்வதற்கு சிவன் செயலுமா? மெலும், எவ் வறும பாகபதத்தினுட்படாத இறைவன் செயலைப் பந்தத்தி னின்று விடுபட்ட உயிர் எப்போதுதான் செய்ய வல்லதா?

இனி, முதலவனைப்போல உயிர்கள் முற்றறிவுடையன எனினில், உயிர்கள் சிற்றறிவுடையன என நூல்கள் கூறு வது தவறாகும். போயின் தன்மை பிடிபாட்டவனுக்கு உண்டா னென்னில், பேசும் வன்மையும் கண பாவையுமில்லாத ஒரு வனை அவற்றையுடைய பேய் பிடித்தபோது, அப்பேய் அவனைப் பேசவும் பார்க்கவுந் செய்ய வல்லதா? பேய் அவ் வொரு செயலாவினில், போயின் தன்மை முழுவதும் பிடிபட்ட வனுக்கு உண்டென்பதெவ்வாறு? காழியைக் கடலில் எவ் வொரு அரிதததிலுளும் கடல் நீர் முழுவதையும் காழி முகந்து நெய் பழையுமா? ஆதலால் உயிரை ஒரு உள்ள அறிவே நிறுவ நூலால் விளக்கம் அடைவதன்றி, உயிர் முதல் வனது முற்றறிவைப் பெற்றுவிடும் என்பது பொருந்தாது.

இனி, உயிர் முத்து நிலையிற் சிவனோடு ஒன்றுவதில்லா மல் உடலோடு சிவன் முத்து மாதிரியும் உடையதெனினில், அது சிவத்திற்கு ஒத்த நிலையாவதில்லையே. அடியார் கட்ட த்திருத்தல் சரிலோகமோ, சாய்ச்சியமோ? அது சாய்ச்சியம் என்னையாயின், பதம நீங்கிய உயிர் சிவத்தோடு நிற்கா திருப்பது சாய்ச்சியமாகலின், அவ்வாறு அறிவுக்கறிவாய் சிவத்தோடு உயிர் கலவாமல், முத்துபெற்ற பெரியாரோடு பதற்கு உடலினை உயிர் அவாவி நிற்கும். உடலோடிருத்தல் சிவன் முத்து; உடலின் நீங்கிய நிலையே மேலான பரமுத்தி

யென்று நூல்கள் கூறவும், நீ சிவன் முத்தியே மேலான முத்தியெனநல் எப்படிப் பொருந்தும்? முத்தியென்ற உயிர்களின் உடல் சுத்தமாயா சம்பந்தமுடையது, மயக்கநீர்ப்பூம் அசுத்த மாயா சம்பந்தமுடையதன்றெனில், நீ சொல்வது வேப்பமரத்தின் அடிக்கட்டை கசக்கும்; அதன் கொம்பு துணித்தளிர் கசப்பதில்லையென்று கூறுவது பொய்யும். முத்தா தாம விரும்பிய உடம்பை எடுத்துக் கொள்ளுவர் எனில், அவ்வுடம்பெடுத்தற்கேதுவாய மலமாயா கன்மங்கள் முத்தரை விட்டு ஒருககாலும் நீங்குவதில்லையென்பது உருத்தருகும். நீ சொல்லு முத்தி பத முத்தியே, பாடித்தியா நானு என்றறிக.

சிவசங்கிராந்த வாத்தம்.

உயிரானது நிகந்த ஒளியுடைய விளக்குபோல உள்ளது. அதற்குச் சட்டியறியும் அறிவு கிடையாது. இறைவன் தனக்கென ஒன்றையும் அறியவேண்டிய காரணம் இல்லை. காந்தம் விகாசமில்லாத நிக, அதன் முன் இயம்பு தொழிற்படுதல்போல, விகாசமில்லாத உயிர் முன்னிலையில் பிரணவாயு உடலைக் காரியப்படுத்தும். கிணற்றில் நீர் இறைக்கும் பூட்டையின் பலபகுதிகளும் தொழிற்பாட்டாற் போல, ஐம்பொறிகள் தமக்குப் புணுகின்றவற்றை அனுபவிக்கும். அறற்றிற்கு முன்பாகப் புலன்களை அகந்தருவிகள் உணரும். அகந்தருவிகளின் உதவியில்லாமல், ஐம்பொறிகள் புலன்களைப் பொருந்தமாட்டா. பிரணவாயு பிந்தால், உடல் தொழிலின்றிக் கிடக்கும். இவ்வாறு உயிர் முன் உடல் தொழிற்படுங் காலத்தில், ஆணவ மலம் நீங்கு தற்குரிய பக்குவம் வந்தபோது, கண்ணாடியிற் பிரதிபிம்பந்

தோன் றுவாதுபோல், இறைவனது திருவருள் உயிரினிடத்தில்
 பிரதிபலிக்கும். அப்போது விநீனிடத்தில் எழுந்தியால்,
 விறகு அழிவது போலவும், உப்பளததில் போட்ட புல்லும
 வைக்கோலும் தந்தனமை கெட்டொழிவது போலவும், உயிர்
 தவநன்மை கெட்டு ஆநுள் வடிவாய விடும். அதனால் பசு
 காணங்கள் சிவ கரணங்களை மடறி உயிரறிவு இறையறி
 வோடு கூடி ஒன்றுப் விடவே, உயிர்க்கு யான் எனது என்ற
 உணர்ச்சி இல்லையாகும்.

சிவசங்கிராந்தவாத மறுப்பு.

உயிர் விளக்குபவோலொளிவதெனின், அதன் கண்
 அறியாமையோது? அது அறிவிலதெனின், ஒளிபெயற்பதற்
 கே தடுவானே?

பிரணவாயுலோ (உயிர்க்காலோ) உடம்பையியக்குமாயின,
 ஆயிரோர்போது பிரணவாயு இயங்கும உடம்பு இயக்கா
 நெறமைகளுக் காரணமெனே?

மனம், பொறி, புலன், இவற்றைத் தொடர்பு படுத்திக்
 காரியப்படுத்த உயிருந் தடத்தினறன்மையை முடையதாயசு
 செயலற்றுக் காந்தம்போலிருப்பதெனின், அறிவுப் பொரு
 வின் தொடர்ச்சி உடம்பிற்கு வேண்டியதினதே.

பூட்டையானது அதிற் பூட்டப்பட்ட காளேகனால்
 தொழிற்படுதலால், நீ கூறும் உவமை செயலற்றிருக்கும்
 உயிர்க்குப் பொருந்தாது.

ஐம்பொறிகள் புலன்களை நுகருமாயின, ஐந்தும் ஒரே
 பொழுதில் தத்தம் புலனை யொருங்கறியாமைக் கேது
 மெனே? இலை, மலர், காய, கனிபெனபன, ஒரு மரத்திலே

வெவ்வேறுகாலத் துளவாதல்போல, ஐம்பொறிகளுந் ஒன் றொன்றாக ஒவ்வொருகாலத் தழியுமென்னில், ஒரு பொறி யறிந்ததன்பயனை மற்றொரு பொறி துகடையடையலும், ஐம்பொறியுணர்வின் பயனை ஒருங்கு துகடும் உயிர் வேறுணமையிற், ஐம்பொறிகள் துகட்சீயுடையனவென்பது தவறு. மேலும், இருவருடைய ஓசையை இருகாடு உங் கேடும், ஒருவர் செபடியதை யறிந்தும் மற்றொருவர் செபடியதை அறியாதாமி நுகடல் காண்பாறிகளின், பொறி யினைச் சார்ந்தறிவது உயிரென்றுய்த்துணர்வ.

இவ்வாறே அந்தக் காணங்கனின் றொழிலும் உயிர் எதே யெனத் தெனிக.

கண்ணாடியை உயிர்க்கு உவமைததல் பொருத்ததாய். கொடுத்ததைத் தொள்ளத் தன்மை உயிர்க்கில்லை. நினைவை எரித்துவிடுதல்போல இருவருந் உயிர்த் தன்மையைத் தொலைத்துவிடுதல் இல்லை. அங்ஙனமாயின் திருவா நடப்பொழி னைப் பயனிலதாம். உப்பாதததுப புல்லுட மைக்கேரலும் உபயிற்றன்மை பெறுமேயன்றி ஒழிந்து கெடுவதில்லை. அங்ங னனம் கொடுத்ததைத் தொள்ளத்தன்மை உயிர்க்கில்லை.

பசுவின் காணங்கனொன்பன மாயையிலாய நுணிகவா; அவை திரிபுணர்ச்சி பயப்பன. அவை திருவருளின் னன் மையை எவ்வாறடைதல் கூடும்? சடமாயடையு தன்னின் வேறுபட்ட இயற்கையுடைய திருவருளின் தன்மையைப் பெருந்தாது. அருளுருவம், மாயா இருளுருவமாதது. பெருகனினுநவியின்றி உயிர் திருவருளை யறியாதென்பது தவறு. அது எவ்வாறெனில், அது ஞானம் பெற்றார்க்கு விளங்குமன்றிப் பிறர்க்கு விளங்காது. அது ஒருவனு

மொருத்தியுங்கூட நுகர்ந்த இன்பத்தை அலியாயுள்ளா சற்றி யாரைபோலுமென்க. “ஐம் ஸன்காணவாசாய,” “காணங் கமொல்லாங்கடந்து சின்று கணைநிடநாள்,” “ஐயுநினின் அரி புறத்தானான்”, என்ற நிருவாக்த்துக்கரிவ பொருளை உற்று நோக்குக.

பசுபாணங்கள், சிவகாணங்களை மாதரினும், கரணங் கள் பொருட்டறியா படுவன மரணபயின் காரியங்கள் யென்றித் திருவருவமரது.

அந்நாளும் உயிருமாயிடு இருவோறுமுதல் ஒரு முகலாயி னன்றி அறிவு ஒன்றாகாது. அங்கனம் இருமுதல் ஒருமுத லாதல் தற்கரியவாதத்திற்க்கிழுக்காள்.

பாசர அவிசாரவாதம்

பல தீளைகளையுடைய சூடத்துள் இருக்கும் விவசகூப் பேரில ஒன்பது வாயில்வருடைய உடமரில் உயிர் அறிவாய இலங்கும். ஐம்பொறிகளும் ஒன்றறிந்ததை மட்டுநொன்றறி யாமையின், அவ்வப்பொறிகளைக் கலந்தே உயிர் விடயங்களை நுகர்நம். உயிரானது பொறியின் வாயிலாகவே ஒன்றை அறிந்து நுகர்நம்.

மலபரிபாசம் வந்தபோது, இயுள் வீட்டிலுள்ள ஒரு பொருளை எடுத்துக்கொண்டு முன்னக்கொண்டுபோயது போல, இறைவனது ஞானமாயி விளக்கை அனனமுதற் பெற்று, நீர்போலவும் நிழல்போலவும் பொதுகளையில் ஒரு வாய்பாலுஞ் சாப்பின்றி நிற்கும் பம்பொருளைத் தவிரையடைந்தார்க் கின்பங்கள் நிகழ் தலைகளை, வெயிலிற் சென்றோர் மரநிழலை அடைந்திருந்தல் போல, அடைந் து உயிர்க்கு வாயின்பமெய்தும்.

மறுப்பு

உயிரானது அறிவாய்த் திகழ்ந்ததாய் பொருள் களை யறியப் பெறுகின்றது யென்றிருப்பது அறிவுதான் விவங் கப்பெற்ற உயிர், பொறுகின்றது யாரைப் பொருள் களை யறியு மென்பது, கண்டறிபவன் கையாற்றாமைப் பொருள் மூலிய நனவையறிந்து அவற்றின் பாலையாற்றாமைச் சொன்னவன் பகுதினொடாகும். புலனுங்கேற்றப் பொறுகளைச் செவிசெறி புணர்ந்துப் பொருள் களை யறிதலின், அங்ஙனம் அறிவு திகழப்பெற்றதே யெனில், அது காரணமாக உயிரை அறிவு விளக்கமுடையதாகக் கூறுதல் சுவரம். அது ஏனாவது ஸ்ரீ பெரினையகொண்டே வேண்டிய புலனை அறிகின்றார்.

கூறினால் ஒளியை யறிதல் உலகத்திற் காரணமாகித்தே யொழியாக கூறினால் ஒருநொருளைக் காரணமிடாது திரிவிலை யெனில், அறிவாய் விவங்கும் முதல்தன்மையிற் அது நிகழும். இறைவன் மனங்களை யெரித்த காலத்தே, கைக்கேயிலை அவன் மீட்டெடுத்த தீகெருளுவனில்லை. கண்ணாற் பார்த்த மாதிரித்தே அவன் எரிந்தொழிந்தானா. கம்பந்தமற மலையை அரனா வாள் கொண்டு கொண்ட வில்லை.

இறைவனியல்பு அவ்வாறாயினும், உயிரினியல்பு அவ்வாறாகாமையின், உயிரும் இறைவனதநர் கொண்டே அருஞ்செயல் ஆற்றவல்லது. திருஞான சம்பந்தப்பெற்ற மாவ திருப்பதிங்களை எழுகிய சம்பந்தசரணையார், திருப்பதிசுப் பாடலொன்றை முதிய குறிப்பினை விசிப் புத்தன தலையை உருள்வித்தமைகானாக. அதுபோல உயிர் ஒன்றை யறிவதாக திருவருந்திணைகொண்டே யென அறிக. பொறு கவின் அணைகொண்டறியுமறிவு, அவற்றின எல்லையுட்பட்ட

தாசலிவ, சூர்நாற்ற அகண்ட அறிவு திருநாறாலன்றி
உயிர்க்கு அமைதலில்லை.

இருளில் விளக்கனைப்பயன் படுத்துவதுபோல, இறை
வனது நூலவொளி கொண்டு, உயிர்க்கு உண்மைநூற்
மென்பது பொருந்தியது. கருவிவர் அறிவிவரன்; அவை
யொழிந்த உயிர் துரிய நிலையில் நிற்பது. ஆதலின் அந்
தகைய உயிர் முதல்வனது ஞானத்தொடர்வையுடைய
பாப்பறிந்துமென்றது. அது குருடர் பலர் நடக்கிறவர்களை
கொண்டு பெருவழியிற் சென்றார்களென்பதெனினும்.
நீறையும் நிழலையும்போல இறைவன் இரப்பானென்னில்,
அறிவில் பொருள்களாய் அவைபோல, இறைவன் வசீதில்
நம்மையாட்கொள்ளாது தானிருந்தால் திருப்பனைபது
போதும். அங்ஙனம் அவர் நந்தால் நாம் உய்தல் அரிது;
அதனால் நாம் அவை தவறு.

சுத்தசைவமென்ற சைவவாதம்

சகலநிலையில் அறிவாய்நியுழியி, சைவ நிலையில் அறி
வற்றுகிடங்கும் ஆனவன் மலத்தொடுவானது. இறைவன் நிலை
முதலிய கருவிகளைக் கண்ணுக்குக்காடாடாய் விளக்குப்போல,
உயிர்க்குக் கூட்டுவன். அவைமேல் பொருத்தி, உயிர் இய
வினைப்பயனை தகருங்கால், வரும் பிறவிக்கு வினையைக் கேட்க
கொள்ளும். பவநிறிவனெடுத்து அலமருங்கால், மலபி
பாபமும் அருள் வீழ்ச்சியு மருவும். அப்போது அருள்வாய்
வாய முதல்வன் தோன்றி உயிர் செல்லுநிறிகேற்றவாறு,
சரியை, கிரியை, யோகம்வரில் நிறுத்தி, அவைமுற்றித் தனி
நிலையுங் கலப்பு நிலையும நிற்கவே, நீங்காத உயர் ஞானத்தை
நல்குவான். அப்போது தன்னையுந் தலைவனையும் அறிவையுந்

சுட்டியறியாது, உயிர் சிவதேவாடு சுட்டி ஸ்ரீமுருகனாடு
விருப்பும் வெறுப்பும அற்ற நிலையோ முடிந்ததெய்யோ
மெனப்பது.

சீத்தசைவ மறுப்பு

அநாதியோ உயிர் அறிவாயின் பொறி நலனில்லா
விடத்து உயிர் அறிநலந் திரை? அறிதலு நாடகாயின்,
உயிரி னியல்புயா ன் பொறி முகலிய மயலிந் னொடு கடிபு
பொதறிந்தும, கூடாதபோது அறிவார் ய மிழப்போ உயிரி
யலொன்னின், பொறிகலின் புணர்ப்பாய்விவார் அலெடுக்கை
யாலறியாணையுங் கூறின், அறிவு தேகவ்றியாழியும, மீண்டுந்
தோனறுமெனனுங் கண்பங் கவாதர் உன்கொளையாமார்

அல்லது முனடுது பினமலை நார இரக மத்தக மனை
நீ நறியவனாவை. ஆணவாமலம் இரகப் போவாறு, இறைவன்
பேரொளியாய். உயிர் கருவிகளாலறிவது மயங்கவறிவு. அபா
மயங்க அறிவு உயிர்க்கு நல்லறிவாக எவ்வாறியையார்

இனி, நீ நறு முத்தியையாய்வாம. சூத்திரி நாதாரய
அநா வீழ்ச்சி முந்தியதோ? மலபரிபாக முந்தியதோ? எது
காரணம்? எது காரியம்? மலபரிபாகம், அநா வீழ்ச்சிக்குத்
காரணமெனினில், அம்மலபரிபாகம் அநாவது எண்ணிந்ந
உடம்புகளெடுத்து வநங்கால் இன்ன உடம்பு எடுத்த கால
தில் வநமென்ற நியதிப்படியா? நல்வினை தேவினை யுலை
பொத்து நின்ற போதிலோ? உயிர்க்குப் பிறவிக் காயர்
தோன்றியபொழுதிலோ, இறைவன் அநாப் பரியக் கருதிய
எல்லையிலோ எப்போடுதனக் கூறுக. இருவினையொப்பு
எற்பட்டவிடத்து, மலபரிபாகம் வநமெனினில், இருவினை

பொருத்தல்லவென்று யாது. அநுவாய வினைகளை நூலிப்பினிருத்தலில் உலகம் பொருளாகவே நிறுத்தல்தோல, நிறுத்த முடியுமா? புண்ணியம், புண்ணியமாயும், பாவம், பாவமாயும் நுத்தலால், ஒரு செயலில் இரு தன்மையுடையதாகாது. இந்நூலை யொப்ப யாதெனத் தெளிவாகக் கூறுக. இவ்வாறு அநுவாய வழியை யானென்னில், அழியாத நுருவிடையுடையவா, மாறாபரிசுப உடம்பினைப் பொருத்தாகா. உயிராகக் காணப் பொருத்தவானென்னில், உயிரக்குறையத்தில் ஒருவனாக இவ்வாறு கருதப்படுவான்.

சரியை, கிரியை, யோகமென்பவற்றின் பயனாக நோக்கி உலகமெனின், அவற்றால் பதமுத்திகை முறையாக உலகமென, அநுவாயமாகக் கூறும். தேவா முத்தல்கள் மூவரும், சரியை, கிரியை, யோகங்களில் நிலலாமே, நோக்கிப் பொருத்தாக இவ்வாறெனயன்றி அந்நூல்கள் காணாமலாகாமை தெளிவு. நோக்கி உண்டாவதற்கு உத்தமமானவா, அல்லவாக முத்தி காணாமலாகா.

கருணியும் மலமும நிகழ்வே, அநுவாயம் புனதாவென்றாக. மலத்தெனது கூடிய தேவந நிலையில் அநுவாயம் புனதாவாகாது. கருணிகளென கலப்பாது நிலையாக அந்நோக்கி உண்டாகுதெனின், மின் எப்போது உயிர்த்து இவ்வாறென புனதாம். தெளிவாக உயிரின் அனுபவத்தில் உடல, கமலம், உலகம், துகர் பொருளாகிய இவற்றையறியும் அறிவேயுள்ளது. இவ்வாறிய நீங்க மேல்வரு மறிவுயாது. அதுயும் இவற்றைக்காணு மறிவாயிருப்பின், வீடு சொபரிக்கும நோனத்திற்கும், மாயையினுய பொருளையறியும் நோனத்திற்கும் வேறுபாடுதனை. இவை, உயிர, இவ்வாறென மேல்வரு முற்றாக உலகமென்றாக. இவை, இவ்வாறென

உயிர், உயிர்நிலை, பரிசுடம், பரிசு அறிவு எவையெல்லாம் அறிவு.
இவற்றுள் பரிசுடம் தீங்கியது கூறினும். உயிர்நிலையும்,
பரிசு அறிவும், எவ்வாறெழுந்திருக்கின்றனவென்று நிகழ்ச்சி.

உயிரிதழ் முழுவதெனையர், முத்திலில் ஓடு முத்திலாடுமென்பது
என்றாரவையர் சாப்பிடுவது கொண்க. "மேற்கு நியை ஆறு
பொருளாகின்றி, பாசுமம், பாசுநாணமு மெழிந்தவிடத்து
பொருளாகலாகும். பசுநாண மெழிய, நீசு நிய முன்னாய்
உவாவை. பின்னாய், பாசு, பசுமென இரண்டி - நின்னா, அந்த
விதங்கலாய் ஓடுவனாய் தன்னையே, திருவாயு, தன்
செனா செனா அனாவையு தேய்த்து தேய்க்குகொன்றாய்
என்ற திருவாயு நியுதிகம்பாய் ஆ.

செவ்வாறு அமைந்திருப்பதால், அந்த அமைப்பை
பெயர்ச்சி, இப்போது அமைப்பை அமைப்பதில், அந்த
அமைப்பை அமைப்பதில், அமைப்பை அமைப்பதில்

மீனா, வீரபுல ஊரிருந்த சிவமுட மாவொழிபுட்பதென
னில், அதுவுமே பிறவும, அழிய விரும்பின், கோப்பிசகாத
தெனத் துறவாறாகல் அயந்தநித.

நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம்.

உலகம் யா அம் சிவவடிவமுஞ் சத்திவடிவமுந் தமையென
 தருக. (சிவம் அருவம், சத்தி உருவங்.) உலகத்திலே ஐவா
 லையுந் தாடென்று சமஸ்தந்தியுமில்லை. அறிவுடைப்
 பொருளுந் அறிவில் பொருளும், அறிவுடைய உயிரின்
 துச்சுச்சுக் கண் ஒரு தன்மையனவாய்ளவை. இது வென்று
 சுட்டப்பபட்ட தொன்மை துகருங்கால, அறிவு அப்பொருளோ
 யாய் நிதமகின் ஆண்டு அறிவென்னும், அறிவிடைப் பொருள்
 ளன்னும் பகுக்கப்படுமாறில்லை. பொன்னுக்கும் பணிக்கும்

மொழிப்பாடி நுதலம்பேரல் அறிவிக்கும் உலகிற்கும் வேற்றுமை ஒருவழியாகக் கூறுதலுண்டு. மாற்றின் தன்மை பெரலுமாகும் பணிகளும்தான் நுதலம்பேரல், இரண்டிற்கும் உண்மையில் ஒருநூல்மையே யுண்டு. ஒன்று காரியப்பட்டது. மற்றொன்று காரியப்படாதது.

ஒன்றுக்கும், இன்னொன்று ஆகாது என்பதற்கு உண்மையான சித்தாந்தம் உளதாகும்.

உண்மை தெரியாதேவர் என்பதன்மையால் உயிர்தான் உண்மையான தெய்வமானது. தேவன் தாமாயினும், ஆதாயமிடாதது, அல்ல சிவமுதலின் வேரல்ல. பலவாகத் தேவனாம் வேறுபாட்டில் உண்மையிலேயே.

கண்ணினொன்றைக் கண்ணிறகுரிய தெவனு என்பதில், நிறைந்த இருளிலுள்ள பொருளின் இவ்வெதிரை உண்காட்ட வல்லதனும். மிவமினியைப்போலும் மென்று கண்ணை உயரமுடியாது. ஆதலால் கண்ணின் வடிவம், அடிப்பதில் கதிர்வெண்ணியும் சிவம், சதகி என்பதற்கு உடைய காதலும்.

“தானொருவனுமே பலவாகி நின்றவா” உருகியுயிரி அருளுள் நின்ற உணர்வாகிப் பிறவானதனும் நியையானது” “கண்ணை கண்ணிற் கருமணியே” “தாமே தாமதகசெய்ய மவன்”, “நாமொழிந்த சிவமானவா”, “கண்ணியப்பழமாகிப் பழத்துள் நின்ற விரதங்கள் தாகவானுந்தாமையாக” “அறிவானுநதானே அறிவிப்பானானே”, “தாப் தலைப்பட்டது குருகி யொன்றாய்”, “நான் தெட்ட”, “எவற்றினவதி நுவல்குத்கள பலவா மாநலின், கொடுக்கும் பொருள், கொள்முதற் பொருள், கொடுப்போன், கொள்வோன், ஆய்வுலகம் ஒரு பொருள் காரியல்லவன் உணர்க, பொருள்களும் அவற்றை

துன்பாவது, சந்தி, சிவமெனும் உணர்ச்சி கைமுதல் வளி
தன்மை. தான் உயிர அனன் து வினாவது அந்நி அந்-
நிதிரை பாவனை உணர்வாகுதலாக, சூழ்நிறைவு, தான்
என்ற ஒரு முதல்அறச் சிவமாதல்சாய்ச்சியமுடிவு.

அந்நிலையடைபுருள், முடிந்திரு வாய்ச்செய்த, நாவளித்த
ஒருவாய்ச்செய்த செவ்வி உடம்பையுட உயிரையுட கலனிலை தன்
வினாவு சிவத்தனரி த் தெநாருங்குவித்த ஒருவாய்ச்செய்த, கருவி
கலனை வற்றத்தாழ்வறித் தேற்றவாய் தான், தான், சந்தி, த்,
துன்பம் என்ற அந்நிலையுட உயிரை நோக்குத் தித்தும். கருவி
கலனிலையுட உடம்பையுட அந்நிலையுட.

ஆணவாய்நிலை நிகழ்முதலாக, துன்பத்தினை துன்பி
உயிர்த்துத் திருவாய் கருவிக்கே உடம்பையுட உயிரானது
ஆணவாய்நிலை கருவிக்கே உடம்பையுட அந்நிலையு
கருவி முடிந்ததாழ்வறித் துன்பவாய் அந்நிலையு
மென்று நித்தி, சிவத்தியாய் சந்திநிலையு.

நிராகரணம்.

உலகமாய்நிலை சிவமுத் சந்திமென்னில், முதலவன
உலகத்து முதற்காரணமாக வேண்டி.

அவனை நித்தித்தகாரண மென்று உலகமாய், அவனை
தாழ்வறித் துணைக்காரண மென்று, இவைகள் ஒருவன
முதற்காரணமும் உலகத்தகாரணமும் துணைக்காரணமுமென
நித்தி, அங்ஙனம் ஒரு பொருளை முக்காரணமுமாய்நி
பை, உலகத்தகாரணம் தான் துணை.

இனி, முதலவன் இயற்றும ஐந்தேதழில் தன் பொருட்-
தோ, உலகப்பொருட்தோ? வீணாகவோ? என்ற வினாவுக்கு
விடைபாது பகாவாய் வீணாகி, முதலவன் தலைமைக்கு

முற்றிவருமா, ஐந்தொழில் இழுக்காமலல்லவா? ஒப்பற்ற அறிவு நலிவையுமுண்டாய் முதலவன, மினபோலத தோன்றி மலையும உலகவாழ்க்கையைத் தம்பொருட்டுச் செய்து வென்றல் பழுது.

நீரா பொருட்டு ஐந்தொழிலியற்றப் படுமென்னில், தலக்கு வேறுகப் பிராநம் அவாக்கு வேண்டிய பொருளுமா அப்பொருட் குரீய கருவியும், அக்கருவிக்கு முதற்காரணமுமாய் செய்துபாடுமென் ஐவகை கூறின, நீ சிவமே யாடிமென்ற மனம் உக சாநிலை யடையும.

இனி சித்தாகிய சிவம், அசித்தாகிய உலகத்தைத் தவ்விடாததெனினும் தோற்றுவியாது. உலகமுஞ் சித்தே யென்னில் உலகில் அசித்தது என்பதுதான் யாது. சித்தா ரின, உலகிற்கு நிலையாமைமையிலே யென்பதாம். உலகாய் தரும், தந்த கூட்டமானது நீர்க்குமிழி போல நிலைபிலலாத தென்பா. நீ அத்துனை நிலையாமைபுள்ள உலகத்தை நிலையாய் தன்மைபுடைய சித்தெனையா. நீ கூறுவது உண்மை யன்று.

இனி, சிவம், சாவகா முதலியபிற மதத்தினரும், உலகில் ஸ்திரிவுணடென்பர். அதனால் உயிருண்டென்பது போதரும். நீ உயிரினதேனபதால், அவரினுமிழிந்த ஆராய்ச்சி யுடையாய், நீ கூறுவது காட்சிமுரண.

நீ கூறுவதற்குச்சான்று பகர்வார் யாருளா? சித்தின் சார்பால், உடம்புஞ்சித்தே யென்னில், சித்தாய் சிவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பவும், குடம், துணி முதலியனவும் உடம்பு போலத்திரிந்தலைவதென்றி வைத்த இடத்திற் கிடப்பதென் உயிர், இயங்கியற்பொருளிற் செறிந்திருப்பது போல, நிலை

பரியத பொருளிற் செறியாமையென்ச் சிவபிரம். உடம்பிற்
 செறிந்திருப்பதுபோல, குடமென்பது முத்தலையெனவென்ற
 செறிந்திருப்பதிலையெனவென்ற, உயிருணையுடையதும், பிற
 வற்றிற்கும் வேற்றுமை காறி உயிருணையெனவென்ற
 வனுவை. அங்ஙனம் உயிரைக்கூறின, உண்ணையுண்ணுதல்
 முடிவுகடந்ததல் தவறாம எனின் உயிரைப்பொருள் உயிரைப்பொருள்
 ஒருபொருள் யிருக்குமாயின் கொணையுபொருள் எனின் உயிரை
 மென்பதில்லாவது. பதிகமாயிப்பொருள் ஒருவாறுநின்றவாறு
 நிற்குங்கால், மக்கள உடம்பின் குண, அது உயிரைப்பொருள்
 வற்றினும் அதுகமையாய்நின்றிருப்பதற்கெனவே வெண்ணைப் பூக்க
 கூட்டுறவின் பேதல அதுதற்குக் காணாமெனின், அப்பொருள்
 திற்கேது வெண்ணையெனின், அதுதற்கு உயிரைக்கூறியெனின்,
 வினையியற்றுவாராய் முத்தலவெனின் முத்தலவெனின்
 அது பித்தநாசு தவறாமெனின் வினையெனின் உயிரைக்கூறின்
 உடல் சடமாநையால், வினையை வளர்க்கவும் வினையாழ்வான்
 துக்கரவுகூடாது. உடலில் நின்றுவினைப்பயனுக்கு உயர்
 அவததை யுறுத்தலும் கடவுளருக்கையயாமையான காணா
 படும. பொருளிற்குங் கருவியுக்குங் வேறுபாடு காணாநிற்கு
 தல போலப் பலகருவிகளினுதவி கொண்டு பொருள் காணா
 பும உயிர் உணடுன அறிக.

இதுவென்ற ஒன்றை அதுவாய்நின்றிருப்பதற்கு உயிரைக்கூறிய
 யது மாயையினியலது.

இதைவிட அருவமு முருவமுமா மென்பபொருளையார்
 கூறுதலின், உலகில் அருவமெல்லாம் சிவம, உருவமெல்லாம்
 சததிரெயனவின், இரண்டுமே மாயையின் காரியமேயெனக்
 தெனிகுன்றியிலலை. உலகிற்கு முத்தல்காரணம் மாயையாக
 வின், உலகினுள்ள அருவப்பொருள்களும் உருவப்பொருள்

களும் மாயை நின்றெழுந்தனவே. அருவமாய வடிவும் உருவ மாயவடிவும், மாயாகாரியமே ஆகும். 'எதுவும் ஆகாதென்ப தில்லை யெவாற கொள்' உலகாயதனுடையது. அது ஞானிகளுக்கும் ஆமெனில் கள், கொலை, களவு, வெகுளி, காமம், ஏனனுமிவற்றைத் தீவிர வேண்டும் என்னுதாரிலா. ஆயின ஞானிகளுக்கு இவற்றாற் குற்றம் ஏறாது என்னில், சோம பானம், கராபானம், முதலிய செய்யலாமென்று எந்த நவாநூல் கூறுகின்றது? மறைபொன புலேச்சியை மருவலாமென்று சொல்லுவார் யார்? இவையெல்லாஞ்செயற்கைக் கட்டினாயா மெனில் சாதிநீதி கொள்ளாவிடினும், இயற்கை விதிகளுள் ளானனே. எருமையைக்காளை விருமபாது, பசுவையே அது விரும்பும். ஆகலால், ஞானிகளுக்குச் செயற்கைக்கட்டினாயில் வாயினும் இயற்கையாகத் தீயவற்றை உள்ளம் நாடாடுவா நறிக. அவர்களைல்லாஞ் செய்யலாமென்பது உருத்தன்று.

• கண்ணினுருவும் கருரொளியும் சிவன்சத்தி நாடகமென் னில், அதற்குக்காரணமும் பயனுங்கூறிவெண்டிட. ி கூறு வது நூன்முறைக்கும் உலகியலுக்கு மாறாம. அறம், மறம், நன்மை, தீமை எனப் பித்தல்லாம பொய்யாம். சிவத்திவ்வெருக உயிரில்லையாயின், அவற்றாற் பயன்யாது மில்லை

“தானொருவனுமே பவவாகி” என்றவிடத்து, ஆகி யென்பது “ஆக்கி” என்றபொருளுடைத்ததிலை கூடும. அல் லது இறைவனது இரண்டறக்கலந்த நிலை கூறிய வாரும். குபவன், குடம், சால்முதலிய எல்லா ஆயினொன்னாற் பொருள்யாது? குயவன் அவையாகான. அவை குயவனாகா. இரண்டறக்கலந்த நிலை கூறுமிடத்து, வேற்றுமைபுந் தெரிந்த வாறுகாண்க. வாளுனாப், மண்ணாப், என்றவிடத்து, வாணும், மண்ணும், வேறுருத்தலானே, அபற்றோடு கலப்

புக்கூறப்பட்டது. அவையுள்ளே முதல்வனென்றிற் கவர்
பினைப்பற்றிப் பேசவேண்டியதில்லை. உலகெல்லாம் இறைமையின்
திருமேனி யென்ற சுருதுலங்காநாக. முதல்வனை யிவையி
ஒன்றுமியங்காதென்பது சுருத்து. வினைபாயல் உவவாயுந்
அது நுகரப்படுதலுடி இறைவனொத்ததின், “காயாகியபாழ
மாகி” யென்ற சுருதி எழுந்தது. உலக மெல்லாவற்றையுந்
தெளிவாக அறிவோனும், அறிதற்குரியார்க்கு அறிவிப்ப
வனும், அறிஞர்க்கறிவாய் நின்று அறிவானும், ஞானிகள்
அறியப்படும் பொருளாய் நிற்போனும், இறைவன் எவ்நிறு

கொடுப்பானுங் கொள்வானு மொருவனென்பவ்வில்,
நாகமென்பது கிடைபாது, வேண்டிநிபிர்து புசிக்கலாம்.
நோயை நீக்கிக்கொள்ளலாம். அவ்வாயு உலகத்திற் காணா
படவின்னியே வேண்டியது வருவதில்லை, வேண்டாததை
நுகரவேண்டியவிதி ஏற்படுகிறது. நோய்கள் விநியாய்
ஒழிவதில்லை. இவற்றால் வருந்துகின்றதை உடைமார்பார்
சிவமன்றெனில், உயிரதானே அதனைமுடையதாம்.

சத்தியுஞ்சிவமுந் தாம் எல்லாம் நுகர்வதென்ற
உணர்ச்சி யார்க்குநாதாம். சத்தி சிவங்காநே அனல்புணர்ச்சி
யுளாதா சத்தி சிவங்கா உலகத்துன்பத்தை நுகருந்தவர்
மையுடையன வல்லவே. உலகை அறியுபிடத்துச் சாபு
யறிபு மறிவு அவர்கட்குல்லையே.

எல்லாம் ஒன்றெனநுகறும் நினக்கு நானென்னும்
உயிரும், அவனென்னுஞ் சிவமும், நனைபவன்னும் சூர்பு
முட, நலன எனனும் நனமையும் உயிர்சிவனாகவேண்டு
மென்பதும் இல்லை. சிவனெனுகலத்தலைச் சாயுச்சியென
றல், முப்பொரு ளுண்மை கொள்ளுவார்க்கே பொருந்தும்

தான் அறிந்த தெரியில்லாத முத்திக்கேதுவாரெம
னில், வீட்டைதல் அரியதாகாது, உலகாயதனும், சித்தாகுத
முத்தியெய்தலாரெம.

சுவரினறிச்சித்திரம எழுதமுடியாது. கருவிகள்கழன்ற
இடத்து உயிர் அறிவைப் பெறுதலயாங்கனம்? கருவி
சுழன்ற அறிதநிலையில் சிவனதிருஞானம் நலகுமெனநல,
இருயிர் கிடக்குக்குருடாக்குக கண்ணுடையான விளக்குக்
கொடுக்காதவிய தென்பது போலாம். அவ்வனம் அறிவை
நலகுதற்கு இறைவன் வகைதெரியாதவனல்லனே.

இனி, கருவிகள்கொண்டு அசுத்தாய உலகினையறிந்து
கொண்டிருப்பதைச் சிவஞானிகள் வேண்ட மாட்டார்.
அவர்களே அவவாறிருப்ப, கருவிகளைக் கொண்டறிவுமறி
வுஞ்சிவமே யென்றனை. மாயப்பொறிகள் உலகை யறியா
வானன, அவற்றின் வாயிலாகப்பலனை யறிவது சிவமே
யென்று நிகழியது மாயாவாதிக்கு மொவ்வாது. எல்லா
வற்றையுமறிபும் பிரமம், கருவிகள்வாயிலாக அறிவதாக
மாயாவாதி கூறுவதில்லை. மாயாவாதி பிரமத்தை அறி
வென்றும் உலகம் நிலைபற்றத்தென்றுங் கூறினான். 'ஓ எல்லாம்
சித்தேயெனபாய். அவன் கருவிபதினானும், அவததை
மூன்றுங்கூறினான். 'ஓ, சைவனாகவின், இருபத்திரண்டு
கருவியும் ஐந்தவததையும் முாமலமும் கடவுளுமுயிருமுன்
வெனுகொண்டாய். அவற்றையெல்லாம் விடந் இப்போது
எல்லாம் சிவமாயவொன்றே யென்று கூறுதல் தாயு,
தங்கையா, தாதுயிர், தமநகையர், ஆய எல்லாரும் விடப்ப
பார்வையாற் பெண்டிரே யெனக்காணுங் கழிகாமுநகது
கொடுந்தொழிலை யொக்கும. உயிர்க்கறிவில்லை, பொறிவாயி

லாக அறிவானுஞ் சிவனெனெனக்கூறிப் பொறிவழியொழி
கலை ஒழுக்கமாகக்கொண்டு, கட்டுநிலையி லும, புகழ்க்கிநிலையி லு
எண்மடங்கு அஞ்ஞானமுற்றாய். உன்னைக் குறைநத சூது
உனது அறியாமையைபே குறைநதா வென்றும். உனது
அறியாமை நீங்க உன்மை கேட்டாயான.

சங்கற்ப திராகரணம் முற்றிற்று.

ஜெ. ஹாசிபியர்

திருநெல்வேலி

கர். சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் M A., M L.,

எழுதிய

மிற அரிய ஆராய்ச்சி நூல்கள்.

—0—0—0—

	Wrapper.
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள் சரித்திரம்	1 4 0
கலிகடிகை 1 10 0	
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள் சரித்திரம்	0 11 0
கலிகடிகை 1 4 0	
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள் சரித்திரம்	1 2 0
கலிகடிகை 1 8 0	
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள் சரித்திரம்	0 11 0
கலிகடிகை 1 4 0	
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள் சரித்திரம்	1 0 0
கலிகடிகை 1 6 0	
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள் சரித்திரம்	0 8 0
கலிகடிகை 1 0 0	
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள்	0 6 0
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள்	1 0 0
திருநெல்வேலி பள்ளத்தி கவாமிகள்	1 0 0

